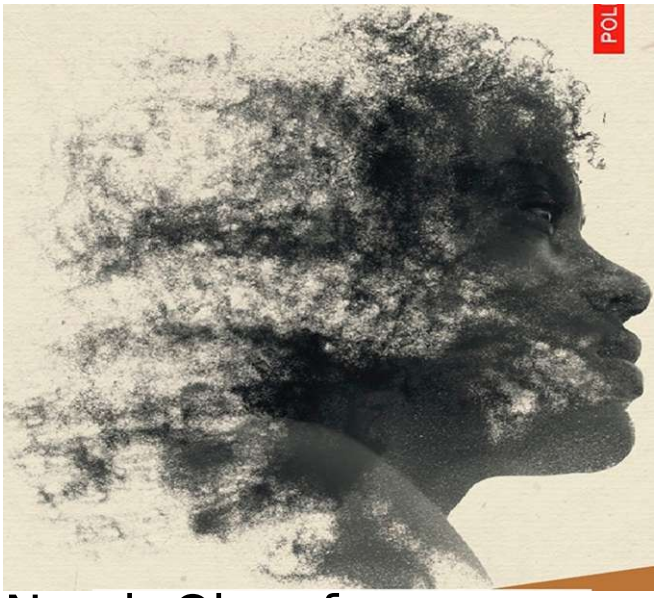

Nnedr Okorafor

Cine se teme de moarte

BIBLIOTECARUL POL I ROM

„O fantezie remarcabilă, în acelaşi timp un realism formidabil." (*The Washington Post*

)Nnedi Okorafor

Cine se teme de moarte

Traducere din limba engleză şi note de Ona FranU
POLI ROM
201
9
Nnedi Okorafor, *Who Fears Death* Copyright © 2010 by Nnedi Okorafor All rights reserved © 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română
www.polirom.ro Editura POLIROM Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1; sector 4, 040031, O.P. 53
ISBN ePub: 978-973-46-8168-6 ISBN PDF: 978-973-46-8169-3 ISBN print: 978-973-46-7756-6
Coperta: Carmen Parii Pe copertă: © Victor_Tongdee/Depositphotos.com
Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet

******ebook converter DEMO Watermarks*******

sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

.Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.

Libris

Respect pentru oameni şi cărţ

¡Cunoscută pentru romanele ei cu tentă science-fiction, fantasy şi populate de personaje rupte din realismul magic, scriitoarea NNEDI OKORAFOR este

******ebook converter DEMO Watermarks*******

născută în Statele Unite, într-o familie de imigranţi. Şi-a cîştigat notorietatea datorită felului în care împleteşte în proză elemente de cultură africană. Dintre romanele sale, amintim: *Lagoon* (finalist la categoria Cel mai bun roman la British Science Fiction Association Award), *Who Fears Death (Cine se teme de moarte*; cîştigător al World Fantasy Award la categoria Cel mai bun roman), *The Book of Phoenix* (finalist la Arthur C. Clarke Award), *Chicken in the Kitchen* (un roman pentru copii premiat cu Africana Book Award) şi *The Shadow Speaker* (CBS Parallax Award).

Minunatului meu tată, dr. Godwin Sunday Daniel Okorafor, membru al Colegiului American de Chirurgie (1940-2004)

.Dragi prieteni, vă temeţi de moarte?"

- Patrice Lumumba, primul şi unicul prim-ministru ales al Republicii Cong

oPARTEA I

Devenir

******ebook converter DEMO Watermarks*******

eCapitolul 1 Chipul tatălui meu

De viaţa mea s-a ales praful cînd aveam şaisprezece ani. A murit tata. Avea o inimă puternică, şi totuşi a murit. 0 fi fost de la fierbinţeala şi fumul din atelierul lui de fierărie? E adevărat că nimic nu-l putea smulge de la munca lui, de la arta lui. Tare-i mai plăcea să facă metalul să se încovoaie, să i se supună. Dar pe el munca părea doar să-l întărească; era foarte fericit în atelierul lui. Şi-atunci, ce anume l-a ucis? Nici pînă în ziua de azi nu ştiu sigur. Sper că n-a avut nimic de-a face cu mine sau cu ce făceam pe vremea aceea.

Imediat după moartea lui, mama a ieşit în fugă din dormitorul matrimonial, suspinînd şi izbindu-se de pereţi. Am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ştiut atunci că eu voi fi altfel. Am ştiut în momentul acela că nu voi mai reuşi niciodată să-mi stăpînesc pe deplin văpaia dinăuntru. în ziua aceea am devenit o făptură diferită, nu foarte omenească. Atunci şi-a avut începutul tot ce s-a petrecut mai tîrziu, acum îmi dau seama.

Ceremonia s-a ţinut la periferia oraşului, în apropierea dunelor de nisip. Era miezul zilei şi o arşiţă teribilă. Trupul îi era întins pe o pînză albă, groasă, înconjurat de o ghirlandă împletită din frunze de palmier. Am îngenuncheat în nisip lîngă el şi mi- am luat adio. N-am să uit niciodată chipul lui. Nici nu mai ******ebook converter DEMO Watermarks******* semăna cu papa-. Pielea lui papa era cafenie, întunecată, buzele îi erau pline. Faţa aceasta avea obraji scofîlciţi, buze zbîrcite şi piele ca hîrtia

******ebook converter DEMO Watermarks*******

gri-maronie. Spiritul lui papa plecase de acolo.

Am simţit furnicături în ceafă. Vălul alb mă proteja prea puţin de privirile ignorante şi temătoare ale oamenilor. La momentul acela, deja nimeni nu mă mai scăpa din ochi. Mi-am încleştat fălcile. în jurul meu, femei îngenuncheate plîngeau şi se jeleau. Papa era foarte iubit, în ciuda faptului că se însurase cu mama, o femeie care avea o fată ca mine - o fată *ewu.* Fapta aceasta îi fusese scuzată demult, ca fiind una dintre acele greşeli pe care le fac pînă şi cei mai grozavi oameni. Pe fundalul bocetelor, am auzit scîncetul slab al mamei. *Ea* suferise cea mai mare pierdere.

Era rîndul ei să-şi ia rămas bun. După aceea, avea să fie luat pentru incinerare. M-am uitat pentru ultima dată la chipul lui. *N- am să te mai văd niciodată,* mi-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

spus. Nu eram pregătită. Am clipit şi mi-am dus mîna la piept. Atunci s-a întîmplat... cînd mi- am dus mîna la piept. La început am simţit ca un fel de furnicătură. S-a întins rapid şi s-a transformat în altceva, mai intens.

Cu cît mă străduiam mai tare să mă ridic, cu atît devenea mai intensă senzaţia şi îmi sporea suferinţa. *Nu se poate să-l ia,* mi- am spus ca înnebunită. *Mai e atîta metal rămas în atelierul lui. încă nu şi-a terminat opera!* Senzaţia mi se răspîndea în piept şi îmi radia în restul trupului. Am strîns din umeri ca s-o reţin acolo. Apoi am început să s-o extrag de la oamenii din jurul meu. M-am cutremurat şi am scrîşnit din dinţi. Mă umpleam de mînie. *Ah, nu aici!* mi-am spus. *Nu la ceremonia lui papa!* N-avea de gînd viaţa asta să mă lase în pace măcar cît să-mi jelesc tatăl mort.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în spatele meu, bocetele au încetat. Nu mai auzeam decît adierea blîndă. O atmosferă absolut stranie. Era ceva sub tălpile mele, în sol, sau poate în altă parte. Dintr-odată, m-a izbit durerea pe care o simţeau pentru papa toţi cei din jurul meu.

Instinctiv, am pus o mînă pe braţul lui. Lumea a început să ţipe. Nu m-am întors. Eram prea concentrată la ceea ce aveam de făcut. Nimeni n-a încercat să mă tragă deoparte. Nimeni nu s-a atins de mine. Odată, în timpul unei furtuni cum rareori vezi în sezonul secetos din Ungwa, unchiul prietenei mele Luyu a fost lovit de trăsnet. A supravieţuit, dar nu-i mai tăcea gura despre cum este să te simţi zgîlţîit cu violenţă din interiorul trupului. Aşa mă simţeam şi eu acum.

Am icnit de groază. Nu reuşeam să-mi desprind mîna de braţul lui papa. Era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

contopită cu el. Pielea de culoarea nisipului mi se revărsa din palmă în pielea lui gri-maronie. 0 moviliţă de carne contopită.

Am început să ţip.

Ţipătul mi-a rămas în gît şi mi-a venit să tuşesc. Apoi m-am oprit, uitîndu-mă ţintă la pieptul lui tata, care se mişca încet în sus şi în jos, în sus şi în jos... respira! Simţeam deopotrivă repulsie şi o speranţă disperată. Am inspirat adînc şi am urlat:

— Trăieşte, papa! *Trăieşte!*

Două mîini s-au lăsat pe încheieturile mele. Ştiam exact ale cui sunt. Un deget îi era rupt şi bandajat. Dacă nu şi le lua de pe mine, aveam de gînd să-l rănesc mai rău decît cu cinci zile în urmă.

— Onyesonwu, a spus Aro la urechea mea, ridicîndu-şi iute mîinile de pe încheieturile mele.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ah, cît îl uram! Dar am stat să-l ascult.

— S-a dus, mi-a spus el. *Lasă-l,* ca să ne eliberăm toţi.

Şi nu ştiu cum… aşa am făcut. L-am lăsat pe papa.

S-a aşternut din nou liniştea de mormînt.

Ca şi cum, pentru o clipă, lumea s-ar fi cufundat în apă.

Apoi forţa care se strînsese treptat în mine a izbucnit. Vălul mi-a zburat de pe cap, iar cozile împletite mi-au şfichiuit liber în spate. Toţi şi toate au fost aruncate înapoi - Aro, mama, familia mea, prieteni, cunoştinţe, străini, masa cu mîncare, cele cincizeci de igname, cele treisprezece fructe de baobab, cele cinci vaci, cele zece capre, cele treizeci de găini şi mult nisip. Acasă, în oraş, s-a întrerupt curentul electric pentru

******ebook converter DEMO Watermarks*******

treizeci de secunde; trebuia să se măture nisipul adus în case şi să se repare computerele stricate de praf.

Din nou acea tăcere subacvatică.

Mi-am privit mîna. Cînd am încercat s-o iau de pe braţul rece şi ţeapăn al lui papa, s-a auzit ca o jupuire, ca atunci cînd se dezlipeşte un adeziv slab. în urma mîinii mele a rămas un contur de mucus uscat pe braţul lui papa. Mi-am frecat degetele. Substanţa aceea continua să pîrîie şi să se cojească dintre ele. Am mai aruncat o privire la papa. După aceea m-am prăbuşit pe o parte şi am leşinat.

Asta s-a întîmplat cu patru ani în urmă. Acum uită-te la mine. Oamenii de-aici ştiu că eu am fost cauza tuturor acestor lucruri. Ei vor să mă vadă sîngerînd, vor să mă facă să sufăr şi pe urmă să mă omoare. Orice-ar fi să se

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întîmple după aceea... lasă-mă să-i pun capăt.

În seara asta, vrei să ştii cum am ajuns să fiu ce sînt. Vrei să ştii cum am ajuns aici... E o poveste lungă. Dar o să ţi-o spun... o să ţi- o spun. Eşti nebun dacă pleci urechea la ce spun alţii despre mine. O să-ţi spun povestea mea ca să înlătur toate aceste minciuni. Din fericire, pînă şi lunga mea poveste o să încapă în laptopul ăla al tău.

Am două zile la dispoziţie. Sper că-i timp destul. în curînd mă va ajunge din urmă.

Mama mi-a dat numele Onyesonwu. înseamnă „Cine se teme de moarte?". Mi-a dat un nume bun. M-am născut acum douăzeci de ani, în vremuri grele. Ironia sorţii, am crescut departe de toate omorurile...

Capitolul 2

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Papa

Ajunge să se uite cineva la mine ca să-şi dea seama că sînt un copil conceput prin siluire. Dar papa, de prima dată cînd m-a văzut, a privit dincolo de asta. în afară de mama, el e singura persoană despre care pot să spun că m-a iubit de cînd m-a făcut. E şi acesta unul dintre motivele pentru care mi-a fost atît de greu să renunţ la el cînd a murit.

Eu am fost cea care l-a ales pe papa al meu pentru mama. Aveam şase ani.

Mama şi cu mine sosiserăm de curînd în Jwahir. înainte eram nomade ale deşertului. într-o bună zi, pe cînd umblam prin deşert, ea s-a oprit de parcă ar fi auzit vocea cuiva. De multe ori se purta aşa ciudat, ca şi cum ar fi purtat o conversaţie cu altcineva, nu cu mine. Pe urmă a spus: „A venit vremea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să mergi la şcoală". Eram mult prea tînără ca să înţeleg motivele ei reale, în deşert eram foarte fericită, dar, după ce am ajuns în oraşul Jwahir, piaţa a devenit imediat locul meu de joacă.

în zilele acelea de început, ca să facă rost de bani rapid, mama a vîndut cea mai mare parte din fructele de cactus confiate. în
Jwahir, cactusul confiat valora mai mult decît banii. Era o delicatesă minunată. Mama învăţase singură cum să cultive cactus. Probabil că dintotdeauna nutrise gîndul să se întoarcă la civilizaţie.

în cîteva săptămîni, a plantat segmentele de cactus pe care le păstrase şi şi-a deschis un stand. Am ajutat-o cum am putut şi eu. Am cărat şi am aranjat lucruri, am îmbiat muşterii. în schimb, ea mi-a lăsat cîte o oră liberă în fiecare zi ca să hoinăresc. în deşert, în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

zilele cu cer senin mă aventuram la aproape doi kilometri depărtare de mama. Nu m-am rătăcit niciodată. Prin urmare, piaţa era un loc mic pentru mine. Cu toate acestea, erau multe lucruri de văzut şi mă păşteau buclucuri la fiecare pas.

Eram un copil fericit. Oamenii ţîţîiau, bodogăneau şi îşi fereau privirea cînd treceam pe lîngă ei. Dar mie nu-mi păsa. Era plin de găini şi vulpi de casă pe care să le fugăresc, de copii la care să mă uit urît, de certuri în stradă la care să asist. Nisipul de pe jos era uneori jilav din cauza laptelui de cămilă vărsat; alteori era unsuros şi înmiresmat de la uleiul aromatic care dădea pe-afară din recipiente, se amesteca cu cenuşa de tămîie şi deseori se lipea de bălegarul de cămilă, vacă sau vulpe. Nisipul de aici

******ebook converter DEMO Watermarks*******

era răscolit şi murdar, pe cînd cel din deşert era neatins.

Ne aflam în Jwahir doar de cîteva luni cînd l-am găsit pe papa. în ziua aceea hotărîtoare, era soare şi arşiţă. Am plecat de acasă luînd cu mine un pahar cu apă. Primul meu impuls a fost să merg la edificiul cel mai ciudat din Jwahir: Casa lui Osugbo. Era ceva care mă atrăgea mereu la clădirea aceasta mare şi pătrată. Decorată cu forme şi simboluri ciudate, era cea mai înaltă clădire din Jwahir şi singura construită în întregime din piatră.

— într-o zi o să intru acolo, am spus pe cînd stăteam şi mă uitam la ea. Dar nu azi.

M-am aventurat mai departe de piaţă, într-o zonă pe care n-o mai explorasem. Un magazin de electronice vindea computere recondiţionate, urîte rău.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Erau nişte obiecte mici şi negre, cu plăcile de bază expuse şi cu carcasele crăpate. M-am întrebat dacă şi la pipăit sunt la fel de neplăcute. Nu pusesem niciodată mîna pe un computer. M-am întins să ating unul.

— *Ta!* a spus patronul din dosul tejghelei. Nu pune mîna!

Am sorbit din paharul cu apă şi am plecat mai departe.

Picioarele m-au purtat în cele din urmă pînă la o grotă plină de foc şi larmă. Clădirea albă de chirpici avea uşa de la intrare deschisă. înăuntru se vedea o cameră întunecoasă, în care exploda cînd şi cînd cîte o lumină incandescentă. Adia de-acolo o căldură mai fierbinte decît briza, ca răsuflarea din gura căscată a unui monstru. Pe firma de pe faţada clădirii scria:

FIERĂRIA OGUNDIMU - FURNICILE ALBE

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu Devorează Bronzul, Viermii Nu Mănîncă Fierul.

Mi-am mijit ochii, desluşind înăuntru un bărbat înalt, tot numai muşchi. Pielea lui oacheşă şi sclipitoare era întunecată de funingine. *Ca un erou din Marea Carte,* mi-am spus. Purta mănuşi ţesute din fire subţiri de metal şi ochelari de protecţie negri, bine strînşi pe faţă. I se umflau nările şi izbea în foc cu ditamai barosul. Braţele lui uriaşe se încordau la fiecare lovitură. Poate era fiul lui Ogun, zeiţa metalului. Era multă bucurie în mişcările lui. *Dar pare foarte însetat,* mi-am spus. Mi l-am imaginat cu gîtlejul arzînd şi plin de cenuşă. încă mai aveam paharul cu apă. Era plin pe jumătate. Am intrat în atelier.

înăuntru era şi mai cald. Dar eu am crescut în deşert. Eram obişnuită cu extreme de căldură şi de frig.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Prevăzătoare, am urmărit revărsarea de scîntei din metalul pe care îl lovea. Apoi, pe cît de respectuos eram în stare, am spus:

— *Ogcfi,* am nişte apă pentru tine.

Vocea mea l-a făcut să tresară. Vederea unei fetiţe costelive care era ceea ce oamenii numeau *ewu* şi care intrase în atelierul lui l-a speriat şi mai tare. Şi-a împins ochelarii spre creştetul capului. Zona din jurul ochilor pe care nu ajunsese funinginea avea cam aceeaşi culoare cu tenul tuciuriu al mamei mele. *Albul ochilor lui e tare alb pentru cineva care se uită în foc toată ziua,* mi-am spus.

— Copilă, n-ai ce căuta aici, a spus el.

Am făcut un pas înapoi. Vocea îi era răsunătoare. Plină. Omul acesta putea să vorbească în deşert şi să fie auzit de animale de la kilometri distanţă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—Nu-i chiar aşa de cald, am spus.

Am ridicat paharul cu apă.

—Poftim.

Am păşit mai aproape, cît se poate de conştientă de ceea ce eram. Purtam rochia verde pe care mi-o cususe mama. Materialul era uşor, dar mă acoperea cu totul, pînă la glezne şi la încheieturile mîinilor. M-ar fi pus să port şi văl, dar n-o lăsase inima.

Era ciudat. De obicei, oamenii mă ocoleau fiindcă eram *ewu.* Cîteodată însă, se strîngeau femeile ciorchine în jurul meu.

—Dar uită-te la pielea ei, îşi spuneau una alteia, fără să mi se adreseze vreodată direct. E aşa netedă şi delicată! Arată aproape ca laptele de cămilă.

— Şi părul ei e ciudat de stufos, zici că-i un snop de iarbă uscată.

—Are ochii ca pisicile de nisip.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ani creează o frumuseţe stranie chiar şi din urîţenie.

— Poate o să se facă frumoasă pînă la Ritualul de Unsprezece Ani.

— Ce rost ar avea să treacă prin ritual? Tot n-o să se însoare nimeni cu ea.

Şi apoi rîsete.

în piaţă, bărbaţii încercau să mă înşface, dar eu eram mereu mai iute şi ştiam să zgîrii. învăţasem de la pisicile de nisip. Toate acestea erau zăpăcitoare pentru mintea mea de copil de şase ani. Acum, cînd stăteam dinaintea fierarului, mă temeam că şi lui i s- ar putea părea bizar de plăcută urîţenia trăsăturilor mele.

Am ridicat paharul spre el. L-a luat şi a băut îndelung, sorbind tot pînă la ultima picătură. Eram înaltă pentru vîrsta mea, dar şi el era înalt pentru a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lui. A trebuit să-mi aplec capul pe spate ca să-i văd zîmbetul de pe faţă. A scos un suspin adînc de uşurare şi mi-a dat înapoi paharul.

— Bună apă, a spus el şi s-a întors la nicovala lui. Eşti prea înaltă şi mult prea îndrăzneaţă ca să fii un spirit al apei.

Am zîmbit şi i-am răspuns:

— Mă cheamă Onyesonwu Ubaid. Pe tine cum te cheamă, *oga?*

— Fadil Ogundimu, a spus el.

Şi-a privit mîinile înmănuşate.

— Ţi-aş strînge mîna, Onyesonwu, dar mi s-au încins mănuşile.

— Nu-i nimic, *oga.* Doar eşti fierar!

El a încuviinţat dînd din cap.

— La fel ca tata şi ca tatăl lui, şi ca tatăl tatălui lui şi aşa mai departe.

— Mama şi cu mine am venit aici de cîteva luni, m-a luat gura pe dinainte.

Mi-am amintit că se făcea tîrziu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ah, trebuie să plec, *oga* Ogundimu!

— Mulţumesc pentru apă, a spus el. Ai avut dreptate. Mi-era sete.

După aceea, am început să-l vizitez deseori. A devenit cel mai bun prieten al meu şi singurul. De-ar fi ştiut mama că-mi petreceam timpul cu un bărbat străin, m-ar fi bătut şi m-ar fi tăiat de la porţia de timp liber săptămîni la rînd. Ucenicul fierarului, un bărbat pe nume Ji, mă detesta şi mi-o arăta printr- un rînjet dezgustat de fiecare dată cînd mă vedea, de parcă aş fi fost un animal sălbatic bolnav.

— Nu-l lua în seamă pe Ji, mi-a spus fierarul. Se pricepe la metal, dar îi lipseşte imaginaţia. Iartă-l. E un primitiv.

— Dar *ţie* ţi se pare că arăt ca o făptură malefică? l-am întrebat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eşti adorabilă, a răspuns el zîmbind. Felul cum e conceput un copil nu e vina sau povara copilului.

Nu ştiam ce înseamnă *conceput* şi nici n-am întrebat. îmi spusese că sînt adorabilă şi nu voiam să-şi retragă cuvintele. Din fericire, Ji venea de obicei tîrziu, cînd se mai răcorea.

Nu a trecut mult şi îi povesteam deja fierarului despre viaţa mea în deşert. Eram prea micuţă ca să ştiu că e cazul să păstrez pentru mine astfel de lucruri delicate. Nu pricepeam că trecutul meu, însăşi existenţa mea, era ceva delicat. în schimb, el m-a învăţat cîteva lucruri despre metal, cum ar fi care tipuri se lăsau mai uşor prelucrate la cald şi care nu.

— Cum era soţia ta? l-am întrebat într-o zi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dădeam din gură doar ca să fac conversaţie. Eram mai interesată de micul teanc de felii de pîine pe care mi-l adusese.

— Njeri, a spus el. Avea pielea neagră.

Şi-a cuprins o coapsă cu mîinile lui mari.

— Şi picioare foarte zdravene. Era jocheu de cămile.

Am înghiţit dumicatul de pîine pe care îl mestecam.

— Chiar aşa? am exclamat.

— Lumea zice că picioarele alea o ţineau pe spinarea cămilelor, dar ştiu eu mai bine. Avea şi un fel de dar.

— Ce dar? am întrebat, aplecîndu-mă înainte. Putea să treacă prin ziduri? Să zboare? Să mănînce sticlă? Să se transforme în gîndac?

Fierarul a pufnit în rîs.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Citeşti mult.

— Am citit de două ori Marea Carte! m-am făloşit.

— Impresionant. Ei, Njeri a mea vorbea cu cămilele. Vorbitul cu cămilele e treabă de bărbat, aşa că în loc de asta şi-a ales cursele de cămile. Şi nu doar că participa la curse. Le *cîştiga.* Neam cunoscut cînd eram adolescenţi. Ne-am căsătorit cînd aveam douăzeci de ani.

— Cum suna vocea ei? am întrebat.

— Ah, avea o voce enervantă şi frumoasă, a spus el.

M-am încruntat, nedumerită.

— Vorbea foarte tare, a explicat el, luînd o felie din pîinea mea. Rîdea mult cînd era fericită şi ţipa mult cînd era nervoasă, înţelegi?

Am încuviinţat din cap.

— O vreme, am fost fericiţi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Şi s-a oprit. L-am aşteptat un timp să continue. Ştiam că urma partea cea rea. Cum el rămăsese uitîndu-se lung la bucata lui de pîine, am insistat:

— Şi? Ce s-a întîmplat apoi? Ţi-a greşit cu ceva?

A rîs pe înfundate, iar eu m-am bucurat, deşi de întrebat întrebasem cu toată seriozitatea.

— Nu, nu, a răspuns el. în ziua cînd a reuşit cursa cea mai rapidă din viaţa ei, s-a petrecut ceva îngrozitor. S-o fi văzut, Onyesonwu! Era finala curselor de la Festivalul Ploii. O mai cîştigase şi înainte, dar în ziua aia se pregătea să bată recordul absolut de viteză la cursa de opt sute de metri.

A făcut o pauză.

— Eu eram la linia de sosire. Toţi eram acolo. Pe jos era încă alunecos după ploaia grea din noaptea trecută. Ar

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fi trebuit să se amîne cursa pentru altă zi. Cămila lui Njeri se apropia, gonea în felul acela al ei, cu genunchii apropiaţi. Nici o cămilă nu alergase vreodată atît de repede.

A închis ochii.

— A făcut un pas greşit şi... s-a dus de-a dura.

Vocea i s-a spart.

— Pînă la urmă, picioarele puternice i-au adus pieirea lui Njeri. Picioarele n-au slăbit strînsoarea şi cînd a căzut cămila, a prins-o şi-a strivit-o sub greutatea ei.

Am icnit, astupîndu-mi gura cu mîinile.

— Dacă ar fi căzut de pe cămilă, ar fi trăit. Eram căsătoriţi doar de trei luni.

A oftat.

— Cămila pe care călărea a refuzat să plece de lîngă ea. A mers oriunde era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dus trupul. La cîteva zile după ce-a fost incinerată, a murit şi ea, de inimă rea. Cămile de peste tot au scuipat şi-au gemut săptămîni în şir.

Şi-a pus la loc mănuşile şi s-a întors la nicovală. Conversaţia se terminase.

Au trecut luni de-atunci. Am continuat să-l vizitez o dată la cîteva zile. Ştiam că-mi forţez norocul cu mama. Dar consideram
că merită riscul. într-o zi, el m-a întrebat cum îmi mai merge.

— Bine, i-am răspuns. Vorbea ieri o doamnă despre tine. Zicea că eşti cel mai mare fierar din lume şi că cineva care se cheamă Osugbo te plăteşte bine. E cel care are Casa lui Osugbo? Mereu mi-am dorit să intru acolo.

— Osugbo nu-i un om, a răspuns el pe cînd examina o bucată de fier forjat. E

******ebook converter DEMO Watermarks*******

grupul bătrînilor din Jwahir care păstrează ordinea, guvernanţii noştri.

— Aha, am spus, fără să cunosc sau să-mi pese de cuvîntul *guvernanţi.*

— Ce mai face mama ta? a întrebat el.

— Bine.

— Vreau s-o cunosc.

Mi-am ţinut respiraţia, uitîndu-mă la el pe sub sprîncene. Dacă ar afla ea de existenţa lui, aş încasa cea mai aprigă bătaie din viaţa mea şi apoi mi-aş pierde unicul prieten. *De ce vrea s-o cunoască?* m-am întrebat, simţindu-mă dintr-odată teribil de posesivă faţă de mama. Dar cum puteam să-l împiedic s-o cunoască? Mi-am muşcat buza şi, fără nici o tragere de inimă, am spus:

— Bine.

Spre consternarea mea, a venit la cortul nostru chiar în seara aceea. Arăta însă impresionant cu pantalonii lungi şi albi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care fluturau pe el şi cu caftanul alb. Purta un văl alb pe cap. Să porţi alb din cap pînă-n picioare însemna să te prezinţi în faţa cuiva cu mare umilinţă. De obicei femeile făceau asta. Venind din partea unui bărbat, era ceva cu totul aparte. A ştiut s-o abordeze pe mama cu multă atenţie

.La început, mama s-a speriat şi s-a înfuriat pe el. Cînd i-a povestit despre prietenia pe care o legase cu mine, m-a plesnit peste fund atît de tare, că am fugit afară şi am plîns ore în şir. Cu toate acestea, o lună mai tîrziu, papa şi mama erau căsătoriţi. în ziua de după nuntă, eu şi mama ne-am mutat în casa lui. Ar fi trebuit să fie totul perfect după aceea. A fost bine timp de cinci ani. Apoi au început să se întîmple lucruri bizare.

Capitolul 3
Conversaţie întreruptă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Papa ne-a fost ancoră în Jwahir mie şi mamei. Dar, chiar dacă n-ar fi murit el, tot aş fi ajuns aici. Nu mi-a fost dat să *râmîn* în Jwahir. Eram prea nestatornică şi mai erau şi alte lucruri care mă îmboldeau. Am fost o sursă de necazuri din clipa în care am fost concepută. Am fost o pată neagră. 0 otravă. Mi-am dat seama de asta cînd aveam unsprezece ani. Atunci mi s-a întîmplat ceva neobişnuit. Incidentul a obligat-o pe mama să-mi spună în sfîrşit povestea mea urîtă.

Era seară şi se apropia cu repeziciune o furtună cu tunete şi trăsnete. Stăteam în pragul uşii din spate şi mă uitam cum vine, cînd, chiar sub ochii mei, un vultur mare a atacat o vrabie în grădina mamei. Vulturul a trîntit vrabia la pămînt şi apoi a zburat cu ea în gheare. Trei pene maro

******ebook converter DEMO Watermarks*******

însîngerate au căzut din trupul vrabiei. Au aterizat printre roşiile mamei. Bubuia tunetul cînd m-am dus şi am cules de pe jos una dintre pene. Am frecat sîngele între degete. Nu ştiu de ce am făcut asta.

Era lipicios. Iar mirosul lui ca de aramă îmi înţepa nările, de parcă m-aş fi scăldat în el. Mi-am înclinat capul într-o parte, fără

******ebook converter DEMO Watermarks******* un motiv anume, ascultînd, simţind. *Se-ntîmplă ceva aici,* mi-am spus. Cerul s-a întunecat. Vîntul s-a înteţit. A adus... un alt miros. Un miros ciudat, pe care de atunci am ajuns să-l recunosc, dar pe care n-o să fiu niciodată în stare să-l descriu.

Pe măsură ce inspiram acel miros, simţeam tot mai intens cum începe să se se petreacă ceva în capul meu. M-am gîndit să fug în casă, dar nu voiam să duc cu mine înăuntru ce-o mai fi fost şi lucrul acela. Şi apoi, nici de-aş fi vrut nu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mă puteam mişca. Am auzit un bîzîit, apoi am simţit durere. Am închis ochii.

în mintea mea erau uşi, uşi din oţel, din lemn şi din piatră. Durerea era de la uşile acelea care se întredeschideau. Trecea un curent de aer fierbinte prin ele. Aveam o senzaţie ciudată în trup, de parcă fiecare mişcare pe care o făceam ar fi putut să-mi rupă ceva. Am căzut în genunchi şi am vomitat. Mi s-au gripat toţi muşchii. Apoi am încetat să mai exist. Nu-mi amintesc nimic. Nici măcar întuneric.

Era groaznic.

Următorul lucru despre care am cunoştinţă este că mă aflam sus de tot, într-un uriaş copac iroko crescut în centrul oraşului. Eram în pielea goală. Ploua. Umilinţa şi confuzia mi-au însoţit toată copilăria. E de mirare că furia nu s-a lăsat nici ea mai prejos?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mi-am ţinut respiraţia ca să mă opresc din suspinele produse de şoc şi spaimă. Ramura groasă de care mă ţineam era alunecoasă. Şi nu reuşeam să scap de senzaţia că tocmai murisem pe neaşteptate şi apoi revenisem la viaţă. Dar n-avea importanţă la momentul acela. Cum mă mai dădeam jos de-acolo?

— Trebuie să sari! a strigat cineva.

Jos erau tata şi un băiat necunoscut, care purta un coş pe creştet. Am scrîşnit din dinţi şi m-am apucat mai strîns de ramură, furioasă şi ruşinată.

Papa a întins braţele.

— Sari! a strigat el.

Am ezitat, spunîndu-mi: *Nu vreau să mor din nou.* Am scîncit. Ca să nu-mi mai vină şi alte gînduri, am sărit. Papa şi cu mine neam rostogolit pe pămîntul ud şi acoperit cu fructe de iroko. M-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

săltat cu greu în picioare şi m-am lipit de el, încercînd să mă ascund, în timp ce el îşi scotea cămaşa. Mi-am tras-o rapid pe mine. Izul fructelor zdrobite era puternic şi amărui în bătaia ploii. Ne trebuia o baie bună ca să scăpăm de miros şi de petele movulii de pe piele. Hainele lui papa nu mai erau bune de nimic. M-am uitat în jur. Băiatul dispăruse.

Papa m-a luat de mînă şi am mers amîndoi acasă în tăcerea şocului suferit. Ne tîram picioarele prin ploaie şi mă luptam să- mi ţin ochii deschişi. Atît eram de sfîrşită. Parcă dura o veşnicie drumul pînă acasă. *Aşa departe am ajuns?* mă miram în sinea mea. *Ce... cum?* Odată ajunşi acasă, l-am oprit pe papa în dreptul uşii.

— Ce s-a-ntîmplat? l-am întrebat în sfîrşit. Cum de-ai ştiut unde să mă cauţi?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Pînă una, alta, hai să te usuci, a spus el cu blîndeţe.

Cînd am deschis uşa, mama a venit în fugă. Am insistat că n- am nimic, dar nu era adevărat. Mă lua iar cu ameţeală. Am pornit spre camera mea.

— Las-o să se ducă, i-a spus papa.

M-am tîrît în pat şi de data asta m-am cufundat într-un somn adînc şi cît se poate de obişnuit.

— Scoală-te, mi-a spus mama în şoaptă.

Trecuseră cîteva ore. Aveam ochii încleiaţi şi mă durea tot corpul. M-am săltat încet în capul oaselor, frecîndu-mă la faţă. Mama şi-a tras scaunul mai aproape de patul meu.

— Nu ştiu ce s-a-ntîmplat cu tine, a spus ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dar se ferea să mă privească. Chiar şi aşa, tot mă întrebam dacă spune adevărul.

— Nici eu, mama.

Am suspinat, masîndu-mi braţele şi picioarele dureroase. încă mai simţeam pe piele mirosul fructelor de iroko.

Mi-a luat mîinile într-ale ei.

— E singura dată cînd îţi spun asta.

A şovăit şi a clătinat din cap, adăugind ca pentru sine:

— Of, Ani, n-are decît unsprezece ani.

Apoi a ridicat capul şi am văzut că avea expresia aceea pe care i-o ştiu atît de bine. De parcă ar asculta ceva. A ţîţîit din buze şi a dat din cap.

— Mama, ce...

— Era soarele sus pe cer, a spus ea cu voce moale. Lumina totul. Atunci au venit. Cînd majoritatea femeilor, cele care aveau peste cincisprezece ani,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Conversau cu Zeiţa în deşert. Eu aveam vreo douăzeci de ani...

Militanţii nuru au aşteptat momentul retragerii, cînd femeile okeke mergeau în deşert şi rămîneau acolo timp de şapte zile ca s-o omagieze pe zeiţa Ani. „Okeke" înseamnă „cei creaţi". Cei din poporul okeke au pielea de culoarea nopţii pentru că au fost creaţi înaintea zilei. Ei au fost primii. Mai tîrziu, după ce s-au întîmplat multe altele, au sosit nuru. Au venit din stele şi de aceea pielea lor e de culoarea soarelui.

Probabil că numele au fost alese de comun acord în vremuri de pace, fiindcă se ştia prea bine că okeke se nasc pentru a fi sclavi la nuru. Demult, în timpul Vechii Ere a Africii, făcuseră ceva îngrozitor, din care cauză Ani le-a pus povara aceasta pe umeri. E scris în Marea Carte.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Deşi locuia cu soţul ei într-un mic orăşel okeke în care nimeni nu era sclav, Najeeba îşi ştia locul. Ca toată lumea din satul ei, dacă ar fi trăit în Regatul Celor Şapte Rîuri, la doar douăzeci şi patru de kilometri distanţă către est, unde existenţa era mai îndestulătoare, şi-ar fi petrecut viaţa slujindu-i pe nuru.

Cei mai mulţi se supuneau vechii ziceri „E nebun şarpele care visează să fie şopîrlă". Dar într-o zi, cu treizeci de ani în urmă, un grup de bărbaţi şi femei okeke din oraşul Zin au început s-o respingă. Se săturaseră. S-au răzvrătit, au reclamat şi-au refuzat. Fervoarea lor s-a răspîndit în tîrgurile şi satele vecine ale Celor Şapte Rîuri. Aceşti okeke au plătit scump faptul de-a fi nutrit ambiţii. *Toată* lumea a plătit, ca întotdeauna cînd are loc un genocid. De-atunci se tot întîmplă cînd şi cînd. Rebelii okeke care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

au scăpat de exterminare au fost împinşi către est.

Najeeba stătea cu capul plecat în nisip, cu ochii închişi, cu atenţia concentrată spre interior. Zîmbea şi conversa cu Ani. Cînd avea zece ani, pornise şi ea pe drumurile sării în călătoriile pe care le făceau tatăl şi fraţii ei ca să facă negoţ cu sare. De atunci, începuse să iubească întinderea deşertului. Şi dintotdeauna iubise cu înfocare călătoriile. I se lăţi zîmbetul pe faţă şi îşi îngropă fruntea mai adînc în nisip, fără să ia în seamă murmurul femeilor care se rugau în jurul ei.

Najeeba îi spunea lui Ani cum ea şi soţul ei stătuseră afară cu cîteva nopţi în urmă şi văzuseră cinci stele căzînd din cer. Se zice că atîtea stele cît văd căzînd o soţie şi un soţ, atîţia copii vor avea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Rîse în sinea ei. Nici nu-i trecea prin minte că n-avea să mai rîdă multă vreme după aceea.

— N-avem noi prea multe, dar tata ar fi mîndru, spuse Najeeba cu vocea ei puternică. Avem o casă în care intră mereu nisipul. Computerul nostru era vechi de cînd l-am cumpărat. Staţia noastră de captare adună doar jumătate din cantitatea de apă din nori pe care ar trebui s-o adune. S-au pornit iar omorurile, şi nu departe de noi. încă n-avem copii. Dar sîntem fericiţi. Şi îţi mulţumesc...

Torsul unor motoare de scutere. Najeeba ridică privirea. Era un întreg alai, fiecare purtînd cîte un steag portocaliu în spatele scaunului. Trebuie să fi fost cel puţin patruzeci. Najeeba şi grupul său erau la cîţiva kilometri de sat. Plecaseră cu patru zile în urmă,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

timp în care băuseră doar apă şi mîncaseră doar pîine. Aşadar, nu erau doar singure, erau şi lipsite de forţe. îi cunoştea prea bine pe oamenii aceia. *Cum au ştiut unde să ne găsească?* se miră ea. Deşertul le ştersese urmele de cîteva zile.

Ura ajunsese pînă la urmă şi la căminul ei. Satul era un loc liniştit, cu case mărunte, dar solide, o piaţă mică, dar bine aprovizionată, unde cele mai importante evenimente erau nunţile. Era un loc plăcut, inocent, ascuns sub palmieri unduitori. Pînă acum.

în vreme ce scuterele dădeau roată în jurul femeilor, Najeeba privi în urmă către satul ei. Scoase un geamăt de parcă ar fi primit un pumn în burtă. Fum negru se învălătucea spre cer. Zeiţa Ani nu se obosise să le spună femeilor că erau pe cale să moară. Că, în timp ce ele

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stăteau cu capetele în nisip, copiii lor, soţii, rudele de acasă erau ucişi, iar locuinţele lor erau incendiate.

Pe fiecare scuter se afla cîte un bărbat şi cîţiva dintre ei erau însoţiţi de cîte o femeie. Aveau văluri portocalii peste feţele aurii ca soarele. Veşmintele lor militare scumpe - pantaloni, cămăşi şi ghete din piele de culoarea nisipului - erau probabil tratate cu gel termic ca să rămînă răcoroase în bătaia soarelui. Cum stătea cu gura căscată şi se uita ţintă la fumul din zare, Najeeba îşi aminti cum îşi dorise dintotdeauna soţul ei gel termic pentru haine cînd lucra la înălţime, în palmieri. Nu şi-l permisese niciodată. *N-o să şi-l permită niciodată,* îşi spuse ea.

Femeile Okeke începură să ţipe şi să fugă în toate direcţiile. Najeeba urlă atît de tare, încît rămase fără pic de aer în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

plămîni şi simţi că-i cedează ceva în fundul gîtlejului. Mai tîrziu avea să-şi dea seama că era vocea ei, care o părăsea pentru totdeauna. Fugi în sens opus faţă de satul ei. Dar nuru făcură un cerc larg în jurul lor, mînîndu-le înapoi ca pe cămile sălbatice. Femeile okeke se chirciră laolaltă, cu veşmintele lor albastru-violete fluturînd în briză. Bărbaţii nuru coborîră de pe scutere, femeile nuru aţinîndu-se în spatele lor. Se apropiară. Şi atunci începură siluirile.

Toate femeile okeke, tinere, în floarea vîrstei sau bătrîne, au fost violate. De mai multe ori. Bărbaţii aceia nu osteneau; parcă ar fi fost posedaţi de o vrajă. După ce se consumau într-o femeie, mai aveau şi pentru următoarea, şi următoarea. Cîntau în timp ce siluiau. Femeile nuru care veniseră cu ei rîdeau,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

arătau cu degetul şi cîntau şi ele. Cîntau pe limba comună sipo, ca să înţeleagă şi femeile okeke.

Sîngele de okeke curge ca apa,

Averea le-o luăm, străbunii li-i îngenunchem să ne pupe talpa.

Mina grea asupra lor ne-abatem,

Pămîntul căruia-i spun „al lor" al nostru îl facem.

A noastră-i puterea lui Ani

Şi prafului sîngele vostru-l vom da, căci ne sunteţi duşmanii.

Mizerabili sclavi, în veci urîţi, Ani v-a ucis, sînteţi pierduţi!

Najeeba o încasă cel mai rău. Celelalte femei okeke erau bătute şi violate, după care violatorii lor treceau mai departe, dîndu-le un moment de respiro. însă bărbatul care o luase pe Najeeba rămase cu ea şi nu era lîngă el nici o femeie nuru să rîdă şi să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

privească. Era înalt şi puternic ca un taur. Un animal. Vălul îi ascundea faţa, dar nu şi furia.

O apucă pe Najeeba de cozile ei groase şi negre şi o tîrî la vreo doi metri de ceilalţi. Ea încercă să se ridice şi să fugă, dar el o încălecase deja. încetă să se mai zbată cînd îi văzu cuţitul... strălucitor şi ascuţit. El rîse, folosindu-l ca să-i taie hainele. Ea îl privi în ochi, singura parte a feţei pe care putea să i-o vadă. Erau aurii şi cafenii, şi plini de mînie, zvîcnind la colţuri.

Ţintuind-o la pămînt, scoase din buzunar un mic aparat de forma unei monede şi îl aşează pe jos lîngă ea. Era un dispozitiv dintre cele pe care le foloseau oamenii ca să măsoare timpul, starea vremii, să poarte cu ei cîte un fişier cu Marea Carte. Acesta avea un mecanism de înregistrare. Ochiul mic şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

negru al camerei se înălţă, scoţînd un clic şi un bîzîit cînd începu să înregistreze. Bărbatul se puse pe cîntat şi înfipse cuţitul în nisip lîngă capul Najeebei. Doi cărăbuşi mari şi negri aterizară pe mîner.

îi desfăcu picioarele şi cîntă mai departe în timp ce o sfredelea. Iar între cîntece, rostea cuvinte nuru pe care ea nu le putea pricepe. Cuvinte aprinse, muşcătoare, mîrîite. După o vreme, cînd mînia clocotea în ea, Najeeba îl scuipă şi mîrîi şi ea la el. El o apucă de gît, îşi luă cuţitul şi îl ţinu cu vîrful îndreptat spre ochiul ei sting pînă o făcu să se potolească. Apoi cîntă şi mai tare şi sfredeli şi mai adînc în ea.

La un moment dat, Najeeba deveni rece, apoi amorţită, apoi complet tăcută. Se transformă în doi ochi care urmăreau ce se petrece. Mereu făcea aşa, mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mult sau mai puţin. Copilă fiind, căzuse dintr-un copac şi îşi rupsese o mînă. Deşi o chinuia durerea, s-a ridicat calmă, şi-a lăsat prietenii, speriaţi, şi a plecat acasă la mama ei, care a dus-o la o prietenă pricepută să repare oasele rupte. Purtarea neobişnuită a Najeebei îl enerva pe tatăl ei de fiecare dată cînd era bătută fiindcă făcuse vreo boroboaţă. Oricît de tare ar fi fost lovitura, ea nu scotea nici un sunet.

— Copilul ăsta are un alusi^ lipsit de respect! spunea mereu taică-său, plîngîndu-i-se mamei.

Dar cînd era binedispus, cum se întîmpla de obicei, tatăl ei lăuda partea aceasta a Najeebei, spunînd adesea:

— Lasă-ţi alusiul să călătorească, fata mea. Să vezi ce-i de văzut!

Acum alusiul ei, partea eterică din ea, care avea capacitatea de-a înăbuşi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

durerea şi de-a observa, ieşise la suprafaţă. Mintea ei înregistra evenimentele la fel ca dispozitivul bărbatului. Fiecare detaliu. Iar mintea ei observă că, indiferent de cuvinte, vocea bărbatului cînd cînta era minunată.

Dură aproape două ore, deşi Najeebei i se păru că trecuse o zi şi jumătate. Revăzu în minte soarele traversînd cerul, apunînd şi înălţîndu-se iar. Era un timp îndelungat, doar atîta contează. Bărbaţii nuru cîntară, rîseră, violară şi, de cîteva ori, uciseră. Apoi plecară. Najeeba rămase întinsă pe spate, cu hainele desfăcute, cu torsul expus în lumina soarelui, lovit şi învineţit, încercă să audă respiraţii, gemete, plînsete şi, o vreme, nu auzi nimic. Se bucură.

Apoi o auzi pe Amaka strigînd:

— Ridicaţi-vă!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Amaka avea douăzeci de ani mai mult decît Najeeba. Era puternică şi adesea era vocea femeilor din satul ei.

— Ridicaţi-vă toate! spuse Amaka, împleticindu-se.

— Sus!

Trecu pe la toate femeile şi le lovi cu piciorul.

— Sîntem moarte, dar n-o să murim aici, astea care mai respirăm.

Najeeba asculta fără să se mişte cum le izbea Amaka pe femei în coapse şi le trăgea de mîini. Spera să poată face pe moarta cît s-o păcălească. Ştia că soţul ei era mort, şi chiar de n-ar fi fost, nu s-ar mai atinge vreodată de ea.

Bărbaţii nuru şi femeile lor făcuseră toate astea nu de dragul de-a tortura şi-a necinsti. Ei voiau să conceapă copii *ewu.* Asemenea copii nu sînt produsul iubirii interzise dintre un nuru şi o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

okeke şi nu sînt nici noahi, adică okeke născuţi fără culoare. *Ewu* sînt copii ai violenţei.

O femeie okeke nu va ucide *niciodată* un copil plămădit în lăuntrul ei. Ea i se va împotrivi chiar şi soţului ca să-şi păstreze în viaţă copilul din pîntece. Totuşi, datina dictează că orice copil este copilul tatălui său. Aceşti nuru plantaseră otravă. O femeie okeke care dădea naştere unui copil *ewu* era unită cu acel nuru prin copilul ei. Nuru căutau să distrugă de la rădăcină familiile okeke. Najeebei nu-i păsa de planul lor crud. Nu se plămădea nici un copil în pîntecele ei. Tot ce-şi dorea ea era să moară. Cînd ajunse Amaka la ea, n-avu nevoie decît de o lovitură ca s-o facă să tuşească.

— Nu mă păcăleşti tu pe mine, Najeeba, spuse Amaka. Hai, sus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Toată partea stîngă a feţei îi era albastru-vineţie. Ochiul stîng îi era închis din pricina umflăturii.

— De ce? întrebă Najeeba cu noua ei voce fără voce.

— Fiindcă asta *facem* noi, răspunse Amaka şi întinse o mînă.

Najeeba se întoarse pe partea cealaltă.

— Lasă-mă să termin de murit. N-am copii. E cel mai bine aşa.

îşi simţea greutatea din pîntece. Dacă se ridica în picioare,
toată sămînţa ce fusese pompată în ea s-ar fi vărsat afară, îngreţoşată la gîndul acesta, întoarse capul într-o parte şi icni. Cînd i se linişti stomacul, Amaka era tot acolo. Scuipă pe jos lîngă Najeeba. Saliva era roşie de sînge. Apoi încercă s-o tragă în sus. Deşi fulgerată de durerea din burtă, Najeeba se strădui

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să-şi păstreze trupul moleşit şi greu. Pînă la urmă, cuprinsă de frustrare, Amaka lăsă braţul Najeebei să cadă, scuipă din nou şi trecu mai departe.

Femeile care aleseseră să trăiască se sculară cu greu în picioare şi porniră înapoi spre sat. Najeeba închise ochii, simţind cum i se prelinge un fir de sînge dintr-o tăietură de pe frunte. în scurt timp se lăsă iar liniştea. *Ar fi uşor să părăsesc acest trup,* îşi spuse. Mereu îi plăcuse să călătorească.

Zăcu acolo pînă începu să-i ardă faţa în soare. Moartea venea mai încet decît şi-ar fi dorit ea. Deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Dură vreun minut pînă i se obişnuiră ochii cu lumina puternică. Apoi văzu leşuri şi bălţi de sînge pe care le înghiţea nisipul, de parcă femeile ar fi fost sacrificii aduse

******ebook converter DEMO Watermarks*******

deşertului. Se sculă încet în picioare, merse la tolba ei şi o ridică de jos.

— Lasă-mă, spuse Teka cîteva minute mai tîrziu, cînd o scutură Najeeba.

Teka era singura în viaţă dintre cele cinci trupuri. Najeeba se aşeză greoi lîngă ea. îşi frecă scalpul dureros acolo unde atacatorul ei o trăsese de păr cu atîta brutalitate. Se uită la Teka. Codiţele ei împletite pe scalp aveau crustă de nisip şi pe faţă îi apărea o grimasă la fiecare respiraţie. Najeeba se ridică încet şi încercă s-o salte şi pe ea.

— Lasă-mă, repetă Teka, aruncîndu-i o privire mînioasă.

Aşa că Najeeba o lăsă.

Porni tîrîndu-şi picioarele către sat, apucînd-o într-acolo doar din obişnuinţă. O imploră pe Ani să-i trimită ceva pe drum care s- o ucidă, de pildă un leu sau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

alţi nuru. Dar nu aceasta era voinţa lui Ani.

Satul ei ardea. Casele mocneau, grădinile erau distruse, se vedeau scutere în flăcări. Zăceau leşuri în stradă. Multe erau arse, de nerecunoscut. în timpul raidurilor de felul acesta, soldaţii nuru îi luau pe bărbaţii okeke cei mai puternici, îi legau, aruncau kerosen pe ei şi le dădeau foc.

Najeeba nu văzu nici picior de bărbat sau femeie nuru, nici vii, nici morţi. Satul fusese o pradă uşoară, luat pe nepregătite, vulnerabil, refuzînd să privească realitatea în faţă. *Proştii,* îşi spuse ea. Femeile suspinau în stradă. Bărbaţii plîngeau în dreptul locuinţelor. Copiii umblau de colo-colo, zăpăciţi. Arşiţa era sufocantă, radiind dinspre soare şi de la casele, scuterele şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

trupurile cuprinse de flăcări. Pînă la apus, avea să pornească un nou exod către est.

Cînd ajunse acasă, Najeeba rosti în şoaptă numele soţului său. Apoi făcu pe ea. Urina o fripse cînd îi curse pe picioarele învineţite. O jumătate de casă era în flăcări. Grădina lor era distrusă. Scuterul ardea. Dar iată-l pe Idris, soţul ei, şezînd pe pămînt, cu capul în mîini.

— Idris, murmură iar Najeeba.

Văd o stafie, îşi spuse ea. *O să sufle vîntul şi-o să-l spulbere.* Nu se vedea sînge curgînd pe faţa lui. Şi chiar dacă genunchii pantalonilor săi albaştri erau plini de nisip, iar subsuorile caftanului albastru erau întunecate de sudoare, el era teafăr şi nevătămat. Chiar el era, nu stafia lui. Najeebei îi venea să spună „Ani e milostivă", dar zeiţa nu era milostivă. Nicidecum. Fiindcă, deşi soţul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ei fusese cruţat, Ani o ucisese pe Najeeba şi-o lăsase încă vie.

Cînd o văzu, Idris ţipă de bucurie. Alergară şi se aruncară unul în braţele celuilalt, ţinîndu-se strîns timp de cîteva minute. Idris mirosea a sudoare, nelinişte, spaimă şi osîndă. Nu îndrăzni să se întrebe cum mirosea ea însăşi.

— Sînt bărbat în toată firea, dar n-am putut să fac nimic, doar să mă ascund ca un copil, îi spuse el la ureche.

O sărută pe gît. Najeeba închise ochii, dorindu-şi ca Ani s-o ucidă acolo, pe loc.

— Aşa a fost cel mai bine, şopti ea.

Apoi o ţinu la un braţ distanţă şi Najeeba ştiu.

— Nevastă, spuse el, privind în jos la veşmîntul ei desfăcut.

Părul pubian îi era expus, ca şi coapsele învineţite, şi burta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—Acoperă-te! spuse el, trăgînd de marginile fustei rupte să le unească.

Ochii i se umeziră.

—A... a... acoperă-te, o!

Expresia durerii de pe faţă i se adînci şi se ţinu cu mîinile de mijloc. Făcu un pas înapoi. Se uită iar la Najeeba, mijindu-şi ochii, apoi clătină din cap ca şi cînd ar fi încercat să alunge ceva.

—Nu.

Najeeba nu se clinti din loc cînd soţul ei se îndepărtă cu mîinile pavăză în faţă.

—Nu, repetă el.

Ochii lui vărsau lacrimi, dar chipul i se înăsprea.

Cu trăsăturile acum inexpresive, se uită la Najeeba cum intră în casa cuprinsă de flăcări. înăuntru, Najeeba nu luă în seamă fierbinţeala şi zgomotele casei care crăpa, pocnea şi murea. Adună metodic cîteva lucruri,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ceva bani pe care îi ţinea ascunşi, o cratiţă, staţia de captare a apei, un joc primit de la sora ei cu cîţiva ani în urmă, o fotografie cu soţul ei zîmbind şi un sac de pînză plin cu sare. Era bine să ai sare la tine cînd mergeai în deşert. Singura fotografie pe care o avea cu părinţii ei decedaţi era în foc.

Najeeba n-avea să mai trăiască mult. în mintea ei, devenise acel alusi despre care taică-său spunea că trăise în ea dintotdeauna; spiritul deşertului, căruia îi plăcea să pornească hoinar spre locuri îndepărtate. Odată ajunsă în sat, sperase că soţul ei mai trăia. Cînd îl găsise, sperase că avea să se poarte altfel. Dar el era un okeke. De unde pînă unde să-şi facă ea speranţe?

Era capabilă să supravieţuiască în deşert. învăţase din retragerile ei anuale împreună cu celelalte femei şi din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

călătoriile pe care le făcea pe Drumul Sării cu tatăl şi cu fraţii ei. Ştia cum să-şi folosească staţia de captare ca să extragă condens din cer şi să obţină apă de băut. Ştia să prindă în capcană vulpi şi iepuri. Ştia unde să găsească ouă de broască ţestoasă, şopîrlă sau şarpe. Ştia cu precizie care cactuşi sînt comestibili. Şi, pentru că era deja moartă, n-avea nici o teamă.

Najeeba merse şi merse, căutînd un loc în care să-i îngăduie trupului său să moară. *Peste o sâptâmînâ,* îşi spuse ea şi ridică tabăra. *Mîine,* îşi zise apoi, pe cînd îşi tîra picioarele mai departe. Cînd îşi dădu seama că e însărcinată, moartea încetă să mai reprezinte o opţiune. Dar, în mintea ei, tot un alusi era, controlînd şi întreţinîndu-şi trupul aşa cum controlează cineva un computer. Se îndreptă către est, în sens opus faţă de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

oraşele nuru, către pustia în care trăia neamul okeke în exil. Pe timpul nopţii, cînd se întindea în cortul ei, auzea vocile femeilor nuru rîzînd şi cîntînd afară. Ţipa la ele fără glas să intre şi să termine cu ea, dacă pot.

— O să vă smulg sînii! spunea ea. O să vă beau sîngele ca să hrănesc cu el copilul care creşte în mine!

După ce adormea, îl vedea adesea pe bărbatu-său, Idris, stînd în faţa ei, tulburat şi trist. Iris o iubise nespus timp de doi ani. Acum se trezea şi trebuia să se uite la fotografia lui ca să şi-l amintească aşa cum fusese cîndva. După o vreme, nici asta n-o mai ajuta.

Luni la rînd, Najeeba a trăit fără nici un căpătîi, în timp ce burta îi creştea şi ziua sorocului se apropia. Cînd n-avea altceva de făcut, se aşeza şi privea în gol. Cîteodată juca jocul umbrelor cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mîinile, cîştigîndu-l întruna, cu un scor tot mai mare de fiecare dată. Cîteodată vorbea cu pruncul din pîntece.

— Lumea oamenilor e aspră, spunea Najeeba. Dar deşertul e minunat. Alusi, *mmuo^,* toate spiritele pot să trăiască aici în pace. Cînd ai să vii, o să-ţi placă şi ţie aici.

Era o nomadă, călătorind doar pe răcoare, evitînd oraşele şi satele. Cînd trecuseră vreo patru luni, călcă din greşeală pe un scorpion, care o înţepă în călcîi. Piciorul i se umflă dureros şi trebui să zacă timp de două zile. Dar în cele din urmă se ridică şi merse mai departe.

Cînd intră în sfîrşit în travaliu, se văzu nevoită să recunoască faptul că nu era nimic adevărat din tot ce-şi spusese în lunile acelea. Nu era un alusi pe cale să dea naştere unui copil alusi. Era o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

femeie complet singură în deşert. îngrozită, zăcu în cortul ei, pe salteaua subţire, în cămaşa de noapte jerpelită de traiul în deşert, singurul obiect de îmbrăcăminte în care îi mai încăpea trupul tot mai rotunjit.

Trupul despre care recunoştea în sfîrşit că e al ei conspira împotriva ei. Trăgînd şi împingînd cu violenţă, era ca lupta cu un monstru invizibil. Blestemă, ţipă şi se încordă. *Dacă mor aici, copilul o să moară singur,* îi trecu prin minte un gînd disperat. *Nici un copil nu merită să moară singur.* Se ţinu tare. Se concentră.

După un ceas de contracţii cumplite, alusiul ei ieşi în faţă. Najeeba se relaxă, se trase înapoi şi privi, lăsîndu-şi corpul să facă ceea ce era menit să facă. După alte cîteva ore apăru copilul. Najeeba ar fi putut jura că se pusese pe ţipat încă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

dinainte să iasă din ea. Atît era de furios. Din clipa în care se născu pruncul, Najeeba înţelese că fiinţei aceleia aveau să-i displacă surprizele şi că va fi lipsită de răbdare. Tăie cordonul ombilical, legă buricul şi îşi strînse copilul la sîn. O fetiţă.

Najeeba o legănă şi se privi cu groază cum sîngerează fără încetare. Imagini cu ea însăşi zăcînd în nisip, cu sperma scurgîndu-se din ea încercau întruna să i se strecoare în minte. Acum, că redevenise fiinţă umană, nu mai era imună la aceste amintiri. Le alungă şi se concentră asupra copilei furioase din braţele ei.

O oră mai tîrziu, pe cînd şedea neputincioasă, întrebîndu-se dacă avea să sîngereze pînă la moarte, şuvoiul încetini şi apoi se opri. Cu copilul în braţe, adormi. Cînd se trezi, era în stare

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să se ridice în picioare. Se simţea de parcă aveau să-i cadă măruntaiele pe jos, dar statul în picioare nu mai era imposibil. Se uită cu luare-aminte la fetiţa ei. Moştenise de la ea buzele groase şi pomeţii înalţi, dar avea nasul drept şi subţire al cuiva care îi era necunoscut Najeebei.

Iar ochii ei, ah, ochii ei! Erau de culoarea aceea cafeniu-aurie, ochii *lui.* Era de parcă *el* ar fi scrutat-o cu privirea prin ochii copilului. Pielea şi părul pruncului aveau nuanţa neobişnuită a nisipului. Najeeba cunoştea fenomenul acesta, propriu numai copiilor concepuţi prin violenţă. *O fi măcar pomenit în Marea Carte?* Nu era sigură. Nu citise mare lucru din ea.

Populaţia nuru avea piele galben-maronie, nas îngust, buze subţiri şi păr castaniu sau negru, asemănător cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

coama de cal bine îngrijită. Okeke aveau piele închisă la culoare, nări largi, buze groase şi păr negru cu firul gros ca al blănii de oaie. Nimeni nu ştie de ce copiii *ewu* arată în felul acela. Nu seamănă nici cu okeke, nici cu nuru, par mai degrabă nişte spirite ale deşertului. Aveau să treacă luni de zile pînă să apară pistruii distinctivi pe obrajii copilului. Najeeba privi lung în ochii fetiţei sale. Apoi îşi lipi buzele de urechea ei şi îi rosti numele.

— Onyesonwu, repetă ea.

Era potrivit. îi venea să strige întrebarea către cer: „Cine se teme de moarte?".

Dar, vai, Najeeba nu avea voce şi nu putea decît să şoptească. *într-o bună zi, Onyesonwu are să-şi spună numele corect,* gîndi ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Merse încet pînă la staţia de captare şi conectă burduful mare pentru apă. Porni instalaţia, care scoase un şuierat puternic şi produse obişnuita răceală bruscă. Zgomotul iritant o trezi pe Onyesonwu, care se puse pe plîns. Najeeba zîmbi. După ce o spălă pe Onyesonwu, se spălă şi ea. Apoi bău şi mîncă, hrănind-o pe Onyesonwu cu oarecare dificultate. Copila nu prea înţelegea cum să apuce de sfîrc. Era vremea să pornească la drum. Sîngele naşterii avea să atragă animalele sălbatice.

De-a lungul lunilor care urmară, Najeeba se concentră asupra lui Onyesonwu. Şi în acelaşi timp se forţă să aibă grijă şi de ea însăşi. Dar era mai mult de atît. *Străluceşte ca un astru. Ea e speranţa mea,* îşi spunea Najeeba, uitîndu-se lung la copila ei. în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

momentele de trezie, Onyesonwu era gălăgioasă şi agitată, dar de dormit dormea cu tot atîta înverşunare, lăsîndu-i Najeebei timp suficient să facă ce avea de făcut şi să se odihnească. Erau zile tihnite pentru mamă şi fiică.

Cînd Onyesonwu făcu febră şi nici unul dintre leacurile Najeebei nu avu efect, veni vremea să caute un vindecător. Onyesonwu avea patru luni. Trecuseră recent pe lîngă un oraş okeke pe nume Diliza. Trebuia să se întoarcă. Avea să fie prima dată după mai bine de un an cînd Najeeba se afla în preajma altor oameni. Piaţa era la marginea oraşului. Onyesonwu se foia şi ardea de febră în spinarea ei.

—Nu-ţi face griji, spuse Najeeba, coborînd duna de nisip.

Se străduia din răsputeri să nu sară în sus la fiecare zgomot sau ori de cîte

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ori se atingea cineva de braţul ei. îşi pleca fruntea de cîte ori o saluta cineva. Trecea pe lîngă piramide de roşii, butoaie de curmale, mormane de staţii de captare uzate, sticle cu ulei de gătit, cutii cu piroane, obiecte ale unei lumi căreia ea şi fiica ei nu-i aparţineau. încă mai avea banii pe care îi luase la plecarea de acasă, iar aici se folosea aceeaşi monedă. Se temea să întrebe pe cineva încotro să meargă, aşa că îi luă un ceas pînă găsi un vindecător.

Era scund şi avea pielea netedă. în cortul său micuţ erau pudre şi fiole cu lichid maroniu, negru, galben şi roşu, diverse tulpini legate în mănunchiuri şi coşuri cu frunze. Un beţişor parfumat ardea şi îndulcea aerul. în spinarea ei, Onyesonwu scotea cîte un ciripit anemic.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Bună ziua, spuse vindecătorul, făcînd o plecăciune
dinaintea Najeebei.

— Copilul... copilul meu e bolnav, spuse Najeeba cu prudenţă.

El o privi pe sub sprîncene.

— Te rog, vorbeşte cu glas tare.

Najeeba îşi atinse gîtul cu mîna. Omul dădu din cap şi se apropie.

— Cum ţi-ai pierdut...

— N-am venit pentru mine, spuse ea. Pentru copila mea.

O desfăşă pe Onyesonwu, ţinînd-o strîns în braţe în timp ce vindecătorul se uita cu luare-aminte. El făcu un pas înapoi, iar Najeeba aproape că izbucni în lacrimi. Reacţia lui în faţa fiicei sale semăna foarte mult cu felul în care reacţionase soţul ei cînd o văzuse.

— E cumva...?

— Da, spuse Najeeba.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sînteţi nomade?

— Da.

— Singure?

Najeeba strînse din buze.

El aruncă o privire scurtă în spatele ei şi spuse:

— Repede. Să mă uit la ea.

O examină pe Onyesonwu, întrebînd-o pe Najeeba ce mănîncă, fiindcă nici ea, nici fetiţa ei nu erau subnutrite. îi oferi o sticluţă cu dop de plută care conţinea o substanţă roz.

— Dă-i cîte trei picături la fiecare opt ore. E un copil viguros, dar dacă nu-i dai asta, o să moară.

Najeeba scoase dopul şi adulmecă. Avea un miros dulceag. Orice va fi fost acolo, era amestecat cu sevă proaspătă de palmier. Plăti pentru leac o treime din toţi banii ei. îi dădu lui Onyesonwu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

trei picături. Copila supse lichidul şi adormi la loc.

Restul banilor se duseră pe provizii. în sat se vorbea un dialect diferit, dar Najeeba ştia să comunice şi în sipo, şi în okeke. în timp ce făcea cumpărături într-un ritm frenetic, începeau să se adune gură-cască în jurul ei. Numai puterea voinţei o ţinuse să nu dea fuga înapoi în deşert imediat după ce cumpărase medicamentul. Pruncului îi trebuiau biberoane şi haine. Najeeba avea nevoie de o busolă, de o hartă şi de un cuţit nou pentru tăiat carne. După ce cumpără un săculeţ de curmale, se întoarse cu spatele la tarabă şi se pomeni în faţa unui zid de oameni. Majoritatea bărbaţi, unii vîrstnici, alţii tineri. Cei mai mulţi, cam de vîrsta soţului ei. Istoria se repeta. Doar că de data aceasta era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

singură, iar oamenii care o amenințau erau okeke.

—Asta ce mai e? întrebă ea pe un ton scăzut.

O simți pe Onyesonwu foindu-i-se în spinare.

— Al cui e copilul ăsta, mamă? întrebă un băiat de vreo optsprezece ani.

Din nou o simți pe Onyesonwu cum se frământă și deodată se umplu de furie.

—Nu-s mama ta! se răsti la el, dorindu-și să mai fi avut voce.

—E copilul tău, femeie? întrebă un bătrîn al cărui glas suna de parcă nu mai băuse apă rece de zeci de ani.

—Da, răspunse ea. E *a mea*| A nimănui altcuiva.

— Nu poți vorbi? întrebă alt bărbat, apoi se uită la cel de alături. Mișcă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

buzele, dar nu scoate nici un sunet. I-a luat Ani limba aia împuţită din gură.

— Copila asta e nuru! spuse cineva.

— Ea *mea,* şopti Najeeba cît de tare putea.

Coardele vocale îi erau încordate şi simţea gust de sînge.

— Concubină de nuru! *Tfyya!* Du-te şi caută-ţi bărbatul!

— Sclavo!

— Purtătoare de *ewul*

Pentru aceşti oameni, uciderea populaţiei okeke din vest era mai mult o poveste decît o realitate. Călătorise mai departe decît ar fi crezut. Oamenii aceştia nu voiau să cunoască adevărul. Stăteau cu ochii pe mamă cît se deplasa cu pruncul prin piaţă. Privind-o, se opreau să discute cu prieteni de-ai lor, rostind vorbe urîte, care deveneau şi mai urîte pe măsură ce circulau. Erau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tot mai furioşi şi mai agitaţi. într-un tîrziu, le acostară pe Najeeba şi pe fetiţa ei *ewu.* Prinseseră curaj şi deveneau tot mai încrezători în dreptatea lor. în cele din urmă, loviră.

Cînd prima piatră o nimeri în piept, Najeeba fu prea şocată ca să fugă. Durea. Nu era un avertisment. Cînd a doua o izbi în coapsă, îi reveniră amintiri din urmă cu un an, cînd murise. Cînd, în loc de pietre, un trup de om se izbea de ea. A treia piatră o lovi în obraz şi atunci ştiu că, dacă n-o ia la fugă, fiica ei avea să moară.

Fugi aşa cum ar fi trebuit să fugă în ziua cînd atacase grupul de nuru. Pietrele o loveau în omoplaţi, în ceafă, în picioare. O auzi pe Onyesonwu ţipînd ascuţit şi plîngînd. Fugi pînă scăpă din piaţă şi ajunse în siguranţa deşertului. Abia după ce urcă a treia dună de nisip

******ebook converter DEMO Watermarks*******

îşi îngădui să slăbească ritmul. Probabil credeau că o goniseră spre propria-i moarte. De parcă o femeie şi un copil nu puteau supravieţui singuri în deşert.

Odată ajunsă la o distanţă sigură de Diliza, Najeeba o desfăşă pe Onyesonwu. Micuţa icnea şi suspina. Un fir de sînge îi curgea de deasupra sprîncenei, unde o nimerise o piatră. Fetiţa îşi freca fără vlagă faţa, întinzînd sîngele. Continuă să se împotrivească atunci cînd Najeeba îi ţinu mînuţele la spate. Era o rană superficială. în noaptea aceea, deşi Onyesonwu dormi bine, fiindcă doctoria făcuse să îi scadă febra, Najeeba plînse şi plînse
întruna.

Timp de şase ani, avu grijă de Onyesonwu singură în deşert. Onyesonwu crescu şi se făcu o copilă puternică şi năbădăioasă. Iubea nisipul,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vînturile şi vietăţile deşertului. Najeeba, deşi nu putea decît să şoptească, rîdea şi zîmbea de cîte ori o auzea pe Onyesonwu ţipînd. Cînd Onyesonwu striga cuvintele învăţate de la Najeeba, aceasta o săruta şi o strîngea în braţe. Aşa învăţă Onyesonwu să-şi folosească vocea fără să fi auzit glas de om.

Şi ce voce minunată avea Onyesonwu! învăţă să cînte ascultînd vîntul. Deseori stătea cu faţa către întinderea vastă şi îi cînta. Cîteodată, cînd cînta seara, chema bufniţe de la mari depărtări. Aterizau în nisip să asculte. Pentru Najeeba era primul semn că fiica ei nu era doar *ewu,* ci şi aparte, neobişnuită.

în acel al şaselea an, Najeeba înţelese un lucru: fiica ei avea nevoie de alţi oameni. în adîncul sufletului, Najeeba ştia că, indiferent ce urma să devină

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acest copil, numai în sînul civilizaţiei putea să devină. Aşa că se folosi de hartă, de busolă şi de stele ca s-o ducă pe copilă într-acolo. Şi ce loc părea mai promiţător pentru fetiţa ei de culoarea nisipului decît Jwahirul, care însemna „Casa Doamnei de Aur"?

După legenda jwahiriană, cu şapte sute de ani în urmă trăia o femeie okeke uriaşă, făcută toată din aur. Tatăl ei a dus-o la coliba de îngrăşat^ şi după cîteva săptămîni a ieşit de acolo grasă şi frumoasă. S-a măritat cu un tînăr bogat şi împreună au hotărît să se mute într-un oraş mai mare. Pe drum însă, din cauza greutăţii ei imense (era foarte grasă *şi* toată din aur), femeia a obosit, şi a obosit atît de tare, încît a trebuit să se întindă pe jos.

Doamna de Aur nu s-a mai putut ridica, prin urmare cuplul s- a stabilit

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acolo. Din acest motiv, locul pe care l-a nivelat ea a căpătat numele Jwahir, iar cei care trăiau acolo au ajuns să prospere. Oraşul a fost construit cu multă vreme în urmă de primii okeke care au fugit din vest. Strămoşii jwahirienilor erau cu adevărat un neam aparte.

Najeeba se rugă să nu fie niciodată nevoită să-i spună fiicei sale neobişnuite povestea conceperii sale. Dar Najeeba era şi o femeie cu picioarele pe pământ. Viaţa nu era uşoară.

îmi venea să omor pe cineva după ce mi-a spus mama povestea aceasta.

— îmi pare rău, a spus mama. Eşti foarte tînără. Dar mi-am jurat că în clipa în care va începe să se întîmple ceva cu tine, *orice,* o să-ţi povestesc toate astea. S-ar putea să-ţi ajute cumva să ştii. Ce s-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

a-ntîmplat azi cu tine... în copac... cred că e doar începutul.

Tremuram şi transpiram. Mă ustura gîtul cînd vorbeam.

— îmi... îmi amintesc ziua aceea, prima, i-am spus, ştergîndu- mi sudoarea de pe frunte. Ai ales un loc din piaţă unde să vinzi nişte cactus confiat.

M-am întrerupt, încruntîndu-mă pe măsură ce-mi aduceam aminte.

— Şi vînzătorul de pîine ne-a obligat să ne mutăm în altă parte. A strigat la tine. Şi s-a uitat la mine ca...

Mi-am dus degetele la micuţa cicatrice de pe frunte şi am apăsat-o. *Am să pun pe foc exemplarul din Marea Carte,* mi-am spus. *Din cauza ei se-ntîmplă toate astea.* Aş fi vrut să cad în genunchi şi s-o implor pe Ani să ardă tot Vestul din temelii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ştiam cîte ceva despre sex. Aveam chiar şi un strop de curiozitate în privinţa asta... mă rog, poate mai mult suspiciune decît curiozitate. Dar nu aveam ştiinţă despre *asta:* sexul ca violenţă, violenţă care produce copii... care mă produsese pe mine, care i se întîmplase mamei mele. Mi-am înăbuşit impulsul de a vomita, iar apoi şi pe cel de a-mi sfîşia pielea. îmi venea s-o iau în braţe pe mama, dar în acelaşi timp nu voiam s-o ating. Eram otravă. N-aveam nici un drept. Nu prea reuşeam eu să înţeleg cu adevărat ce-i făcuse acel... om, acel monstru. Nu la vîrsta de unsprezece ani.

Bărbatul din fotografie, singurul bărbat pe care îl văzusem în primii mei şase ani de viaţă, nu era tatăl meu. Nici măcar nu era un om bun. *Trădător nemernic,* mi-am spus, simţind lacrimile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cum îmi înţeapă ochii. *Dacă dau vreodată de tine, îţi tai penisul* M-am cutremurat, gîndindu-mă că celui care îmi violase mama voiam să-i fac şi mai rău de-atît.

Pînă la momentul acela, crezusem că sunt o noah. Noahii aveau doi părinţi okeke, însă aveau şi pielea de culoarea nisipului. Nu luasem în seamă faptul că nu moştenisem acei ochi de un roşu neobişnuit şi nici sensibilitatea la lumina soarelui. Şi că, în afară de culoarea pielii, noahii *arătau* practic ca nişte okeke. Ignorasem faptul că alţi noahi n-aveau nici o problemă în a se împrieteni cu copii care „arătau normal". Nu erau nişte paria, cum eram eu. Iar noahii mă priveau cu aceeaşi teamă şi cu acelaşi dezgust ca şi ceilalţi okeke cu pielea mai închisă la culoare. Pînă şi *pentru ei* eram diferită. De ce nu arsese mama

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fotografia aceea a soţului ei, Idris? El o trădase ca să-şi apere nenorocita de onoare. Mama îmi spusese că murise... *ar fi trebuit* să moară - să fie UCIS - în mod violent!

— Papa ştie?

Mi-a displăcut sunetul vocii mele. *Atunci cînd cînt,* m-am întrebat, *a cui voce o aude ea?* Şi tatăl meu biologic cînta frumos.

— Da.

Papa a ştiut din clipa în care m-a văzut, mi-am dat seama

******ebook converter DEMO Watermarks*******

.*Toată lumea a ştiut în afară de mine.*

— *Ewu,* am rostit încet. Asta înseamnă?

Nu întrebasem niciodată.

— Născut din durere, a răspuns ea. Oamenii cred că cel născut *ewu* sfîrşeşte prin a deveni violent. Că un act de violenţă nu poate decît să ducă la şi mai multă violenţă. Eu ştiu că nu-i adevărat, aşa cum ar trebui să ştii şi tu.

M-am uitat la mama. Părea să ştie foarte multe.

— Mamă, ce mi s-a întîmplat mie în copac ţi s-a întîmplat şi ţie vreodată?

Mi-a răspuns doar atît:

— Draga mea, gîndeşti prea mult. Vino-ncoace.

S-a ridicat în picioare şi m-a strîns în braţe. Am plîns amîndouă, am suspinat, am vărsat lacrimi. Dar, după ce am terminat, nu mai aveam altceva de făcut decît să ne vedem de viaţă.

Capitolul 4

Ritualul de Unsprezece Ani

Da, cel de-al unsprezecelea an al vieţii mele a fost dur.

Corpul mi s-a dezvoltat devreme, asa ca la momentul acela aveam deja sîni, ciclu şi siluetă feminină. Şi trebuia să le fac faţă bărbaţilor şi băieţilor tîmpiţi care îmi aruncau priviri libidinoase şi tot voiau să tragă de mine. Apoi a venit acea zi ploioasă şi, în mod misterios, am ajuns goală în copacul iroko, iar mama a fost atît de şocată, încît a simţit că venise vremea să-mi destăinuie adevărul respingător despre originea mea. O săptămînă mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tîrziu a sosit vremea să trec prin Ritualul de Unsprezece Ani. Rareori îmi dădea viaţa răgaz.

Ritualul de Unsprezece Ani este o tradiţie veche de două mii de ani, care se ţine în prima zi din anotimpul

ploios. Participă la el fetele care în anul cu pricina împlinesc unsprezece ani. Mama îl considera o practică primitivă şi nefolositoare. Nu voia să am de-a face cu aşa ceva. în satul ei, practicarea acestui ritual fusese interzisă cu cîţiva ani înainte să mă nasc eu. Aşa că am crescut cu convingerea că circumcizia este ceva ce li se întîmplă altor fete, celor *născute* în Jwahir.

O fată care trece prin Ritualul de Unsprezece Ani merită să se vorbească despre ea ca despre o femeie adultă. Băieţii nu obţin acest privilegiu decît la treisprezece ani. Aşadar, perioada dintre unsprezece şi şaisprezece ani este cea mai fericită pentru o fată, fiindcă este deopotrivă copilă şi adultă. Informaţiile despre ritual nu erau ascunse. Existau o mulţime de cărţi despre procedură în biblioteca şcolii. Totuşi, nimeni nu era obligat sau încurajat să le citească.

Prin urmare, noi, fetele, ştiam că ni se tăia o bucată de carne dintre picioare şi că circumcizia nu ne schimba practic identitatea şi nici nu ne făcea oameni mai buni. însă nu ştiam ce *făcea* bucata aceea de carne. Şi, pentru că era o practică veche, nimeni nu-şi amintea cu adevărat *de ce* se recurgea la ea. Aşa că tradiţia era acceptată, aşteptată şi săvîrşită.

Eu nu voiam s-o fac. Nu se folosea nici un anestezic. Aşa era ritualul. Văzusem în anul anterior două fete proaspăt circumcise şi îmi aminteam cum umblau. Plus că nu-mi plăcea ideea de-a mi se tăia vreo parte din trup. Nu-mi plăcea nici măcar să-mi tai părul, de aceea mi-l împleteam în cozi lungi. Şi cu siguranţă nu eram eu aia care să facă lucruri doar de dragul tradiţiei. Nu aşa fusesem crescută.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dar stînd pe podea şi privind în gol, am ştiut că se schimbase ceva în mine cu o săptămînă în urmă, cînd mă pomenisem în copacul acela. Indiferent ce se întîmplase, rămăsesem de atunci cu un uşor tremur în mers, pe care doar eu îl observam. De la mama auzisem şi altele, nu doar povestea despre cum fusesem concepută. Nu-mi spusese nimic despre speranţa pe care şi-o pusese în mine. Speranţa că aveam să-i răzbun suferinţa. Nu-mi dăduse nici amănunte despre viol. Toate acestea se aflau *printre* cuvintele ei.

Aveam multe întrebări şi nimeni nu putea să răspundă la ele. Dar cînd a venit clipa Ritualului meu de Unsprezece Ani, am ştiut ce trebuie să fac. în anul acela eram doar patru fete în vîrstă de unsprezece ani. Băieţi erau cincisprezece. Fără îndoială că celelalte trei fete din grupul meu ar spune tuturor că nu m-am prezentat la ritual. în Jwahir, să fii necircumcisă după vîrsta de unsprezece ani aducea ghinion şi ruşine asupra familiei tale. Nimănui nu-i păsa că nu eşti născută în Jwahir. Ca fată crescută în Jwahir, se aştepta din partea ta să te supui procedurii.

Eu adusesem dezonoare asupra mamei prin simplul fapt că existam. îl umplusem de ruşine pe papa prin faptul că intrasem în viaţa lui. De unde pe vremuri fusese un văduv respectat şi bun de însurătoare, acum lumea rîdea şi spunea că fusese vrăjit de o femeie okeke din nenorocitul de Vest, femeie care fusese folosită de un bărbat nuru. Părinţii mei purtau destule poveri ale ruşinii.

Peste toate acestea, la unsprezece ani, încă mai nutream speranţe. Credeam că aş putea fi normală. Că aş putea fi *transformată* într-o fată normală. Ritualul de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Unsprezece Ani era vechi şi respectat. Avea putere. Ritualul avea să pună capăt ciudăţeniilor care mi se întîmplau. în ziua următoare, înainte de şcoală, m-am dus acasă la *adcfi,* preoteasa care urma să îndeplinească Ritualul de Unsprezece Ani.

— Bună dimineaţa, *ada-m*[1]*,* am spus cu respect cînd mi-a deschis uşa.

M-a privit în ochi încruntată. Era cu vreo zece ani mai în vîrstă decît mama, poate cu douăzeci. Eram aproape cît ea de înaltă. Purta o rochie elegantă, lungă şi verde, iar părul afro tuns scurt era perfect coafat. Mirosea a tămîie.

— Ce-i, *ewu?*

Am tresărit la auzul acelui cuvînt.

— îmi pare rău, am spus, făcînd un pas înapoi. Vă deranjez?

— Asta rămîne să hotărăsc eu, a răspuns ea, încrucişîndu-şi braţele pe pieptul micuţ. Intră.

Am păşit înăuntru, remarcînd în treacăt că aveam să întîrzii la şcoală.

O s-o fac de-adevăratelea, mi-am spus.

Pe dinafară, casa ei era un mic sălaş din cărămizi de nisip, iar pe dinăuntru părea la fel de mică. Şi totuşi, reuşea să găzduiască o operă de artă gigantică prin forţa ei vizuală. Pictura murală care împodobea pereţii nu era terminată, dar încăperea arăta deja ca şi cum ar fi fost scufundată într-unui dintre cele Şapte Rîuri. Lîngă uşă era pictat un peşte-om de mărimea unei fiinţe umane, cu un chip izbitor de realist. Ochii lui bătrîni erau plini de înţelepciune primordială.

Cărţile vorbeau despre uriaşe întinderi de apă. Dar nu mai văzusem niciodată desenată o astfel de întindere,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

darămite o uriaşă pictură plină de culoare. *Nu se poate să existe aşa ceva,* mi- am spus. Atîta apă. Şi erau în ea insecte argintii, broaşte ţestoase cu carapace şi cu picioare verzi şi turtite, plante de apă, peşti aurii, negri şi roşii. Am privit cu uimire de jur-împrejur. Camera mirosea a vopsea proaspătă. Şi mîinile adei erau pătate de ea. O întrerupsesem.

— îţi place? m-a întrebat.

— N-am văzut niciodată aşa ceva, am răspuns încet, fără să- mi pot lua privirea.

— Reacţia mea preferată, a spus ea, părînd sincer mulţumită.

M-am aşezat, iar ea s-a aşezat în faţa mea, aşteptînd.

— Aş... aş vrea să-mi pun şi eu numele pe listă, *ada-m,* am spus.

Mi-am muşcat buzele. Odată rostită, cererea aceasta devenea reală, cu deosebire cînd îi era adresată acestei femei.

Ea a dat din cap.

— Mă-ntrebam cînd ai să vii.

Ada ştia ce se petrece cu fiecare om din Jwahir. Ea avea grijă să se săvîrşească tradiţiile cuvenite pentru morţi, naşteri, sărbători menstruale, petrecerea unui băiat căruia i se schimbă vocea, Ritualul de Unsprezece Ani, Ritualul de Treisprezece Ani, toate bornele vieţii. Ea planificase nunta părinţilor mei şi de ea mă ascundeam ori de cîte ori venea la noi. Speram că nu-şi mai amintea de mine.

— O să-ţi adaug numele. Lista va fi trimisă la Osugbo, a spus
ea.

— Mulţumesc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Să fii aici la două dimineaţa, de azi într-o săptămînă. îmbracă-te cu haine vechi. Vino singură.

M-a măsurat din cap pînă-n picioare.

— Părul ăsta... să-l despleteşti, să-l perii şi să-l împleteşti lejer.

O săptămînă mai tîrziu, m-am strecurat afară pe fereastra dormitorului la două fără douăzeci dimineaţa.

Uşa de la casa adei era deschisă cînd am ajuns acolo. Am păşit încet înăuntru. Camera de zi era împodobită cu luminări şi toată mobila fusese îndepărtată. Pictura murală a adei, aproape de final, părea mai vie ca oricînd în lumina luminărilor.

Celelalte trei fete ajunseseră deja. M-am dus imediat lîngă ele. S-au uitat la mine surprinse şi oarecum uşurate. Eram încă o persoană care împărtăşea aceeaşi teamă ca şi ele. Nu ne-am vorbit, nici măcar nu ne-am salutat, dar ne-am strîns laolaltă.

în afară de ada, mai erau de faţă cinci femei. Una dintre ele era străbătuşa mea, Abeo Ogundimu. Nu mă simpatizase niciodată. Dacă îşi dădea seama că mă aflam acolo fără încuviinţarea lui papa, nepotul ei, dădeam de necaz. Nu le cunoşteam pe celelalte patru femei, dar una dintre ele era foarte bătrînă şi prezenţa ei impunea respect. M-am cutremurat de vinovăţie, simţind dintr-odată că nu mai sunt sigură dacă e cazul să mă aflu acolo.

Am aruncat o privire la măsuţa din centrul camerei. Erau pe ea tifon, sticle cu alcool, iod, patru bisturie şi alte obiecte pe care nu le recunoşteam. Mi se întorcea stomacul pe dos. Un minut mai tîrziu, ada a început. Probabil că mă aşteptaseră pe mine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Noi sîntem femeile Ritualului de Unsprezece Ani, a spus ada. Noi şase păzim răscrucea dintre viaţa de femeie şi cea de fetiţă. Doar prin noi poţi trece liber dintr-una în cealaltă. Eu sînt ada.

— Eu sînt doamna Abadie, vindecătoarea acestui oraş, a spus femeia scundă care stătea lîngă ea, ţinîndu-şi mîinile strînse pe lîngă rochia galbenă unduitoare.

— Eu sînt Ochi Naka, a spus alta.

Avea pielea foarte închisă la culoare şi o siluetă voluptuoasă, pe care şi-o scotea în evidenţă printr-o rochie rafinată, de culoare
mov.

— Cusătoreasă la piaţă, a adăugat ea.

— Eu sînt Zuni Whan, a spus următoarea.

Pe sub rochia largă şi albastră, de lungime medie, purta pantaloni, lucru rar întîlnit la femeile din Jwahir.

— Arhitectă.

— Eu sînt Abeo Ogundimu, a spus strămătuşa mea cu un surîs afectat. Mamă de cincisprezece copii.

Celelalte au rîs. Am rîs toate. Mamă de cincisprezece copii era, într-adevăr, o carieră grea.

— Iar eu sînt Nana înţeleapta, a spus femeia cea foarte bătrînă şi impunătoare, uitîndu-se pe rînd la fiecare dintre noi cu singurul ei ochi bun, aplecată în faţă pentru tot restul vieţii de spinarea cocîrjată.

Strămătuşa mea era bătrînă, dar în comparaţie cu femeia aceasta era tînără. Nana înţeleapta avea o voce limpede şi seacă. S-a uitat în ochii mei mai mult decît în ai celorlalte fete.

— Acuma, pe *voi* cum vă cheamă, ca să ne cunoaştem toate care sîntem aici? a spus ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Luyu Chiki, a spus fata de lîngă mine.

— Diti Goitsemedime.

— Binta Keita.

— Onyesonwu Ubaid-Ogundimu.

— Asta, a spus Nana înţeleapta, arătînd către mine.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Fă un pas în faţă, mi-a cerut ada.

Petrecusem prea mult timp pregătindu-mă mental pentru ziua aceasta. Toată săptămînă avusesem probleme cu mîncatul şi cu dormitul, de teama durerii şi a sîngelui. La momentul acela, ajunsesem în sfîrşit să mă împac cu ideea. Iar acum bătrînă îmi
bara drumul.

Nana înţeleapta m-a măsurat din priviri. Mi-a dat ocol păşind încet, uitîndu-se în sus la mine cu ochiul ei ca o ţestoasă din carapace. A mormăit ceva.

— Despleteşte-ţi părul ăla.

Eram singura cu părul suficient de lung ca să poată fi împletit. Femeile jwahiriene aveau tunsori scurte la modă, încă o diferenţă între satul mamei şi Jwahir.

— Azi e ziua ei. Nu trebuie s-o stînjenească nimic.

M-a cuprins un val de uşurare. Pe cînd îmi despleteam cozile, ada a vorbit:

— Cine vine aici neatinsă?

Doar eu am ridicat mîna. Am auzit-o pe cea numită Luyu rîzînd înăbuşit. S-a oprit imediat cînd ada a vorbit din nou.

— Cine, Diti?

Diti a scos un chicotit mic şi stînjenit.

— Un… coleg de şcoală, a spus ea încet.

— Numele lui?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Fanaşi.

— Aţi avut relaţii sexuale?

Am icnit fără zgomot. Nu-mi puteam imagina aşa ceva. Eram atît de tinere!

Diti a clătinat din cap şi a spus:

— Nu.

Ada a trecut mai departe.

— Cine, Luyu? a întrebat ea.

Cum Luyu s-a mulţumit să-i întoarcă privirea cu un aer provocator, ada a făcut un pas înainte atît de rapid, încît am fost convinsă că avea de gînd s-o plesnească pe Luyu peste faţă. Luyu nici nu s-a clintit. îşi ţinea bărbia înălţată, sfidînd ada. Eram impresionată. Am luat aminte la hainele ei. Erau croite din cele mai fine materiale. Erau viu colorate; nu apucaseră să fie spălate niciodată. Luyu se trăgea dintr-o familie înstărită şi era clar că nu se simţea obligată să-i răspundă nici măcar adei.

— Nu-i cunosc numele, a spus ea în cele din urmă.

— Nici o informaţie nu iese din camera asta, a spus ada.

însă am simţit o ameninţare în vocea ei. Probabil că a simţit-o şi Luyu.

— Wokike.

— Aţi avut relaţii sexuale?

Luyu n-a răspuns la început. Apoi s-a uitat spre omul-peşte de pe perete şi a spus:

— Da.

Mi-a picat faţa.

— De cîte ori?

— De multe ori.

— De ce?

Luyu i-a aruncat o căutătură fioroasă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu ştiu.

Ada a privit-o cu asprime.

— După seara asta, ai să te abţii pînă o să te măriţi. După seara asta, ar trebui să cîntăreşti mai bine lucrurile.

A trecut mai departe la Binta, care plînsese în tot acest timp.

— Cine?

Umerii Bintei s-au gîrbovit şi mai tare. Plînsetele i s-au înteţit.

— Binta, cu cine? a întrebat din nou ada.

Apoi s-a uitat către cele cinci femei, iar ele s-au apropiat de Binta atît de mult, încît Luyu, Diti şi cu mine a trebuit să ne aplecăm capetele ca s-o vedem. Era cea mai micuţă dintre noi patru.

— Aici eşti în siguranţă, a spus ada.

Celelalte femei i-au atins Bintei umerii, obrajii, gîtul şi au intonat:

— Aici eşti în siguranţă, în siguranţă, în siguranţă.

Nana înţeleapta a pus o mînă pe obrazul Bintei.

— După seara asta, tot ce se află în această cameră va fi strîns legat, a spus cu vocea ei seacă. Tu, Diti, Onyesonwu şi Luyu vă veţi apăra una pe alta, chiar şi după măritiş. Iar noi, Cele Bătrîne, o să vă apărăm pe toate. Dar adevărul e singurul lucru care va garanta legătura creată în seara asta.

— Cine? a întrebat ada pentru a treia oară.

Binta s-a lăsat pe podea şi şi-a sprijinit capul de coapsa unei femei.

— Tata.

Luyu, Diti şi cu mine am căscat gura. Celelalte femei n-au părut deloc surprinse.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— A fost sex? a întrebat Nana înţeleapta, cu trăsăturile înăsprite.

— Da, a şoptit Binta.

Cîteva femei au blestemat, au ţîţîit şi au murmurat cu mînie. Am închis ochii şi mi-am masat tîmplele. Durerea Bintei era ca durerea mamei mele.

— De cîte ori? a întrebat Nana înţeleapta.

— De multe ori, a spus Binta cu o voce care căpăta forţă.

Apoi a izbucnit:

— îmi... îmi... îmi doresc să-l omor.

După care şi-a astupat gura cu mîinile.

— îmi pare rău! a rostit ea înăbuşit de sub palme.

Nana înţeleapta i-a îndepărtat mîinile.

— Aici eşti în siguranţă, a repetat ea.

Apoi a clătinat din cap cu un aer scîrbit.

— Acum, in sfîrşit, putem să facem ceva in privinţa asta.

De fapt, acest grup de femei aflase de ceva vreme despre purtarea tatălui Bintei. Dar nu aveau nici o putere să intervină pînă cînd Binta nu trecea prin Ritualul de Unsprezece Ani. Binta a scuturat din cap cu vehemenţă.

— Nu. Vor veni să-l ia şi... Femeile au şuierat şi au ţîţîit.

— Nu-ţi face griji, a spus Nana înţeleapta. O să te apărăm pe tine şi fericirea ta.

— Mama n-o să vrea să...

— Şşş, a făcut Nana înţeleapta. Oi fi tu copil acum, dar după seara asta o să fii şi adultă. Cuvintele tale vor conta în sfîrşit.

Ada şi Nana înţeleapta abia dacă au aruncat o privire în direcţia mea. Nici o întrebare n-au avut să-mi pună.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Azi, ni s-a adresat ada tuturor, veţi deveni copil şi adult. Veţi fi lipsite de putere şi puternice. Veţi fi ignorate şi auzite. Acceptaţi?

— Da, am spus toate.

— Trebuie să nu ţipaţi, a spus vindecătoarea.

— Trebuie să nu daţi din picioare, a spus cusătoreasa.

— Trebuie să sîngeraţi, a spus arhitecta.

— Ani e mare, a spus strămătuşa mea.

— Aţi făcut deja primul pas în viaţa de adult cînd v-aţi părăsit căminul şi aţi plecat singure în noaptea primejdioasă, a spus ada. Fiecare dintre voi va primi un săculeţ cu ierburi, tifon, iod şi săruri de baie. Vă veţi întoarce acasă singure. Peste trei nopţi, veţi face o baie îndelungată.

Ni s-a cerut să ne scoatem hainele şi ni s-au dat bucăţi de pînză roşie să ne înfăşurăm în ele. Bluzele noastre aveau să fie duse în spate şi arse. Fiecare dintre noi a primit o cămaşă şi un văl, noi şi albe, simboluri ale noii noastre vieţi de adult. Acasă trebuia să ne îmbrăcăm cu rapa; era simbolul copilăriei noastre.

Prima a fost Binta, ritualul ei fiind cel mai presant. Apoi Luyu, Diti şi la urmă eu. Pe jos era întinsă o pînză roşie. Binta s-a pus iar pe plîns cînd s-a lungit pe ea, cu capul pe perna roşie. Luminile erau aprinse, ceea ce făcea cu atît mai de speriat lucrul care urma să se întîmple. *Ce fac eu aici?* m-am întrebat, urmărind-o pe Binta. *E o nebunie! Nu* trebuie *să fac asta! Ar trebui s-o zbughesc pe uşă afară, să fug acasă, să mă bag în pat şi să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic.* Am făcut un pas către uşă. Ştiam că nu era încuiată. Ritualul era alegerea fetei. Doar în trecut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

erau forţate fetele la aşa ceva. Am mai făcut un pas. Nu se uita nimeni la mine. Toţi ochii erau pe Binta.

în cameră era cald, iar afară era o noapte ca toate nopţile. Părinţii mei dormeau, ca în orice altă noapte. Dar Binta stătea întinsă pe o pînză roşie, cu picioarele ţinute desfăcute de vindecătoare şi de arhitectă. Ada a dezinfectat bisturiul şi l-a încins la flacără. L-a lăsat să se răcească. Vindecătorii folosesc de obicei o lamă laser pentru operaţii chirurgicale. Produc cele mai curate tăieturi cu putinţă şi pot să cauterizeze instantaneu la nevoie. M-am întrebat o clipă de ce folosea ada un bisturiu primitiv.

— Ţine-ţi respiraţia, a spus ada. Nu ţipa.

înainte ca Binta să termine de tras aer în piept, ada s-a şi apropiat cu bisturiul. Ţinta ei era o fărîmă de carne de un roz- întunecat care-i stătea moţ la intrarea în *yeye-.* Cînd bisturiul a tăiat bucata de carne, a ţîşnit sînge. Mi s-a întors stomacul pe dos. Binta n-a ţipat, dar şi-a muşcat buza atît de tare, încît i-a picurat sînge pe la colţul gurii. Trupul i-a tresăltat, dar femeile au ţinut-o
bine.

Vindecătoarea a oprit hemoragia cu gheaţă învelită în tifon. Timp de cîteva minute, toată lumea a rămas încremenită, mai puţin Binta, care gîfîia din greu. Apoi una dintre femei a ajutat-o să se ridice şi să meargă în celălalt capăt al camerei. Binta s-a aşezat cu picioarele desfăcute, ţinîndu-şi tifonul cu mîna şi avînd pe chip o expresie buimacă. Era rîndul lui Luyu.

— Nu pot să fac asta, a început Luyu să se bîlbîie. Nu pot să fac asta!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Totuşi s-a lăsat ţintuită la podea de vindecătoare şi de arhitectă. Cusătoreasa şi strămătuşa mea au apucat-o de braţe, pentru mai multă siguranţă, în timp ce ada lua alt bisturiu şi îl dezinfecta. Luyu n-a ţipat, dar a scos un piuit strident. îi curgeau lacrimi din ochi în timp ce se lupta cu durerea. Era rîndul lui Diti.

Diti s-a întins încet şi a tras aer adînc în piept. După aceea a spus ceva, prea încet ca s-o aud. în clipa în care ada s-a apropiat cu bisturiul de carnea ei, Diti a ţîşnit în picioare, cu sîngele scurgîndu-i-se pe coapse. Cu faţa ca o mască a groazei, încerca pe muteşte să scape de acolo. Femeile trebuie că asistaseră deseori la o asemenea reacţie, fiindcă, fără să spună un cuvînt, au înşfăcat-o şi au pus-o rapid la pămînt. Ada şi-a terminat tăietura, iute şi curat.

Era rîndul meu. Abia dacă reuşeam să-mi ţin ochii deschişi. Durerea celorlalte fete colcăia în jurul meu ca un roi de viespi, ca tăunii. Mă sfîşia ca spinii de cactus.

—Haide, Onyesonwu, a spus Ada.

Eram un animal prins în capcană. Nu eram prinsă de femei, de casă ori de tradiţie. Eram prinsă de viaţă. Ca şi cum timp de milenii aş fi fost un spirit liber şi apoi, într-o bună zi, ceva m-ar fi înhăţat, ceva violent, furios şi răzbunător, şi m-ar fi tras în trupul pe care îl ocupam acum. Captivă la mila lui, după regulile lui. Apoi m-am gîndit la mama. Rămăsese întreagă la minte pentru mine. Trăise pentru mine. Puteam şi eu să fac asta pentru ea.

M-am întins pe pînză, încercînd să nu iau în seamă ochii celorlalte fete, care se holbau la trupul meu de *ewu.* Aş fi putut să le pălmuiesc pe toate trei. Nu meritam să suport asemenea priviri scrutătoare în astfel de momente

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cutremurătoare. Vindecătoarea şi arhitecta m-au apucat de picioare. Cusătoreasa şi strămătuşa m-au ţinut de braţe. Ada a luat bisturiul.

— Să stai liniştită, mi-a spus Nana înţeleapta la ureche.

Am simţit cum ada îmi depărta labiile.

— Ţine-ţi respiraţia, mi-a spus. Nu ţipa.

Inspirasem pe jumătate cînd m-a tăiat. Durerea a fost explozivă. Am simţit-o în fiecare părticică a trupului şi aproape că am leşinat. Apoi m-am pomenit ţipînd. Nici nu mă ştiam capabilă de un asemenea răsunet. Pe jumătate leşinată, le-am simţit pe celelalte femei ţintuindu-mă la podea. Eram şocată că nu-mi dăduseră drumul ca să fugă de-acolo. încă mai răcneam cînd mi-am dat seama că totul în jur dispăruse. Eram într-un loc colorat în albastru de saschiu, galben şi mai ales verde.

Aş fi icnit de groază de-aş fi avut gură cu care să icnesc. Aş fi continuat să ţip, să mă zbat, aş fi zgîriat şi aş fi scuipat. N-aveam altceva în minte decît că murisem… din nou. Fiindcă nu se schimba nimic la mine însămi, m-am calmat. M-am privit. Eram doar o ceaţă albastră, ca pîcla care stăruie după o furtună cu ploaie iute şi grea. Acum îi vedeam şi pe alţii în jurul meu. Unii erau roşii, alţii verzi, cîţiva aurii. Imaginile au căpătat claritate şi am început să văd şi camera. Fetele şi femeile. Fiecare îşi avea propria ei ceaţă colorată. Nu voiam să mă uit la trupul meu întins pe jos.

Apoi l-am observat. Roşu, de formă ovală, cu un alt oval, alb, in centru, ca un gigantic ochi de djinn. Sfîrîia şi şuiera, în timp ce partea albă se extindea, venea tot mai aproape. Mă îngrozea pînă în măduva oaselor. *Trebuie să plec de-aici!* mi-am spus. *Acum! Mă vede!* Dar nu ştiam cum să mă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mişc. Cu ce să mă mişc? N-aveam trup. Roşul era venin amar. Albul era precum arşiţa cea mai fierbinte a soarelui. Am început iar să ţip şi să plîng. După aceea m-am pomenit că deschid ochii şi văd o cană cu apă. Pe toate chipurile din jur au apărut zîmbete.

— Ah, Ani fie lăudată, a spus ada.

Am simţit durerea şi am tresărit, gata să sar în picioare şi să fug. Trebuia să fug. De ochiul acela. Eram atît de zăpăcită, încît pe moment am fost convinsă că ceea ce văzusem mai devreme era cauza durerii mele.

— Nu te mişca, mi-a cerut vindecătoarea.

îmi apăsa între picioare o bucată de gheaţă învelită în tifon şi nu-mi dădeam seama ce mă chinuia mai tare, durerea tăieturii sau răceala gheţii. Privirea mi-a săgetat prin cameră, iscoditoare. Cînd mi se fixau ochii pe ceva alb sau roşu, îmi stătea inima în loc şi îmi zvîcneau mîinile.

După cîteva minute, am început să mă relaxez. Mi-am spus că totul e doar un coşmar indus de durerea fizică. Am deschis gura şi am rămas aşa. Aerul mi-a uscat buza inferioară. Acum eram *ana m-bobi.* N-avea să mai cadă ruşinea pe umerii părinţilor mei. Cel puţin nu ruşinea de-a avea unsprezece ani şi-a nu fi circumcisă. Uşurarea m-a ţinut cam un minut. Nu era un coşmar. Ştiam asta. Şi chiar dacă nu înţelegeam exact despre ce era vorba, ştiam că tocmai se petrecuse ceva îngrozitor de rău.

— Cînd te-a tăiat, ai adormit, şi-atît, mi-a spus Luyu.

Stătea întinsă pe spate şi se uita la mine cu o privire plină de
respect. M-am încruntat.

— Aha, şi te-ai făcut străvezie toată! a adăugat repede Diti, care părea să-şi fi revenit din şoc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Po... poftim?! am spus.

— Şşşt! a şuierat furioasă Luyu către Diti.

— Dar aşa a făcut! a şoptit Diti.

îmi venea să zgîrii podeaua cu unghiile. *Ce-a mai fost şi asta?* m-am întrebat. îmi simţeam mirosul stresului pe piele. Şi mi-am dat seama că simţeam şi celălalt miros. Cel pe care îl percepusem pentru prima dată în timpul incidentului cu copacul.

— Ar trebui să stea de vorbă cu Aro, a spus ada către Nana înţeleapta.

Nana înţeleapta s-a mulţumit să mormăie ceva, încruntîndu- se la ea. Ada şi-a ferit ochii, temătoare.

— Cu cine? am întrebat.

Nu mi-a răspuns nimeni. Nici una dintre celelalte femei nu voia să se uite la mine.

— Cine-i RO? am insistat, întorcîndu-mă către Diti, Luyu şi Binta.

Toate trei au dat din umeri.

— Habar n-am, a spus Luyu.

Cum nici una dintre femei nu voia să intre în amănunte despre acest RO, am renunţat să mă mai gîndesc la vorbele lor. Aveam alte griji pe cap. Cum ar fi locul acela făcut din lumină şi culori. Sau ochiul oval. Sau sîngerarea şi usturătura dintre picioarele mele. Sau cum o să le spun părinţilor ce făcusem.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am stat toate patru întinse una lîngă alta şi am îndurat durerea timp de o jumătate de oră. Fiecare dintre noi a primit cîte un lănţişor de prins în talie din aur, subţire şi delicat, pe care urma să-l purtăm tot restul vieţii. Bătrînele şi-au ridicat cămăşiledeasupra taliei ca să ni le arate pe ale lor.

— Au fost binecuvîntate în al şaptelea dintre cele Şapte Rîuri, a spus ada. Vor exista mult după ce noi vom fi murit.

Ni s-a mai dat şi cîte o piatră să ne-o punem sub limbă. Se numea *talembe etanou.* Mama încuviinţa această tradiţie, cu toate că şi scopul său era demult uitat. Piatra ei era foarte mică, netedă şi portocalie. Fiecare grup okeke avea alt fel de pietre. Ale noastre erau diamante, nişte pietre de care nu auzisem niciodată. Arătau ca nişte mici ovale de gheaţă. Pe-a mea o ţineam cu uşurinţă sub limbă. Nu trebuia s-o scoţi decît cînd mîncai sau dormeai. Şi trebuia să fii atent la început să n-o înghiţi. Aducea ghinion dacă păţeai aşa ceva. M-am întrebat în treacăt cum de n- a înghiţit-o mama pe-a ei cînd am fost concepută.

— Pînă la urmă, gura voastră se va împrieteni cu ea, a spus Nana înţeleapta.

Ne-am îmbrăcat toate patru, ne-am tras lenjeria intimă peste tifonul apăsat pe carne şi ne-am înfăşurat capetele cu vălurile albe. Am plecat împreună.

— Ne-am descurcat, a spus Binta pe drum.

Nu articula bine cuvintele, din cauza buzei inferioare sfîşiate şi umflate. Mergeam încet, fiecare pas însoţit de durere.

— Da. Nici una dintre noi n-a ţipat, a spus Luyu.

M-am încruntat. Eu una ţipasem, cu siguranţă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mama zicea că-n grupul ei au ţipat cinci fete din opt.

— Lui Onyesonwu i s-a părut că-i aşa de bine, că a tras un pui de somn, a spus Diti zîmbind.

— Credeam... credeam c-am ţipat, am spus eu, frecîndu-mă pe frunte.

— Nu, ai leşinat şi dusă ai fost, m-a lămurit Diti. Pe urmă ai...

— Diti, ţine-ţi gura, i-a spus Luyu printre dinţi. Nu vorbim
despre lucruri de-astea!

Am tăcut toate o clipă, iar paşii noştri au încetinit şi mai mult. 0 bufniţă a ţipat în apropiere, iar un bărbat călare pe o cămilă a trecut la trap pe lîngă noi.

— N-o să spunem niciodată, da? a cerut Luyu, uitîndu-se la Binta şi la Diti.

Amîndouă au dat din cap afirmativ. Luyu s-a întors către mine cu o privire plină de interes.

— Deci ce s-a-ntîmplat?

De fapt, pe nici una dintre ele n-o cunoşteam prea bine. însă îmi dădeam seama că lui Diti îi plăcea să bîrfească. Şi lui Luyu, deşi ea se străduia să se poarte ca şi cînd n-ar fi fost adevărat. Binta era tăcută, dar aveam dubii în privinţa ei. N-aveam încredere în ele. Aşa că le-am spus o minciună.

— A fost de parcă am adormit.

— Ce... ce-ai văzut?

— *Chiar* ai adormit, a spus Luyu.

— Parcă erai de sticlă, a spus Diti făcînd ochii mari. Vedeam prin tine.

— A durat doar cîteva secunde. Toată lumea a fost şocată, dar nu ţi-au dat drumul, a spus Binta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Şi-a atins buza şi a tresărit.

Mi-am tras mai bine vălul pe faţă.

— Te-a blestemat cineva? m-a întrebat Luyu. Poate fiindcă eşti...

— Nu ştiu, am spus iute.

Cînd am ajuns la drumul mare, am pornit în direcţii diferite. A fost destul de uşor să mă strecor înapoi în camera mea. în timp ce mă cuibăream în pat, nu reuşeam să scap de senzaţia că ceva continuă să mă supravegheze.

în dimineaţa următoare, mi-am dezvelit picioarele şi am descoperit că sîngele trecuse prin tifon şi pătasem patul, începusem să am menstruaţie cu un an in urmă, aşa că imaginea aceea nu m-a tulburat cine ştie ce. Dar pierderea de sînge m-a ameţit. M-am înfăşurat în rapa şi am mers încetişor pînă la bucătărie. Părinţii mei rîdeau de ceva ce zisese papa.

— Bună dimineaţa, Onyesonwu, a spus el, încă chicotind.

Mamei i s-a topit zîmbetul cînd m-a văzut la faţă.

— Ce s-a-ntîmplat? m-a întrebat cu voce şoptită.

— N-am... n-am nimic, am spus, nevrînd să mă mişc de unde mă oprisem. Doar că...

Simţeam cum îmi curge sîngele pe un picior. Trebuia să-mi schimb tifonul. Şi-mi trebuia nişte ceai de salcie pentru durere. *Şi ceva pentru greaţă,* mi-a trecut prin minte exact înainte să vomit pe podea. Părinţii mei s-au repezit la mine şi m-au ajutat să ajung la un scaun. Au văzut sîngele cînd m-am aşezat. Mama a ieşit din cameră fără o vorbă. Papa mi-a şters cu mîna voma de pe buze. Mama s-a întors cu un prosop.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Onyesonwu, ăsta-i ciclul tău? m-a întrebat, ştergîndu-mi piciorul.

I-am oprit mîna cînd a ajuns la pulpă.

— Nu, mama, am spus, uitîndu-mă în ochii ei. Nu-i asta.

Papa s-a încruntat. Mama se uita la mine sfredelitor. Mi-am
adunat toate puterile. Ea s-a aşezat încet. N-am îndrăznit să mă mişc cînd m-a pălmuit cu toată forţa peste faţă, mai să-mi sară diamantul din gură.

— Ah, ah, nevastă! a exclamat papa, înşfăcînd-o de mînă. Opreşte-te! Copilul suferă.

— De ce? m-a întrebat ea.

Apoi s-a uitat la papa, care încă o mai ţinea de mînă să nu mă lovească iar.

— Azi-noapte a făcut-o. S-a dus şi s-a lăsat circumcisă.

Papa s-a uitat la mine şocat, dar am citit şi admiraţie pe faţa lui. Avea aceeaşi privire ca atunci cînd mă văzuse sus, în copac.

— Pentru tine am făcut-o, mama! am strigat.

Ea a încercat să-şi smulgă mîna din strînsoarea lui papa ca să mă mai plesnească o dată.

— Să nu dai vina pe mine! Fată proastă, zevzeacă! a spus ea, văzînd că nu reuşeşte să-şi elibereze mîna.

— Nu dau vina...

Simţeam cum se prelingea sîngele din mine, acum mai repede.

— Mama, papa, aduc ruşine asupra voastră, am spus, punîndu-mă pe plîns. Existenţa mea e o ruşine! Mama, sînt o suferinţă pentru tine... din ziua cînd am fost concepută.

— Ba nu, ba nu, m-a contrazis ea, clătinînd din cap vehement. *Nu* de asta ţi-am povestit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a uitat la papa.

—Vezi, Fadil! Vezi de ce nu i-am zis atîta vreme?

Papa continua s-o ţină de mîini, dar acum arăta de parcă încerca astfel să se reţină pe sine însuşi.

— *Fiecare* fată de-aici trece prin asta, am spus. Papa, eşti un fierar foarte îndrăgit. Mama, tu eşti soţia lui. Amîndoi aveţi parte de respect. Eu sînt *ewu.*

M-am întrerupt.

—Aduce *şi mai multă* ruşine să n-o faci cînd eşti *ewu.*

— Onyesonwu! a spus tata. *Nu-mi pasă* ce crede lumea! N-ai aflat asta pînă acum? Ei? Trebuia să vii să ne spui. Nesiguranţa *nu* e un motiv să faci circumcizia!

Mă durea inima, dar tot mai credeam că făcusem alegerea cea bună. Ne-o fi acceptat el pe mama şi pe mine drept ceea ce suntem, dar nu trăiam izolaţi de lume.

— în satul meu, *nici unei femeii* nu i se pretindea să se lase tăiată în felul ăsta, a şuierat mama printre dinţi. Ce-i barbaria...

Şi-a întors faţa de la mine. Aproape că se terminase. Mama şi- a lovit palmele una de cealaltă şi a spus:

— Propria mea fiică!

Şi-a masat fruntea de parcă încerca să-şi netezească încruntătura. M-a apucat de braţ.

— Ridică-te.

Nu m-am dus la şcoală în ziua aceea. Mama m-a ajutat să-mi curăţ şi să-mi bandajez rana cu tifon curat. A preparat un ceai contra durerilor din frunze de salcie şi pulpă de cactus dulce. Am stat în pat toată ziua şi am citit. Mama şi-a luat liber ca să stea lîngă mine, lucru care m-a încurcat puţin. Nu voiam să vadă ce citesc. A doua zi după ce îmi spusese ea povestea conceperii mele, mersesem la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bibliotecă. Surprinzător, găsisem ce căutam, o carte în limba nuru, limba tatălui meu biologic. îi învăţam fundamentele de una singură. Lucrul acesta avea s-o înfurie teribil pe mama. Aşa că, în timp ce ea şedea lîngă patul meu, eu încercam să ascund cartea pe care o citeam în interiorul altei cărţi.

A stat toată ziua pe scaunul acela, nemişcată, ridicîndu-se doar pentru cîte o masă frugală sau ca să se uşureze. O dată a ieşit în grădină ca să Converseze cu Ani. M-am întrebat ce-i spunea Atotputernicei şi Atotştiutoarei Zeiţe. După toate prin cîte trecuse mama, mă întrebam ce fel de relaţie putea să mai aibă cu Ani.

Apoi s-a întors lîngă mine, iar eu, citindu-mi cartea în limba nuru şi plimbindu-mi piatra in gură, m-am întrebat la ce s-o fi gîndind oare cît stătea acolo şi fixa peretele cu privirea.

Capitolul 5
Cel care strigă

Nici una dintre ele n-a spus nimănui. Acesta a fost primul semn că legătura noastră de după Ritualul de Unsprezece Ani era veritabilă. Aşa se face că atunci cînd m-am reîntors la şcoală, o săptămînă mai tîrziu, nu m-a hărţuit nimeni. Ceilalţi nu ştiau nimic altceva decît că acum eram deopotrivă adult şi copil. Eram *ana m-bobi.* Erau nevoiţi cel puţin să mă respecte pentru asta. Desigur, noi n-am suflat o vorbă nici despre abuzul sexual asupra Bintei. Mai tîrziu ne-a spus că, în ziua de după ritual, tatăl ei a trebuit să se întîlnească cu bătrînii din Osugbo.

— Cînd a venit acasă, după aceea, arăta… dărîmat, a spus Binta. Cred că l-au biciuit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ar fi trebuit să-i facă mai rău de-atît. Chiar şi pe-atunci eram de părerea asta. Mama Bintei a fost adusă şi ea dinaintea bătrînilor. Amîndurora li s-a poruncit să accepte consiliere de la ada timp de trei ani, la fel şi Binta împreună cu fraţii şi surorile ei.

în vreme ce prietenia mea cu Binta, Luyu şi Diti înflorea, se mai înfiripa şi altceva. A început indirect în a doua zi de cînd mă întorsesem la şcoală. Stăteam sprijinită de zidul şcolii, pe cînd în jurul meu elevii jucau fotbal şi socializau. încă mai aveam usturimi, dar mă vindecam repede.

— Onyesonwu! m-a strigat cineva.

Am sărit in sus şi m-am întors speriată, în timp ce imagini ale acelui ochi roşu îmi apăreau brusc în minte. Luyu rîdea, apropiindu-se încet de mine împreună cu Binta. Timp de cîteva clipe, ne-am holbat una la alta. Erau atîtea concentrate în acel moment: critică, teamă, incertitudine.

— Bună dimineaţa, am spus într-un tîrziu.

— Bună dimineaţa, a răspuns Binta, făcînd un pas înainte ca să-mi strîngă mîna şi terminînd gestul cu un pocnit din degete. Abia azi te-ai întors? Noi, da.

— Nu. M-am întors de ieri.

— Arăţi bine, a spus Luyu, dînd şi ea mîna cu mine după tipicul prietenesc.

— Şi voi, am spus.

A urmat o pauză stînjenitoare. Apoi Binta a rupt tăcerea:

— Toată lumea ştie.

— Ce? am exclamat destul de tare. Ştie? Ce ştie?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Că sîntem *ana m-bobi,* a explicat Luyu cu mîndrie. *Şi* că nici una dintre noi n-a ţipat.

— Aha, am spus uşurată. Unde-i Diti?

— Nu s-a mai dat jos din pat din noaptea aia, a spus Luyu cu un hohot de rîs. E aşa bleagă!

— Ba nu, doar profită ca să lipsească de la şcoală, a contrazis- o Binta. Ştie Diti că şi-aşa e prea drăguţă ca să-i mai trebuiască şcoală.

— O fi bine, am mormăit, deşi mie nu-mi plăcea să lipsesc de la şcoală.

— Ah! a făcut Luyu, căscînd ochii deodată. Ai auzit de băiatul nou?

Am clătinat din cap. Luyu şi Binta s-au uitat una la alta şi au
rîs.

— Ce-i? Nu ziceaţi că v-aţi întors abia azi?

— Veştile circulă repede, a spus Binta.

— Pentru unii dintre noi, cel puţin, a spus Luyu cu îngîmfare.

— Da' spuneţi-mi odată ce vreţi să-mi spuneţi, le-am cerut iritată.

— îl cheamă Mwita, a început Luyu pe un ton surescitat. A venit aici cît lipseam noi. Nimeni nu ştie unde-a locuit sau măcar dacă *are* părinţi. Cică e foarte deştept, dar refuză să vină la şcoală. Acum patru zile, a venit o singură dată şi i-a luat peste picior pe profesori, zicînd că ar putea să-i înveţe *el* pe *ei*| Nu-i o metodă prea grozavă ca să faci impresie bună.

Am dat din umeri.

— Şi de ce mi-ar păsa mie?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Luyu a zîmbit cu superioritate, şi-a lăsat capul într-o parte şi a spus:

— Fiindcă aud că-i *ewu*|

Tot restul acelei zile a fost în ceaţă. La ore, am căutat întruna un chip de culoarea pielii de cămilă cu pistrui ca piperul cafeniu şi cu ochi care nu erau de noah. în pauza de prînz, l-am căutat în curtea şcolii. După ore, pe cînd mergeam spre casă cu Binta şi cu Luyu, am continuat să mă uit în jur. Am vrut să-i spun mamei despre el cînd am ajuns acasă, dar m-am hotărît să tac. Oare chiar ar fi vrut să afle despre un alt fruct al violenţei?

Ziua următoare a fost la fel. Nu mă puteam abţine să mă tot uit după el. Două zile mai tîrziu s-a întors şi Diti la şcoală.

— Pînă la urmă, mi-a dat mama brînci din pat, a recunoscut
ea.

A continuat cu voce prefăcut severă:

— „Nu eşti tu prima care trece prin asta!" Plus că ştia de voi că v-aţi întors toate la şcoală.

Privirea i-a fugit scurt către mine, apoi şi-a ferit-o, şi am înţeles pe dată că părinţilor ei nu le convenea că făceam şi eu parte din grupul ritualic al fiicei lor. De parcă mi-ar fi păsat mie ce părere aveau părinţii ei.

Cu toate acestea, acum eram, fără îndoială, un grup de patru. Prietenii pe care îi avuseseră înainte Luyu, Binta şi Diti, oricare ar fi fost ei, nu mai aveau importanţă. Eu n-aveam prieteni la care să renunţ. Majoritatea fetelor care treceau împreună prin Ritualul de Unsprezece Ani, deşi erau „unite", nu rămîneau la fel şi mai tîrziu. Dar pentru

******ebook converter DEMO Watermarks*******

noi schimbarea era firească. Noi aveam deja secrete. Iar acestea erau doar începutul.

Nici una dintre noi nu era „conducătoarea", însă Luyu era cea căreia îi plăcea să conducă. Era lipsită de inhibiţii şi insolentă. S-a dovedit pînă la urmă că mai avusese relaţii sexuale cu încă alţi doi băieţi.

— Cine-i *ada* asta? scuipase Luyu. Nu eram obligată să-i spun ei *totul*

Binta îşi ţinea tot timpul privirea în jos şi vorbea puţin cînd mai erau şi alţii prin preajmă. Abuzurile tatălui ei o marcaseră puternic. Dar cînd era doar cu noi, vorbea şi zîmbea mult. Dacă Binta nu s-ar fi născut atît de plină de viaţă, mă îndoiesc că ar fi supravieţuit abuzurilor la care o supunea taică-său.

Diti era prinţesa, cea căreia îi plăcea să lenevească în pat toată ziua, în timp ce servitorii îi aduceau de mîncare. Era rotofeie şi frumuşică, şi era tipic pentru ea să-i pice mereu para mălăiaţă. Cînd era cu noi, se petreceau tot felul de lucruri bune. Brutarul ne vindea pîinea la jumătate de preţ fiindcă se grăbea să plece acasă. Ori mergeam pe stradă şi dintr-un cocotier cădea o nucă de cocos la picioarele lui Diti. Zeiţa Ani o iubea pe Diti. Oare cum o fi cînd eşti iubit de Ani? Eu, una, încă n-am aflat.

După şcoală, ne duceam să învăţăm la copacul iroko. Treaba asta mă neliniştea la început. Mă temeam ca nu cumva creatura cu roşu şi alb pe care o văzusem să aibă legătură cu incidentul din copacul iroko. Cînd mă aşezam sub el, simţeam că practic invit ochiul să vină iar la mine. Cu timpul, fiindcă nu se întîmpla nimic, m-am mai relaxat. Ba chiar mă duceam cîteodată singură acolo, doar ca să stau şi să mă gîndesc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dar m-am grăbit cu povestitul. Să mă întorc puţin.

Trecuseră unsprezece zile de la Ritualul meu de Unsprezece Ani, patru zile de cînd mă întorsesem la şcoală, trei zile de cînd îmi dădusem seama că sunt legată de alte trei fete de vîrsta mea şi o zi de cînd se întorsese Diti la şcoală, cînd s-a întîmplat celălalt lucru. Mergeam agale spre casă. Simţeam cum îmi pulsează rana. Durerea profundă părea să se iste, neprovocată, de două ori pe zi.

— Tot vor crede că eşti malefică, a spus cineva în spatele meu.

— Ă? Ce? am întrebat, întorcîndu-mă încet.

Am încremenit. Era ca atunci cînd te uiţi într-o oglindă şi îţi vezi pentru prima dată în viaţă imaginea reflectată. Abia atunci am înţeles şi eu de ce oamenii se opreau, scăpau lucrurile din mînă şi se holbau la mine cînd mă întîlneau. Pielea lui avea nuanţa pielii mele, avea pistruii mei, iar părul lui auriu şi aspru era tuns atît de scurt, încît arăta ca un strat de nisip. Să fi fost poate puţin mai înalt şi cu cîţiva ani mai mare decît mine. Şi, în timp ce ochii mei erau căprui-aurii ca ai pisicii de nisip, ai lui erau gri ca ai şacalului.

Am ştiut imediat cine e, deşi nu-l văzusem decît o clipă, cînd eram răvăşită şi murdară. Spre deosebire de ce-mi spusese Luyu, se afla în Jwahir de mai multă vreme, nu doar de cîteva zile. El era băiatul care mă văzuse goală în copacul iroko. El îmi spusese să sar jos. Ploua zdravăn, iar el îşi acoperea capul cu un coş, dar ştiam că el e.

— Eşti...

— Şi tu la fel, a spus el.

— Mda. N-am... adică, am auzit că mai sînt şi alţii.

— Eu i-am şi văzut, a spus el nonşalant.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De unde eşti? am întrebat amîndoi în acelaşi timp.

— Din vest, am răspuns amîndoi.

Apoi am dat amîndoi din cap. Toţi *ewu* erau din vest.

— Ţi-e bine? m-a întrebat.

— **Ă?**

— Mergi ciudat, a spus el.

Am simţit că-mi iau foc obrajii. El a zîmbit din nou şi a clătinat din cap.

— N-ar trebui să fiu aşa îndrăzneţ.

A făcut o pauză.

— Dar, crede-mă, vom fi priviţi *întotdeauna* ca şi cum am fi malefici. Chiar dacă te-ai supus... tăierii.

M-am încruntat.

— De ce-ai făcut aşa ceva? m-a întrebat. Nu eşti de-aici.

— Dar aici *trăiesc,* m-am apărat.

— Şi?

— *Cine* mai eşti şi tu? am spus iritată.

— Numele tău e Onyesonwu Ubaid-Ogundimu. Eşti fata fierarului.

Mi-am muşcat limba, încercînd să-mi menţin iritarea. Dar mă numise fata fierarului, nu fata vitregă, şi asta mă făcea să zîmbesc. A schiţat un rînjet superior.

— Şi mai eşti fata care rămîne goală prin copaci.

— Cine eşti? l-am întrebat din nou.

Tare ciudat trebuie să fi arătat amîndoi stînd acolo, pe marginea drumului.

— Mwita, a spus el.

— Care ţi-e numele mic?

— N-am nume mic, a spus el, începînd să i se strecoare o răceală în voce.

— Ah... bine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am uitat la îmbrăcămintea lui. Purta haine băieţeşti obişnuite, pantaloni de un albastru şters şi cămaşă verde. Sandalele îi erau uzate, dar din piele. Avea un ghiozdan cu manuale vechi.

— Şi… unde locuieşti? am întrebat.

Răceala i s-a topit din voce.

— Nu-i problema ta.

— Cum de nu vii la şcoală?

— Merg la şcoală, a spus el. Una mai bună decît a ta.

A băgat mîna în buzunar şi a scos un plic.

— Ăsta-i pentru tatăl tău. Veneam la voi acasă, dar poţi să i-l duci tu.

Era un plic din fibre de palmier ştampilat cu emblema Osugbo, o şopîrlă în mişcare. Fiecare dintre picioarele ei reprezenta cîte unul dintre bătrîni.

— Locuieşti pe strada asta, mai sus de copacul de abanos, nu? a întrebat el privind pe lîngă mine.

Am dat din cap fără să mă gîndesc, continuînd să mă uit la plic.

— Bine, a spus el.

Apoi a plecat. Am rămas acolo uitîndu-mă în urma lui, vag conştientă de faptul că mi se intensificaseră pulsaţiile dintre picioare.

Capitolul 6 Eshu

Din ziua aceea, mi se părea că-l văd peste tot pe Mwita. Venea deseori la noi acasă cu diverse mesaje. Şi de cîteva ori am dat de el pe drumul spre atelierul lui papa.

— Cum se face că nu mi-aţi povestit despre el pînă acum? i-am întrebat pe părinţii mei într-o seară, la cină.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Papa, care înfuleca orez picant cu mîna dreaptă, s-a sprijinit de spătar, mestecînd şi sprijinindu-şi mîna în cot deasupra mîncării. Mama i-a mai pus în farfurie o bucată de friptură de capră.

— Credeam că ştii, a spus el în acelaşi timp în care mama îmi explica: N-am vrut să te necăjim.

Părinţii mei ştiau foarte multe pe vremea aceea. Ar fi trebuit să ştie şi că nu puteau să mă protejeze o veşnicie. Avea să se întîmple ce trebuia să se întîmple.

Stăteam de vorbă cu Mwita ori de cîte ori ne întîlneam. Nu mult. Era mereu grăbit.

— Unde te duci? l-am întrebat o dată după ce îi mai adusese lui tata un plic de la bătrînii oraşului.

Papa meşterea o masă mare pentru Casa lui Osugbo, iar simbolurile de pe ea trebuiau să fie perfecte. Plicul adus de Mwita conţinea noi desene ale simbolurilor.

— în altă parte, a spus Mwita, cu un surîs afectat.

— De ce te grăbeşti aşa mereu? Haide. Măcar mai zi-mi ceva!

El a dat să plece, apoi s-a întors iar spre mine.

— Bine.

Ne-am aşezat pe treptele casei.

— Dacă-ţi petreci destul timp în deşert, a spus el după un minut, o să-l auzi vorbind.

— Bineînţeles. Cel mai tare vorbeşte în bătaia vîntului.

— Aşa-i, a spus Mwita. Fluturii înţeleg bine deşertul. De-aia se mişcă de colo-colo. Tot timpul poartă Conversaţii cu pămîntul. Vorbesc mult şi ascultă la fel de mult. Trebuie să foloseşti limba deşertului ca să poţi să chemi fluturii.

Şi-a înălţat bărbia, a tras aer adînc în piept şi a început să scoată sunete uşoare. Cunoşteam cîntecul. îl cînta

******ebook converter DEMO Watermarks*******

deşertul cînd era totul bine. în vremea cînd eram nomade, eu şi mama prindeam scarabei care treceau în zbor lent pe lîngă noi cînd cînta deşertul cîntecul acesta. Scoţi carapacele tari şi aripile, usuci în soare miezul, adaugi mirodenii - delicios. Cîntecul lui Mwita a atras trei fluturi - unul mititel şi alb şi doi mari, cu galben şi negru pe aripi.

— Stai să-ncerc şi eu, am spus surescitată.

M-am gîndit la primul meu cămin. Apoi am deschis gura şi am cîntat cîntecul de pace al deşertului. Am atras doi colibri, care ne- au şuierat pe la urechi înainte să plece. Mwita s-a tras în spate, şocat.

— Cînţi ca... ai o voce minunată, a spus el.

Mi-am ferit privirea şi am strîns din buze. Vocea mea era un dar de la un om malefic.

— încă ceva, a cerut el. Mai cîntă ceva.

I-am cîntat un cîntec pe care îl scornisem cînd eram fericită şi liberă şi aveam cinci ani. Amintirea acelor vremuri îmi era înceţoşată, dar cîntecele pe care le cîntam mi le aminteam cu claritate.

Aşa era mereu cu Mwita. El mă învăţa cîte un pic de vrăjitorie simplă şi pe urmă rămînea şocat de uşurinţa cu care o deprindeam. Era a treia persoană care vedea asta la mine (mama şi papa fiind prima şi a doua), probabil pentru că exista şi înăuntrul lui. M-am întrebat unde învăţase toate lucrurile pe care le ştia. Cine erau părinţii lui? Unde locuia? Mwita era foarte misterios... şi foarte chipeş.

Binta, Diti şi Luyu s-au întîlnit cu el prima dată la şcoală. Mă aştepta în curte, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. N-a fost surprins să mă vadă ieşind din clădirea şcolii însoţită de Binta, Diti şi Luyu. îi povestisem multe despre ele. Toată lumea se uita la noi. Sînt convinsă că

******ebook converter DEMO Watermarks*******

multe poveşti s-au spus în ziua aceea despre mine şi Mwita.

— Bună ziua, a spus el, înclinîndu-şi politicos capul.

Luyu zîmbea prea larg.

— Mwita, am spus repede, ele sunt Luyu, Diti şi Binta, prietenele mele. Luyu, Diti, Binta, el este Mwita, prietenul meu.

Diti a chicotit la vorbele mele.

— Carevasăzică, Onyesonwu e un motiv destul de bun ca să vii aici? a întrebat Luyu.

— Ea e singurul motiv, a răspuns el.

Mi-a luat faţa foc cînd toate cele patru perechi de ochi s-au întors către mine.

— Poftim, a continuat el, întinzîndu-mi o carte. Credeam c-am pierdut-o, dar nu era aşa.

Era o broşură de anatomie umană.

La ultima noastră discuţie, fusese enervat de cît de puţine ştiam despre mulţimea de muşchi din trupul omenesc.

— Mersi, am spus, enervată de prezenţa prietenelor mele.

îmi venea să le spun din nou că eu şi Mwita suntem *doar* prieteni. Singurul fel de interacţiune pe care îl aveau Luyu şi Diti cu băieţii era sexul sau flirtul.

Mwita s-a uitat la mine şi i-am întors privirea în semn de încuviinţare. După aceea, nu m-a mai abordat decît atunci cînd credea că sîntem singuri. în cea mai mare parte a timpului reuşea, dar cîteodată era forţat să aibă de-a face cu prietenele mele. Se descurca binişor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mereu mă bucuram să-l văd pe Mwita. Dar într-o zi, cîteva luni mai tîrziu, m-am simţit *extaziată* cînd l-am văzut. *Uşurată.* Cînd l-am văzut venind pe drum cu plicul în mînă, am sărit în sus. Şedeam pe treptele de la intrare şi mă uitam în gol, confuză şi supărată, aşteptîndu-l. Se întîmplase ceva.

— Mwita! am ţipat, rupînd-o la fugă.

Dar, cînd am ajuns la el, am rămas privindu-l fără cuvinte.

M-a luat de mînă. Ne-am aşezat amîndoi pe trepte.

— Nu... nu... nu ştiu, m-am bîlbîit.

Am tăcut, simţind cum un suspin uriaş îmi izvorăşte în piept.

— Nu se poate să se fi-ntîmplat aşa ceva, Mwita. La sfîrşit m- am întrebat dacă asta-i ce mi s-a-ntîmplat înainte. Ceva se petrece cu mine. E ceva pe urmele mele! Trebuie să mă duc la un vindecător. Sînt...

— Zi-mi ce s-a-ntîmplat, Onyesonwu, a spus el, nerăbdător.

— *încerc!*

— Păi, încearcă mai cu spor.

M-am uitat fioros la el, s-a uitat şi el fioros la mine, făcîndu-mi semn să continui.

— Eram în spate, mă uitam la grădina mamei. Totul era normal şi... pe urmă totul s-a făcut roşu. 0 mie de nuanţe de roşu...

M-am oprit. Nu puteam să-i spun cum o cobră cafenie uriaşă, cu ochii roşii, se tîrîse spre mine şi se înălţase pînă în dreptul feţei mele. Şi cum m-a izbit dintr-odată o scîrbă de mine însămi de-o asemenea profunzime, încît am ridicat mîinile gata să-mi scot singură ochii din cap! Că după

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aceea eram pornită să-mi sfîşii beregata cu unghiile. *Sînt îngrozitoare. Sînt malefică. Sînt mizerabilă. N-ar trebui să exist!* Mantra aceasta era roşie şi albă în mintea mea, în timp ce mă uitam cu groază la ochiul oval. Nu i-am spus cum în clipa următoare un vultur negru şi lucios a coborît în zbor din cer, a scos un ţipăt şi s-a apucat să lovească şarpele cu ciocul pînă l-a făcut să plece. Cum am revenit la realitate în ultimul moment. Am sărit peste toate acestea.

— Era un vultur, am spus. Se uita drept la mine. Atît de aproape de mine, de puteam să-i văd ochii. Am aruncat cu o piatră în el şi cînd şi-a luat zborul i-a căzut o pană. Una lungă şi neagră. M-am... m-am dus şi am luat-o de jos. Stăteam acolo şi-mi doream să pot şi eu să zbor ca el. Şi pe urmă... nu...

— Te-ai preschimbat, a spus Mwita.

Mă privea cu luare-aminte.

— Îhî! Am *devenit* vulturul. îţi jur! Nu inventez...

— Te cred, a spus Mwita. Termină povestea.

— Am... a trebuit să ies de sub haine, am continuat, întinzînd mîinile în lături. Auzeam *totul. Vedeam...* era de parcă se deschisese lumea pentru mine. M-am speriat. Pe urmă eram întinsă pe jos, din nou în trupul meu, goală, cu hainele lîngă mine. Nu mai aveam diamantul în gură. L-am găsit la vreun metru distanţă şi...

Am oftat.

— Eşti un eshu, a spus el.

— Un ce?

Cuvîntul suna ca un strănut.

— Un eshu. Poţi să-ţi schimbi înfăţişarea, printre altele. Am ştiut asta din ziua cînd te-ai preschimbat în vrabia aia şi-ai zburat în copac.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Poftim? am ţipat, trăgîndu-mă în spate.

— Tu ştii ce ştii, Onyesonwu, a spus el sec.

— De ce nu mi-ai *spus?*

Mi-am încleştat pumnii tremurători.

— Eshu nu cred niciodată că sînt ce sînt pînă nu ajung singuri să-şi dea seama.

— Şi-atunci, eu ce să fac? Ce... de unde ştii tu lucrurile astea?

— De unde ştiu toate celelalte lucruri.

— Cum aşa?

— E o poveste lungă, a spus el. Auzi, nu te duce să le povesteşti prietenelor tale despre asta.

— Nici n-aveam de gînd.

— Cele de la-nceput sînt importante. Vrăbiile sînt supravieţuitoare. Vulturii sînt păsări nobile.

— Ce-o fi aşa nobil să mănînci chestii moarte şi să furi carne de pe tăietor?

— Tot ce trăieşte trebuie să mănînce.

— Mwita, trebuie să mă înveţi. Trebuie să învăţ cum să mă apăr.

— De ce să te aperi?

îmi curgeau lacrimi din ochi.

— Cred că vrea ceva să mă omoare.

A tăcut, m-a privit în ochi, apoi a spus:

N-o să las niciodată să se-ntîmple aşa ceva.După spusele mamei, toate lucrurile sînt fixe. După ea, există un motiv pentru toate, de la masacrele din Vest pînă la dragostea pe care o găsise în Est. Dar mintea din spatele tuturor lucrurilor, căreia eu îi spun Soartă, e dură şi rece. Este atît de logică, încît nimeni nu poate spune despre sine că e un om mai bun dacă s-a plecat in faţa ei. Soarta e la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fel de neclintită cum e cristalul casant in întuneric. Şi totuşi, cînd vine vorba de Mwita, mă înclin în faţa Sorţii şi spun mulţumesc.

Ne întîlneam de două ori pe săptămînă, după şcoală. Lecţiile lui Mwita erau exact ce-mi trebuia ca să-mi stăvilesc teama de ochiul roşu. Sînt o luptătoare din fire şi simplul fapt de a avea arme cu care să lupt, oricît ar fi fost ele de insuficiente, era destul ca să anuleze puterea paralizantă a anxietăţii pe care o simţeam. Cel puţin în perioada aceea.

Mwita însuşi era numai bun să-mi distragă atenţia. Vorbea frumos, se îmbrăca frumos şi se purta respectuos. Şi n-avea reputaţia aceea de paria pe care o aveam eu. Luyu şi Diti mă invidiau pentru timpul petrecut cu el. Le făcea plăcere să-mi povestească despre zvonurile care circulau, cum că lui îi plăceau fetele măritate mai vîrstnice, mai spre sfîrşitul adolescenţei. Fete care terminaseră şcoala şi aveau mai multe de oferit din punct de vedere intelectual.

Nimeni nu reuşea să-l ghicească pe Mwita. Unii spuneau că e autodidact şi că locuieşte cu o femeie bătrînă căreia îi citeşte cărţi, primind în schimb o cameră şi bani de cheltuială. Alţii spuneau că-şi are casa lui. Nu l-am întrebat. Ştiam că n-are să-mi spună. *Era* totuşi *ewu* şi din cînd în cînd mai auzeam pe cîte cineva pomenind de pielea lui „nesănătoasă" şi mirosul lui „dezgustător" sau vorbind despre faptul că, indiferent cîte cărţi ar fi citit, din el nu putea să iasă decît ceva rău.

Capitolul 7

******ebook converter DEMO Watermarks******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

*Lecţii învătate *ff*

Mi-am scos diamantul din gură şi i l-am dat lui Mwita, cu inima luînd-o la goană. Omul care îmi atingea piatra căpăta puterea de a-mi face enorm de mult rău sau bine. Deşi el nu respecta tradiţiile jwahiriene, Mwita ştia că eu le respect. Aşa că a luat piatra cu mare grijă.

Era o dimineaţă de sfîrşit de săptămînă. Abia răsărise soarele. Părinţii mei dormeau. Noi doi eram în grădină. Exact acolo unde îmi doream să fiu.

— Din ce ştiu eu, indiferent în ce te-ai transformat, cunoaşterea acelei făpturi îţi rămîne pentru totdeauna, a spus el. Cum ţi se pare ideea asta, e corectă?

Am dat din cap că da. Cînd mă concentram asupra ideii, simţeam imediat vulturul şi vrabia pe sub piele.

— E acolo, sub suprafaţă, a spus el încet. Pune mîna să simţi pana cu degetele. Atinge-o, frămînt-o. închide ochii. Adu-ţi aminte. Inspiră-te din amintirea făpturii. Pe urmă *fii* făptura.

Pana din mîna mea era netedă, delicată. Ştiam exact unde îi era locul. în teaca goală din aripa mea. De data asta eram conştientă şi deţineam controlul. N-a fost ca şi cum m-aş fi topit într-o substanţă amorfă ca apoi să iau o altă înfăţişare. Tot timpul am fost ceva anume. Oasele mi s-au încovoiat încet, au pîrîit şi s-au contractat. Nu m-a durut. Ţesuturile trupului mi se unduiau şi se preschimbau. Mintea mea şi-a concentrat atenţia în altă parte. Tot eu eram, dar dintr-o perspectivă diferită. Am auzit nişte pocnete moi şi zgomote de sucţiune şi am simţit mirosul acela intens pe care îl percepeam doar în momente cînd se întîmplau ciudăţenii.

Am zburat la mare înălţime. Simţul tactil mi se diminuase, ******ebook converter DEMO Watermarks******* căci pielea îmi era protejată de pene. Dar am văzut totul. Auzul îmi era atît de ager, încît auzeam pămîntul respirînd. Cînd m-am întors, eram extenuată şi emoţionată pînă la lacrimi. Toate simţurile îmi zbîrnîiau, chiar şi după ce m-am preschimbat la loc. Nu-mi păsa că eram goală. Mwita a trebuit să mă înfăşoare în rapa, iar eu plîngeam pe umărul lui. Pentru prima dată în viaţă, puteam să evadez. Cînd începeam să fiu prea încorsetată, prea presată, puteam să mă retrag în văzduh. De acolo, de sus, îmi era uşor să văd deşertul întinzîndu-se pînă departe, dincolo de Jwahir. Puteam să zbor atît de sus, încît nici măcar ochiul oval să nu mă vadă.

în după-amiaza aceea, pe cînd şedeam amîndoi uitîndu-ne la grădina mamei, i-am povestit lui Mwita multe lucruri despre mine. I-am spus povestea mamei. I-am spus despre deşert. I-am spus despre cum mă dusesem în altă parte în timp ce eram circumcisă. Şi în cele din urmă i-am dat detalii despre ochiul roşu. Nici măcar el nu l-a şocat. Asta ar fi trebuit să mă pună pe gînduri, dar eram prea îndrăgostită de Mwita ca să-mi pese.

A fost ideea mea să mergem în deşert. A fost ideea lui să mergem chiar în seara aceea. Era a doua oară cînd plecam pe furiş de acasă. Am mers prin nisip cale de cîţiva kilometri. Cînd ne-am oprit, am aprins focul. Eram înconjuraţi de beznă. Deşertul nu se schimbase de cînd îl părăsisem, cu şase ani în urmă. Simţeam atîta pace lăuntrică în liniştea şi răcoarea din jur, încît am stat fără să scoatem o vorbă în următoarele zece minute. Apoi Mwita a zgîndărit focul şi a spus:

—Eu nu sînt ca tine. Nu pe de-a-ntregul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Poftim? Ce vrei să spui?

— De obicei, îi las pe oameni să creadă ce-or crede, a spus el. Aşa era şi cu tine. Chiar şi după ce am ajuns să te cunosc. A trecut
mai bine de un an de cînd te-am văzut în copacul ăla.

— Zi odată, l-am îndemnat nerăbdătoare.

— Nu, s-a răstit el. 0 s-o spun cum vreau eu s-o spun, Onyesonwu.

Şi-a întors privirea de la mine, enervat.

— Trebuie să înveţi să mai şi taci uneori.

— Ba nu trebuie.

— Ba trebuie.

Mi-am muşcat buza de jos, încercînd să tac.

— Nu sînt pe de-a-ntregul ca tine, a spus el într-un tîrziu. Taci şi ascultă, da?

— Bine.

— Mama ta... a fost violată. Mama mea, nu. Toată lumea crede că un copil *ewu* e ca tine, că mama lui a fost atacată de un bărbat nuru care a reuşit s-o însămînţeze. Ei bine, mama s-a *îndrăgostit* de un bărbat nuru.

Am pufnit dispreţuitor.

— Nu se glumeşte cu treburile astea.

— Se întîmplă şi aşa, a insistat el. Şi, da, ne naştem arătînd la fel cum arată copiii concepuţi prin... prin viol. N-ar trebui să crezi tot ce auzi sau ce citeşti.

— Bine, am spus cu voce joasă. Zi... zi mai departe.

— Mătuşă-mea zicea că mama lucra pentru o familie de nuru şi că fiul lor vorbea cu ea în secret. S-au îndrăgostit şi un an mai tîrziu mama era gravidă. Cînd m-am născut, s-a dus vestea că sunt *ewu.* Nu se petrecuse nici un atac în zonă, aşa că lumea era nedumerită de cum ieşisem eu aşa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

La scurt timp, s-a descoperit iubirea dintre părinţii mei. Mătuşa zicea că i-a văzut cineva împreună imediat după ce m-am născut, că tata se furişase în cort. N-am să ştiu niciodată cine ne-a trădat, un nuru sau un okeke. A venit o gloată după noi şi, iarăşi, nu ştiu dacă erau nuru sau okeke. Au venit cu pietre după mama. Pe tata l-au bătut cu pumnii. De mine au uitat. Mătuşa, sora lui tata, m-a dus la loc sigur. Ea şi soţul ei m-au luat să mă crească. De parcă existenţa mea era iertată prin moartea lui tata. Dacă tatăl e nuru, atunci şi copilul e tot nuru. Aşa că am fost crescut ca nuru in casa unchiului şi-a mătuşii. Cînd aveam şase ani, unchiul m-a dat ucenic la un vrăjitor pe nume Daib. Cred c-ar fi trebuit să fiu recunoscător. Daib era cunoscut că se dădea mereu în spectacol cu ştiinţa lui. Unchiul zicea despre el c-a fost militar pe vremuri. Se pricepea şi la literatură. Avea multe cărţi... şi toate aveau să fie distruse pînă la urmă.

Mwita se opri, încruntat. L-am aşteptat să continue.

— Unchiul a trebuit să se roage de Daib şi să-l plătească să mă înveţe... fiindcă eram *ewu.* Eram de faţă cînd s-a milogit unchiul de el.

Se citea scîrba pe faţa lui.

— A îngenuncheat şi s-a ploconit. Daib l-a scuipat, zicînd că-i făcea favoarea asta doar fiindcă o cunoştea pe bunica mea. Ura faţă de Daib mi-a alimentat dorinţa de-a învăţa. Eram mic, dar uram ca un bărbat trecut de floarea vîrstei. Nu degeaba se milogise şi se umilise aşa unchiul meu. Voia să fiu în stare să mă apăr singur. Ştia că o să am un trai greu. Viaţa mergea înainte, anii treceau destul de plăcut. Pînă am ajuns la unsprezece ani. Acum patru ani. în oraşe au izbucnit iar masacrele şi s-au răspîndit rapid

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pînă-n satul nostru. Okeke au ripostat. Şi din nou, cum s-a-ntîmplat şi în trecut, au fost depăşiţi şi ca număr, şi ca arme. Dar în satul meu, okeke erau înfierbîntaţi. Ne-au luat casa cu asalt, i-au ucis pe mătuşa şi pe unchiul. Am aflat mai tîrziu că veniseră după Daib şi după oricine avea legături cu el. Ţi-am spus că Daib fusese în armată - ei bine, asta nu-i tot. Se pare că era cunoscut pentru cruzimea lui. Mătuşa şi unchiul au fost ucişi din cauza lui, din cauză că eram învăţăcelul lui. Daib mă învăţase cum să mă fac „neglijabil". Aşa am scăpat. Am fugit în deşert, unde m-am ascuns o zi întreagă. Pînă la urmă s-au stins revoltele, după ce i-au omorît pe toţi okeke din sat, pînă la ultimul. Cînd m- am dus acasă la Daib, sperînd să-i găsesc cadavrul, am găsit altceva. în mijlocul casei lui pe jumătate arse erau hainele pe care le purtase ultima dată cînd îl văzusem, împrăştiate pe podea de parcă Daib s-ar fi risipit în aer. Iar fereastra era deschisă. Am împachetat ce-am putut şi am pornit către est. Ştiam cum urma să fiu tratat. Speram să găsesc poporul roşu, un trib care nu e nici okeke, nici nuru şi care trăieşte pe undeva prin deşert, în ochiul unei uriaşe furtuni de nisip. Se zice că poporul roşu cunoaşte nişte juju- de neconceput. Eram tînăr şi neajutorat. Poporul roşu este doar un mit. Pe drum am făcut bani din mici vrăjitorii stupide, cum ar fi să faci păpuşile să danseze şi copiii să leviteze. Oamenii, şi nuru, şi okeke, se simt mai bine în preajma unor *ewu* care fac pe măscăricii, dansează sau fac numere de magie, cîtă vreme evită să se uite în ochii lor şi pleacă mai departe cînd au terminat cu distracţia. Doar din pură întîmplare am nimerit aici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

După ce Mwita s-a oprit din povestit, am rămas tăcută. Mă întrebam cît de departe era satul lui de ceea ce mai rămăsese din satul mamei.

— îmi pare rău, am spus. îmi pare rău pentru noi toţi.

A scuturat din cap.

— Să nu-ţi pară. E ca şi cum ai zice că-ţi pare rău că exişti.

— Aşa şi e.

— *Nu* subestima eforturile şi reuşitele mamei tale, a spus Mwita posomorit.

Am ţîţîit nemulţumită şi mi-am întors privirea, încrucişîndu- mi braţele pe piept.

— Şi zici c-ai vrea să nu fii aici acum? a întrebat el.

N-am răspuns nimic. *Cel puţin taică-său nu era o bestie,* mi-am
zis.

— Viaţa nu-i aşa de simplă, a continuat el şi a zîmbit. Mai ales pentru nişte eshu.

— Tu nu eşti eshu.

— Mă rog, atunci pentru oricare dintre noi.

Capitolul 8 Minciuni

Un an şi jumătate mai tîrziu, întîmplarea a făcut să aud doi băieţi trecînd pe drum şi vorbind. Aveau cam şaptesprezece ani. Unul avea faţa învineţită şi un braţ bandajat. Eu citeam o carte sub copacul iroko.

— Arăţi de parcă te-a călcat cineva pe cap, a spus băiatul celălalt.

— Ştiu, a răspuns cel rănit. Abia mai merg.

— Ascultă-mă pe mine, omul ăsta e malefic, nu e un vrăjitor *adevărat.*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—A, Aro e vrăjitor adevărat, a spus băiatul rănit. Malefic, dar adevărat.

Numele pomenit în treacăt în noaptea Ritualului meu de Unsprezece mi-a atras imediat atenţia.

—Băiatul ăla *ewu* cred că-i singurul destul de bun ca să-nveţe Marile Puncte Mistice, a spus cel rănit, cu ochii mari şi umezi. Nare nici o noimă. Parcă trebuia să ai sîngele curat ca să...

M-am sculat în picioare şi am plecat de acolo, cu mintea înceţoşată de furie. Am căutat mînioasă prin toată piaţa, la bibliotecă, m-am dus chiar şi acasă la mine. Nici picior de Mwita. Nu *ştiam* unde *locuia.* Iar lucrul acesta mă înfuria şi mai tare. Tocmai ieşeam din casă cînd l-am văzut venind pe drum. Am pornit spre el şi a trebuit să mă abţin ca să nu-l pocnesc.

—De ce nu mi-ai spus? am răcnit la el.

— Nu te repezi aşa la mine, a bombănit cînd am ajuns în dreptul lui. Doar ştii că nu-i bine.

Am rîs cu amărăciune.

—Nu ştiu nimic despre tine.

—Vorbesc serios, Onyesonwu, m-a avertizat el.

—Nu-mi pasă de ce vorbeşti tu! i-am strigat.

—Ce te-a apucat, femeie?

—Ce ştii despre Marile Puncte Mistice? Ă?

Habar n-aveam ce sunt aceste Puncte Mistice, dar îmi erau tăinuite şi voiam acum să aflu despre ele.

—Şi... şi cum e cu Aro? De ce nu...

Eram atît de furioasă, încît m-am înecat vorbind. Stăteam în faţa lui şi gîfîiam.

—Eşti... eşti un mincinos! am ţipat. Cum aş putea să mai am încredere în tine?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

La vorbele mele, Mwita a făcut un pas înapoi. încălcasem o limită. Am continuat să ţip la el.

— A trebuit să aud asta în treacăt de la doi băieţi! Doi băieţi obişnuiţi, proşti şi nepricepuţi! N-am cum să mai am încredere în tine vreodată!

— *N-o să vrea* să te înveţe, a spus Mwita cu amărăciune, desfăcînd larg braţele.

— Poftim? am spus cu voce spartă. De ce?

— Vrei să ştii? Bine, o să-ţi spun. Sper c-o să te bucuri. N-o să vrea să te înveţe fiindcă eşti fată, eşti *femeiel*

Răcnea la mine. Avea lacrimi de furie în ochi. A lovit cu palma peste burta mea.

— Din cauza a ceea ce porţi aici! Poţi să aduci viaţă pe lume, iar cînd o să-mbătrîneşti, puterea asta o să se transforme în altceva, încă şi mai grozav, mai periculos şi mai nesigur!

— Poftim? am repetat.

A rîs mînios şi a luat-o la picior.

— Insişti *prea* tare. Uf, nu-i sănătos să stau în preajma ta.

— Nu-mi întoarce spatele, i-am spus.

S-a oprit.

— Sau ce-o să faci?

S-a întors spre mine.

— Mă ameninţi?

— Poate.

Am stat aşa amîndoi o vreme. Nu-mi amintesc dacă era lume în jurul nostru. Trebuie să fi fost. Oamenilor le plac certurile zdravene. Iar o ceartă între doi adolescenţi *ewu,* un băiat şi o fată, era ceva nepreţuit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Onyesonwu, a spus el, n-o să vrea să te înveţe. Te-ai născut în trupul nepotrivit.

— Mda, mă rog, asta pot s-o schimb, am spus.

— Nu, n-o să poţi să schimbi *asta* niciodată.

Indiferent în ce m-aş fi preschimbat, nu puteam să devin decît varianta feminină a acelei creaturi. Era o regulă a aptitudinii mele care dintotdeauna mi se păruse complet neînsemnată.

— Pe tine te învaţă.

A dat din cap aprobator.

— Iar eu te învăţ pe tine tot ce ştiu.

Mi-am aplecat capul într-o parte.

— Dar... nu te învaţă aceste... aceste Puncte, nu-i aşa?

Mwita n-a spus nimic.

— Pentru că eşti *ewu,* nu-i aşa?

Tăcea în continuare.

— Mwita...

— Va trebui să-ţi ajungă ce te-nvăţ eu, a spus el.

— Şi dacă nu-mi ajunge?

Mwita şi-a ferit privirea.

Am scuturat din cap.

— Să omiţi informaţii înseamnă să minţi.

— Dacă mint o fac doar ca să te protejez. Tu-mi eşti... eşti deosebită în ochii mei, Onyesonwu, a răbufnit el, ştergîndu-şi cîteva dintre lacrimile de furie care îi curgeau pe obraji. Nimeni, *ni-meni* n-ar trebui să aibă voie să-ţi facă rău.

— Dar ceva *încearcă* tocmai asta! am insistat. Aia... chestia aia oribilă ca un ochi roşu şi alb! E diabolică!... Cred că uneori mă urmăreşte cînd dorm...

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De fapt, l-am rugat. Da? L-am rugat. Mă uit la tine şi ştiu… *ştiu.* I-am povestit de tine. I-am spus atunci, după ce-ai ajuns în copac. L-am mai rugat o dată şi după ce ţi-ai dat seama că eşti eshu. Nu vrea să te înveţe.

— I-ai spus despre ochiul roşu?

— Da.

Tăcere.

— Atunci, o să-l rog chiar eu, am spus pe un ton categoric.

— Nu face asta.

— N-are decît să-mi spună *nu* în faţă.

Lui Mwita i-au fulgerat ochii de mînie şi a făcut un pas înapoi.

— N-ar trebui să iubesc o fată ca tine, a spus el încet, scrîşnind din dinţi.

După care mi-a întors spatele şi a plecat.

Am aşteptat pînă s-a îndepărtat suficient. Apoi m-am dus la marginea străzii şi m-am concentrat. N-aveam pana la mine, aşa că a trebuit să mă calmez mai întîi. După cearta cu Mwita, tremuram toată, aşa că mi-a luat cîteva minute să mă liniştesc. Pînă atunci, Mwita dispăruse din raza mea vizuală. Dar, cum spuneam, ca vultur, lumea întreagă se deschide în faţa mea. Mi-a fost uşor să-l găsesc.

L-am urmat către sud faţă de casa mea, prin fermele de palmieri de la hotarul de miazăzi al Jwahirului. Căsuţa la care s-a dus era solidă, dar simplă. Patru capre dădeau tîrcoale pe lîngă ea. Mwita a intrat într-o colibă mai mică de lîngă locuinţa principală. în spatele clădirilor se întindea deşertul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A doua zi, m-am dus acolo pe propriile-mi picioare, lăsînd deschisă fereastra de la camera mea, în caz că mă întorceam sub formă de vultur. O poartă de cactuşi creştea în faţa colibei lui Aro. Am trecut cu îndrăzneală prin deschizătura flancată de doi cactuşi înalţi. Am încercat să evit spinii, dar unul dintre ei mi-a agăţat braţul în trecere. *Nu-i nimic,* mi-am spus.

Coliba principală era mare, clădită din cărămizi de nisip şi din argilă, cu acoperiş de paie. L-am văzut pe Mwita în apropiere, şezînd sprijinit de unicul copac care cuteza să crească lîngă colibă. Am zîmbit în sinea mea cu viclenie. Dacă aceea era căsuţa lui Aro, puteam să mă strecor înăuntru înainte să mă vadă Mwita.

Un bărbat a ieşit din colibă înainte ca eu să fi parcurs jumătatea distanţei pînă acolo. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost ceaţa albastră care îl înconjura. S-a risipit pe măsură ce se apropia de mine. Era cu vreo douăzeci de ani mai vîrstnic decît tata. Avea ţeasta proaspăt rasă. Pielea oacheşă îi lucea în arşiţa uscată. Pe caftanul lui alb se odihneau cîteva amulete din sticlă şi cuarţ. Mergea încet, cercetîndu-mă din priviri. Nu-mi plăcea deloc de el.

— Ce-i? a întrebat.

— A, ăă... am bîiguit. Tu eşti Aro, vrăjitorul?

S-a uitat aspru la mine.

Am insistat.

— Mă numesc Onyesonwu Ubaid-Ogundimu, sînt fiica... nepoata lui Fadil Ogundimu, fiica Najeebei Ubaid-Ogundimu...

— Ştiu cine eşti, a spus el cu răceală.

A scos din buzunar un băţ de mestecat şi l-a băgat în gură.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—Eşti fata despre care zice ada că poate să devină translucidă şi Mwita zice că poate să se preschimbe în vrabie.

Am băgat de seamă că n-a pomenit despre transformarea în vultur.

—Da, mi se întîmplă anumite lucruri, am spus. Şi cred că sînt în pericol. Odată a încercat ceva să mă omoare, acum vreun an. Un ochi oval roşu, mare. Cred că mă supraveghează în continuare. Trebuie să mă apăr. *Oga* Aro, am să devin cel mai bun şi mai grozav ucenic pe care o să-l ai vreodată! Sînt convinsă. O simt. Aproape că... pot s-o ating.

M-am oprit din vorbit, cu lacrimi în ochi. Pînă atunci nu-mi dădusem seama cît eram de hotărîtă. El mă privea atît de surprins, încît m-am întrebat dacă nu spusesem ceva greşit. Nu părea genul lesne de impresionat. Pe chip i-a revenit ceea ce presupuneam că e expresia lui obişnuită. în spatele său l-am văzut pe Mwita apropiindu-se cu pas iute.

—Eşti foarte înflăcărată, a spus el. Dar n-am să te învăţ.

A făcut un gest cu mîna în sus şi-n jos, cu referire la trupul meu.

— Tatăl tău era nuru, neam murdar şi mîrşav. Marile Puncte Mistice sînt o artă okeke destinată numai celor cu spiritul pur.

— Dar... dar pe Mwita îl înveţi, am spus, străduindu-mă din greu să-mi ţin în frîu disperarea.

— Nu şi Punctele Mistice. Ce-l învăţ eu are o limită. El e bărbat. Tu eşti femeie. Nu te compari cu el. Nici măcar la... aptitudinile mai simple.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Cum poţi să spui aşa ceva? am ţipat la el de era să-mi sară diamantul din gură.

— Şi-apoi, eşti murdară de sînge omenesc chiar şi-acum, cînd stăm de vorbă, a spus el. Cum îndrăzneşti să vii aici în halul ăsta?

Am rămas holbîndu-mă la el, neştiind despre ce vorbea. Mai tîrziu aveam să-mi dau seama că se referă la faptul că îmi venise ciclul. Mai aveam cam o zi şi sîngeram doar cîteva picături. Vorbise de parcă mă scăldam în sînge.

A arătat cu degetul spre talia mea, dezgustat.

— Iar *ăsta* n-ar trebui să-l vadă decît soţul tău.

Din nou eram nelămurită. Apoi m-am uitat în jos şi am văzut o sclipire a lanţului care atîrna peste rapa. L-am dosit repede.

— Nu ştiu ce te bîntuie, dar n-are decît să te nimicească. E mai bine aşa, a spus el.

— Te rog, a intervenit Mwita cînd a ajuns în dreptul nostru. N- o ocărî, *o ga.* îmi e dragă.

— Da, voi toţi vă ţineţi partea, ştiu, a spus Aro.

— Nu i-am zis eu să vină! i-a declarat hotărît Mwita. Nu ascultă de nimeni.

M-am uitat lung la el, uluită şi jignită.

— Nu-mi pasă cine-a trimis-o, a spus Aro, fluturînd din mîna
lui mare.

Mwita a lăsat ochii in jos, iar mie mi-a venit să urlu. *Parc-arfi sclavul lui Aro,* mi-am spus. *Ca un okeke pentru un nuru. Dar a fost crescut ca nuru. Ce înapoiat!*

Aro ne-a lăsat şi a plecat. M-am răsucit pe călcîie şi am pornit cu paşi iuţi către poarta de cactuşi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ţi-ai căutat-o cu luminarea, a mîrîit Mwita, venind in urma mea. Ţi-am zis să nu...

— Nu mi-ai zis *nimic,* i-am tăiat-o, grăbind pasul. *Locuieşti* cu el! Uite ce părere are despre oamenii ca noi, şi tu LOCUIEŞTI ÎN CASA LUI! Pun pariu că-i găteşti şi-i faci curat! Mă şi mir că mănîncă ce-i pregăteşti tu!

— *Nu-i* aşa, a spus Mwita.

— Ba da! am ţipat.

Treceam amîndoi prin poarta de cactuşi.

— N-ajunge că sînt *ewu* şi că ochiul ăla vrea să mă prindă! Mai trebuia să fiu şi femeie. Pe tine nebunul ăla cu care locuieşti te iubeşte şi te urăşte, dar pe mine doar mă urăşte! Toată lumea mă urăşte!

— Eu şi părinţii tăi nu te urîm, a spus el. Prietenii tăi nu te urăsc.

Nu-l mai ascultam. O rupsesem la fugă. Am fugit pînă m-am convins că nu vine după mine. Mi-am scos la lumină amintirea cu pene negre şi lucioase acoperind aripi viguroase, un cioc puternic, un cap purtînd un creier inteligent în feluri pe care le înţelegeam numai eu şi probabil sulă de ţap ăla de Aro. Am zburat sus şi departe, gîndindu-mă şi iar gîndindu-mă. Iar cînd am ajuns în sfîrşit acasă, am sărit în camera mea pe fereastră şi m-am transformat la loc în fata de treisprezece spre paisprezece ani. M-am băgat în pat aşa goală cum eram, cu tot cu picăturile
de sînge, şi m-am învelit.

Capitolul 9
Coşmar

f

N-am mai vorbit cu Mwita şi nici el n-a mai venit să mă vadă. Au trecut trei săptămîni. îmi era dor, dar furia pe

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care o nutream faţă de el era mai puternică. Binta, Luyu şi Diti îmi umpleau timpul liber. într-o dimineaţă, pe cînd stăteam bosumflată în curtea şcolii aşteptîndu-le, Luyu a trecut de-a dreptul pe lîngă mine. La început am crezut că nu mă văzuse. Apoi am observat că părea tulburată. Avea ochii roşii şi umflaţi, de parcă ar fi plîns sau n-ar fi dormit în noaptea aceea. Am fugit după ea.

— Luyu? Ai păţit ceva?

S-a întors spre mine cu o faţă inexpresivă. Apoi a zîmbit, părînd că-şi mai revine.

— Arăţi... obosită, i-am spus.

A rîs.

— Ai dreptate. Am dormit îngrozitor de prost.

Luyu şi exprimările ei pline de sensuri ascunse. Şi replica asta era clar din aceeaşi categorie. Dar o ştiam eu pe Luyu. Cînd voia să-ţi spună ceva, îţi spunea cînd îi venea ei bine. Au apărut şi Binta şi Diti, iar Luyu s-a tras mai departe de mine cînd ne-am aşezat toate.

— Frumoasă zi, a spus Diti.

— Dacă zici tu, a bombănit Luyu.

— Diti, i-am zis, aş vrea să fiu şi eu aşa voioasă cum eşti tu mereu.

— Tu eşti îmbufnată că te-ai certat cu Mwita, de-aia, a răspuns Diti.

— Poftim? Ăă... de unde ştii?

Şi mi-am îndreptat imediat spinarea, cuprinsă de agitaţie. Dacă aflaseră de ceartă, atunci auziseră şi din ce cauză ne-am certat.

— Te ştim noi *pe tine,* a spus Diti.

Luyu şi Binta au mormăit amîndouă în semn de aprobare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— în ultimele două săptămîni ne-am văzut cu tine de două ori mai des.

— Nu sîntem proaste, a spus şi Binta, muşcînd dintr-un sandviş cu ou pe care îl scosese din ghiozdan; fusese turtit între cărţi şi arăta foarte subţirel.

— Deci ce s-a-ntîmplat? a întrebat Luyu, frecîndu-şi fruntea.

Am dat din umeri.

— Părinţii tăi nu-s de-acord? a întrebat Binta.

S-au strîns toate trei mai aproape.

— Lăsaţi-o moartă, m-am răstit la ele.

— I-ai dăruit virginitatea ta?

— Luyu! am exclamat.

— întrebam şi eu.

— Lanţul tău de talie s-a făcut verde? a întrebat Binta pe un ton care părea aproape disperat. Am auzit că aşa se-ntîmplă dacă ai relaţii sexuale după Ritualul de Unsprezece Ani.

— Tare mă-ndoiesc c-a avut relaţii sexuale cu el, a spus Diti cu un aer imperturbabil.

înainte să mă duc la culcare, m-am aşezat pe podea să meditez. Am făcut eforturi uriaşe să mă liniştesc. Cînd am terminat, aveam faţa udă de sudoare şi de lacrimi. De fiecare dată cînd meditam, nu doar că asudam abundent (ceea ce era ciudat, fiindcă în mod normal transpir foarte puţin), dar şi plîngeam. Mwita spunea că e din cauză că m-am obişnuit să fiu mereu stresată, încît atunci cînd alung totul din minte plîng de- adevăratelea, de uşurare. Am făcut un duş şi le-am spus noapte bună alor mei.

După ce m-am întins în pat, am adormit şi am visat nisip mîngîietor. Uscat, moale, neatins şi cald. Eram vîntul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ce se rostogolea peste dune. Apoi traversam întinderi de pămînt tare şi crăpat. Frunzele care se încăpăţînau să nu cadă din copaci şi din tufărişul uscat cîntau la trecerea mea. A urmat un drum bătătorit şi apoi alte drumuri, pavate şi presărate cu nisip, pline de oameni care călătoreau cu bagaje grele, pe scutere, cămile şi cai. Drumurile erau negre şi netede şi luceau de parcă ar fi asudat. Cei care umblau pe jos nu cărau poveri. Ei nu erau călători. Locuiau prin preajmă. De-a lungul drumului se înşirau prăvălii şi clădiri mari.

în Jwahir, lumea nu Conversa cu Zeiţa la marginea drumurilor sau în pieţe. Şi nu existau decît cîţiva oameni cu pielea deschisă la culoare - nici unul dintre ei nefiind nuru. Vîntul mă purtase departe.Majoritatea celor de aici erau nuru. Am încercat să arunc o privire mai de-aproape. Cu cît mă străduiam mai tare, cu atît mai neclari erau. Toţi în afară de unul. îl vedeam din spate. îi auzeam rîsetul de la kilometri distanţă. Era foarte înalt şi stătea în mijlocul unui grup de bărbaţi nuru. Rostea cuvinte pătimaşe pe care nu reuşeam să le disting. Hohotele lui de rîs îmi vibrau în cap. Purta un caftan albastru. S-a întors spre mine... nu mai vedeam altceva decît ochii lui. Erau roşii, cu miezul unduios de un alb dogoritor. S-au contopit într-un unic ochi gigantic. Groaza mi-a săgetat creierul ca o otravă. Am înţeles perfect cuvintele pe care le-am auzit după aceea.

Nu mai respira, a mîrîit el. *NU MAI RESPIRA!*

Am tresărit din somn, nu mai aveam aer. Am aruncat aşternutul într-o parte, gîfîind. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am cuprins cu palma gîtul dureros. De fiecare dată cînd clipeam, în spatele pleoapelor vedeam ochiul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

roşu. Gîfîitul mi s-a înteţit şi m-am aplecat în faţă. Pete negre mi-au înceţoşat vederea. Recunosc, o parte din mine se simţea uşurată. Moartea era mai bună decît traiul cu veşnica spaimă de lucrul acela. Secundele treceau şi am simţit că mi se uşurează pieptul. Gîtlejul lăsa să treacă mici pufăituri de aer. Am tuşit. Am aşteptat, frecîndu-mi beregata dureroasă. Era dimineaţă. în bucătărie prăjea cineva micul dejun.

Atunci mi-a revenit în amintire tot visul, pînă la ultimele detalii. Am sărit din pat, cu genunchii tremurători. Eram la jumătatea holului cînd m-am oprit. M-am întors în camera mea şi m-am dus la oglindă, unde m-am uitat lung la vînătăile furioase de pe gîtul meu. M-am aşezat pe podea şi mi-am sprijinit capul în palme. Ochiul oval şi roşu era al unui violator, tatăl meu biologic. Şi tocmai încercase să mă sugrume în somn.

Capitolul 10
Ndiichie

Dacă n-ar fi sosit fotograful nebun, aş fi rămas în pat toată ziua, prea speriată ca să mai ies. în după-amiaza aceea, mama a venit acasă vorbind de el. Parcă n-avea stare să se aşeze într-un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

loc.

— Era murdar din cap pină-n picioare şi răvăşit de vînt, a spus ea. A venit la piaţă direct din deşert. Nici măcar nu s-a străduit să se cureţe mai întîi!

A spus că părea să aibă douăzeci şi ceva de ani, dar că era greu de spus, cu tot părul acela încîlcit care-i acoperea faţa. îi căzuseră mai toţi dinţii, avea ochii îngălbeniţi, iar pielea înnegrită de soare avea o tentă cenuşie de la

******ebook converter DEMO Watermarks*******

malnutriţie şi mizerie. Cine ştie cum reuşea să supravieţuiască unor călătorii atît de lungi, în starea lui emoţională.

Dar ceea ce ducea cu el era suficient ca să răspîndească panica în tot Jwahirul. Albumul lui foto digital. îşi pierduse aparatul foto cu mult timp în urmă, dar fotografiile şi le ţinea într-un gadget cît palma. Imagini din vest cu okeke morţi, carbonizaţi, mutilaţi. Femei okeke violate. Copii okeke cu membre lipsă şi cu burţi umflate. Bărbaţi okeke spînzuraţi de clădiri sau putreziţi sau aproape contopiţi cu pulberea deşertului. Capete de prunci zdrobite. Pîntece spintecate. Bărbaţi castraţi. Femei cărora li se tăiaseră sînii.

—Vine, îşi începuse fotograful peroraţia, cu saliva zburîndu-i de pe buzele crăpate, dîndu-le oamenilor să se uite la albumul său. Aduce cu el zece mii de oameni. Nici unul dintre voi nu-i în siguranţă. Faceţi-vă bagajele, fugiţi, zburaţi, zburaţi, proştilor!

Unul cîte unul, grup după grup, oamenii fuseseră lăsaţi să-i răsfoiască albumul digital. Mama luase la rînd fotografiile de două ori. Plînsese în tot acest timp. Oamenii vomitau, plîngeau, ţipau; nimeni nu contesta ce vedeau cu toţii. Pînă la urmă fusese arestat. Din ce-am auzit eu, după ce i s-a oferit o masă consistentă, după ce a fost îmbăiat, tuns şi încărcat cu provizii, l- au rugat politicos să plece din Jwahir. în orice caz, lumea vorbea, ştirea se răspîndea. Omul acela provocase atîta tulburare, încît s- a convocat pentru seara aceea o ndiichie, adunarea publică jwahiriană care avea caracterul cel mai urgent.

De cum a ajuns papa acasă, am plecat toţi trei împreună.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eşti bine? a întrebat el, sărutînd-o pe mama şi luînd-o de mînă.

— N-o să mor, a răspuns ea.

— Bine. Hai să mergem. Repejor, a spus el, grăbind pasul. Rareori se-ntîmplă să dureze o ndiichie mai mult de cinci minute.

Piaţa centrală era deja plină. Se amenajase o scenă pe care erau patru scaune. Cîteva minute mai tîrziu, patru oameni au urcat treptele. Mulţimea s-a potolit. Doar copiii continuau să sporovăiască. M-am ridicat pe vîrfuri, emoţionată că în sfîrşit reuşeam să-i zăresc pe bătrînii din Osugbo, despre care auzisem atîtea. Cînd i-am văzut, mi-am dat seama că pe doi dintre ei îi întîlnisem deja. Una purta o rapa albastră cu cămaşă asortată.

— Asta-i Nana înţeleapta, mi-a spus papa la ureche.

M-am mulţumit să dau din cap. Nu voiam să mai pomenesc Ritualul meu de Unsprezece Ani.

Nana înţeleapta a traversat încet scena şi s-a aşezat. După ea a venit un bătrîn orb, care se sprijinea într-un baston de lemn. A trebuit să fie ajutat la urcarea treptelor. Odată aşezat, a cuprins mulţimea dintr-o privire de parcă ar fi putut să ne vadă pe toţi cum eram cu adevărat. Papa mi-a spus că e Dika Clarvăzătorul. După aceea a urcat Aro Lucrătorul. M-am încruntat amarnic. Tare îl mai detestam pe omul acesta care îmi refuzase atîtea, care mă refuzase pe mine. După toate aparenţele, nu mulţi ştiau că e vrăjitor, fiindcă papa mi l-a descris ca fiind cel care se ocupa de organizarea guvernării.

— Omul ăsta a creat cel mai corect sistem pe care l-a avut
vreodată Jwahirul, a şoptit el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Al patrulea era Oyo Cugetătorul. Era scund şi slab, cu cîte un ciuf de păr alb de fiecare parte a capului. Avea o mustaţă stufoasă şi o barbă lungă, căruntă. Papa mi-a spus că era cunoscut pentru scepticismul său. Dacă trecea vreo idee de Oyo, era clar că avea să funcţioneze.

— Jwahir, kwenu—! au spus toţi bătrînii, lovind cu pumnii în aer.

— Yah[1]^! a răspuns mulţimea.

Papa ne-a înghiontit pe mine şi pe mama să facem la fel.

— Jwahir, kwenu!

— Yah!

— Jwahir, kwenu!

— Yah!

— Bună seara, Jwahir, a spus Nana înţeleapta, ridicîndu-se în picioare. Numele fotografului este Ababuo. A venit din Gadi, unul dintre oraşele celor Şapte Rîuri. A muncit şi-a călătorit de departe ca să ne aducă vestea. îi urăm bun-venit şi îl binecuvîntăm.

S-a aşezat la loc. Oyo Cugetătorul s-a ridicat şi a spus:

— Am judecat probabilitatea, marja de eroare, improbabilitatea. Deşi necazurile poporului nostru trăitor în vest sînt tragice, e puţin probabil ca aceste lovituri ale sorţii să ne afecteze şi pe noi. Rugaţi-vă la Ani să aveţi parte de lucruri mai bune. Dar nu-i nevoie să vă faceţi bagajele.

S-a aşezat şi el. Am privit mulţimea. Oamenii păreau convinşi de vorbele lui. Eu nu prea ştiam ce să cred. *Chiar se pune problema siguranţei noastre?* m-am întrebat. S-a ridicat şi Aro să vorbească. Era singurul dintre vîrstnicii Osugbo care nu era cu adevărat bătrîn. îmi puneam totuşi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebări despre vîrsta şi despre înfăţişarea lui. Poate avea mai mulţi ani decît părea să
aibă.

— Abadou ne-a adus realitatea. Luaţi aminte la ea, dar nu vă panicaţi. Doar nu sîntem toţi numai femei aici! a spus el.

Am pufnit şi am dat ochii peste cap.

— Panica n-o să vă aducă nimic bun, a continuat el. Dacă vreţi să învăţaţi să mînuiţi un cuţit, iată-l pe Obi, el are să vă înveţe.

A făcut semn către un bărbat vînjos care stătea lîngă scenă.

— Tot el poate să vă antreneze să alergaţi pe distanţe lungi fără să obosiţi. Dar noi sîntem oameni puternici. Spaima e pentru cei slabi. Fruntea sus. Trăiţi-vă viaţa.

S-a aşezat. Dika Clarvăzătorul s-a ridicat încet, ajutîndu-se de baston. A trebuit să mă încordez ca să aud ce spune.

— Ce văd eu... da, jurnalistul arată adevărul, deşi mintea lui e dezechilibrată de acest adevăr, a spus clarvăzătorul. Dar, credinţă! Toţi trebuie să avem credinţă!

S-a aşezat. Timp de cîteva clipe, a domnit liniştea.

— Asta e tot, a spus Nana înţeleapta.

După ce bătrînii au părăsit scena şi piaţa, toată lumea a început să vorbească în acelaşi timp. S-au pornit discuţii şi s-a căzut de acord în legătură cu fotograful şi cu starea lui mintală, cu pozele şi călătoria lui. Totuşi, ndiichie avusese efect - oamenilor le trecea panica. Acum erau într-o stare meditativă plină de energie. Tata s-a amestecat şi el în conversaţii, în timp ce mama asculta în tăcere.

— Ne vedem acasă, le-am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ia-o înainte, m-a îndemnat mama, bătîndu-mă uşor pe obraz.

A trebuit să mă zbat din greu ca să ies din piaţă. Uram locurile aglomerate. Tocmai răzbisem prin mulţime cînd l-am depistat pe Mwita. El mă văzuse primul.

— Salut, i-am spus.

— Bună seara, Onyesonwu.

Şi uite-aşa, pur şi simplu, s-a înfiripat legătura noastră. Fuseserăm prieteni, ne certaserăm, învăţaserăm şi rîseserăm împreună, dar în momentul acela ne-am dat seama că suntem îndrăgostiţi. Revelaţia a fost ca atunci cînd apeşi pe comutator şi porneşti curentul. Dar supărarea pe el nu-mi trecuse. îmi schimbam greutatea de pe un picior pe celălalt, vag preocupată de faptul că se uitau la noi cîţiva oameni. Am pornit spre casă şi m-am simţit uşurată văzînd că mergea şi el cu mine.

— Ce-ai mai făcut? a întrebat el prudent.

— Cum ai putut să faci aşa ceva?

— Ţi-am spus să nu te duci.

— Doar pentru că-mi spui tu să fac ceva nu înseamnă c-o să te şi ascult!

— Ar fi trebuit să fac cumva să nu poţi să treci de cactuşii lui, a mormăit el.

— Aş fi găsit eu o cale să trec. Era alegerea mea şi-ar fi trebuit s-o respecţi. Cînd colo, tu stăteai şi-i spuneai lui Aro că n-a fost vina ta că venisem, încercînd să-ţi aperi pielea. îmi venea să te omor.

— Tocmai de-asta nu vrea să te înveţe! Te porţi ca o femeie. Emoţiile sînt combustibilul tău. Eşti periculoasă.

M-am abţinut din greu să-i demonstrez lui Mwita că are dreptate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Aşa crezi tu? l-am întrebat.

Şi-a ferit privirea.

Mi-am şters o lacrimă de la ochi.

— Atunci, noi doi nu putem să fim...

— Nu, nu cred asta, a spus Mwita. Uneori eşti iraţională, mai iraţională decît orice femeie sau bărbat. Dar nu din cauza a ce ai între picioare.

A zîmbit şi a continuat sarcastic:

— Şi-apoi, n-ai trecut prin Ritualul de Unsprezece Ani? Pînă şi- alde nuru ştiu că ritualul ăsta îi pune femeii inteligenţa în acord cu emoţiile.

— Nu glumeam.

— Tu eşti altfel. Eşti mai pătimaşă decît majoritatea oamenilor, a spus el după o scurtă pauză.

— Atunci de ce...

— Aro *trebuia* să fie sigur că ai venit din propria ta voinţă. Cei care sînt îmboldiţi de alţii... crede-mă, pe ăştia n-o să-i accepte niciodată. Haide, avem de vorbit.

Ajunşi la mine acasă, ne-am aşezat pe treptele din spate, care dădeau spre grădina mamei.

— Papa ştie cine e Aro în realitate?

— într-o anume măsură, a spus el. Ştiu de el destui oameni, cei care vor să ştie.

— Dar nu majoritatea.

— Aşa-i.

— Majoritatea bărbaţi, presupun.

— Şi cîţiva băieţi mai mari.

— Pe alţii îi învaţă, nu-i aşa? am spus pe un ton enervat. Alţii în afară de tine.

— încearcă să-i înveţe. Trebuie să treci un test ca să înveţi Punctele Mistice. Poţi să-ncerci o singură dată. E

******ebook converter DEMO Watermarks*******

groaznic să dai greş. Cu cît ai fost mai aproape de a-l lua, cu atît e mai dureros eşecul. Băieţii pe care i-ai auzit vorbind fuseseră testaţi. Se- ntorceau acasă bătuţi şi învineţiţi. Părinţii lor îşi închipuie că au trecut cu bine iniţierea ca ucenici ai lui Aro. în realitate, au dat greş. Aro îi învaţă pe băieţi nişte mărunţişuri, ca să se priceapă şi ei la ceva.

— Pînă la urmă, ce sînt Punctele Mistice?

S-a tras mai aproape de mine, suficient de aproape ca să-i aud şoapta slabă.

— Nu ştiu.

A zîmbit.

— Ştiu că trebuie să-ţi fie scris să le înveţi. Trebuie să ceară cineva ca lucrurile să fie aşa, ca TU să fii aşa..

— Mwita, *trebuie* să le învăţ. E tata! Nu ştiu cum să…

Şi acesta a fost momentul în care s-a aplecat şi m-a sărutat. Am uitat de tatăl meu biologic. Am uitat de deşert. Am uitat de toate întrebările pe care le aveam. Nu era un sărut inocent. Era profund şi umed. Aveam aproape paisprezece ani, el avea vreo şaptesprezece. Amîndoi ne pierduserăm inocenţa cu ani în urmă. Nu m-am gîndit la mama şi la omul care o violase, cum îmi închipuisem mereu că se va întîmpla dacă voi ajunge vreodată în intimitate cu un băiat.

Nu era nici o ezitare în mîinile lui care îşi croiau drum pe dedesubtul cămăşii mele. Nu l-am oprit cînd mi-a frămîntat sînii. Nici el nu m-a oprit cînd l-am sărutat pe gît şi i-am desfăcut nasturii cămăşii. Mă durea între picioare, o durere ascuţită şi disperată. Atît de ascuţită, încît am tresărit din tot corpul. Mwita s-a îndepărtat. S-a ridicat imediat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eu plec.

— Nu! am spus, ridicîndu-mă şi eu.

Durerea mi se răspîndea acum în tot trupul şi nu prea reuşeam să stau dreaptă.

— Dacă nu plec...

S-a aplecat şi mi-a atins lanţul din talie, care ieşise la lumină cît bîjbîise el cu cămaşa mea. Mi-au trecut iute prin minte vorbele lui Aro. „Ăsta n-ar trebui să-l vadă decît soţul tău", aşa spusese. M-a trecut un fior. Mwita şi-a băgat mîna în gură şi mi-a dat diamantul înapoi. Am zîmbit stins în timp ce îl luam şi mi-l puneam înapoi sub limbă.

— M-am promis ţie fără să ştiu, am spus.

— Cine crede în mitul ăsta? Prea simplu. Vin să te văd peste două zile.

— Mwita, am şoptit.

— E mai bine să rămîi neatinsă... deocamdată.

Am oftat.

— Curînd vin ai tăi acasă, a spus el.

Mi-a ridicat cămaşa şi m-a sărutat tandru pe sfîrc. M-am înfiorat, iar durerea dintre picioare mi s-a intensificat. Le-am strîns laolaltă. El s-a uitat trist la mine, încă ţinîndu-mi sînul în palmă.

— Doare, a spus parcă cerîndu-şi iertare.

Am dat din cap că da, cu buzele strînse. Durea atît de tare, încît începeau să-mi apară pete negre în faţa ochilor. îmi curgeau lacrimi pe faţă.

— O să-ţi revii în cîteva minute. Aş fi vrut să te cunosc înainte să fi făcut asta, a spus el. Bisturiul pe care îl folosesc e tratat de Aro. E pus pe el un juju care face femeia să simtă durere de cîte ori se excită prea tare... asta pînă se mărită.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 11 Fermitatea lui Luyu

După plecarea lui, m-am dus în camera mea şi am plîns. Era tot ce puteam face ca să-mi înec furia. Acum înţelegeam de ce fusese folosit bisturiul în loc de lama laser. Bisturiul, obiect cu o construcţie mai simplă, era mult mai uşor de vrăjit. Aro. Mereu Aro. Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopţii gîndindu-mă la multele căi prin care puteam să-i fac rău acestui om.

M-am gîndit să-mi rup lanţul de aur din talie şi să scuip piatra în gunoi, dar nu m-am îndurat. Cîndva, pe parcurs, aceste două obiecte deveniseră parte din identitatea mea. M-aş fi simţit foarte ruşinată fără ele. N-am pus geană pe geană în noaptea aceea. Eram prea furioasă pe Aro şi prea speriată să nu primesc cumva în somn încă o vizită de la tatăl meu biologic.

în noaptea următoare am dormit doar pentru că eram epuizată. Din fericire, n-a apărut nici un ochi roşu. A doua zi, la vremea cînd mă întîlneam cu Binta şi cu Diti după ore, mă simţeam deja puţin mai bine.

— îl ştii pe fotograful ăla? Am auzit că i-au căzut toate unghiile, a spus Diti, jucîndu-se cu diamantul în gură în timp ce vorbea.

— Şi ce? am întrebat, sprijinindu-mă de zidul şcolii.

— Şi e scîrbos! s-a răţoit Binta. Ce fel de om e ăsta?

— Unde-i Luyu? am schimbat eu subiectul.

Diti a chicotit.

— Probabil e cu Kasie. Sau cu Gwan.

—Jur, Luyu o să obţină cea mai mare dotă cînd o să se mărite, a spus Binta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

încercase vreunul dintre aceşti băieţi să se atingă de Luyu?

— Dar Calculus? am întrebat.

Calculus era preferatul lui Luyu. El era băiatul care lua cele mai bune note la matematică. Fiecare dintre cele trei prietene ale mele avea cîţiva pretendenţi, Luyu atrăgîndu-i pe cei mai mulţi, urmată de Diti. Binta refuza să stea de vorbă cu vreunul dintre ai ei. încă mai sporovăiam între noi cînd a apărut Luyu de după colţ. Avea cearcăne întunecate şi umbla încovoiată.

— Luyu! a ţipat Diti. Ce s-a-ntîmplat?!

Binta s-a pus pe plîns şi a apucat-o pe Luyu de mînă.

— Pune-o să stea jos! am strigat.

Mîinile lui Luyu tremurau, tot strîngîndu-se în pumn şi desfăcîndu-se. Apoi faţa i s-a contorsionat şi a scos un ţipăt de durere.

— Mă duc să chem pe cineva, a spus Binta, sărind în picioare.

— Nu! a reuşit Luyu să spună. Nu te duce!

— Ce s-a-ntîmplat? am întrebat-o.

Ne-am ghemuit toate trei în jurul ei. Luyu s-a holbat la mine cu ochi goi.

— Tu... tu s-ar putea să ştii, mi-a spus. E ceva-n neregulă cu mine. Cred că-s blestemată.

— Ce zici...?

— Eram cu Calculus.

A făcut o pauză.

— ...la copacul cu tufişuri în jur.

Am dat din cap toate. Acolo se duceau elevii cînd căutau intimitate.

Luyu a zîmbit fără să vrea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eu nu-s ca voi trei. Mă rog, poate Diti o să mă-nţeleagă.

Binta a băgat mîna în ghiozdan şi i-a dat lui Luyu o sticlă de
apă. Luyu s-a îndreptat de spate. Apoi a vorbit cu o furie de care n-o ştiam capabilă.

— M-am străduit, dar îmi plăcea, a spus ea. Mereu mi-a plăcut! De ce să nu-mi placă?

— Luyu, ce... a început Diti.

— Sărutat, atingere, penetrare, a spus Luyu, uitîndu-se la Diti. Tu ştii. E bine. Noi am învăţat asta de timpuriu.

Şi-a întors privirea spre Binta.

— E frumos cînd *ebinel*

Am apucat-o de mînă. Şi-a tras-o la loc.

— Trei ani am tot încercat. Pe urmă a venit Gwan într-o zi şi l- am lăsat să mă sărute. Era bine, dar pe urmă a fost rău. Mă... durea! Cine mi-a făcut aşa ceva? Nimeni n-are voie să...

Respira din greu.

— în curînd o s-avem optsprezece ani, o să fim femei în toată puterea cuvîntului! De ce s-aştept pînă la măritiş ca să mă bucur de ce mi-a dăruit Ani?! Nu ştiu ce blestem o fi, dar vreau să se rupă. Am tot încercat... Azi m-am simţit de parcă muream. Calculus a refuzat să continue...

A privit dincolo de mine şi a ţipat:

— Uitaţi-vă la el!

Ne-am întors toate şi l-am văzut pe Calculus stînd dincolo de gardul şcolii. A şters-o imediat de acolo.

— N-am de gînd să fiu eu ăla care te omoară! a răcnit el.

— Ani o să-ţi facă penisul covrig! i-a strigat Luyu.

— Luyu! a ţipat ascuţit Diti.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu-mi pasă, a spus Luyu, ferindu-şi privirea.

— O să treacă, am încercat s-o liniştesc. O să te simţi mai bine în cîteva minute.

Nu era prima dată cînd o vedeam aşa. *Ziua aia cînd a trecut drept pe lîngă mine şi părea bolnavă,* mi-am amintit.

— N-o să mă simt mai bine niciodată, a spus ea.

— E un blestem? m-a întrebat Binta.

— Nu cred, am răspuns, enervată de ideea lor că m-aş pricepe
la blesteme.

— Este, a spus Diti. Acum doi ani, l-am lăsat pe Fanaşi… să mă atingă. Ne sărutam şi… m-a durut aşa de tare, c-am început să plîng. El s-a simţit jignit şi de-atunci *tot* nu vorbeşte cu mine.

— Nu-i un blestem, a spus deodată Binta. E Ani care ne protejează.

— De ce anume? s-a burzuluit Luyu. De plăcerea pe care ne-o aduc băieţii? Nu vreau aşa protecţie!

— Eu *vreaul* a ripostat Binta. Tu nu ştii ce-i bine pentru tine. Ai noroc că nu eşti gravidă! Te-a protejat Ani. Şi pe mine mă protejează. Tata…

S-a lovit cu palmele peste gură.

— Taică-tău, ce? a întrebat Luyu, încruntîndu-se.

Am scos un mîrîit din fundul gîtului.

— Binta, vorbeşte, i-am cerut. Of, of, Binta, ce mai e?

— A-ncercat iar? a întrebat Diti, văzînd că Binta refuză să vorbească. A-ncercat, nu-i aşa?

— N-a putut s-o facă fiindcă te chirceai de durere? am întrebat-o.

— Ani mă protejează, a insistat Binta, cu lacrimile curgîndu-i pe obraji.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am tăcut toate.

— El... înţelege acum, a spus Binta. N-o să se mai atingă de mine.

— Nu-mi pasă, a spus Luyu. Ar trebui castrat şi el, ca toţi ceilalţi violatori.

— Şşş, nu spune asta, a şoptit Binta.

— 0 să spun şi-o să fac ce vreau! a răcnit Luyu.

— Ba nu, i-am tăiat-o, strîngînd-o cu braţul pe Binta.

Apoi mi-am ales cuvintele cu luare-aminte.

— Cred că ni s-a făcut un juju la Ritualul de Unsprezece Ani. Probabil... o să se rupă odată cu măritişul.

M-am uitat cu asprime la Luyu.

— Cred că dacă te forţezi să faci sex, o să mori.

— Se rupe la măritiş, a spus şi Dita, dînd din cap a încuviinţare. Vară-mea zice mereu că doar o femeie pură atrage un bărbat destul de pur ca să aducă plăcere în patul nupţial. Zice că soţul ei e cel mai pur bărbat de prin preajma locului... probabil pentru că el a fost primul care nu i-a produs durere.

— îh! a făcut Luyu, mînioasă. Ne păcălesc să credem că soţii noştri sînt zeităţi.

Pe drumul spre casă, am dat de Mwita. Citea la copacul iroko. M-am aşezat lîngă el şi am oftat cu zgomot. El a închis cartea.

— Ştiai că ada şi Aro s-au iubit cîndva? m-a întrebat.

Am înălţat din sprîncene.

— Şi ce s-a-ntîmplat?

Mwita s-a sprijinit de copac.

— Cînd a venit el aici prima dată, cu ani în urmă, Societatea Osugbo l-a chemat imediat la o întrunire. Probabil Clarvăzătorul văzuse că Aro era vrăjitor. Nu mult

******ebook converter DEMO Watermarks*******

după aceea, a fost invitat să lucreze cu Bătrînii Osugbo. După ce a rezolvat în mod paşnic o neînţelegere iscată între doi dintre cei mai mari comercianţi din Jwahir, a fost poftit să devină membru plin. Aro e primul bătrîn nu foarte bătrîn din Jwahir. După cum arăta, nu părea să aibă nici o zi peste patruzeci de ani. Nimănui nu-i păsa, fiindcă Jwahir avea de cîştigat de pe urma lui. Ştii care-i Casa lui Osugbo?

Am dat din cap că da.

—A fost construită cu juju, a spus Mwita. Există de dinaintea Jwahirului. în orice caz, are ea un fel de-a face... să se întîmple lucruri. într-o zi, Nana înţeleapta i-a cerut lui Yere - aşa o chema pe ada cînd era tînără - să se-ntîlnească cu ea acolo. Întîmplarea face că era şi Aro acolo în ziua aia. Amîndoi au greşit drumul şi s- au trezit faţă în faţă. Din clipa cînd s-au întîlnit, s-au antipatizat reciproc. Iubirea e confundată deseori cu ura. Dar cîteodată oamenii mai şi învaţă din greşelile lor, cum au învăţat repede şi ei doi. Nana înţeleapta pusese ochii pe Yere ca s-o facă următoarea ada. Aşa că lui Yere i se cerea deseori să vină la casa aia din diverse motive. Aro îşi petrecea acolo aproape tot timpul. Casa lui Osugbo îi tot aducea împreună, vezi bine. Aro cerea, iar Yere accepta. El vorbea, ea asculta. Ea aştepta, iar el venea la ea. Simţeau că înţeleg cum ar trebui să fie lucrurile mereu. în cele din urmă, Yere a fost numită ada, după moartea celei care fusese ada pînă atunci. Aro se remarcase ca fiind Lucrătorul. Se completau perfect unul pe celălalt.

Mwita a făcut o pauză.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Aro a fost cel care a venit cu ideea să pună juju pe bisturiu, dar ada a fost cea care a acceptat. Simţeau că fac ceva bun pentru fete.

Am rîs cu amărăciune şi am clătinat din cap.

— Nana înţeleapta ştie?

— Ştie. Şi pentru ea are logică. E bătrînă.

— De ce nu s-au căsătorit Aro şi ada?

Mwita a zîmbit.

— Am spus eu că nu s-au căsătorit?

Capitolul 12 Aroganţa vulturului

Abia răsărise soarele. Eram cocoţată in copac, ghemuită, cu umerii aduşi în faţă.

Mă trezisem cu cincisprezece minute în urmă şi îl văzusem în faţa patului. Se holba la mine. 0 foaie roşie lipsită de substanţă, cu un oval de abur alb în centru. Ochiul a şuierat furios şi a dispărut.

Iar acela a fost momentul în care am depistat scorpionul lucios, maro cu negru, care se căţăra pe aşternuturile mele. Genul care te poate ucide cu o înţepătură. Ar fi ajuns la faţa mea în cîteva secunde dacă nu mă trezeam. Am scuturat învelitoarea, făcîndu-l să zboare de acolo. A aterizat cu un zgomot aproape metalic. Am apucat cea mai apropiată carte şi l-am zdrobit cu ea. Am călcat pe carte, iar şi iar, pînă m-am oprit din tremurat. Eram furibundă cînd mi-am scos hainele şi am zburat pe fereastră.

înfăţişarea mînioasă de la natură a vulturului se potrivea cu felul în care mă simţeam. Din copac, i-am urmărit pe cei doi băieţi cum treceau prin poarta de cactuşi. Am zburat înapoi în camera mea şi m-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

preschimbat în mine însămi. De fiecare dată cînd stăteam în trup de vultur prea mult timp, rămîneam cu senzaţia detaşării de ceea ce puteam să definesc doar ca fiind om. Ca vultur, simţeam condescendenţă cînd priveam la Jwahir, ca şi cum cunoşteam eu locuri mai măreţe de-atît. Tot ce-mi doream să fac era să plutesc pe aripile vîntului, să caut stîrvuri şi să nu mă mai întorc acasă. Există întotdeauna un preţ pentru schimbare.

Mă mai preschimbasem şi în alte cîteva vietăţi. încercasem să prind o şopîrlă mică. Rămăsesem doar cu coada ei. M-am folosit de ea ca să mă prefac în şopîrlă. în mod surprinzător, era aproape la fel de uşor ca schimbarea în pasăre. Mai tîrziu am citit într-o carte veche că reptilele şi păsările sînt rude apropiate.
Ba chiar că a existat o pasăre cu solzi, in urmă cu milioane de ani. Totuşi, după ce m-am schimbat înapoi, timp de zile în şir mi s-a părut extrem de dificil să-mi păstrez căldura trupului pe timpul nopţii.

Folosind aripile unei muşte, m-am transformat în muscă. Procesul de preschimbare a fost groaznic - m-am simţit de parcă făceam implozie. Şi, pentru că trupul mi se schimba atît de drastic, nu eram în stare să simt greaţa. închipuiţi-vă cum e să vrei să vomiţi şi să nu fii în stare. Ca muscă, îmi stătea mintea numai la mîncare, eram rapidă şi vigilentă. N-aveam nici una dintre emoţiile complexe de cînd eram vultur. Cel mai tulburător aspect al existenţei de muscă era senzaţia morţii iminente, în cîteva zile. Probabil că o muscă percepe aceste zile ca pe o viaţă întreagă. Eu însă, o fiinţă omenească preschimbată în muscă, eram cît se poate de conştientă şi de încetineala, şi de iuţeala

******ebook converter DEMO Watermarks*******

timpului. Cînd m-am schimbat la loc, m-am simţit uşurată că încă mai arătam şi mă simţeam conform cu vîrsta mea. Cînd m-am preschimbat în şoarece, emoţia predominantă a fost frica. Frica de-a nu fi strivită, mîncată, descoperită, înfometată. Cînd m-am schimbat înapoi, paranoia reziduală a fost atît de puternică, încît n-am mai fost în stare să ies din cameră ore în şir

.în ziua aceea, fusesem vultur mai bine de o jumătate de oră şi senzaţia de putere a rămas în mine cînd m-am întors, sub propria mea înfăţişare, la coliba lui Aro. îi cunoşteam pe cei doi băieţi. Proşti, enervanţi, privilegiaţi. Ca vultur, îl auzisem pe unul dintre ei spunînd că ar fi preferat să fie în pat şi să doarmă toată dimineaţa. Celălalt pufnise în rîs, încuviinţînd. Scrîşneam din dinţi cînd m-am apropiat pentru a doua oară în viaţă de poarta de cactuşi. Trecînd prin ea, iar m-a zgîriat unul dintre ei. *Asta-i tot ce puteţi să-mi faceţi,* mi-am spus. Am mers mai departe. Am dat ocol colibei şi l-am găsit pe Aro aşezat pe jos in faţa celor doi băieţi. în spatele lor se întindea deşertul, vast şi încîntător. Lacrimi de frustrare mi-au umezit ochii. Aveam nevoie de ceea ce putea Aro să mă înveţe. îmi curgeau lacrimile, a ridicat privirea spre mine. îmi venea să-mi dau palme. Nu era nevoie să- mi vadă el slăbiciunea. Cei doi băieţi s-au întors, şi expresiile goale, tîmpe, imbecile de pe feţele lor m-au înfuriat şi mai tare. Aro şi cu mine ne-am uitat unul la altul. Aş fi vrut să mă năpustesc la el, să-i sfîşii beregata şi să-mi înfig dinţii în spiritul lui.

— Pleacă de-aici, a spus el cu voce joasă şi calmă.

Nuanţa categorică din tonul său a spulberat orice speranţă mai nutream. M-am întors şi am rupt-o la fugă. Am fugit. Dar nu din Jwahir. Nu încă.

Capitolul 13

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lumina de soare a lui Ani

în după-amiaza aceea, am bătut în uşa ei mai tare decît avusesem de gînd. încă mă simţeam întărîtată. La şcoală păstrasem o tăcere mînioasă. Binta, Luyu şi Diti ştiau că e cazul să mă lase în pace. N-ar fi trebuit să merg la şcoală în ziua aceea, după ce fusesem dimineaţă la coliba lui Aro. Dar părinţii mei erau amîndoi la muncă şi singură acasă nu mă simţeam în siguranţă. După ore, m-am dus drept la ada.

A deschis uşa încet şi s-a uitat la mine pe sub sprîncene. Era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna. Rapa verde îi era strîns
******ebook converter DEMO Watermarks*******
înfăşurată pe şolduri şi pe picioare, iar bluza asortată avea umerii atît de umflaţi, încît nici n-ar fi încăput să iasă pe uşa casei.

— Iar te-ai dus, nu-i aşa? m-a întrebat.

Eram prea agitată ca să mă mai mir de unde ştie.

— E un nenorocit, am spus răstit.

M-a luat de braţ şi m-a tras înăuntru.

— Te-am supravegheat, a spus ea, dîndu-mi o ceaşcă de ceai fierbinte şi aşezîndu-se în faţa mea. De cînd am făcut aranjamentele pentru nunta părinţilor tăi.

— Şi? m-am răstit din nou.

— De ce-ai venit aici?

— Trebuie să mă ajuţi. Aro trebuie să mă înveţe. Nu poţi să-l convingi? E soţul tău.

Am zîmbit ironic.

— Sau e şi asta o minciună, ca Ritualul de Unsprezece Ani?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A sărit în sus şi m-a pălmuit zdravăn. Obrazul mi-a luat foc şi am simţit gust de sînge. A rămas cîteva clipe străpungîndu-mă cu o privire fioroasă. S-a aşezat la loc.

— Bea-ţi ceaiul, mi-a spus. O să-ţi spele sîngele.

Am luat o sorbitură, mai să scap ceaşca din mîini.

— îmi... îmi pare rău, am mormăit.

— Cîţi ani ai acum?

— Cincisprezece.

A dat din cap a înţelegere.

— Ce credeai c-o să se-ntîmple dacă te duci la el?

Am rămas tăcută un moment, temîndu-mă să mai vorbesc. Am aruncat o privire la pictura murală, acum terminată.

— Poţi să vorbeşti, m-a îndemnat ea.

— N-am... nu m-am gîndit la asta, am răspuns încetişor. Doar
am...

Cum puteam să-i explic? Am preferat s-o întreb ce venisem s-o întreb.

— E soţul tău. Precis ştii şi tu ce ştie el. Aşa stau lucrurile între soţ şi soţie. Te rog, poţi să mă-nveţi Marile Puncte Mistice?

Mi-am luat aerul cel mai umil cu putinţă. Probabil că arătam pe jumătate ţicnită.

— De unde-ai aflat de noi?

— Mi-a zis Mwita.

A încuviinţat din cap şi a ţîţîit sonor.

— Aha. Ar trebui să-l pun şi pe el în pictura mea murală. 0 să- 1 fac unul dintre oamenii-peşte. E puternic, înţelept şi nedemn de încredere.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sîntem foarte apropiaţi, am precizat pe un ton distant. Iar cei care sînt apropiaţi îşi împărtăşesc secrete.

— Căsnicia noastră nu-i secretă, a spus ea. Cei mai vîrstnici ştiu. Toţi au fost de faţă.

— *Ada-m,* ce s-a-ntîmplat? Cu tine şi cu Aro?

— Aro e mult mai vîrstnic decît pare. E înţelept şi doar cîţiva îi sînt egali. Onyesonwu, dacă ar vrea, ar putea să-ţi ia viaţa şi să facă pe toată lumea, inclusiv pe mama ta, să uite c-ai existat vreodată. Ai grijă.

S-a întrerupt.

— Am ştiut toate astea din clipa cînd l-am întîlnit. De aceea l- am detestat cînd ne-am văzut prima dată. Nimeni n-ar trebui să aibă o asemenea putere. Dar parcă mă căuta şi mă găsea mereu. Se lega ceva ori de cîte ori ne certam. Şi, pe măsură ce-am ajuns să-l cunosc, mi-am dat seama că nu-l interesa puterea. Era prea vîrstnic ca să-l intereseze. Sau aşa credeam eu. Ne-am căsătorit din dragoste. El mă iubea fiindcă îl linişteam şi îl făceam să gîndească mai limpede. Eu îl iubeam fiindcă, atunci cînd treceam dincolo de aroganţa lui, îmi era bine cu el şi... în fine, voiam să învăţ de la el tot ce puteam. Mama m-a sfătuit să mă mărit cu un bărbat care e în stare nu doar să pună pîine pe masă, ci şi să-mi sporească volumul de cunoştinţe. Căsnicia noastră trebuia să fie puternică. O vreme a şi fost...

S-a oprit.

— Lucram împreună cînd era nevoie. Acel juju pentru Ritualul de Unsprezece Ani ajută fata să-şi apere onoarea. Pînă şi eu ştiu cît e de greu.

S-a întrerupt iar şi a privit fără să-şi dea seama către uşa de la intrare, care era închisă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ca să te fac să te *simţi* mai bine, Onyesonwu… o să-ţi spun un secret pe care nici măcar Aro nu-l ştie.

— Bine.

Dar nu eram sigură că voiam să aud aşa ceva.

— Cînd aveam cincisprezece ani, iubeam un băiat şi el a profitat ca să se culce cu mine. Eu nu voiam de fapt, dar el mi-o cerea, altfel n-avea de gînd să mai vorbească cu mine. Am dus-o aşa vreo lună. Pe urmă s-a plictisit de mine şi tot acolo am ajuns, n-a mai vorbit cu mine. Mi-a frînt inima, dar era ultima dintre grijile mele. Eram însărcinată. Cînd le-am spus părinţilor, mama a ţipat şi mi-a spus că sînt o ruşine, iar tata scos un răcnet şi şi-a dus mâna la inimă. M-au trimis să locuiesc cu sora mamei şi cu soţul ei. Era drum de o lună călare pe cămilă. Oraşul se chema Banza. N-am avut voie să ies din casă pînă am născut. Eram o copilă slabă şi aşa am rămas pe tot timpul sarcinii, cu excepţia burţii. Unchiului i se părea amuzant. Zicea că băiatul pe care îl purtam în pîntece o fi fost descendent al uriaşei doamne de aur a Jwahirului. Dacă am zîmbit cît de cît în toată acea perioadă, datorită lui am zimbit. Dar in cea mai mare parte a timpului eram nefericită. Umblam de colo-colo prin casă cît era ziua de lungă, tînjind să ies la aer. Iar greutatea trupului mă făcea să mă simt nelalocul meu. Mătuşii îi părea rău de mine şi într-o zi a venit acasă cu nişte vopsea de la piaţă, cu o pensulă şi cinci frunze de palmier înălbite şi uscate. Nu mai încercasem niciodată să pictez. Am aflat că pot picta soarele şi copacii, tot ce era afară. Ba chiar mătuşa şi unchiul au vîndut la piaţă cîteva dintre picturile mele! Onyesonwu, eu sînt mama gemenilor.

Am scăpat un icnet şi am spus:

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ani a fost bună cu tine!

— După ce-am purtat în pîntece gemeni la cincisprezece ani, mă-ntreb dacă-i aşa, a spus ea.

Dar zîmbea. Gemenii sînt semn al dragostei lui Ani. Iar gemenii sînt adesea plătiţi să locuiască într-un oraş. Cînd ceva merge prost, mereu se spune că de n-ar fi fost gemenii lucrurile ar fi fost şi mai rele. în Jwahir nu ştiam să existe gemeni.

— Fetei i-am pus numele Fanta, iar băiatului, Nuumu, a spus Ada. Cînd aveau cam un an, m-am întors aici. Bebeluşii au rămas cu unchiul şi mătuşa mea. Banza era destul de departe cît să nu pot să dau fuga pînă acolo cînd mi se năzărea. Copiii mei trebuie să aibă treisprezece ani deja. N-au venit niciodată să mă vadă. Fanta şi Nuumu.

S-a întrerupt.

— Aşa că vezi? Fetele au nevoie să fie protejate de propria lor prostie şi să nu sufere de pe urma prostiei băieţilor. Un juju o forţează să pună piciorul în prag cînd e nevoie.

Dar cîteodată fata tot e obligată, mi-am spus, gîndindu-mă la Binta.

— Aro nu voia să mă înveţe nimic, a continuat ea. L-am întrebat de Punctele Mistice şi mi-a rîs în nas. Asta nu m-a deranjat, dar şi cînd îi ceream lucruri mărunte, cum ar fi să ajut plantele să crească, să nu las furnicile să intre în bucătărie, să feresc computerul de nisip, el era mereu prea ocupat. A pus juju pe bisturie pentru Ritualul de Unsprezece Ani cînd nu eram de faţă! Mi s-a părut... *incorect.* Ai dreptate, Onyesonwu. N-ar trebui să existe secrete între soţ şi soţie. Aro e plin de secrete şi nu oferă nici o justificare pentru ele. I-am spus că-l părăsesc. M-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

rugat să rămîn. A răcnit şi-a ameninţat. Sînt femeie şi el e bărbat, aşa a spus. Adevărat. Părăsindu-l, mă puneam împotriva a tot ce fusesem învăţată. Era mai greu decît să-mi părăsesc copiii. El mi- a cumpărat casa asta. Vine de multe ori la mine. A rămas soţul meu. El a fost cel care mi-a descris Lacul celor Şapte Rîuri.

— Aha.

— El mă inspiră mereu să pictez. Dar, cînd vine vorba de lucrurile acelea mai profunde, nu-mi spune nimic.

— Fiindcă eşti femeie? am întrebat deznădăjduită, cu umerii gîrboviţi.

— Da.

— Te rog, *Ada-m.*

Mi-a trecut prin minte să-i cad în genunchi, dar pe urmă m- am gîndit la unchiul lui Mwita implorîndu-l pe vrăjitorul Daib.

— Roagă-l să se răzgîndească. La Ritualul meu de Unsprezece Ani, chiar tu mi-ai spus să mă duc la el.

Părea enervată.

— Am fost nesăbuită şi la fel e şi cererea ta, a spus ea. încetează să te mai faci de rîs ducîndu-te acolo. îi face plăcere să refuze.

Am sorbit din ceai.

— Aha, am spus, dîndu-mi seama dintr-odată. Omul-peşte de
lîngă uşă. Cel care-i foarte bătrîn şi are privirea pătrunzătoare. El e Aro, nu-i aşa? — Bineînţeles.

Capitolul 14
Povestitoarea

Omul jongla cu pietre mari şi albastre folosindu-se de o singură mînă. O făcea cu atîta uşurinţă, încît m-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebat dacă nu cumva folosea juju. *E bărbat, deci ar fi posibil,* mi-am spus cu ranchiună. Trecuseră trei luni de cînd mă respinsese Aro a doua oară. Nu ştiu cum am răzbit în zilele acelea. Cine ştie cînd avea să atace iar tatăl meu biologic?

Luyu, Binta şi Diti nu erau la fel de uluite în faţa jonglerului. Era Zi de Odihnă. Le interesau mai mult bîrfele.

— Am auzit că s-a logodit Sihu, a spus Diti.

— Părinţii ei vor să investească dota în afacerea lor, a spus Luyu. îţi poţi închipui cum o fi să te măriţi la doisprezece ani?

— Poate, a răspuns Binta cu voce joasă, uitîndu-se în altă parte.

— Eu aş putea, a spus Diti. Şi nu m-ar deranja să am un soţ mult mai în vîrstă. Ar avea grijă de mine aşa cum trebuie.

— Soţul tău o să fie Fanaşi, a spus Luyu.

Diti a dat ochii peste cap, iritată. Fanaşi tot nu vorbea cu ea.

Luyu a rîs şi a spus:

— Stai să vezi dacă n-am dreptate.

— Nu stau să văd nimic, a mormăit Diti.

— *Eu* vreau să mă mărit cît mai repede posibil, a spus Luyu cu un rînjet pişicher.

— *Ăla* nu-i motiv să te măriţi, a spus Diti.

— Cine zice? a ripostat Luyu. Se căsătoreşte lumea şi pentru mai puţin.

— Eu nu vreau să mă mărit deloc, a bombănit Binta.

Măritişul era ultimul lucru la care să-mi stea mintea. Şi-n plus,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

copiii *ewu* nu erau buni de căsătorit. Ar fi fost o insultă pentru orice familie. Iar Mwita nici n-avea familie să ne căsătorească. Peste toate acestea, îmi puneam întrebări despre ce fel de contact sexual putea exista dacă *eram* căsătoriţi. La şcoală ne învăţau despre anatomia femeii. Ne concentram mai ales asupra felului cum se duce o naştere pînă la capăt dacă nu se află prin preajmă nici un vindecător. învăţam metode de prevenire a concepţiei, deşi nici una dintre noi nu putea pricepe de ce-ar vrea cineva aşa ceva. învăţaserăm cum funcţionează penisul bărbaţilor. Dar săriserăm peste secţiunea despre cum se excită o femeie.

Am citit pe cont propriu acest capitol şi am aflat că Ritualul de Unsprezece Ani îmi răpise mai mult decît intimitatea autentică, în limba okeke nu există nici un cuvînt pentru bucata de carne care mi-a fost tăiată. Termenul medical folosit, derivat din engleză, este *clitoris.* El provoacă partea cea mai consistentă a plăcerii femeieşti în timpul actului sexual. *Pentru numele lui Ani, de ce-l îndepărtează?* m-am întrebat, nedumerită. Pe cine puteam să întreb? Pe vindecătoare? Era şi ea acolo în noaptea cînd am fost circumcisă! M-am gîndit la senzaţia profundă şi electrizantă pe care o stîrnea mereu în mine Mwita cu un sărut, chiar înainte să apară durerea. M-am întrebat dacă nu cumva eram distrusă. Şi nici măcar nu fusesem *obligată* s-o fac.

Mi-am alungat din minte discuţia despre căsătorie dintre Luyu şi Diti şi l-am privit pe jongler cum arunca mingile în aer, făcea o tumbă şi le prindea. Am bătut din palme, iar jonglerul mi- a zîmbit. I-am zîmbit şi eu. Cînd m-a zărit prima oară, a întors capul să mă mai vadă o dată,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

după care şi-a ferit privirea. Acum eram cel mai de preţ spectator al său

— Okeke şi nuru! a anunţat cineva.

Am tresărit violent. Femeia era foarte înaltă şi avea o constituţie atletică. Purta o rochie lungă şi albă, strimtă în partea de sus ca să-i accentueze pieptul generos. Vocea îi răzbea cu uşurinţă prin gălăgia din piaţă.

— Aduc veşti şi poveşti din vest, a spus ea şi a făcut cu ochiul. Pentru cei care vor să ştie: întoarceţi-vă la apusul soarelui.

Apoi s-a răsucit cu un gest dramatic şi a părăsit piaţa. Probabil că făcea acest anunţ la fiecare jumătate de oră.

— Ei, da, cine vrea să mai audă şi alte veşti proaste? a mormăit morocănoasă Luyu. Ne-a ajuns cîte-am auzit de la fotograful ăla.

— Şi eu zic la fel, a spus Diti. Zău aşa. E Zi de Odihnă.

— Şi-aşa nu se poate face nimic în legătură cu problemele de- acolo, a zis Binta.

Atît au avut de spus prietenele mele despre acest subiect. Pe mine m-au uitat sau pur şi simplu au trecut cu vederea cine sunt. *Atunci, o să mă duc cu Mwita, şi gata,* mi-am spus.

Umbla vorba că şi povestitoarea, la fel ca fotograful, venea tot din vest. Mama n-a vrut să meargă. O înţelegeam. Se relaxa în braţele lui papa, pe canapea. Jucau Warri[12]. Cînd mă pregăteam să plec, am simţit că mă înjunghie singurătatea.

— O să fie şi Mwita acolo? m-a întrebat mama.

— Aşa sper. Trebuia să vină aici în seara asta.

— Să te-ntorci direct acasă cînd se termină, a spus papa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Piaţa centrală a oraşului era luminată de lămpi cu ulei de palmier. în faţa copacului iroko erau aşezate tobe. Venise puţină lume. Majoritatea erau bătrîni. Printre cei mai tineri era şi Mwita. Chiar şi in lumina slabă, mi-a fost uşor să-l depistez. Stătea in capătul din stingă, sprijinit de gardul din rafie care separa chioşcurile vînzătorilor de trecători. Nu era nimeni lingă el. M-am aşezat eu alături, iar el m-a cuprins cu braţul de talie.

—Trebuia să ne-ntîlnim la mine acasă, i-am spus.

—Am avut altă obligaţie, mi-a răspuns cu un zîmbet vag.

Am tăcut, surprinsă. Apoi am spus:

—Nu-mi pasă.

—Ba-ţi pasă.

—Ba nu.

—Crezi că-i altă femeie.

—Nu-mi pasă.

Sigur că-mi păsa.

Un om cu ţeasta cheală şi lucioasă s-a aşezat in spatele tobelor. Mîinile lui au produs cîteva bătăi estompate. Toată lumea s-a oprit din vorbit.

— Bună seara, a spus povestitoarea, păşind în lumina lămpilor.

Lumea a aplaudat. Am făcut ochii mari. O carapace de crab îi atîrna la gît. Era mică şi delicată. Albeaţa ei îi lucea pe piele în lumina lămpilor. Probabil provenea din unul dintre cele Şapte Rîuri. în Jwahir, era nepreţuită.

—Eu sînt o femeie săracă, a spus ea, privindu-şi micul public.

A arătat către o tigvă decorată cu mărgele de sticlă portocalie

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— .Pe asta am primit-o la schimb pentru o poveste cînd eram în Gadi, o comunitate okeke de lîngă Al Patrulea Rîu. Atît de departe am călătorit, oameni buni. Dar cu cît mă îndepărtam către est, cu atît mai săracă ajungeam. Puţină lume vrea să-mi audă poveştile cu cel mai puternic efect, or, pe acelea vreau eu să le spun.

S-a aşezat greoi şi şi-a încrucişat picioarele groase. Şi-a aranjat rochia largă astfel încît să-i cadă peste genunchi.

— Nu-mi pasă de avere, dar vă rog, cînd plecaţi, puneţi aici ce puteţi, aur, fier, argint, cristale de sare, numai să valoreze mai mult decît nisipul, a spus ea. Daţi ceva că aţi primit ceva. Mă auziţi?

Am răspuns toţi cu hotărîre, „Da", „Cu plăcere", „Oriceţi trebuie, femeie".

Ea a zîmbit larg şi a făcut un gest către toboşar, care a început să bată un ritm sonor, dar lent, ca să ne introducă în atmosferă. Braţul lui Mwita s-a strîns mai tare în jurul meu.

— Voi, oameni buni, sînteţi departe de miezul conflictului, a spus ea, înclinînd capul cu un aer conspirativ. Asta se reflectă în numărul celor prezenţi astăzi aici. Dar voi sînteţi tot ce-i trebuie acestui oraş.

Toboşarul şi-a înteţit loviturile.

— Astăzi am să vă dezvălui un crîmpei de trecut, prezent şi viitor. Mă aştept de la voi să-l împărtăşiţi familiilor şi prietenilor voştri. Nu-i uitaţi pe copii cînd vor fi destul de mari. Această primă poveste ne este cunoscută din Marea Carte. Ne-o spunem şi ne-o repetăm de fiecare dată cînd lumea începe să nu mai aibă sens. Cu mii de ani în urmă, cînd ţinutul acesta încă mai era doar nisip şi copaci uscaţi, Ani a privit cu luare-aminte la pămînturile

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ei. Şi-a frecat gîtul uscat. Apoi a creat cele Şapte Rîuri şi le-a făcut să se întîlnească toate, alcătuind un lac adînc. Şi din lacul acesta a luat o sorbitură adîncă. „într-o bună zi", a spus ea, „voi crea lumină de soare. Acum însă, n-am tragere de inimă". S-a întors pe partea cealaltă şi s-a culcat. în spatele ei, in timp ce ea se odihnea, au răsărit okeke din apa dulce a rîurilor. Erau bătăioşi ca rîurile iuţi, veşnic doritori să meargă înainte. Secolele treceau, iar ei se răspîndeau pe pămînturile lui Ani, creau, foloseau, schimbau, modificau, răspîndeau, consumau şi multiplicau. Erau peste tot. Au construit turnuri despre care sperau să fie destul de înalte ca s-o înţepe pe Ani şi să-i atragă atenţia. Au construit maşinării care funcţionează cu juju. S-au luptat între ei şi au inventat pentru ei. Au modelat în fel şi chip nisipul lui Ani, apa, cerul şi aerul, i-au luat vietăţile şi le-au modificat. După ce s-a odihnit destul cît să producă lumină de soare, Ani s-a întors pe partea cealaltă. S-a îngrozit de ce-a văzut. S-a ridicat, înaltă şi neîndurătoare, înfuriată la culme. Apoi a întins mîna printre stele şi a tras un soare pînă la pămînt. Okeke s-au chircit de spaimă. Din soare, Ani i-a cules pe nuru. I-a aşezat pe pămîntul ei. în aceeaşi zi, florile şi-au dat seama că pot îmboboci. Copacii au înţeles că pot creşte. Iar Ani a aruncat un blestem asupra poporului okeke. *„Sclavi",* a spus Ani. Sub noul soare, cea mai mare parte din ceea ce clădiseră okeke s-a făcut fărîme. O parte ne-a rămas, computerele, gadgeturile, echipamentele, obiectele din cer care vorbesc uneori cu noi. Şi în ziua de azi, nuru arată spre okeke şi spun *sclavi,* iar okeke trebuie să-şi plece capetele în semn de încuviinţare. Acesta este trecutul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cînd bătaia tobelor a încetinit, cîţiva oameni, inclusiv Mwita, au pus bani în vas. Eu am rămas unde eram. Citisem de multe ori Marea Carte. învăţasem să citesc tocmai pe povestea aceea. Pînă am ajuns s-o parcurg cu uşurinţă, o uram deja.

— Veştile pe care vi le aduc din vest sînt destul de proaspete, a spus ea. Am fost instruită de părinţii mei, care erau povestitori, ca şi părinţii lor. Memoria mea conţine mii de poveşti. Pot să vă povestesc ca martor ocular cum a fost în Gadi, satul meu, cînd a început măcelul. Nimeni n-a ştiut că avea să izbucnească aşa. Aveam opt ani şi mi-am văzut familia murind. Apoi am fugit. I-au ucis pe papa şi pe fraţii mei cu macetele. Am reuşit să stau ascunsă într-un dulap timp de trei zile.

Glasul i-a scăzut.

— în timp ce eu mă ascundeam, în aceeaşi cameră, bărbaţi nuru au violat-o pe mama de mai multe ori. Voiau să facă un copil *ewu.*

A aruncat o privire în direcţia mea şi a lui Mwita.

— Întîmplarea face că mintea mamei a plesnit şi poveştile pe care le purta s-au revărsat. Stînd ascunsă în dulap, am ascultat-o spunînd toate poveştile care mă mîngîiaseră în copilărie. Poveşti care se zguduiau în ritmul bărbaţilor care pătrundeau în ea cu forţa. Cînd au terminat, au luat-o pe mama cu ei. N-am mai văzut- o niciodată. Nu-mi amintesc cum mi-am adunat lucrurile şi am fugit, dar aşa a fost. în cele din urmă, m-am întîlnit cu alţi oameni. M-au luat cu ei. Asta s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă. Nu am copii. Spiţa de povestitori din care fac parte va muri odată cu mine. Nu suport mîini de bărbat pe trupul meu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A făcut o pauză.

— Omorurile continuă. Dar puţini okeke au mai rămas acolo unde erau cîndva mulţi. în cîteva decenii, ne vor şterge de pe faţa pămîntului lor. Era cîndva şi pământul nostru. Şi-atunci spuneţi- mi, e drept ca voi să vă duceţi traiul aici mulţumiţi în timp ce se petrece aşa ceva? Aici sînteţi în siguranţă. Poate. Poate într-o zi se vor răzgîndi şi vor veni în Est ca să termine ce-au început în Vest. Puteţi să fugiţi de poveştile şi de cuvintele mele sau...

— Sau ce? a întrebat un bărbat. Stă scris în Marea Carte. Sîntem ceea ce sîntem. De la bun început n-ar fi trebuit să ne
răzvrătim. Cei care au încercat n-au decît să moară pentru asta!

— Scris de cine? a întrebat ea. Iar părinţii mei n-au fost implicaţi în rebeliune. Şi nici eu.

Mă simţeam înfierbîntată şi furioasă. Nu ne spusese decît *povestea* aşa-numitei noastre creaţii. Nu credea în ea. Ce părere avea bărbatul acesta despre Mwita şi despre mine? Considera că pe undeva meritam ce primiserăm? Că părinţii lui Mwita meritaseră să moară? Că mama meritase să fie violată? Mwita mi-a masat umerii. Dacă n-ar fi fost el acolo, aş fi răcnit la bărbat şi la oricine i-ar fi luat apărarea. Mi se umpluse paharul - cu prea multe necazuri -, după cum aveam să aflu cît de curînd.

—N-am terminat, a spus povestitoarea.

Toboşarul bătea un ritm moderat. Asuda, dar nu-şi lua ochii de la ea. Se vedea cu uşurinţă că era îndrăgostit. Şi, din cauza trecutului ei, dragostea lui era sortită neîmplinirii. Nu putea spera s-o atingă decît cel mult cu ritmul tobelor sale.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Cum am fost condamnaţi în trecut şi sîntem condamnaţi în prezent, aşa vom fi salvaţi în viitor, a continuat femeia. Există o profeţie făcută de un clarvăzător nuru care trăieşte pe o insulă mică din Lacul Nenumit. El spune că va veni un bărbat nuru care va forţa rescrierea Marii Cărţi. Un bărbat foarte înalt, cu o barbă lungă. Cu un fel de-a fi blînd, dar viclean şi plin de vigoare şi de mînie. Un vrăjitor. Cînd va veni, se va petrece o schimbare bună pentru nuru *şi* pentru okeke. Cînd am plecat eu, se desfăşura o vînătoare pentru prinderea acestui om. îi omorau pe toţi bărbaţii nuru înalţi, cu barbă şi cu purtări blînde. S-a dovedit că toţi bărbaţii aceştia erau vindecători, nu rebeli. Aşadar, rămîneţi încrezători, există speranţă.

Nimeni n-a aplaudat, dar vasul-tigvă al povestitoarei s-a umplut repede. Nimeni n-a rămas să mai stea de vorbă cu ea.

Nici măcar nu s-au uitat la ea. Oamenii s-au risipit in noapte, tăcuţi şi gînditori, păşind grăbiţi. Voiam să plec şi eu acasă. Poveştile ei îmi dăduseră o senzaţie de rău şi de vinovăţie.

Mwita voia să stea de vorbă cu ea înainte de plecare. Pe cînd ne apropiam, ne-a zîmbit cu toată faţa. M-am uitat lung la carapacea ei de crab. Arăta ca o spirală de aluat întărit.

— Bună seara, copii *ewu.* Vă aduc dragostea şi respectul meu, a spus ea pe un ton prietenos.

— Mulţumesc. Eu sînt Mwita, iar ea e partenera mea, Onyesonwu. Poveştile tale ne-au mişcat.

Parteneră? mi-am spus, măgulită de felul cum se referise la mine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Profeţia unde-ai auzit-o? a continuat Mwita.

— Se vorbeşte despre ea peste tot în vest, Mwita, a răspuns ea cu seriozitate. Clarvăzătorul care a rostit-o îi urăşte cu sălbăticie pe okeke. Dacă a spus el aşa ceva, trebuie să fie adevărat.

— Dar atunci, a întrebat el, de ce-a lăsat să se răspîndească vestea? E clarvăzător. Un clarvăzător nu poate să mintă. Ascunderea adevărului e tot minciună.

M-am întrebat dacă nu cumva clarvăzătorul dorise să provoace o vînătoare de oameni. Pe drum spre casă, Mwita părea îngrijorat.

— Ce-i? l-am întrebat într-un tîrziu.

— Nimic, mă gîndeam la Aro. Trebuie să te înveţe.

— De ce crezi asta acum? am întrebat, enervată.

— M-am tot gîndit în ultima vreme. Nu-i drept, Onyesonwu. Eşti prea… nu e drept. O să-l rog azi. O să-l implor chiar.

M-am întîlnit cu Mwita în ziua următoare. Cum n-a pomenit nimic despre cum fusese cînd îl „implorase" pe Aro, mi-am dat seama că din nou fusesem refuzată.

Capitolul 15

Casa lui Osugbo

Trei zile mai tîrziu, m-am dus să mă întîlnesc cu Nana înţeleapta în Casa lui Osugbo. Fie învăţam de la ea, fie plecam din Jwahir. Orice era mai bine decît să stau fără să fac nimic, aşteptînd ca tatăl meu biologic să încerce iar să mă ucidă. Fiindcă era construită cu juju, Casa lui Osugbo avea un fel al ei de-a face lucrurile să se întîmple. Iar cei care guvernau Jwahirul se întîlneau şi lucrau acolo, printre ei aflîndu-se şi Nana înţeleapta. Merita să încerc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am dus de dimineaţă, preferind să trec de-a dreptul pe lîngă şcoală. N-am simţit decît un mic junghi de vinovăţie. Clădită din piatră galbenă grea, Casa lui Osugbo era cea mai înaltă şi mai întinsă clădire din Jwahir. Zidurile ei erau reci la atingere, chiar şi în bătaia soarelui. Fiecare lespede de piatră era decorată cu simboluri despre care ştiam că aparţin scrierii nsibidi. Mwita îmi spusese că nsibidi nu era doar un sistem de scriere din vechime. Era un sistem de scriere *magică* din vechime.

— Dacă ştii nsibidi, poţi să-i ştergi pe străbunii cuiva pur şi simplu scriind în nisip, îmi explicase el.

Dar asta era tot ce cunoşteam în legătură cu acest subiect. Prin urmare, nu reuşeam să citesc decît ceea ce scria deasupra fiecăreia dintre cele patru intrări:

Casa lui Osugbo

Pe măsură ce mă apropiam, vedeam oameni ocolind şi trecînd pe lîngă casă fără să-i arunce vreo privire. Nimeni nu intra. De parcă ar fi fost invizibilă. *Straniu,* mi-am spus. Aleea din dreptul fiecărei intrări era mărginită de mici cactuşi înfloriţi care îmi aminteau de coliba lui Aro. Intrările erau lipsite de uşi. Am păşit pe una dintre cele patru alei şi m-am apropiat fără ezitare. Eram sigură că avea să mă oprească cineva, să mă întrebe ce făceam şi să mă întoarcă din drum. Cînd colo, am intrat pur şi simplu, pătrunzînd într-un hol lung, luminat de lămpi trandafirii la culoare.

înăuntru era răcoare. Se auzea de undeva muzică, o chitară veselă şi tobe. Sandalele mele scîrţîiau pe podeaua de piatră din cauza nisipului pe care îl adusesem înăuntru. Zgomotul trezea ecouri în pereţii goi. Am atins peretele din stînga mea, care era orientat către interiorul clădirii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— E adevărat, am şoptit, cu mîna pe suprafaţa maronie şi zgrunţuroasă.

Casa lui Osugbo era construită în jurul unui baobab foarte gros. *Ce bătrîn o fi,* mi-am spus. M-a trecut un fior. Cum stăteam acolo, cu mîna pe trunchiul masiv, s-au auzit hohote de rîs. Am tresărit şi am mers mai departe. în faţa mea, au apărut de după colţ doi bărbaţi foarte bătrîni. Purtau caftane lungi, unul roşu- închis, celălalt cafeniu-deschis. Cînd au dat cu ochii de mine, zîmbetele lor au început să pălească.

— Bună dimineaţa, *oga.* Bună dimineaţa, *oga,* am spus.

— Ştii unde te afli, fată *ewu*? m-a întrebat cel în roşu.

Lumea simţea mereu nevoia să-mi amintească ce sunt.

— Mă numesc Onyesonwu.

— N-ai voie aici, a continuat el. Aici e doar pentru cei bătrîni. Dacă nu cumva eşti ucenică, ceea ce *tu* n-ai să fii niciodată.

Cu mare efort mi-am stăpînit limba.

— De ce-ai venit, Onyesonwu? a întrebat cu mai multă blîndeţe cel în cafeniu. Efu are dreptate, să ştii. E mai mult pentru siguranţa ta, nu ca să te jignească.

— Vreau doar să vorbesc cu Nana înţeleapta.

— Putem să-i transmitem noi mesajul tău, a spus omul cu toga cafenie.

Mi-am spus că era şi asta o variantă. Aerul căpătase izul ca de nucă al fructului de baobab şi aveam sentimentul că eram ţinută sub observaţie de Casă însăşi. Te băga în sperieţi.

— Mă rog, am spus. Aţi putea...

— De fapt, a spus cu un zîmbet afectat bărbatul în roşu pe care îl chema Efu, în dimineaţa asta probabil e în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

apartamentul ei, ca întotdeauna. N-ar trebui să fie vreo problemă dacă te duci direct la ea.

Cei doi au schimbat o privire scurtă. Bărbatul în cafeniu părea stînjenit. Şi-a ferit privirea.

— Tu hotărăşti, a spus el.

M-am uitat neliniştită în lungul holului.

— încotro s-o iau?

După prima cotitură trebuia să merg pînă la jumătatea holului, să fac la dreapta, apoi la stînga şi să urc nişte trepte. Acestea erau indicaţiile date de Efu. La fel de bine ar fi putut să mi le dea rîzînd. în Casa lui Osugbo, nu alegi tu încotro s-o iei sau ce să faci acolo. Casa alege. Am aflat asta cîteva minute mai tîrziu.

Am urmat indicaţiile, dar n-am găsit nici o scară. Pe dinafară, Casa părea mare, dar nici pe departe atît de mare cît era pe dinăuntru. Am trecut de holuri şi încăperi. Nu ştiam că există atîţia oameni bătrîni în Jwahir. Am auzit cîteva dialecte okeke. Unele camere erau pline de cărţi, dar în cele mai multe erau scaune de fier pe care şedeau bătrîni.

M-am uitat după masa specială din bronz pe care o făcuse tata cu ani în urmă pentru casă. M-am încruntat cînd mi-am dat seama că, probabil, tata comunicase îndeosebi cu Aro pentru acel proiect. Nu vedeam masa nicăieri. Dar bănuiam că toate scaunele erau lucrate de tata. Numai el era în stare să facă fierul să semene atît de mult cu dantela. Oamenii mă observau cînd treceam pe lîngă ei. Cîţiva pufneau dispreţuitor sau mă priveau cu mînie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am găsit un tunel creat de rădăcinile copacului. Frustrată, m- am sprijinit de una dintre ele. Am afurisit şi am lovit rădăcina cu palma.

— Locul ăsta e un labirint bizar, am bombănit.

Mă întrebam cum aveam să mai găsesc ieşirea, cînd doi tineri cu bărbi lungi, negre şi împletite s-au apropiat de mine.

— Uite-o, Kona, a spus unul dintre ei.

Avea o pungă de curmale în mînă. A băgat una în gură. Celălalt a rîs şi s-a sprijinit de rădăcină lîngă mine. Amîndoi trebuie să fi avut ca la vreo douăzeci şi ceva de ani, deşi bărbile îi făceau să pară mai vîrstnici.

— Ce faci aici, Onyesonwu? m-a întrebat cel care ţinea curmalele.

Mi-a oferit una şi am luat-o. Eram lihnită de foame.

— De unde ştii cum mă cheamă? am întrebat.

— Numai Kona are voie să răspundă la întrebări cu alte întrebări, a spus el. Eu sînt Titi. Ucenic la Dika Clarvăzătorul. Kona e ucenic la Oyo Cugetătorul. Iar tu eşti rătăcită.

Mi-a mai dat o curmală. Au stat şi s-au uitat la mine cum o mîncam.

— El are dreptate, i-a spus Titi lui Kona.

Kona a dat din cap aprobator.

— Cam cît timp crezi c-o să dureze? a întrebat el.

— încă nu-s destul de priceput ca să văd asta, a răspuns Titi. O
să-l întreb pe *oga* Dika.

— N-o să se supere şi Mwita pe ea? a rîs Kona.

Am ridicat privirea, deodată atentă la vorbele lor.

— Ce?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nimic nou pentru tine, a spus Titi.

— E şi Mwita aici? am întrebat.

— îl vezi pe-aici? mi-a întors-o Kona.

— Nu, a spus Titi. Azi nu e. Du-te s-o cauţi pe Nana înţeleapta.

Mi-a mai dat o curmală.

— Puteţi să-mi arătaţi unde e? i-am întrebat.

— Nu, a răspuns Titi.

— Eşti sigură că de-asta ai venit? a întrebat Kona.

— Trebuie să plecăm, a spus Titi. Nu-ţi face griji, n-o să rămîi aici rătăcită pe veci, fată *ewu* frumoasă.

Mi-a dat punga lui de curmale.

— Aici *eşti* bine-venită, a spus Kona.

Era prima dată cînd mi se adresa fără să mă întrebe ceva.

Apoi, la fel de repede cum veniseră, au plecat prin tunelul săpat de rădăcini. Am mîncat cîteva curmale şi mi-am văzut de drum. O oră mai tîrziu, tot rătăcită eram. îmi tîrşîiam picioarele printr-un coridor cu ferestre aflate prea sus ca să pot vedea prin ele. Nu-mi aminteam să fi văzut ferestre de afară. Am ajuns la o scară. Urca sub forma unei spirale de piatră.

— în sfîrşit! am spus cu glas tare.

Scara era foarte îngustă şi, urcînd pe ea, speram să nu mă întîlnesc cu nimeni. Am numărat cincizeci şi două de trepte şi tot nu apărea etajul. Mă sufocam şi mă simţeam încinsă. Luminile de pe pereţi erau slabe şi portocalii. După încă zece trepte, am auzit voci şi zgomot de paşi. Am privit în jos. Era inutil să mă întorc.

Vocile se auzeau tot mai tare. Am văzut umbre şi mi-am ţinut respiraţia. Apoi m-am trezit faţă in faţă cu Aro. Am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

scos un icnet şi am lăsat privirea in jos, făcîndu-mă una cu peretele. Nu mi-a spus nici un cuvînt cînd s-a strecurat pe lîngă mine, forţat să-şi apese trupul într-al meu. Mirosea a fum şi a flori. Trecînd de mine, m-a călcat pe picior. Trei bărbaţi veneau după el. Nici unul dintre ei n-a spus „Scuză-mă". După ce au trecut, m-am aşezat pe trepte şi am plîns. Titi se înşelase. Nu eram deloc bine-venită aici, dacă nu cumva a fi bine-venit însemna să fii obiectul bătăii de joc. Mi-am şters mîinile pe rochie, m-am sculat în picioare şi am mers mai departe.

Scara s-a terminat în sfîrşit la capătul unui alt hol. Prima cameră în care am tras cu ochiul era a Nanei înţeleapta.

— Bhună zhiua, am apus.

— Bună ziua, a spus şi ea, lăsîndu-se pe spătarul scaunului ei de răchită, cu o ceaşcă de ceai în mînă.

Am făcut cu grijă un pas înapoi, dar am dat cu spatele de o uşă închisă. M-am întors, buimacă. Cînd intrasem în cameră?

— Aşa se-ntîmplă aici, în Casă, a spus ea, studiindu-mă cu unicul ei ochi.

— Cred că urăsc locul ăsta, am bombănit.

— Oamenii urăsc ceea ce nu înţeleg. Tocmai mă pregăteam să mă duc la piaţă să mănînc de prînz, dar ucenicul meu mi-a adus asta.

A ridicat în aer un recipient cu supă de ardei. I-a luat capacul şi l-a aşezat pe masa de răchită de alături.

— Aşa că iată-mă. Ar fi trebuit să ştiu că mă aşteaptă o vizită.

Mi-a făcut semn să mă aşez pe jos şi timp de un minut m-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

uitat la ea cum îşi mănîncă supa. Mirosea minunat. îmi chiorăiau maţele.

— Ce mai fac părinţii tăi? m-a întrebat.

— Bine.

— De ce-ai venit aici?

— Ăă... voiam să te rog...

Vocea mi s-a topit. Ea aştepta şi mînca.

— Ăă... Marile Puncte Mistice, am spus într-un tîrziu. Te rog... mai ţii minte ce mi s-a-ntîmplat la Ritualul de Unsprezece Ani, *ada-m.*

I-am privit cu atenţie chipul, dar ea se mulţumea să se uite la mine, aşteptînd să termin.

— Eşti înţeleaptă, am continuat. înţeleaptă ca Aro, dacă nu şi mai şi.

— Nu ne compara, a spus ea pe un ton grav. Amîndoi sîntem bătrîni.

— îmi pare rău, m-am grăbit să adaug. Dar tu ştii atît de multe! Nu se poate să nu ştii cîtă nevoie am să cunosc Marile Puncte Mistice.

— Lucrare de nebuni şi de femei, a scuipat ea cuvintele.

— Cum?

A scos cu lingura din supă o bucată mare de carne şi a mîncat-
o.

— Nu, Onyesonwu, asta-i treaba ta cu Aro.

— Dar n-ai putea...

— Nu.

— Nici dacă te rog? m-am milogit. Te rog!

— Nici *dacă* aş cunoaşte Punctele, nu m-aş băga între două spirite ca ale voastre.

M-am lăsat fără vlagă la podea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ascultă, fată *ewu,* a spus ea. Am ridicat privirea.

— Te rog, *ada-m,* nu-mi spune aşa.

— De ce să nu-ţi spun? Nu asta eşti?

— Detest cuvîntul ăsta.

— *Ewu* ori fată?

— *Ewu,* bineînţeles.

— Nu asta eşti?

— Nu. Nu în sensul pe care-l are cuvîntul ăsta.

S-a uitat la castronul gol şi şi-a împreunat mîinile. Avea unghii scurte şi subţiri, iar vîrfurile arătătoarelor şi ale policarilor îi erau îngălbenite. Nana înţeleapta era fumătoare.

— Un sfat: Lasă-l pe Aro în pace, rogu-te. E mai presus de tine şi e încăpăţînat.

Am strîns din buze. Nu era Aro singurul încăpăţînat.

— S-ar putea să mai existe o cale ca să înveţi ce-ţi doreşti, a spus ea. Casa e plină de cărţi. Nimeni nu le-a citit pe toate, aşa că cine ştie ce s-ar putea găsi în ele, ei?

— Dar oamenii de-aici nu...

— Sîntem bătrîni şi înţelepţi. Putem fi şi proşti. Adu-ţi aminte de vorbele lui Titi.

Fiindcă ridicasem mirată din sprîncene, a continuat:

— Aici pereţii sînt subţiri. Vino.

Camera de la capătul holului era mică, dar pereţii ei erau plini de cărţi vechi, împuţite, cu cotorul plesnit. Eşti liberă să cauţi cărţi aici sau în alte camere. Doar bătrînii Osugbo îşi au camerele lor. în rest, Casa e a tuturor. Poţi să pleci oricînd eşti gata

.M-a bătut uşor cu palma pe creştet şi m-a lăsat singură. Am căutat timp de două ceasuri, trecînd din cameră în cameră. Erau cărţi despre păsări trăitoare în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

locuri care nu există, despre cum să ai o căsnicie bună cu două soţii care se urăsc reciproc, despre viaţa de zi cu zi a termitelor femele, despre biologia mitologicelor şopîrle zburătoare gigantice numite *Kponyungo,* despre plantele pe care ar trebui să le consume femeile ca să li se mărească sinii, despre întrebuinţările uleiului de palmier. Intensificată de maţele care-mi chiorăiau, supărarea mea creştea cu fiecare carte inutilă pe care o scoteam din raft. Privirile iritate şi adesea temătoare ale bătrînilor nu.

Casa mă batjocorea din nou. Aproape că auzeam cum rîde în timp ce-mi arăta numai cărţi proaste una după alta. Cînd am tras afară o carte plină de femei goale în ipostaze provocatoare, am aruncat-o pe jos şi m-am dus să caut o ieşire. Mi-a luat un ceas s-o găsesc. Uşa care ducea afară era simplă şi îngustă, deloc asemănătoare cu intrările bogat ornamentate pe care le văzusem de afară. Am ieşit împleticindu-mă în soarele acelui sfîrşit de după-amiază şi m-am întors. Intrarea era una dintre uşile grandioase pe care le vedeam întruna de la vîrsta de şase ani.

Am scuipat şi mi-am fluturat pumnul către Casa lui Osugbo, fără să-mi pese cine mă vedea.

— Casă oribilă, idioată, proastă, infectă! am răcnit. *Niciodată* n-o să-ţi mai trec pragul!

Capitolul 16 EWU

Respingere.

Lucrurile de felul acesta ajung cu timpul să te afecteze. Apoi, într-o zi, te trezeşti că eşti gata să distrugi totul. Am trăit cu ameninţarea tatălui meu biologic timp de cinci ani. Trei ani la rînd, Aro a continuat să mă respingă, a refuzat să mă ajute. De

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks******* două ori mi-a spus-o in faţă şi de nenumărate ori prin intermediul lui Mwita, poate chiar şi al adei şi al Nanei înţeleapta. Ştiam că Aro nu era singurul care putea să-mi răspundă la întrebări. De aceea n-am plecat din Jwahir după experienţa cu Casa lui Osugbo. Unde era să mă duc?

Cu o zi înainte, papa fusese adus acasă pe cămila fratelui său, văitîndu-se de dureri în piept. Chemaseră vindecătoarea. Fusese
0 noapte lungă. Acesta era motivul pentru care plînsesem fără oprire. Mă tot gîndeam că, dacă m-ar fi învăţat Aro, aş fi putut să-
1 vindec pe papa. Papa era prea tînăr şi prea sănătos ca să aibă probleme cu inima.

îmi simţeam capul ca strîns în menghină. Toate sunetele erau înfundate. M-am îmbrăcat şi m-am furişat afară din casă. N- aveam decît un singur plan: Să obţin ce voiam. Am părăsit drumul principal şi am păşit pe cărarea care ducea la coliba lui Aro. Am auzit fîlfîitul aripilor. Deasupra mea, într-un palmier, un vultur negru s-a uitat ursuz la mine, cu ochi iscoditori. M-am încruntat, iar apoi am încremenit dîndu-mi seama. Mi-am ferit privirea, sperînd să-mi ascund gîndurile. Vulturul acela nu era vultur, cum nu fusese nici cu cinci ani în urmă cînd îl văzusem. Ah, cum de nu ştia Aro că-i cunoşteam toate înfăţişările, aşa cum cunoşteam înfăţişările tuturor creaturilor în care mă preschimbasem! Ce greşeală din partea lui să-i scape o pană din trup!

De aceea mă simţeam inundată de putere ori de cîte ori mă preschimbam în vultur. Mă preschimbam în *Aro sub formă de vultur*. Oare acesta să fi fost motivul pentru care îmi era atît de uşor să învăţ de la Mwita? Dar aveam deja

******ebook converter DEMO Watermarks*******

darul de-a fi eshu. Mi- am sondat mintea în căutarea Marilor Puncte Mistice. Nu reuşeam să mă agăţ de nimic. Nu-i nimic. Vulturul şi-a luat
zborul. *Iată-mă, vin,* mi-am spus.

în sfîrşit, am ajuns la coliba lui Aro. Am simţit că mă împunge foamea şi în jurul meu lumea a căpătat vibraţie. Ciorchini de lumină strălucitoare dansau pe acoperişul colibei şi în aer. Un monstru s-a apropiat de mine cînd am ajuns la poarta-cactus. Coliba lui Aro era păzită de o mască, una *adevărată.* După toate aparenţele, în ziua aceea Aro simţea că are nevoie de protecţie. Măştile apar de obicei la sărbători. în aceste cazuri, sînt doar bărbaţi îmbrăcaţi în costume complicate din rafie şi pînză, care dansează pe ritmul unei tobe.

Toc, toc, toc, bătea o tobă mică, în vreme ce masca reală se năpustea la mine, pulverizînd un siaj de nisip înalt cît casa mea şi lat de trei cămile. Şi-a scuturat praful de pe poalele multicolore din pînză şi rafie. Chipul său de lemn era schimonosit într-un rînjet batjocoritor. A început să danseze violent, repezindu-se spre mine şi apoi retrăgîndu-se. M-am ţinut tare, chiar şi atunci cînd mîinile ei cu degete ca nişte ace au zburat la doi centimetri de faţa mea.

Fiindcă n-am rupt-o la fugă, spiritul s-a oprit şi a rămas nemişcat. Ne-am uitat unul la altul, eu cu capul înălţat, el, uşor plecat. Ochii mei plini de furie priveau ţintă în ochii lui de lemn. A scos un păcănit care mi-a răsunat pînă în oase. Am tresărit, dar nu m-am clintit din loc. De trei ori a făcut aşa. A treia oară, am simţit cum cedează ceva în mine, ca atunci cînd pocneşte o încheietură. Masca s-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întors şi m-a condus spre coliba lui Aro. Din mers, s-a topit încet şi a dispărut.

Aro stătea în pragul colibei sale şi se uita la mine cum s-ar uita un bărbat la o femeie gravidă peste care intră accidental în baie şi o găseşte defecînd.

— *Oga* Aro, am venit să te rog să mă iei ucenică.

Nările i s-au dilatat de parcă ar fi simţit miros de putreziciune.

—Te rog. Am şaisprezece ani. N-o să-ţi pară rău.

Aro tăcea in continuare. Mi-au luat foc obrajii şi mi-am simţit ochii de parcă mi-i împunsese cineva cu degetul.

—Aro, am spus cu o voce joasă, ai să mă înveţi.

El tot nu spunea nimic.

—*Ba da,* ai să mă înveţi...

Mi-a zburat şi diamantul din gură. Am strigat din toţi rărunchii:

—ÎNVAŢĂ-MĂ! DE CE NU VREI SĂ MĂ ÎNVEŢI? CE NAIBA AI? CE NAIBA AU *TOŢI?*

Deşertul mi-a înghiţit imediat ţipătul şi asta a fost tot. Am aterizat în genunchi. în acelaşi timp am aterizat şi în locul acela în care fusesem în timpul circumciziei. Am făcut-o fără să mă gîndesc măcar. De la mare distanţă, m-am auzit ţipînd, dar nu-mi păsa de asta. în acest loc al spiritelor, eu eram prădătorul. Din instinct, am zburat către Aro. Ştiam cum şi unde să-l atac pentru că îl cunoşteam pe *el* Eram lumină dogoritoare pornită să-i ardă pînă şi sufletul dinăuntru spre afară. I-am simţit groaza.

Am uitat pentru ce venisem. Am sfîşiat, am zgâriat şi am ars. Mirosul de păr pîrlit. Geamătul satisfăcător al unui Aro chinuit de durere. Şi apoi am simţit o izbitură puternică în piept. Am deschis ochii. Mă întorsesem în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

trupul meu fizic şi zburam cu spatele. Am aterizat dur, alunecînd înapoi încă un metru sau doi. Nisipul mi-a julit pielea de pe palme şi din spatele gleznelor. Mi s- a desfăcut rapa, dezvelindu-mi picioarele.

Am rămas întinsă pe spate, uitîndu-mă la cer. Pentru cîteva clipe, am avut o viziune pe care n-aveam cum s-o am. Eram mama, la două sute de kilometri către vest, cu şaptesprezece ani în urmă. întinsă pe spate. Aşteptînd să mor. Trupul meu, trupul ei, era un ghem de durere. Plin de spermă. Dar viu.

După aceea eram înapoi în nisip. în apropiere, una dintre caprele lui Aro a behăit, o găină a cotcodăcit. Eram vie. *E o strădanie inutilă să mă protejez,* mi-am spus. Trebuia să fac cumva să-l găsesc pe bărbatul care îi făcuse rău mamei, pe bărbatul care mă hăituia. Trebuia să-l hăituiesc eu pe el.

Iar cînd o să-l găsesc, mi-am spus, *o să-l omor.* M-am ridicat în capul oaselor. Aro zăcea pe pămînt în faţa colibei sale.

—Acum înţeleg, am spus cu glas tare.

Nu ştiu cum, mi-am zărit diamantul. L-am cules de jos şi, fără să ezit sau să-l şterg de nisip, mi l-am băgat sub limbă.

—Tu... nu vrei să înveţi fete sau femei fiindcă *ţi-e frică* de noi! Te... te temi de emoţiile noastre.

Am hohotit isteric, iar apoi am redevenit serioasă.

—Ăsta *nu-i* un motiv suficient!

M-am ridicat în picioare. Aro nu făcea altceva decît să geamă. Nici pe jumătate mort nu voia să-mi vorbească.

— Blestemată să fie mama ta! am spus. Blestemată să-ţi fie toată spiţa!

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am întors într-o parte şi am scuipat. Saliva era roşie de sînge.

— Mai bine mor decît să te las pe tine să mă-nveţi! Deodată, am simţit în gîtlej un nod dureros. Am tresărit. Sosise vinovăţia. Nu-mi dorisem să-l ucid. îmi dorisem doar să mă înveţe. Acum era prea tîrziu. Mi-am legat rapa la loc şi am plecat acasă.

Mwita l-a găsit o oră mai tîrziu zăcînd tot acolo unde îl lăsasem. A dat fuga la Casa lui Osugbo ca să-i aducă pe bătrîni. Din cauza „pereţilor subţiri" ai Casei, în cîteva ore vestea despre ce-i făcusem lui Aro se răspîndise în tot Jwahirul. Părinţii mei erau în camera lor cînd am auzit ciocănitura în uşă. Ştiam că era Mwita. Am ezitat să deschid. Cînd l-am lăsat să intre, m-a apucat de mînă şi m-a tras către partea din spate a casei.

— Ce-ai vrut să faci, femeie? a şuierat el.

Pînă să apuc să-i dau răspunsul, m-a îmbrîncit în perete şi m-a ţintuit acolo.

— Taci, a şoptit cu asprime. Aro s-ar putea să moară. La icnetul meu mirat, a dat din cap afirmativ.

— Da, simţi vina aceea. De ce eşti atît de *proastă*? Ce *naiba* ai? Eşti un pericol pentru tine însăţi, pentru noi toţi! Cîteodată mă- ntreb dacă n-ar fi cazul să-ţi iei viaţa singură!

Mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi.

— Cum ai putut?

Eu stăteam şi-mi frecam cicatricea mică de pe frunte.

— Mi-e aproape ca un tată, altul nici n-o să am vreodată, a spus el.

— Cum poţi să-l numeşti tată pe omul ăsta? am ripostat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce ştii *tu* despre taţii *adevăraţi*? s-a răstit el. Tu n-ai avut niciodată! Doar un îngrijitor ai avut.

S-a întors să plece.

— Ştii ce ne vor face dacă moare? m-a întrebat peste umăr. Vor veni după noi. O să avem aceeaşi soartă ca părinţii mei.

în noaptea aceea, la ora unsprezece, a reapărut ochiul roşu. M-am uitat la el provocator, sfidîndu-l să încerce să-mi facă ceva. A plutit deasupra mea timp de un minut, pironindu-mă. Apoi a pălit şi a dispărut. Acelaşi lucru s-a petrecut în noaptea următoare. Şi în următoarea. Zvonurile se-nmulţeau. Luyu mi-a spus că eu şi Mwita eram amîndoi suspecţi pentru bătaia încasată de Aro. Zic oamenii că te-au văzut cînd te-ai dus acolo în dimineaţ

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aaia, a spus ea. Că păreai furioasă şi gata să omori pe cineva.

Papa, care-şi avea propriile-i probleme cu sănătatea, îşi luase cîteva zile libere ca să se recupereze, iar mama nu i-a suflat nici o vorbuliţă despre ce făcusem. Mama şi secretele ei. Se pricepea de minune să le păstreze. Prin urmare, el nu ştia nimic, din fericire, despre zvonurile care circulau. însă mama m-a întrebat dacă era ceva adevărat în ele.

— N-am luat-o razna, i-am spus. Aro e mai mult decît crede lumea că e.

Oamenii îşi repetau unii altora: Copiii *ewu* se nasc din violenţă, de aceea e inevitabil că vor deveni şi ei violenţi. Zilele treceau. Aro bolea în continuare. M-am pregătit să fac faţă unei vînători de vrăjitoare. *O să se-ntîmple în ziua cînd o să moară Aro,* mi-am spus. Mi-am împachetat cîteva lucruri într-o geantă micuţă, cu care era cel mai uşor de fugit. Şi astfel, cînd a murit papa, cinci zile mai tîrziu, lumea mă privea deja cu ochi teribil de suspicioşi.

Capitolul 17
Un cerc închis

Cercul s-a închis. Cînd am făcut trupul lui tata să respire la înmormîntarea lui, reputaţia mea a coborît mai rău decît oricînd. După ce m-a dus mama acasă, Mwita s-a făcut de nevăzut şi a tras cu urechea la ce vorbeau membrii familiei mele.

— Ar fi trebuit s-o omorîm cu pietre după ce-a încercat să-l ucidă pe Aro.

— Fiică-mea are deja coşmaruri cu ea în fiecare noapte. Şi-

******ebook converter DEMO Watermarks******* acuma asta!

— Cu cît ajunge mai curînd cenuşă, cu-atît mai bine.

Acasă, am dormit mai liniştită ca oricînd în ultimii ani. M-a trezit o durere amarnică în tot corpul. Atunci mi s-a limpezit mintea: Papa era cenuşă. M-am încovrigat şi am plîns. Mă simţeam de parcă mă frîngeam iarăşi toată. Suferinţa pierderii m-a ţinut în sălaşul ei întunecos şi tăcut timp de cîteva ore. în cele din urmă, m-a aşezat înapoi în patul meu. Mi-am şters nasul cu cearşaful şi mi-am privit hainele. Mama îmi scosese rochia albă şi-mi pusese o rapa albastră. Am ridicat mîna stingă, cea care se contopise cu trupul lui papa. între arătător şi degetul mijlociu era o fărîmă de coajă.

— Aş putea chiar acum să mă preschimb în vultur şi să plec în zbor, am şoptit.

Dar, dacă rămîneam sub formă de animal prea multă vreme, îmi pierdeam minţile. *Şi-ar fi chiar atît de rău?* m-am întrebat. *Mwita avea dreptate, sînt periculoasă.* Am hotărît să mă furişez afară din casă la căderea nopţii, înainte să vină oamenii după mine. Pentru binele mamei, în special. Acum era văduvă. Reputaţia ei era acum mai importantă decît oricînd. S-a auzit o bătaie în uşă.

— Ce vrei? am întrebat.

Uşa s-a trîntit de perete. Am sărit din pat, gata să fac faţă unei gloate furioase. Era Aro. în spatele lui stătea mama, care s-a uitat în ochii mei, apoi a plecat. Aro a trîntit uşa în spatele lui. Deasupra ochiului avea o vînătaie care părea proaspătă. Ştiam că mai avea şi alte vînătăi şi cicatrice ascunse de hainele lui funerare de culoare albă, răni care erau vechi de cinci zile.

— Ai măcar *idee* ce-ai făcut?

— Ce-ţi pasă ţie? m-am răstit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu *gîndeştil* Eşti needucată şi greu de stăpinit, ca un animal.

A ţîţîit nervos.

— Dă-mi să-ţi văd mina.

Mi-am ţinut respiraţia cînd a păşit mai aproape. Nu voiam să mă atingă. Era un eshu, cum eram şi eu. Un om cu capacităţile lui avea nevoie de o singură celulă din pielea mea ca să se răzbune pe mine. Dar ceva m-a făcut să stau nemişcată şi să-l las să-mi ia mîna. Vină, mîhnire, oboseală, oricare dintre ele. Mi-a întors mîinile pe toate părţile, le-a strîns, mi-a frămîntat uşor încheieturile. Mi-a dat drumul, chicotind ca pentru sine şi clătinînd din cap.

— Bine, *sha—,* a mormăit în barbă. Onyesonwu, o să te învăţ.

— Poftim?

— O să te învăţ Marile Puncte Mistice, dacă asta-i vrerea. Eşti un pericol pentru noi toţi dacă nu te învăţ. Eşti un pericol pentru noi toţi şi dacă o fac, dar cel puţin o să fiu maestrul tău.

Nu m-am putut abţine să nu zîmbesc. Zîmbetul mi-a îngheţat o clipă.

— S-ar putea să mă hăituiască oamenii la noapte.

— O să am eu grijă să nu se-ntîmple, a spus el simplu. N-am murit, aşa că n-ar trebui să fie dificil. Grija ta trebuie să fie tatăl tău natural. Dacă n-ai ghicit pînă acum, e vrăjitor ca şi mine. Dacă nu te duceai ca idioata să-ţi îndeplineşti Ritualul de Unsprezece Ani, încă n-ar fi aflat de tine. Mulţumeşte-mi *mie* că te-am protejat în toţi aceşti ani, altfel erai moartă demult.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am încruntat. Aro mă protejase. Parcă-mi stătea în gît treaba asta. M-am gîndit să-l descos cum o făcuse, dar am preferat să-l întreb altceva:

— De ce vrea să mă omoare?

— Fiindcă eşti un eşec, a spus Aro, rînjind sarcastic. Trebuia să fii băiat.

Am tresărit.

— Eu te-aş lua să locuieşti in coliba mea, dar misterioasa ta mamă are nevoie de tine, a spus el. Şi mai e şi problema relaţiei tale cu Mwita. Pe perioada instrucţiei, contactul sexual o să te tragă înapoi.

Am simţit că-mi ard obrajii şi mi-am ferit privirea.

— Că veni vorba, ar fi fost un gest egoist să fugi şi s-o părăseşti pe maică-ta, a spus el.

A tăcut o vreme, lăsîndu-mă să rumeg ideea, şi m-am întrebat dacă putea să-mi citească gîndurile.

— Nu pot, a spus el. Pur şi simplu cunosc genul tău.

— De ce-ar trebui să am încredere în tine?

— Nu eşti în stare să te aperi? m-a întrebat. Nu mă cunoşti deja, ca să ştii ce ai de făcut ca să mă distrugi?

— Ba da, dar şi tu mă cunoşti pe mine. Mi-ai atins mîna.

Un rînjet i s-a lăţit pe faţă.

— Vasăzică, acum ne cunoaştem reciproc. Un început bun.

— Dar tu eşti maestrul.

— Şi-atunci, n-ar fi înţelept să devii şi tu aşa ceva? Pentru binele *tău?*

— Numai dacă pot să am încredere în tine că faci din mine o maestră.

— Da, încrederea se cîştigă, nu-i aşa? a spus el.

Am rămas puţin pe gînduri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Bine.

— Crezi în Ani?

— Nu, am răspuns pe un ton neutru.

Se presupunea că Ani era milostivă şi iubitoare. Ani nu mi-ar fi îngăduit să exist. Niciodată nu crezusem în Ani. Era doar o expresie pe care eram obişnuită s-o folosesc cînd eram luată prin surprindere sau mă înfuriam.

— Atunci, în vreun creator? a întrebat el.

Am dat din cap a încuviinţare.

— Unul distant şi logic.

— Eşti dispusă să le îngădui şi altora acelaşi drept la credinţa lor?

— Dacă nu-i rănesc pe alţii cu credinţa lor şi dacă am voie să le zic proşti în gînd, cînd simt nevoia, atunci da.

— Crezi că-i responsabilitatea ta să laşi lumea într-o stare mai bună decît era cînd te-ai născut tu?

— Da.

A tăcut un moment, uitîndu-se la mine cu mai multă luare- aminte.

— E mai bine să dai sau să primeşti?

— E totuna, am răspuns. Nu poate să existe una fără cealaltă. Dar dacă dai întruna fără să primeşti eşti un prost.

A rîs în barbă. Apoi a întrebat:

— Simţi mirosul?

Am ştiut imediat despre ce vorbeşte.

— îl simt. Foarte tare.

Foc, gheaţă, fier, carne, lemn şi flori. Sudoarea vieţii. în cea mai mare parte a timpului uitam de miros, dar îl simţeam de fiecare dată cînd se întîmplau lucruri stranii.

— îi simţi gustul?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Da. Dacă mă străduiesc.

— E alegerea ta?

— Nu. M-a ales el pe mine demult.

A dat din cap a încuviinţare.

— Atunci, bun-venit.

S-a îndreptat către uşă. Peste umăr, mi-a mai spus:

— Şi scoate-ţi nenorocita aia de piatră din gură. E menită să te ţină cu picioarele pe pământ. Nu-ţi e de nici un folos.

1. Tată, în jargonul anglo-nigerian.
2. Domn, stăpîn (în jargonul anglo-nigerian).
3. Alusi - spirite venerate şi slujite în tradiţia religioasă din sudul Nigeriei.
4. Spirite minore, nevenerate, considerate uneori spirite ale celor decedaţi.
5. în unele regiuni africane se obişnuieşte ca viitoarea mireasă să fie pusă la îngrăşat timp de cîteva luni, fiind ţinută în completă nemişcare şi hrănită cu cantităţi uriaşe de lapte gras.
6. în cultura igbo, *ada* este un nume plin de respect, care i se dă adesea primei fiice născute într-o familie.
7. Sufixarea cu m în dialectul oko al limbii igbo exprimă posesia („a mea", în acest caz).
8. Vagin; ironia face ca în jargonul nigeriano-englez să însemne „inutil", „fără valoare".
9. Termen de origine vest-africană care desemnează deopotrivă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

un sistem de credinţe magice şi practicile, amuletele, descîntecele folosite în cadrul lui.

10. Chemare către toată lumea, să se strîngă şi să ia aminte (igbo).
11. Răspuns afirmativ (igbo).
12. Joc cu piese (seminţe, pietre) pe tablă, originar din Africa (Sudan) şi considerat a fi cel mai vechi joc din lume (3600 de ani).
13. **Adverb cu multiple sensuri in jargonul anglo-nigerian: în orice caz / uite-aşa etc.**

PARTEA A II-A
învăţăcel

Capitolul 18
O vizită cordială la coliba lui Aro

Au trecut douăzeci şi opt de zile pînă m-am hotărît să merg la coliba lui. Eram prea speriată.

în perioada aceea n-am putut dormi noaptea. Mă trezeam în beznă cu convingerea că e cineva în camera mea, şi nu papa sau prima lui nevastă, Njeri, jockeul de cămile. Pe ei i-aş fi întîmpinat cu bucurie. Era fie ochiul roşu, gata să mă omoare, fie Aro, pregătit să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea asupra mea. în orice caz, după cum promisese Aro, n-a venit nici o mulţime furioasă după mine. Ba chiar m-am întors la şcoală în ziua a zecea.

Papa i-a lăsat mamei atelierul prin testament şi i-a poruncit lui Ji, ucenicul său ridicat la rang de maestru, să-l administreze. Urma să împartă profiturile, 80 de procente pentru mama şi 20 de procente pentru Ji. Era o afacere bună pentru amîndoi, mai ales pentru Ji, care provenea dintr-o familie săracă şi care purta acum titlul de „Fierar instruit de marele Fadil Ogundimu". în plus, mama cîştiga din fructele de cactus şi din alte trufandale. De asemenea,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ada, Nana înţeleapta şi două dintre prietenele mamei veneau la ea în vizită în fiecare zi. Mama o ducea bine.

Luyu, Diti şi Binta nu m-au vizitat nici măcar o dată, şi mi-am jurat să nu le iert în veci pentru asta. Nici Mwita n-a venit. Dar pe ******ebook converter DEMO Watermarks******* el îl înţelegeam. îmi scria să vin la el, la coliba lui Aro. Aşadar, în cursul acelor patru săptămîni, am fost singură acasă cu spaimele mele şi cu durerea pierderii. M-am întors la şcoală fiindcă aveam nevoie de ceva care să-mi distragă gîndurile.

M-au tratat de parcă aveam o boală foarte contagioasă. în curtea şcolii, lumea se trăgea de lîngă mine. Nu-mi adresau nici un cuvînt, fie el răutăcios sau plăcut. Oare ce făcea Aro de-i ţinea pe oameni să nu mă sfîşie? Indiferent ce era, nu-mi ştergea reputaţia de fată *ewu* malefică. Binta, Luyu şi Diti mă evitau. Se îndepărtau de mine ferindu-se să mă privească în ochi. îmi ignorau salutul. Lucrurile acestea mă înfuriau nespus.

După cîteva zile care s-au scurs în felul acesta, venise vremea să dăm cărţile pe faţă. Le-am depistat cînd stăteau în locul lor obişnuit de lîngă zidul şcolii. M-am apropiat cu îndrăzneală. Diti s-a uitat la picioarele mele, Luyu şi-a mutat privirea într-o parte, iar Binta s-a holbat la mine. încrederea începea să mi se zdruncine. Conştientizam acut nuanţa deschisă a pielii mele, cutezanţa pistruilor mei, în special a celor de pe obraji, culoarea nisipie a cozilor care-mi atîrnau pe spate.

Luyu s-a uitat la Binta şi a împuns-o în umăr. Binta şi-a luat imediat privirea de la mine. Nu m-am lăsat. îmi doream cel puţin o dispută. Binta s-a pus pe plîns. Diti

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lovea nervoasă aerul să alunge o muscă. Luyu m-a pironit drept cu o privire atît de intensă, de-am crezut că are de gînd să mă pocnească.

—Vino-ncoace, mi-a spus, aruncînd o privire în jur la curtea şcolii.

M-a apucat de mînă.

—Ajunge.

Am ieşit în pas alert pe stradă, cu Diti şi Binta urmîndune îndeaproape. Ne-am aşezat pe bordură, Luyu de-o parte a mea,
Binta de cealaltă parte, iar Diti după Luyu. Ne-am uitat cum treceau prin dreptul nostru oameni şi cămile.

—*De ce* faci asta? a întrebat deodată Diti.

—Taci, Diti, a spus Luyu.

—Pot să-ntreb ce vreau!

—Atunci, întreabă cum trebuie, a spus Luyu. Nu ne-am purtat corect cu ea. Nu sîntem în...

Diti a scuturat din cap cu hotărîre.

—Mama a zis...

—Măcar *ai încercat* să te uiţi la ea? a întrebat-o Luyu.

Cînd s-a întors către mine, plîngea.

—Onyesonwu, ce s-a-ntîmplat? îmi aduc aminte... cînd aveam unsprezece ani, dar... n-am...

— Cine te-a obligat să te ţii departe de mine, tatăl tău? am şuierat. Nu vrea ca frumuseţea de fie-sa să mai fie văzută cu prietena cea urîtă şi malefică?

Luyu s-a strîns toată de lîngă mine. Pusesem degetul pe rană.

—îmi pare rău, am adăugat imediat, scoţînd un oftat.

— E ceva malefic? a întrebat Diti. Nu poţi să mergi la vreo preoteasă a lui Ani ca să...?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu sînt malefică! am răcnit, fluturînd pumnul în aer. înţelegeţi măcar *asta* despre mine, măcar atît.

Am scrîşnit din dinţi şi m-am lovit cu pumnul în piept, cum făcea adesea Mwita cînd era furios.

— Sînt ceea ce sînt, dar *nu sînt MALEFICĂ!*

îmi venea să strig la tot Jwahirul. *Papa n-a crezut niciodată c- aş fi malefică,* mi-a trecut prin minte. Am început să suspin, simţind că mă loveşte iar durerea pierderii lui. Binta mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a strîns aproape de ea.

— Bine, mi-a şoptit la ureche.

— Bine, a spus şi Luyu.

— în regulă, a spus Diti.

Şi astfel s-a risipit tensiunea dintre mine şi prietenele mele. Aşa, pur şi simplu. Am simţit chiar atunci, pe loc. Mai puţină greutate. Probabil că toate patru am simţit la fel.

Dar tot trebuia să fac faţă spaimei. Şi singura cale era s-o înfrunt de-a dreptul. M-am dus o săptămînă mai tîrziu, în Ziua de Odihnă. M-am trezit devreme, am făcut duş, am luat micul dejun, m-am îmbrăcat cu rochia albastră, preferata mea, şi mi-am înfăşurat un văl galben gros în jurul capului.

— Mama, am spus crăpînd uşa de la camera părinţilor mei. Era întinsă în pat, cum n-o mai văzusem, şi dormea adînc. Mi-
a părut rău s-o trezesc.

— Ce-i? a făcut ea.

Avea ochii limpezi. Nu plînsese peste noapte.

— Ţi-am făcut nişte tocană de igname cu ou şi nişte ceai, să ai la micul dejun.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a săltat în capul oaselor şi s-a întins.

— Unde te duci?

— La coliba lui Aro, mama. S-a culcat la loc.

— Bun. Taică-tău ar fi de-acord.

— Crezi? am întrebat, ducîndu-mă mai aproape de pat ca s-o aud mai bine.

— Aro îl fascina pe papa al tău. Toate lucrurile misterioase îl fascinau. Inclusiv tu şi cu mine… deşi după Casa lui Osugbo nu pot să zic că se dădea în vînt.

Am rîs amîndouă.

— Onyesonwu, tatăl tău te-a iubit. Şi chiar dacă n-a fost la fel de convins ca mine, a ştiut că eşti deosebită.

— Ar fi trebuit să… să-ţi spun despre vrajba mea cu Aro.

— Poate. Dar tot n-am fi avut ce face.

Nu m-am grăbit. Era o dimineaţă răcoroasă. Lumea ieşea să se ocupe de treburile matinale. Mergeam pe stradă şi nu mă saluta nimeni. M-am gîndit la papa şi m-a durut inima. De cîteva zile, durerea era atît de puternică, încît simţeam că se văureşte lumea în jurul meu, aşa cum se întîmplase la funeraliile lui. Indiferent ce se petrecuse atunci, la funeralii, se putea întîmpla din nou. Era şi acesta unul dintre motivele pentru care mă duceam în sfîrşit la Aro. Nu voiam să mai fac rău nimănui.

Mwita mă aştepta la poarta-cactus. Pînă să deschid gura, m-a şi strîns în braţe.

— Bine-ai venit, mi-a spus.

M-a ţinut aşa pînă m-am relaxat şi l-am îmbrăţişat şi eu.

— Vezi? s-a auzit o voce din spatele nostru.

Am ţîşnit amîndoi din îmbrăţişare. Aro stătea dincolo de poarta-cactus, cu braţele încrucişate pe piept. Purta un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

caftan lung şi negru, făcut dintr-un material uşor. îi flutura în jurul picioarelor goale în briza rece a dimineţii.

— De asta nu poţi să locuieşti aici.

— îmi pare rău, a spus Mwita.

— De ce-ţi pare rău? Eşti bărbat şi femeia asta e a ta.

— îmi pare rău, am spus şi eu, privind în pământ, ştiind că asta aştepta de la mine.

— Aşa şi trebuie, a spus el. După ce începem, trebuie să-l ţii la distanţă. Dacă rămîi gravidă cît încă mai înveţi, putem să murim toţi din cauza ta.

— Da, *o ga,* am spus.

— Suporţi bine durerea, îmi dau seama, a spus Aro.

Am încuviinţat dînd din cap.

— Măcar cu asta stăm bine, a spus el. Treci prin poartă.

Pe cînd intram, unul dintre cactuşi m-a zgîriat pe picior. Am sîsîit enervată, sărind cît colo. Aro a rîs pe înfundate. în spatele meu, Mwita a trecut neatins şi s-a îndreptat spre coliba lui. Eu l- am urmat pe Aro către cealaltă. înăuntru erau un scaun şi o saltea de dormit din rafie. în afară de un calculator de scris mic şi plin de zgîrieturi şi de o şopîrlă pe perete, altceva nu se mai găsea acolo. Am ieşit pe uşa din spate şi deşertul s-a deschis dinaintea noastră.

— Şezi, mi-a spus el, arătîndu-mi cu mîna preşurile de rafie de pe jos.

S-a aşezat şi el.

Am stat acolo un moment uitîndu-ne unul la altul.

— Ai ochi de tigru, a spus el. Şi tigrii au dispărut de nişte decenii.

— Tu ai ochi de bătrîn. Şi bătrînii n-au mult de trăit.

— *Sînt* bătrîn, a spus el, ridicîndu-se de jos.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A intrat în colibă şi s-a întors cu un spin de cactus între dinţi. S-a aşezat la loc. Apoi m-a şocat de-a binelea.

— Onyesonwu, îmi pare rău.

Am clipit năucită.

— Am fost arogant. Am fost nesigur. Am fost un prost.

N-am spus nimic. Eram complet de-acord.

— Am fost şocat că mi s-a dat o fată, o femeie, a continuat el. Dar o să fii înaltă, măcar atît. Ce ştii despre Marile Puncte Mistice?

— Nimic, *oga.* Mwita n-a prea avut ce să-mi spună fiindcă... n- ai vrut *tu* să-l înveţi.

N-am reuşit să-mi reţin supărarea din voce. Dacă era pus pe recunoscut greşeli, voiam să le recunoască pe toate. Bărbaţii de teapa lui Aro nu recunosc că au greşit decît o dată.

— N-am vrut să-l învăţ pe Mwita fiindcă n-a *trecut* iniţierea, a spus Aro cu fermitate. Da, e *ewu* şi asta mi-a tăiat elanul. Voi, *ewu,* veniţi pe lumea asta cu sufletele murdărite.

— Nu! am ripostat, ridicînd arătătorul în dreptul feţei lui. Asta poţi s-o spui despre mine, dar nu poţi s-o spui despre el. Nu te-ai obosit să-l întrebi care-a fost viaţa lui? Care-i e povestea?

— Lasă degetul, copilă, a spus Aro, cu trupul dintr-odată drept şi ţeapăn. Eşti indisciplinată, asta se vede cu ochiul liber. Vrei să înveţi disciplina azi? O predau foarte bine.

Cu mult efort, m-am calmat.

— îi cunosc povestea, a spus Aro.

— Atunci ştii c-a fost conceput din dragoste.

Lui Aro i-au fremătat nările.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Chiar şi-aşa, am privit dincolo de... sîngele lui amestecat. L- am lăsat să încerce iniţierea. întreabă-l tu cum a fost. Eu n-am să spun decît c-a dat greş, la fel ca ceilalţi.

— Mwita a zis că nu vrei să-i dai voie să treacă prin iniţiere.

— A minţit, a spus Aro. întreabă-l.

— O să-l întreb.

— Există puţini vrăjitori adevăraţi pe pămînturile astea. Şi n- au ajuns vrăjitori din propria lor voinţă. De aceea sîntem loviţi de moarte, de durere şi de furie. Mai întîi vine o mare suferinţă, pe urmă cineva care ne iubeşte ne cere să devenim ceea ce trebuie să devenim. E foarte probabil ca mama ta să fi fost cea care te-a împins pe calea asta. Sînt multe de spus despre ea, *sha.*

S-a întrerupt, părînd să chibzuiască la ceea ce spusese.

— Trebuie să fi pretins asta din ziua în care ai fost concepută. Evident că revendicarea ei a fost mai puternică decât a tatălui tău biologic. Dacă ai fi fost băiat, el ar fi avut un aliat, nu un inamic. Marile Puncte Mistice sînt un instrument, nu un scop. Dar nu pot să te învăţ pînă nu treci iniţierea. Mîine. Nici un copil care-a venit la mine n-a trecut. S-au întors acasă bătuţi, frînţi, suferinzi, bolnavi.

— Ce se-ntîmplă în timpul... iniţierii? am întrebat.

— însăşi fiinţa ta e pusă la încercare. Ca să înveţi Punctele, trebuie să fii omul potrivit, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Ai aruncat diamantul ăla?

— Da.

— Ai fost tăiată. Asta ar putea să fie o problemă. Dar acum nu mai e nimic de făcut.

S-a ridicat în picioare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— După ce apune soarele, gata cu mîncatul şi nu mai bei decît apă. O să-ţi vină ciclul în două zile. Asta ar putea să fie o problemă.

— De unde ştii cînd îmi... cînd e?

A rîs şi nu mi-a răspuns.

— Nu-i nimic de făcut. La noapte, înainte să te culci, meditează o oră. Să nu vorbeşti cu maică-ta după apusul soarelui. Dar poţi să vorbeşti cu Fadil, tatăl tău. Să vii aici la cinci dimineaţa. Ai grijă să te îmbăiezi temeinic şi să-ţi pui haine închise la culoare.

M-am uitat lung la el. Cum era să ţin minte toate aceste instrucţiuni?

— Du-te să stai de vorbă cu Mwita. O să-ţi repete el indicaţiile mele dacă ai nevoie să le mai auzi o dată.

Cînd m-am apropiat de coliba lui Mwita, mi-a mirosit a salvie arsă. El şedea liniştit pe un covoraş lat, meditînd, cu spatele la mine. Am rămas in prag şi m-am uitat în jur. Aici locuia, carevasăzică. Obiecte împletite atîrnau pe pereţi şi zăceau mormane în jurul colibei. Coşuri, covoraşe, platouri, ba chiar şi un scaun de răchită lucrat pe jumătate.

— Stai jos, mi-a spus fără să se întoarcă.

M-am aşezat pe covoraşul de lîngă el, cu faţa spre intrarea în colibă.

— Nu mi-ai zis niciodată că ştii că împleteşti, am spus.

— Nu-i important.

— Mi-ar fi plăcut să aflu.

Şi-a tras genunchii la piept, dar n-a scos o vorbă.

— Nu mi-ai spus totul, am insistat.

— Te aştepţi să-ţi spun?

— Cînd e important.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Important pentru cine?

Mwita s-a ridicat în picioare, s-a întins şi s-a sprijinit de perete.

— Ai mîncat? m-a întrebat el.

— Nu.

— Cel mai bine e să mănînci mult înainte de apusul soarelui.

— Ce ştii despre iniţierea asta?

— De ce crezi că ţi-aş povesti despre cel mai mare eşec din viaţa mea?

— Nu-i corect, am spus, ridicîndu-mă în picioare. Eu nu-ţi cer să te umileşti. Era de-o importanţă capitală să-mi povesteşti prin ce-ai trecut.

— De ce? La ce ţi-ar fi folosit?

— Nu contează! M-ai *minţiţi* între noi n-ar trebui să existe secrete.

Se uita la mine şi în acelaşi timp îmi dădeam seama că rememorează relaţia noastră. Căuta un adevăr sau un secret pe care să poată să mi-l ceară. Probabil şi-a dat seama că nu-i ascunsesem nimic, fiindcă următoarele lui cuvinte au fost:

— N-o să te-ajute la nimic, doar o să te sperie.

Am clătinat din cap.

— Mă sperie mai mult ce nu ştiu.

— Bine. Era să mor. Chiar am... nu, era cît pe ce. Cu cît te apropii de finalul iniţierii, cu atît eşti mai aproape de moarte. Să fii iniţiat înseamnă să mori. Eu m-am apropiat... foarte mult.

— Ce s-a...

— Pentru fiecare e altfel, m-a întrerupt el. E durere, e groază - la modul absolut. Nici nu ştiu de ce le dă voie Aro

******ebook converter DEMO Watermarks*******

băieţilor de prin partea locului să încerce. Asta-i partea lui răutăcioasă.

— Cînd ai...

— La scurt timp după ce-am venit aici.

A tras aer adînc în piept, mi-a aruncat o privire tăioasă şi apoi a clătinat din cap.

— Nu.

— De ce? Mîine o fac şi eu, vreau să ştiu!

— Nu.

Atît a spus şi cu asta s-a terminat. Mwita era în stare să traverseze culturile de palmieri în crucea nopţii. Mai făcuse asta de cîteva ori după ce petrecuse ceasuri întregi cu mine. O dată, cînd stăteam în grădina mamei, o tarantulă s-a strecurat pînă aproape de piciorul meu. El a zdrobit-o cu mîna goală. Dar acum, doar pomenind de iniţierea lui eşuată, părea absolut terifiat.

înainte să pornesc spre casă, Mwita a recapitulat cu mine cerinţele iniţierii. Pînă la urmă m-am enervat şi l-am rugat să mi le scrie.

Am îngenuncheat lîngă mama. Era în grădină, afînînd cu mîinile goale pămîntul din jurul plantelor.

— Cum a fost? m-a întrebat.

— Cum mă aşteptam de la nebunul ăla.

— Tu şi Aro semănaţi prea mult, a spus mama.

A tăcut o clipă înainte de-a continua:

— Am discutat azi cu Nana înţeleapta. Vorbea despre o iniţiere...

Şi-a lăsat fraza în aer, cercetîndu-mi chipul, pînă a văzut ce voia să vadă.

— Cînd?

— Mîine dimineaţă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am scos lista.

— Trebuie să fac toate lucrurile astea ca să mă pregătesc.

A citit-o şi apoi a spus:

— O să-ţi pregătesc o cină bogată s-o mănînci mai devreme. Curry de pui şi fructe de cactus?

Am zîmbit cu gura pînă la urechi.

Am făcut o baie lungă şi fierbinte, după care am fost liniştită o vreme. Dar, pe măsură ce se scurgea noaptea, îmi revenea teama de necunoscut. Pînă la miezul nopţii, delicioasa cină pe care o mîncasem îmi bolborosea agitată în stomac. *Dacă mor în timpul iniţierii, mama o să rămînă singură,* mi-am spus. *Biata mama.*

N-am dormit. Dar, pentru prima dată de cînd aveam unsprezece ani, nu m-am mai temut de apariţia ochiului roşu. Cocoşii au început să cînte în jur de trei dimineaţa. M-am îmbăiat din nou şi mi-am pus o rochie lungă, grena. Nu-mi era foame şi simţeam o pulsaţie surdă în abdomen, ambele, semne sigure că mi se apropia ciclul. N-am mai trezit-o pe mama înainte să plec. Probabil era deja trează.

Capitolul 19
Omul în negru

— Papa, te rog, călăuzeşte-mă, am rostit pe drum. Fiindcă am nevoie de călăuzire.

Sinceră să fiu, nu-mi închipuiam că e acolo. Mereu am crezut că, atunci cînd oamenii mor, spiritele lor rămîn prin preajmă sau vin uneori în vizită. încă mai credeam asta, fiindcă aşa se întîmpla cu prima nevastă a lui papa, Njeri. O simţeam deseori în casă. Dar pe papa nu-l simţeam acum în apropiere. Doar briza răcoroasă şi ţîrîiturile greierilor erau în jurul meu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita şi Aro mă aşteptau în spatele colibei. Aro mi-a dat să beau o ceaşcă de ceai. Era călduţ şi avea aromă de flori. După ce l-am băut, mi-au dispărut crampele uşoare pe care le simţisem pînă atunci.

—Acum ce se-ntîmplă? am întrebat.

— Te duci în deşert, a spus Aro, strîngîndu-şi veşmîntul cafeniu în jurul trupului.

M-am întors către Mwita.

—Tot ce contează pentru tine e ceea ce se află în faţă, a spus Aro.

—Du-te, Onyesonwu, a murmurat Mwita.

Aro m-a împins către deşert. Pentru prima dată în viaţă, ezitam să merg acolo. Răsărea soarele. începeam să-mi aud pulsul în urechi. *Ceva din ceai,* mi-am spus. *O fi o reţetă de şaman.* Oriîncotro sufla briza, auzeam cu claritate grăunţele de nisip lovindu-se uşor unele de altele. Mi-am făcut palmele căuş peste urechi. Am mers mai departe. Briza s-a înteţit, a devenit un vînt purtător de nisip şi ţărînă.

—Ce-i asta? am ţipat, luptindu-mă să nu-mi pierd echilibrul.

Pete negre acopereau rapid Soarele. Trecusem cu mama prin
trei mari furtuni de nisip pe vremea cînd eram nomade. Ne săpam cîte o groapă şi ne întindeam în ea, folosind cortul ca să ne apărăm. Avuseserăm noroc să nu fim luate pe sus şi nici îngropate de vii. Acum iată-mă din nou într-o furtună de acest fel, fără nimic altceva să mă apere decît rochia de pe mine.

M-am hotărît să mă întorc la coliba lui Aro. Dar nu vedeam la un pas înaintea ochilor. Mi-am ferit faţa cu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

braţele şi m-am uitat în jur. Nisipul biciuitor îmi dădea sîngele. în scurt timp, aveam pleoapele incrustate cu firicele care îmi provocau usturimi în ochi. Am scuipat nisip, dar mi s-a umplut gura la loc.

Deodată, vîntul s-a schimbat, sufla acum din spatele meu. M-a împins către o luminiţă portocalie. Cînd am ajuns mai aproape, am văzut că era un cort făcut dintr-un material albastru subţire şi transparent. înăuntru ardea un foc mic.

— Un foc în mijlocul furtunii de nisip! am strigat, rîzînd isteric.

Simţeam cum mă înţeapă faţa şi braţele, iar picioarele îmi tremurau de efortul de-a nu mă lăsa măturată de vînt.

M-am aruncat înăuntru şi m-a izbit liniştea. Nici măcar pereţii cortului nu tremurau în vînt. Nimic nu ţinea cortul ancorat. Partea de jos era doar nisip. M-am rostogolit pe o parte, tuşind. Cu ochii apoşi de usturime, am zărit cel mai alb bărbat pe care îl întîlnisem vreodată. Purta o pelerină neagră şi grea, cu glugă care îi cădea peste jumătatea de sus a feţei. Dar jumătatea de jos se vedea foarte bine. Pielea lui zbîrcită era albă ca laptele.

— Onyesonwu, a rostit pe neaşteptate omul în negru.

Am sărit în sus. Era ceva respingător la el. Aproape că mă aşteptam să se repeadă pe lîngă foc către mine, cu viteza şi agilitatea unui păianjen. Dar el a rămas aşezat, cu picioarele lui lungi întinse în faţă. Unghiile ascuţite îi erau striate şi galbene. S- a lăsat pe spate, sprijinit într-un cot.

— Aşa te cheamă?

— Da.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Tu eşti cea pe care o trimite Aro, a spus el, cu buzele umede, rozalii şi plate curbîndu-i-se într-un zîmbet infatuat.

— Da.

— Cine te-a trimis?

— Aro.

— Aşadar, ce eşti?

— Pardon?

— Ce eşti?

— Fiinţă omenească, am spus.

— Atîta tot?

— Şi eshu.

— Vasăzică, eşti fiinţă omenească?

— Da.

Şi-a băgat mîna pe sub mantie şi a scos o sticluţă albastră. A scuturat-o şi a pus-o jos.

— Aro mă cheamă aici şi în faţa mea sade o femeie, a spus el, făcînd să-i freamete nările. Una care o să sîngereze în curînd. Foarte, foarte curînd. Locul ăsta e sacru, să ştii.

S-a uitat la mine de parcă aştepta un răspuns. M-am simţit uşurată cînd a luat de jos recipientul. L-a scuturat şi l-a trîntit la loc. îmi venea să mă frec la ochi, aşa de rău mă dureau. El m-a privit cu atîta mînie, încît mi-a tresărit inima în piept.

— Ai fost tăiată! Nu poţi să ai orgasm! Cine-a îngăduit să se- ntîmple aşa ceva?

Am început să mă bîlbîi.

— A fost o... Am vrut să le fac pe plac... N-am...

— Taci.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a întrerupt, iar cînd a vorbit din nou, vocea îi era mai calmă.

— Poate-ar fi ceva de făcut în privinţa asta, a spus mai mult pentru sine.

A mormăit ceva în barbă, apoi cu glas tare:

— S-ar putea să mori azi. Sper că eşti pregătită. N-au să-ţi găsească trupul.

M-am gîndit la mama şi apoi am alungat din minte imaginea
ei.

Omul în negru a răsturnat conţinutul recipientului - oase. Oase micuţe, delicate, poate de la o şopîrlă sau vreun alt animal sălbatic mic. Erau complet albite şi uscate, cîteva fărîmicioase la capete, dezvăluind măduva foarte veche şi poroasă. Au zburat din recipient şi au aterizat ca şi cum n-aveau să se mai mişte vreodată din loc. Ca şi cum ştiau sigur. Uitîndu-mă la oscioarele împrăştiate, mi-am simţit ochii grei. Erau atraşi către ele. El a stat şi a privit multă vreme. Apoi şi-a ridicat privirea spre mine, cu gura deschisă într-un O de surpriză. Aş fi vrut să-i pot vedea ochii. Apoi şi-a mascat faţa cu o expresie mai controlată.

— De obicei, acum începe durerea, a spus omul în negru. Acum îi aud pe băieţi răcnind.

S-a întrerupt şi s-a uitat iar la oase.

— Dar pe tine, a rînjit el sarcastic el şi a dat din cap, *pe tine* trebuie să te omor.

A ridicat mîna stingă şi a răsucit-o din încheietură. Am simţit un pîrîit în gît cînd capul mi s-a răsucit singur, făcînd o rotaţie completă. Am scos un geamăt gutural. S-a făcut beznă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am deschis ochii şi imediat am ştiut că nu eram eu însămi.
Era o senzaţie mai degrabă stranie decît dătătoare de spaime. Eram un pasager în capul cuiva, totuşi aveam capacitatea de a simţi sudoarea curgîndu-i pe faţă şi insectele înţepîndu-i pielea. Am încercat să plec, dar n-aveam trup cu care să mă mişc din loc. Mintea îmi era blocată acolo. Ochii prin care vedeam fixau un zid de beton.

El şedea pe o bucată de beton tare şi rece. Nu exista acoperiş. Lumina soarelui strălucea înăuntru, făcînd şi mai supărător interiorul deja încins al camerei. Auzeam multă lume în preajmă, dar nu înţelegeam exact ce aud. Persoana în al cărei trup mă aflam a mormăit ceva şi apoi a rîs în sinea... ei. Era o voce de femeie.

— Atunci, n-au decît să vină, a spus ea.

A privit în jos la ea însăşi, apoi şi-a frecat palmele de coapse, agitată.

Purta o rochie albă, lungă, din material aspru. Pielea nu-i era la fel de deschisă la culoare ca a mea, dar nici atît de închisă ca a mamei. I-am remarcat mîinile. Citisem poveşti despre aşa ceva, dar atît. însemne tribale. Mîinile acestei femei erau pline de asemenea însemne. Cercurile, spiralele şi liniile se împleteau în desene complicate care îi şerpuiau în sus pe încheieturi.

Şi-a sprijinit capul de peretele din spate şi a închis ochii în lumina soarelui, iar lumea a devenit roşie timp de cîteva clipe. Apoi cineva a apucat-o - ne-a apucat - cu atîta brutalitate, încît am ţipat pe muteşte. Ea a deschis brusc ochii. N-a scos nici un sunet. Nu s-a opus. îmi doream cu disperare să se împotrivească. Apoi mii de oameni au

******ebook converter DEMO Watermarks*******

năvălit dinaintea noastră, cu toţii urlînd, vociferînd, strigînd, vorbind, arătînd, rîzînd, încruntîndu-se.

Mulţimea stătea la distanţă, de parcă ar fi ţinut-o o forţă invizibilă la cîţiva metri de groapa către care eram noi tîrîte.

Lîngă groapă era un morman de nisip. Bărbaţii ne-au tîrît pînă la groapă şi ne-au împins înăuntru. Am simţit cum tot trupul femeii se cutremură cînd dă de fundul gropii. Solul era doar cu puţin mai sus de umerii noştri. Ea s-a uitat în jur şi astfel am avut şi eu ocazia să văd bine gloata uriaşă care aştepta execuţia noastră.

Bărbaţii au început să arunce ţărînă cu lopata în groapă şi curînd eram îngropate pînă la gît. Acela a fost momentul în care spaima femeii trebuie să mă fi infectat şi pe mine, fiindcă deodată eram sfîşiată în două. De-aş fi avut trup, aş fi crezut că o mie de bărbaţi mă ţineau de un braţ şi altă mie de celălalt, şi fiecare grup trăgea în cîte o parte. Din spate l-am auzit pe unul spunînd tare:

— Cine o să dea primul cu piatra în problema asta?

Prima piatră ne-a lovit în moalele capului. Durerea a fost explozivă. Au urmat-o multe alte pietre. După o vreme, durerea din capul nostru lovit a alunecat în spate, iar senzaţia sfîşierii în două a venit în faţă. Răcneam. Muream. Cineva a mai aruncat o piatră şi am simţit ceva rupîndu-se. Am cunoscut moartea din clipa în care m-a atins. Din toate puterile mele, care nu-mi mai serveau la nimic, am încercat să nu mă pierd cu firea.

Mama. O lăsam complet singură. *Trebuie să rezist mai departe,* mi-am spus cu disperare. *Mama a dorit să fie aşa. Ea a dorit!* Prea multe lucruri mai aveam de făcut. L-am simţit pe papa cum mă prinde şi mă ţine strîns. Mirosea a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fier încins şi îmbrăţişarea lui era, ca întotdeauna, puternică. M-a ţinut aşa multă vreme în locul acela al spiritelor, în care totul era lumină multicoloră, sunet, miros şi fierbinţeală.

Papa m-a ţinut strîns la pieptul lui. Strînsoarea unei îmbrăţişări. Apoi mi-a dat drumul şi dus a fost. Curînd lumea spiritelor, un loc pe care aveam să învăţ a-l numi „sălbăticia", a început să se topească şi să se amestece cu un întuneric presărat cu stele. Vedeam deşertul. Iată-mă zăcînd acolo, pe jumătate îngropată în nisip. în dreptul meu se oprise o cămilă cu o femeie în spinare. Femeia purta cămaşă verde şi pantaloni şi şedea între cele două cocoaşe flocoase. Probabil că m-am mişcat, fiindcă deodată cămila a tresărit. Femeia a liniştit-o bătînd-o uşor cu palma.

Instinctiv, am coborît în zbor şi m-am oprit pe trupul meu. Atunci mi-a vorbit femeia:

— Ştii cine sînt?

Am încercat să-i răspund, dar n-aveam gură, nu încă.

— Sînt Nerji.

A ridicat privirea şi a zîmbit larg, făcînd cute la colţurile ochilor. *Am fost* soţia lui Fadil Ogundimu.

I se adresa altcuiva. S-a întors din nou către mine şi a rîs.

— Papa al tău are multe de învăţat despre sălbăticie.

Am vrut să-i zîmbesc.

— îţi ştiu eu felul. Eram şi eu ca tine, deşi mie nu mi s-a dat ocazia să-mi descopăr darul. Puteam să vorbesc cu cămilele. Mama s-a dus la Aro. El m-a refuzat. N-aş fi trecut iniţierea. Dar ar fi putut să mă înveţe alte lucruri

******ebook converter DEMO Watermarks*******

folositoare. întotdeauna să mergi pe drumul *tău,* Onyesonwu.

S-a oprit, părînd că ascultă pe cineva.

— Taică-tău îţi urează toate cele bune.

Uitîndu-mă în urma ei cum pleacă, am simţit că mă preschimb. Deodată percepeam aerul pe piele şi inima bătîndu- mi. Aveam senzaţia ciudată că mă apăsa ceva în jos, de parcă aveam greutăţi atîrnate de fiecare parte, şi deocamdată nu mă deranjau prea tare, dar pînă la urmă m-ar fi stînjenit. Natura mea muritoare. Eram epuizată. Mă durea peste tot, picioarele, braţele, gîtul şi mai ales capul. M-am retras într-un somn disperat şi fără odihnă.

M-am trezit pe cînd Mwita îngîna ceva şi îmi masa pielea cu ulei. Un fel de energie statică îmi acoperea corpul ca un ecran de computer. Atingerea lui Mwita o înlătura treptat. S-a oprit cînd şi-a dat seama că sunt trează. M-a învelit cu rapa. Mi-am tras-o la piept cu un gest vlăguit.

— Ai leşinat, a spus el.

Vocea îi suna straniu. Era încordată de îngrijorare, dar mai era ceva.

— Ştiu, am spus.

Apoi am întors capul şi m-am pus pe plîns. N-a încercat să mă ia în braţe şi mi-a părut bine. *De ce nu s-a împotrivit?* m-am întrebat. *Eu m-aş fi luptat chiar dacă n-aveam nici o şansă. Aş fi făcut orice ca să nu ajung prea curînd în groapa aia.*

îmi aminteam cu intensitate senzaţia frunţii care ceda lovită de o piatră mare. Nu m-a durut atît de mult pe cît ar fi trebuit. Simţisem doar că eram dintr-odată... dezgolită. O piatră mi-a spart nasul, mi-a însîngerat urechea, mi s-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

adîncit în obraz. Am fost conştientă în tot acest timp. La fel şi femeia aceea. Am icnit de greaţă. N-am dat nimic afară fiindcă stomacul îmi era gol. M- am rezemat şi mi-am masat tîmplele. Mwita mi-a dat un prosop încălzit ca să mă şterg la ochi şi să-mi potolesc iritaţia. Era înmuiat în ulei.

— Ce-i asta? am întrebat cu voce răguşită. Sper că n-o să-mi...

— Nu. O să te ajute s-o elimini din organism. Şterge-ţi şi faţa. în rest, te-am frecat eu cu el. Curînd o să te simţi mai bine.

— Unde sîntem? am întrebat, frecîndu-mă la ochi cu uleiul.

Era o senzaţie plăcută.

— La mine în colibă.

— Mwita, am murit, i-am şoptit.

— Aşa trebuia.

— Eram in capul unei femei şi am simţit...

— Nu te mai gîndi la asta, a spus el ridicîndu-se.

A luat o farfurie cu mîncare de pe masă.

— Deocamdată trebuie să mănînci.

— Nu mi-e foame.

— Mama ta a gătit asta, a spus Mwita.

— Mama?

— A fost aici. Ieri.

— Cum aşa, că n-am văzut-o...

— Au trecut trei zile, Onyesonwu.

— Ah.

M-am ridicat încet în capul oaselor, am luat farfuria din mîna lui Mwita şi am mîncat. Era curry de pui cu fasole verde. în cîteva minute, farfuria era goală. Mă simţeam mult mai bine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Unde-i Aro? am întrebat, masîndu-mi capul în partea din spate şi pe laterale.

— Nu ştiu, a oftat Mwita.

Atunci am înţeles ce simţisem la Mwita. M-a surprins. L-am luat de mînă. Dacă nu mă ocupam acum de asta, prietenia noastră avea să moară. Chiar şi pe vremea aceea ştiam că gelozia neglijată devine pînă la urmă otrăvitoare.

— Mwita, nu trebuie să te simţi aşa, i-am spus.

Şi-a tras mîna.

— Nu ştiu ce trebuie să simt, Onyesonwu.

— Păi, nu trebuie să te simţi *aşa,* am insistat, şi glasul mi se înăsprea. Noi doi am trecut prin prea multe. Şi-apoi, eşti mai presus de lucrurile astea.

— Chiar aşa?

— Doar pentru că te-ai născut bărbat *nu* înseamnă că eşti mai valoros decît mine.

Mi-am dres glasul ostentativ.

— Nu te purta ca Aro.

Mwita n-a spus nimic, dar nici n-a îndrăznit să mă privească în ochi.

Am oftat.

— Mă rog, felul cum te simţi tu n-are să mă oprească să...

Mi-a acoperit gura cu mîna.

— Ajunge cu vorbitul, a şoptit, cu faţa aproape de a mea.

Şi apoi s-a întins peste mine; uleiul de pe pielea mea îi netezea mişcările. Mă durea corpul şi îmi pulsa capul, dar pentru prima dată în viaţă simţeam numai plăcere. Acel juju de la Ritualul meu de Unsprezece Ani se rupsese. L-am tras pe Mwita mai aproape. Senzaţia era atît de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

savuroasă, încît mi-a umplut ochii de lacrimi. Era atît de copleşitoare, încît la un moment dat am încetat să mai respir. Cînd a băgat de seamă, Mwita a îngheţat.

— Onyesonwu! Respiră!

Fiecare părticică din trupul meu simţea muşcătura extazului. Era cea mai frumoasă senzaţie pe care o avusesem vreodată. Fiindcă nu făceam decît să mă uit la el cu ochi uluiţi, a deschis gura şi a respirat zgomotos, demonstrativ. Am început să văd explozii de roşu argintat şi albastru cînd plămînii mei au cerut aer. Experimentasem moartea nu cu mult timp în urmă, aşa că îmi venea uşor să uit să respir. Am tras aer în piept, uitîndu-mă ţintă în ochii lui Mwita. Apoi am expirat.

— îmi pare rău, a spus el. N-ar fi trebuit să...

— Vino şi termină, am murmurat şi l-am tras către mine, simţind că-mi zumzăie capul.

Cînd trupurile ni s-au întîlnit, complet şi definitiv, Mwita mi-a reamintit să respir. Se mişca in mine şi continua să-mi amintească, dar deja nu-l mai ascultam. Era minunat. în scurt timp eram atît de aprinsă, încît tremuram. Minutele treceau. Senzaţia a devenit serioasă, apoi neliniştitoare. Nu mă puteam elibera. Fusesem circumcisă.

— Mwita, am rostit.

Eram amîndoi alunecoşi de sudoare.

— Ce-i? a făcut el, cu respiraţia întretăiată.

— Eu... e ceva în neregulă cu mine. Eu...

Mi-am schimonosit faţa de efort.

— Nu pot.

A rămas nemişcat şi senzaţia colosală din vintre mi s-a micşorat. El s-a uitat la mine, broboane de transpiraţie

******ebook converter DEMO Watermarks*******

scurgîndu-i-se pe pieptul meu. M-a luat prin surprindere cu un zîmbet.

— Atunci, fă ceva în privinţa asta, femeie eshu.

Am clipit uimită, dîndu-mi seama despre ce vorbea. M-am concentrat. El a început iar să se mişte în mine şi imediat m-am simţit de parcă îmi eliberasem însăşi fiinţa lăuntrică.

— Ooooooooooooooh, am gemut.

De undeva de departe l-am auzit pe Mwita rîzînd, în vreme ce aţipeam cu un oftat.

în bucăţica aia de carne stătea toată diferenţa. Nu-mi fusese greu s-o fac să crească la loc şi eram mulţumită că măcar o dată în viaţă obţinusem cu uşurinţă ceva important.

Capitolul 20
Bărbaţi

f

M-am întors acasă în ziua aceea. Soarele tocmai urca pe cer, aerul şi nisipul se încălzeau. Mama m-a strigat pe nume cînd m-a văzut. Şedea pe treptele din faţă şi aştepta. Avea pungi sub ochi, iar cozile ei lungi se cereau reîmpletite. Era prima dată cînd vocea mamei era mai tare decît o şoaptă. Şi, auzind-o, mi s-au înmuiat picioarele.

— Mama! am strigat şi eu din mijlocul străzii.

în jurul nostru, cartierul îşi vedea de treburile lui. Nimeni n- avea habar prin ce trecuserăm noi două. Oamenii au ridicat capul să arunce o privire vag curioasă şi atît. Cel mai probabil, vocea mamei a fost subiect de discuţii în noaptea aceea. Dar nici mie, nici ei nu ne păsa de părerea lor.

Aro nu mi-a solicitat prezenţa timp de o săptămînă. Iar în săptămînă aceea am suferit de coşmaruri. Iar şi iar,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

noapte de noapte, eram omorîtă cu pietre. Mă bîntuia decesul altcuiva. Pe timpul zilei, mă chinuiau dureri de cap îngrozitoare. Cînd Binta, Diti şi Luyu au venit la mine în cameră, la trei zile după iniţiere, eram varză, vorbeam incoerent şi plîngeam ascunsă sub pătură.

— Ce-ai păţit? am auzit-o pe Luyu.

Mi-am aruncat învelitoarea de pe cap, şocată să-i aud vocea. Am văzut-o pe Diti întorcîndu-se şi plecînd.

— Eşti bine? E vorba de taică-tău? a spus Binta, stînd pe marginea patului lîngă mine.

Mi-am şters mucii de la nas. Eram descumpănită şi starea de năuceală mă făcea să mă gîndesc nu la papa, ci la tatăl meu biologic. *Da, el e problema mea,* mi-am spus. Lacrimile continuau să-mi alunece pe faţă. Nu-mi mai văzusem prietenele de cîteva zile. Renunţasem la şcoală cu două zile înainte de iniţiere şi lor nu le spusesem nimic. Diti s-a întors şi mi-a dat un prosop muiat
în apă caldă.

— Ne-a rugat mama ta să venim, a spus Luyu.

Diti a tras draperiile şi a deschis fereastra. Lumina soarelui şi aerul proaspăt au inundat încăperea. M-am şters pe faţă şi mi-am suflat nasul în prosop. Apoi m-am întins la loc, supărată foc pe mama că le chemase. Cum era să le explic starea în care mă aflam? Făcusem să-mi crească înapoi clitorisul şi nu-mi mai ţineam diamantul în gură. Lanţul de la talie putea să se fi înverzit între timp.

Au stat acolo o vreme şi m-au ascultat cum mă smiorcăi. Dacă n-ar fi fost ele de faţă, aş fi lăsat mucii să-mi curgă şi să se împrăştie pe învelitoare. *Ce mai contează toate?* îmi spuneam. Starea de spirit mi s-a înnegurat şi am întins

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mîna să-mi trag iar cearşaful peste cap. *N-o să le bag în seamă şi gata. Pînă la urmă o să plece.*

— Onyesonwu, tu spune-ne, mi-a cerut Luyu cu voce blîndă. O să te ascultăm.

— O să te ajutăm, a spus Binta. Mai ştii cum m-au ajutat pe mine femeile la Ritualul de Unsprezece Ani? Dacă nu mă ajutau în noaptea aia, aveam de gînd să-l omor.

— Binta! a exclamat Diti.

— Chiar aşa? a întrebat Luyu.

Binta îmi atrăsese pe deplin atenţia.

— Da. Aveam de gînd să-l otrăvesc… chiar în ziua următoare, a spus ea. Se îmbată aproape în fiecare seară. Trage din pipă şi se îmbată. Nici nu i-ar fi simţit gustul.

M-am şters iar pe faţă.

— Mama mi-a zis odată că frica e ca omul care, odată ce s-a fript, suflă şi-n iaurt, am început nu foarte lămurit.

Le-am spus totul în afară de detaliile iniţierii mele. Din ziua cînd fusesem concepută pînă în ziua cînd mă băgasem în pat şi nu mai voisem să ies de-acolo. Feţele lor au căpătat un aer distant cînd le-am povestit despre violarea mamei. Mi-a cam plăcut să le forţez să afle detaliile. După ce am terminat, erau atît de tăcute, încît am auzit paşii uşori de dincolo de uşă. Se îndepărtau pe hol. Mama ascultase totul.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-ai zis nimic în tot acest timp, a spus Luyu într-un tîrziu.

— Chiar poţi să te schimbi în pasăre? a întrebat Diti.

— Haide, m-a îndemnat Binta, trăgîndu-mă de braţ. Trebuie să te scoatem de-aici.

Luyu a încuviinţat din cap şi m-a luat de celălalt braţ. Am încercat să mă smulg din mîinile lor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De ce?

— Ai nevoie de soare, a spus Binta.

— N-am... nu-s îmbrăcată de stradă, am spus, eliberîndu-mi braţele dintr-o smucitură.

Simţeam cum îmi dau iar lacrimile. Acolo, afară, era viaţa, şi moartea tot acolo. Acum mă temeam de amîndouă. Fetele m-au tîrît din pat, mi-au desfăcut rapa de noapte şi mi-au tras peste cap o rochie verde. Am ieşit din casă şi ne-am aşezat pe treptele de la intrare. Soarele îmi încălzea faţa. Nici o pîclă roşie nu-l acoperea, nici un mucegai pufos şi lipicios nu creştea pe pămînt, nu era fum în aer, nu pîndea moartea. După o vreme, am rostit încet:

— Mulţumesc.

— Arăţi mai bine, a spus Binta. Soarele vindecă. Mama zice că trebuie să dai la o parte perdelele în fiecare zi fiindcă lumina soarelui omoară bacteriile şi ce-o mai fi.

— L-ai făcut pe taică-tău să respire, a spus Luyu, cu cotul sprijinit pe genunchiul meu.

— Nu, am spus îndîrjită. Papa era mort. Numai trupul i l-am făcut să respire.

— Aşa a fost, a spus Luyu.

Am ţîţîit şi m-am uitat in altă parte, iritată.

— Ah, a făcut Diti, apoi a dat din cap. O s-o înveţe Aro.

— Aşa-i, a încuviinţat Luyu. Ea deja poate s-o facă. Doar că nu ştie cum.

— Ce? a făcut Binta, cu un aer năuc.

— Onyesonwu, ştii dacă poţi s-o faci? m-a întrebat Luyu.

— Nu ştiu! am răspuns răstit.

— Poate s-o facă, a spus Diti. Şi cred că maică-ta are dreptate. De-asta a muncit din răsputeri să te ţină în viaţă. Intuiţie de mamă. Să vezi ce faimoasă o să fii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am pufnit în rîs. Bănuiam că faima mea avea să fie mai degrabă negativă.

— Deci tu crezi că mama ar fi îngăduit să murim amîndouă acolo, în deşert, dacă nu credea că sînt aşa deosebită?

— Da, a răspuns Diti cu o mină serioasă.

— Sau dacă ieşeai băiat, a adăugat Luyu. Tatăl tău biologic e malefic şi dacă erai băiat ai fi ieşit şi tu ca el, cred. Asta voia el.

S-a lăsat iar tăcerea. Apoi Diti a întrebat:

— Şi deci n-o să mai mergi la şcoală? Am ridicat din umeri.

— Probabil.

— Cum a fost cu Mwita? a întrebat Luyu, surîzînd cu afectare. Şi iată-l venind pe drum, de parcă simpla rostire a numelui
său l-ar fi făcut să se ivească pe dată. Luyu şi Diti au rîs pe înfundate. Binta m-a bătut uşor pe umăr. Mwita purta pantaloni crem şi caftan lung, de aceeaşi culoare, care se potrivea atît de bine cu cea a pielii sale, incit arăta mai degrabă a spirit decît a om în carne şi oase. Acesta era exact motivul pentru care evitasem întotdeauna să port astfel de haine.

— Bună ziua, a spus el.

— Nu aşa de bună cum a fost pentru tine şi Onyesonwu acum cîteva nopţi, din ce-au auzit, a spus Luyu ca pentru sine.

Diti şi Binta au chicotit, iar Mwita s-a uitat la mine.

— Bună ziua, Mwita. Ăă... le-am zis totul.

Mwita s-a încruntat la mine.

— Pe mine nu m-ai întrebat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—Trebuia?

—Mi-ai promis că păstrezi secretul.

Avea dreptate.

—îmi pare rău, i-am spus.

Mwita s-a uitat la celelalte trei.

—Putem avea încredere în ele? m-a întrebat.

—Absolut, a spus Binta.

— Mwita, Onyesonwu e tovarăşa noastră de la Ritualul de Unsprezece Ani, n-ar trebui să existe secrete între noi, a spus Luyu.

—N-am nici un respect pentru Ritualul de Unsprezece Ani, a spus Mwita.

Luyu s-a zbîrlit toată. Diti a icnit:

—Cum poţi să...

Luyu a ridicat o mînă ca s-o întrerupă pe Diti. S-a întors spre Mwita cu o expresie necruţătoare pe chip.

—Aşa cum noi păstrăm secretele tale, ne aşteptăm ca şi tu s-o respecţi pe Onyesonwu ca femeie din Jwahir. Nu-mi pasă de ce fel de juju eşti în stare.

Mwita a dat ochii peste cap

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— .S-a făcut, a spus el. Onyesonwu, cît le-ai...

— Totul, i-am spus. Dacă nu veneau ele azi, m-ai fi găsit în pat pierzîndu-mi... şinele.

— Bine, a spus Mwita, dînd din cap. Atunci trebuie să înţelegeţi toate că acum sînteţi unite. Nu printr-un ritual primitiv, ci prin ceva real.

Luyu a dat ochii peste cap, Diti l-a privit pe sub sprîncene, iar Binta s-a uitat la mine surprinsă.

— Mwita, nu mai fi aşa sulă de dromader, i-am spus enervată.

— Femeile trebuie să aibă mereu companie, a spus Mwita pe un ton meditativ.

— Iar bărbaţii au mereu impresia că li se cuvine totul, am ripostat.

Mwita s-a uitat sumbru la mine şi i-am întors privirea. Apoi mi-a luat mîna şi mi-a masat-o.

— Aro vrea să treci pe la el diseară. A venit vremea.

Capitolul 21
Gadi

— Le-ai spus prietenelor tale? a întrebat Aro. De ce?

Mi-am frecat fruntea. Pe drum spre coliba lui Aro, mă apucase obişnuita mea durere de cap şi a trebuit să mă sprijin de un copac şi să stau un sfert de oră pînă să mă lase. Acum îmi trecuse aproape de tot.

— Ele m-au ajutat, *oga.* Pe urmă m-au întrebat, aşa că le-am spus.

— Dar înţelegi că de-acum sînt şi ele părtaşe.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Părtaşe la ce?

— Ai să vezi.

Am oftat.

— N-ar fi trebuit să le zic.

— Acum nu mai e nimic de făcut, a spus Aro. Aşadar, răspunsuri. Ai să înţelegi multe la noapte. Dar mai întîi, Onyesonwu, am vorbit cu Mwita despre asta şi acum îţi spun şi ţie, deşi mă întreb dacă nu-mi răcesc gura de pomană. Ştiu ce-aţi făcut voi doi.

Am simţit că mă aprind la faţă.

— în tine e şi urîţenie, e şi frumuseţe. Chiar şi pentru ochii mei, eşti o sursă de confuzie. Mwita nu poate să-ţi vadă decît frumuseţea. Aşa că nu se poate abţine. Dar tu poţi.

— *Oga,* am spus încercînd să-mi păstrez calmul. Nu sînt diferită de Mwita. Amîndoi sîntem fiinţe omeneşti, amîndoi ar trebui să facem un efort.

— Nu te minţi singură.

— Nu mă...

— Şi nu mă întrerupe.

— Atunci nu mai continua cu presupunerile astea! Dacă urmează să mă înveţi, nu vreau să mai aud aşa ceva! N-o să mai am relaţii sexuale cu Mwita. Foarte bine. îmi cer iertare. Dar el şi cu mine o să facem amîndoi efortul de-a ne abţine. Ca două fiinţe omeneşti!

Deja ţipam.

— Fiinţe imperfecte, cu defectele lor! Asta sîntem *amîndoi, o gal* Asta sîntem TOŢI!

S-a ridicat în picioare. Nu m-am mişcat din loc; inima îmi bubuia în piept.

— Bine, a spus Aro zîmbind cu superioritate. Am să încerc.

— Aşa.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— în orice caz, să nu-mi mai vorbeşti vreodată cum mi-ai vorbit acum. Tu înveţi de la mine. Sînt superiorul tău.

S-a întrerupt.

— Poate că mă cunoşti şi mă înţelegi, dar dacă am ajunge iar să ne altoim, eu te-aş ucide primul... uşor şi fără ezitare

S-a aşezat la loc.

— Tu şi Mwita nu mai aveţi voie să faceţi sex. Nu doar că-ţi perturbă învăţarea, dar dacă ai rămîne gravidă, ai risca mult mai mult decît viaţa ta şi viaţa copilului. Asta a păţit cu mult timp în urmă o femeie care învăţa şi ea Punctele. Sarcina îi era prea recentă ca să-şi dea seama maestrul ei. A dispărut de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Aro părea satisfăcut de şocul care mi se zugrăvise pe faţă.

— Ai pornit pe calea către ceva foarte puternic, dar instabil. Ai mai văzut ochiul tatălui tău biologic de cînd ai trecut prin iniţiere?

— Nu.

Aro a înclinat din cap.

— Acum nici n-are să mai încerce să te supravegheze. Atît e de puternic drumul tău. Dacă eviţi pur şi simplu să te întîlneşti cu el faţă în faţă, eşti în siguranţă.

A făcut o pauză.

— Să începem. Locul în care începem e alegerea ta. întreabă- mă ce doreşti să afli.

— Vreau să cunosc Marile Puncte Mistice, am spus.

— Mai întîi clădeşte fundaţia. Nu ştii nimic despre Puncte, aşa că nu eşti pregătită nici măcar să întrebi de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ele. Ca să obţii răspunsurile, trebuie să pui întrebările corecte.

Am chibzuit un moment, apoi am pus întrebarea.

— Prima soţie a lui papa. Pe ea de ce n-ai învăţat-o?

— Vrei să-mi cer iertare şi pentru greşelile din trecut, a spus
el.

Nu era adevărat, dar am răspuns:

— Da, vreau.

— Femeile sînt dificile. Njeri era ca tine. Sălbatică şi arogantă. La fel era şi mama ei.

A oftat.

— Din acelaşi motiv pentru care te-am refuzat pe tine. A fost o greşeală c-am refuzat s-o învăţ chiar şi nişte juju mărunte. La iniţiere ar fi dat greş.

Speram că Njeri îi auzea vorbele. Aveam credinţa că îl auzea.

— Păi... Bine. Cred că următoarea mea întrebare e... Ea cine era?

Nu m-a surprins că Aro înţelegea la cine mă refer, la femeia a cărei moarte o experimentasem forţată de bărbatul în negru.

— Pe Sola să-l întrebi, s-a răstit el.

— Bărbatul care m-a iniţiat pe mine? am întrebat.

Aro a dat din cap aprobator.

— Şi deci, cine-i Sola?

— Un vrăjitor ca şi mine, dar mai bătrîn. A avut mai mult timp să adune, să absoarbă şi să ofere.

— De ce-are pielea aşa albă? E fiinţă omenească?

Aro a rîs zdravăn, de parcă şi-ar fi amintit o glumă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Da, a spus el. Dă cu oasele şi-ţi citeşte viitorul. Dacă meriţi, îţi arată moartea. Trebuie să experimentezi moartea ca să treci iniţierea, dar dac-o experimentezi nu înseamnă că treci. Asta se decide după aceea. Aproape toţi cei care trec prin moarte trec şi iniţierea. Există şi cîţiva... ca Mwita, care sînt respinşi dintr-un motiv sau altul.

— De ce n-a trecut Mwita?

— Nu prea ştiu. Nici Sola nu ştie.

— Dar tu, Aro? Cum a fost in cazul tău? Care-i povestea ta?

Iarăşi s-a uitat la mine in felul acela, de parcă nu meritam să-
mi spună. Nici nu era conştient de privirea aceea. Nu şi-o putea controla. *Avea dreptate mama,* mi-am spus. *Toţi bărbaţii poartă povara prostiei.* Acum rid cînd îmi vin asemenea gînduri. Măcar de-ar fi şi pentru femei atît de simplu de purtat.

— De ce te uiţi aşa la mine? m-am răstit la el înainte să-mi pot înghiţi vorbele.

S-a ridicat şi a pornit către deşert, loc care acum prezenta şi un oarecare mister pentru mine. M-am ridicat şi am pornit după el. Am mers amîndoi pînă abia dacă îi mai zăream coliba în depărtare.

— Eu sînt din Gadi, un sat de pe al patrulea dintre cele Şapte Rîuri, a spus el.

— De-acolo era şi povestitoarea.

— Da, dar eu sînt mult mai bătrîn decît ea. Am ştiut ce-o să urmeze încă dinainte să se stîrnească revolta okeke. Părinţii mei erau pescari.

S-a întors spre mine şi mi-a zîmbit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Pot s-o numesc pe mama pescăriţă? Ţi se pare potrivit?

I-am întors zîmbetul.

— Da, foarte potrivit.

Şi-a dres glasul ostentativ.

— Sînt al zecelea din unsprezece copii. Toţi ne ocupam cu pescuitul. Bunicul din partea tatălui era vrăjitor. M-a bătut în ziua cînd a văzut cum m-am transformat în vidră. După care m-a învăţat tot ce ştia. Mă preschimb de cînd aveam nouă ani. Prima dată stăteam la rîu, cu undiţa în mînă, şi s-a apropiat o vidră. M-a privit ţintă. Nu-mi aduc aminte din momentele acelea decît că m- am întors în mine însumi cînd eram în mijlocul rîului. M-aş fi înecat dacă nu era pe-aproape una dintre surorile mele cu barca ei, să mă vadă zbătîndu-mă. Iniţierea am trecut-o la treisprezece ani. Bunicul ştia foarte multe, dar tot sclav era şi el, cum eram toţi. Nu, nu toţi. Pînă la urmă am refuzat soarta ce-mi fusese stabilită de Marea Carte. într-o zi, am văzut-o pe mama bătută pînă la sînge fiindcă rîsese de un bărbat nuru care se împiedicase şi căzuse. Am dat fuga s-o ajut, dar pînă să ajung la ea, tata m-a înşfăcat şi m-a bătut atît de rău, încît mi-am pierdut cunoştinţa. Cînd mi-am venit în fire, aici, chiar în locul ăsta, m-am preschimbat în vultur şi am plecat în zbor. Nu ştiu cîtă vreme am rămas vultur. Mulţi ani. Cînd m-am decis în sfîrşit să mă preschimb la loc, nu mai eram un băietan. Am devenit un bărbat pe nume Aro, care călătorea, asculta şi privea. Ăsta-s eu. înţelegi?

înţelegeam. Dar lăsase nespuse unele lucruri despre el. Cum ar fi relaţia cu ada.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Iniţierea ta, am spus. Ce-ai...

— Am văzut moarte, ca şi tine. 0 să-ţi revii pînă la urmă, Onyesonwu. A fost ceva ce trebuia să vezi. Ni se întîmplă tuturor. Ne temem de ceea ce nu cunoaştem.

— Dar femeia aia, sărmana de ea...

— Ni se întîmplă tuturor. Nu plînge pentru ea. Ea a ajuns în sălbăticie. Mai bine s-o feliciţi.

— în sălbăticie?După moarte, într-acolo duce drumul, a spus el şi a zîmbit cu superioritate. Cîteodată şi înainte de moarte. Tu ai fost dusă acolo cu forţa prima dată. Acolo îi duce pe cei sensibili clitorisul sau penisul cînd trec printr-o astfel de traumă. De asta mi-am făcut griji cu circumcizia ta. Trebuie să treci hotarul în sălbăticie în timpul iniţierii. Faptul că eşti eshu te-a salvat, fiindcă nimic care e luat dintr-un trup de eshu nu e pierdut definitiv decît la moarte.

Am mai mers timp de cîteva minute, în vreme ce reflectam la toate acestea. Mi-aş fi dorit să mă aflu departe de el, să mă aşez şi să cuget. Aro sugera că făcusem să-mi crească înapoi clitorisul în timpul iniţierii şi că mi-l scosesem iar după aceea, fiindcă trebuia să-l fac să crească din nou cînd eram cu Mwita. Mă întrebam de ce făcusem asta, de ce mi-l îndepărtasem iar? Obiceiurile Jwahirului se lipiseră de mine mai tare decît îmi dădeam seama.

— Ce ţi s-a-ntîmplat atunci, în prima zi cu vidra? l-am întrebat. în ziua cînd era să te îneci? De ce se-ntîmplă aşa?

— Am fost vizitat. Toţi sîntem vizitaţi.

— De cine?

Aro a ridicat din umeri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De oricine trebuie să ne viziteze ca să ne arate cum să facem ce trebuie să facem.

— Sînt prea multe lucruri aici cam fără noimă. Goluri…

— Ce te face să crezi c-ar trebui să înţelegi tu totul? m-a întrerupt el. Asta-i o lecţie pe care trebuie s-o înveţi, nu să fii furioasă tot timpul. N-o să ştim niciodată exact de ce sîntem, ce sîntem şi aşa mai departe. Tot ce poţi să faci e să-ţi urmezi calea pînă în sălbăticie, iar de-acolo mergi mai departe, fiindcă aşa trebuie să fie.

Ne-am întors la colibă păşind pe propriile noastre urme. Mă bucuram. îmi ajunsese pe ziua aceea. Nici nu ştiam eu că fusese cea mai liniştită zi dintre toate. încă nu văzusem nimic.

Capitolul 22

******ebook converter DEMO Watermarks******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

*Pace

E o zi pe care am retrăit-o de multe ori in ultimul an ca să-mi amintesc că viaţa are şi părţi bune. Era o Zi de Odihnă. Festivalul Ploii durează patru zile, timp in care nimeni nu munceşte. în toată piaţa se montează stropitori făcute din staţii de captare. Oamenii se strîng sub umbrele, se uită la acrobaţii cîntăreţi şi cumpără igname fierte, tocană, supă de curry şi vin de palmier.

Ziua aceasta memorabilă era prima dintre zilele festivalului, cînd nu se întîmplă mare lucru, doar se aduna lumea să piardă vremea şi să audă ce s-a mai întîmplat. Mama îşi petrecea după- amiaza cu ada şi cu Nana înţeleapta.

Mi-am făcut o ceaşcă de ceai şi m-am aşezat pe treptele din faţă să mă uit la trecători. în sfîrşit, dormisem şi eu bine. Fără coşmaruri, fără dureri de cap. Soarele îmi încălzea plăcut faţa. Ceaiul era tare şi delicios. Era chiar ziua de dinainte să fi început învăţarea Punctelor. Cînd încă mai eram în stare să mă relaxez.

De cealaltă parte a străzii, un cuplu tînăr le arăta prietenilor pruncul nou-născut. în apropiere, doi bătrîni jucau concentraţi o partidă de Warri. Pe marginea drumului, o fată şi doi băieţi desenau cu nisip colorat. După înfăţişare, fata părea pe cale să împlinească unsprezece ani... Am scuturat din cap. Nu, nu voiam să mă gîndesc la astfel de lucruri. Am privit în lungul străzii. Am zîmbit larg. Mwita, cu caftanul lui cafeniu-pal fluturînd în vînt, mi-a zîmbit şi el la fel de larg. *De ce insistă să poarte culoarea asta?* m-am întrebat, deşi îmi plăcea într-un fel. Mwita s-a aşezat lîngă mine.

— Cum îţi merge? m-a întrebat.

Am dat din umeri. Nu voiam să mă gîndesc la cum îmi merge. Mwita mi-a atins una dintre cozile lungi, a împins-o într-o parte
******ebook converter DEMO Watermarks******* şi m-a sărutat pe obraz.

— Nişte dulciuri cu cocos.

Şi mi-a întins cutia pe care o ţinuse sub braţ.

Am stat acolo unul lîngă altul, suficient de aproape cît să ni se atingă umerii, şi am mîncat prăjiturile moi, pătrăţoase. Mwita mirosea bine tot timpul, a mentă şi a salvie. Avea mereu unghiile îngrijit tăiate. Făcea parte din educaţia lui de nuru înstărit. La okeke, bărbaţii se îmbăiau de cîteva ori pe zi, dar numai femeile îşi îngrijeau aşa pielea, unghiile şi părul.

Cîteva minute mai tîrziu au sosit Binta, Luyu şi Diti, pe cămila lui Luyu. Erau un vîrtej de veşminte viu colorate şi de uleiuri parfumate. Prietenele mele. M-a surprins că nu venea şi un alai de bărbaţi în urma cămilei lor. Dar, în fond, lui Luyu îi plăcea să călărească în galop.

— Aţi venit devreme, le-am spus.

Mă aşteptam să apară abia peste vreo trei ceasuri.

— N-aveam nimic mai bun de făcut, a spus Luyu, ridicînd din umeri şi întinzîndu-mi două sticle cu vin de palmier. Aşa că m- am dus acasă la Diti şi nici ea n-avea nimic mai bun de făcut. Pe urmă ne-am dus să ne vedem cu Binta şi nici ea n-avea nimic mai bun de făcut. Tu ai altceva mai bun de făcut?

Am pufnit toţi în rîs. Mwita le-a oferit cutia de prăjituri cu cocos, din care au luat bucuroase. Am jucat o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

partidă de Warri. La final, eram toţi veseli şi cu chef de la vinul adus de Luyu. Eu le-am cîntat nişte cîntece, ei au aplaudat. Luyu, Diti şi Binta nu mă auziseră niciodată cîntînd. Erau uimite, iar eu, pentru prima dată, eram mîndră. Mai spre seară ne-am mutat înăuntru. Se înnoptase demult şi noi tot mai vorbeam despre lucruri fără mare însemnătate. Insignifianţă. Minunata lipsă de importanţă.

închipuiţi-vă acel moment cu noi acolo şi ţineţi-l minte.

Negreşit, cu toţii ne-am pierdut cea mai mare parte a inocenţei. Sau pe toată, in cazul meu, al lui Mwita şi al Bintei. Dar in ziua aceea toţi ne simţeam bine şi eram fericiţi. Lucrul acesta avea să se schimbe curînd. îndrăznesc să spun că imediat după Festivalul Ploii, cînd m-am întors la coliba lui Aro, restul poveştii mele, deşi se întinde pe patru ani, începe să se deruleze foarte repede.

Capitolul 23
Bushcraft-

— Bricoler, persoană care foloseşte tot ce are la dispoziţie ca să facă ceea ce are de făcut, a spus Aro. Asta trebuie să devii. Fiecare dintre noi îşi are uneltele lui. Una dintre uneltele tale este energia, de asta te înfurii cu atîta uşurinţă. întotdeauna unealta se cere folosită. Şmecheria e să înveţi *cum* s-o foloseşti.

îmi luam notiţe cu un creion de cărbune ascuţit pe o bucată de hîrtie. La început, avusese pretenţia să memorez toate lecţiile, dar eu învăţ cel mai bine cînd îmi notez lucruri.

— Altă unealtă pe care o ai la dispoziţie este puterea de a-ţi schimba forma. Deci ai deja unelte cu care să

întrebuinţezi două dintre cele patru Puncte. Iar acum, dacă mă gîndesc bine, ai şi una cu care să-l întrebuinţezi pe-al treilea. Ştii să cînţi. Comunicare.

A dat din cap, încruntîndu-se ca pentru sine.

—Da, *sha.*

— Noi doi am avut drum lung pînă aici, aşa că ascultă-mă. A tăcut puţin.

— Şi mai lasă cărbunele ăla, n-ai voie să-ţi notezi asta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks********Niciodată* nu trebuie să-i înveţi asta pe alţii decît dacă au trecut şi ei iniţierea.

— Aşa am să fac, i-am răspuns încordată.

Desigur, pentru că vă spun toate acestea, vă puteţi da seama că am minţit. La momentul acela am spus adevărul. Dar multe s- au petrecut de atunci. Acum secretele sînt mai puţin importante pentru mine. Dar înţeleg de ce lecţiile acestea nu sînt de găsit nicăieri, nici măcar în Casa lui Osugbo - despre care ştiu acum că mi-a dat brînci afară folosindu-se de trucurile ei enervante. Ştia că numai Aro putea să mă înveţe.

— Nici măcar pe Mwita, a spus el.

— Bine.

Aro şi-a suflecat mînecile lungi.

— Tu deţii cunoaşterea asta, o ai în tine de cînd... de cînd m-ai cunoscut. Asta s-ar putea să fie de folos sau să nu fie. Vom vedea.

Am dat din cap a încuviinţare.

— Totul se bazează pe echilibru.

S-a uitat la mine ca să se asigure că ascult.

Am dat iar din cap.

— Regula de aur este să laşi vulturul şi uliul să se aşeze la odihnă. Să laşi cămila şi vulpea să bea apă. Toate locurile funcţionează pe baza acestei reguli flexibile, dar trainice. Echilibrul nu se poate strica, dar se poate dilata. Asta se-ntîmplă cînd lucrurile merg prost. Vorbeşte, ca să ştiu că mă auzi.

— Bine, am spus.

Dorea să-i confirm în permanenţă că înţeleg.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Punctele Mistice sînt aspecte ale tuturor lucrurilor. Un vrăjitor poate să le manipuleze cu uneltele lui ca să facă să se întîmple anumite lucruri. Nu e „magia" din poveştile pentru copii. Lucrul cu Punctele e mult peste orice juju.

— Bine, am repetat.

— Dar există o logică in asta, o logică neîndurătoare şi imperturbabilă. Nimic din ceea ce trebuie să creadă omul nu poate să rămînă nevăzut sau neperceput. Nu sîntem chiar incapabili să percepem lucrurile din jurul nostru şi din noi, Onyesonwu. Dacă eşti atentă, poţi să le cunoşti.

— Bine, am spus.

A tăcut puţin.

— E dificil. N-am mai spus asta niciodată cu glas tare. E ciudat.

Am aşteptat să continue.

— Există patru Puncte, a rostit el cu glas sonor. Okike, Alusi, Mmuo, Uwa.

— Okike? nu m-am putut abţine. Dar...

— Doar nişte nume. Marea Carte spune că okeke au fost primii oameni de pe pămînt. Punctele Mistice erau cunoscute cu mult înainte să existe nenorocita asta de carte. Nume, nume, nume, a spus el, fluturînd din mînă. N-au mereu aceeaşi valoare.

— Bine, am spus.

— Punctul Uwa reprezintă lumea fizică, trupul, a continuat Aro. Schimbare, moarte, viaţă, legături. Tu eşti eshu. Aceasta e unealta cu care poţi tu să manipulezi.

Am dat din cap, încruntată.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—Punctul Mmuo e sălbăticia, a spus el, mişcîndu-şi mîna ca şi cînd şi-ar fi trecut-o peste încreţiturile de pe suprafaţa unei ape.

— Energia ta uriaşă îţi permite să străbaţi cu uşurinţă sălbăticia în timp ce porţi povara vieţii. Viaţa atîrnă foarte greu. Ai fost de două ori în sălbăticie. Am bănuiala că au mai fost şi alte ocazii cînd ai păşit în ea.

—Dar...

— Nu mă întrerupe, a spus el. Punctul Alusi reprezintă zeităţi, forţe, spirite, fiinţe non-uwa. Masca pe care ai întîlnit-o in ziua cînd ai venit aici era un alusi. Ele populează sălbăticia. Lumea uwa e condusă tot de alusi. Magicienii şi ghicitorii neghiobi cred că lucrurile stau invers.

A rîs sec.

— în sfîrşit, Punctul Okike îl reprezintă pe Creator. Punctul acesta nu poate fi atins. Nici un instrument nu îl poate face pe Creator să-ntoarcă spatele la ceea ce a creat.

Şi-a desfăcut mîinile.

—Cutia cu unelte a vrăjitorului, o numim Bushcraft.

S-a oprit din vorbit şi a rămas în expectativă. Am înţeles că era momentul să-l întreb ce doream să ştiu.

—Cum aş putea... Dacă am fost în sălbăticie, asta înseamnă că am fost moartă?

Aro s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Cuvinte, nume, cuvinte, nume. Uneori n-au nici o importanţă.

A bătut din palme şi s-a ridicat în picioare.

—O să te învăţ ceva care are să te facă să vomiţi. Mwita are curs cu vindecătorul azi, dar în privinţa asta

******ebook converter DEMO Watermarks*******

n-avem ce face. O să se întoarcă la timp ca să aibă grijă de tine dacă e nevoie. Hai. Mergem să ne îngrijim de caprele mele.

O capră neagră şi o capră maronie şedeau la umbră în şopronul de lîngă coliba lui Aro. La apropierea noastră, cea neagră s-a ridicat şi s-a întors. Ne-a oferit priveliştea clară a anusului ei care se deschidea ca să împingă afară mici ghemotoace de fecale rotunde şi negre. în arşiţa uscată, făcea aerul să miroasă şi mai puternic, şi mai înţepător a capre şi a mosc. M-am încruntat şi mi-am umflat nările, dezgustată. Niciodată nu-mi plăcuse mirosul de capre, deşi carnea o mîncam.

—Ah, una s-a oferit singură, a rîs Aro.

A luat capra neagră de coarne şi a dus-o in spatele colibei.

—Apucă-l, mi-a spus, luîndu-mi mina şi punînd-o pe un corn.

Apoi a intrat in colibă. M-am uitat la capra care îşi smucea
capul să scape din strînsoarea mea. Cînd m-am întors, Aro ieşea din colibă cu ditamai cuţitul.

Am ridicat o mînă să mă apăr. El m-a ocolit, a apucat cornul caprei, i-a întors capul şi i-a tăiat beregata. Eram atît de pregătită să mă lupt cu el, încît sîngele caprei şi răgetele ei de groază şi durere puteau la fel de bine să fi fost ale mele. Pînă să-mi dau seama ce fac, am îngenuncheat în faţa animalului înspăimîntat, i- am apăsat cu mîinile beregata sîngerîndă şi am închis ochii.

— Nu încă! a spus el, apucîndu-mă de braţ şi smucindu-mă înapoi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am trîntit pe nisip. *Ce s-a-ntîmplat?* era singurul lucru la care mă puteam gîndi în timp ce capra sîngera de moarte sub ochii mei. Privirea i-a devenit somnoroasă. S-a lăsat pe genunchii noduroşi, uitîndu-se acuzator la Aro.

— N-am mai văzut să facă asta cineva neînvăţat, a spus Aro ca pentru sine.

— Ă? am spus, cu răsuflarea tăiată, uitîndu-mă cum se scurgea viaţa din capră.

Mă mînca pielea de pe mîini.

Aro şi-a mîngîiat bărbia.

— Şi chiar ar fi făcut-o. Sînt sigur, *sha.*

— Ce…

— Şşt, a făcut el, încă gînditor.

Capra şi-a culcat capul pe copite, a închis ochii şi n-a mai mişcat.

— De ce-ai…, am început.

— Mai ţii minte ce i-ai făcut tatălui tău?

— Ăă… da.

— Fă şi acum, a spus el. Spiritul acestei capre, *mmuo-a,* încă mai e prin preajmă, ameţit. Adu-l înapoi şi pe urmă închide rana cum ai vrut adineauri.

— Dar nu ştiu cum. Data trecută… mi-a ieşit pur şi simplu.

— Atunci, mai fă o dată pur şi simplu, a spus el, tot mai agitat. La ce-mi foloseşte mie atîta îndoială, *sha*? Of, of.

M-a tras în picioare şi m-a împins către leşul caprei.

— Haide!

Am îngenuncheat şi mi-am aşezat palma pe gîtul ei plin de sînge. M-a trecut un fior de repulsie. Nu din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pricina caprei moarte, ci din cauză că murise atît de recent. Am încremenit. *Simţeam* cum se mişcă în jurul meu *mmuo-a.* Era un uşor freamăt în aer, un zgomot nisipos, slab în apropiere.

— Se-ntîmplă, am şoptit.

— Asta-i bine, a spus Aro în spatele meu.

Nu i se mai simţea frustrarea în voce.

Sărmana făptură era îngrozită şi descumpănită. M-am uitat la Aro.

— De ce-ai omorît-o aşa? A fost o cruzime.

— Ce-i cu voi, femeile? s-a răstit Aro. Chiar trebuie să plîngeţi din orice?

Furia a izbucnit în mine şi am simţit cum pămîntul mi se încălzeşte sub tălpi. Apoi am avut senzaţia că îngenunchez pe sute de furnici cu trupuri de metal. Se mişcau sub mine, infiltrînd ceva în trupul meu. Am înţeles. Am ridicat-o de la pămînt şi mi- am împins-o în palme. Mai mult şi mai mult - era resursa nesfîrşită. M-am hrănit din furia mea faţă de Aro şi din propria mea rezervă de putere. M-am hrănit şi din forţa lui Aro. M-aş fi
hrănit şi din Mwita de-ar fi fost acolo.

— Acum, a spus încet Aro. Vezi.

Vedeam.

— De data asta, controleaz-o.

Tot ce vedeau ochii mei era leşul caprei. însă *mmuo-a* gonea în cerc în jurul meu. îl simţeam chiar lîngă mine, copita lui pe piciorul meu în timp ce urmărea ce fac. Sub mîna mea, tăietura din gîtlej se... învolbura. Marginile i se împleteau una cu cealaltă. Priveliştea mi-a provocat greaţă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Du-te, i-am spus mmiio-a-ului.

Un minut mai tîrziu, mi-am tras mîna, am întors capul şi m-a cuprins cu violenţă un val de greaţă. N-am văzut capra ridicîndu- se de jos şi scuturînd din cap. Vomitam prea zgomotos ca să-i aud behăitul vesel sau să-i simt capul lipit de coapsa mea în semn de mulţumire. Aro m-a ajutat să mă ridic. Pe drumul scurt pînă la coliba lui Mwita, am vomitat din nou. Iarăşi fîn şi iarbă. Respiraţia mea avea iz de capră vie, iar asta m-a făcut iar să vomit.

— Data viitoare o să-ţi fie mai bine, a spus Aro. în curînd, readucerea la viaţă n-o să mai aibă cine ştie ce efect fizic asupra ta.

Mwita s-a întors tîrziu. Aro nu era bun de îngrijitor. Se asigura că nu mă înec cu propria-mi vomă, dar nu-mi spunea nici o vorbă de alinare. Nu era genul lui. în seara aceea, Mwita mi-a ras firele de păr de capră care îmi creşteau pe dosul mîinii. M-a asigurat că n-aveau să crească la loc, dar ce-mi păsa mie? Mă simţeam prea rău. Nu m-a întrebat din ce motiv boleam în aşa hal. Ştia, din ziua în care îmi începusem învăţătura, că nu va avea acces la o anumită parte din mine.

Mwita cunoştea mai multe decît cel mai bun vindecător din
Jwahir. Pînă şi Casa lui Osugbo îl considera demn de cărţile sale, căci Mwita devora cărţile de medicină pe care le găsea acolo. Fiind un asemenea cunoscător al trupului omenesc, era în stare să-l calmeze şi pe al meu. Dar unele lucruri de care sufeream veneau din sălbăticie. El n-avea ce să facă în privinţa asta. Aşa că am suferit din greu în noaptea aceea, însă nu atît de mult pe cît ar fi fost posibil.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Aşa s-au petrecut lucrurile timp de trei ani şi jumătate. Cunoaştere, sacrificiu şi dureri de cap. Aro m-a învăţat cum să vorbesc cu măştile. Aşa am ajuns să aud voci şi să cînt tot felul de cîntece ciudate. Din ziua cînd am învăţat cum să planez prin sălbăticie, am fost de nevăzut timp de o săptămînă. Mama abia dacă mă vedea la faţă. Cîţiva oameni au crezut probabil că murisem după ce au văzut ceea ce credeau a fi fantoma mea. Chiar şi mai tîrziu, tot mai apăreau momente în care nu eram cu adevărat nici acolo, nici aici.

Am învăţat să-mi folosesc capacităţile de eshu nu doar ca să mă preschimb în animale, ci şi ca să-mi cresc şi să-mi schimb părţi din trup. Mi-am dat seama că puteam să-mi schimb puţin chipul, modificîndu-mi buzele şi pometii, iar dacă mă tăiam, puteam să-mi vindec rana. Luyu, Binta şi Diti mă priveau în timp ce învăţam. Se temeau pentru mine. Şi cîteodată păstrau distanţa, temîndu-se şi pentru ele.

Mwita devenea tot mai apropiat de mine şi tot mai distant faţă de mine. El era vindecătorul meu. El era perechea mea, căci, cu toate că nu puteam avea contact sexual, puteam să ne culcăm îmbrăţişaţi, să ne sărutăm pe buze, să ne iubim din tot sufletul. Şi totuşi, el n-avea acces la înţelegerea a ceea ce mă modela pe mine într-o făptură care îi stîrnea deopotrivă uimire şi invidie.

Mama lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul. Tatăl meu biologic
aştepta.

Mintea mea evolua şi se îmbogăţea. Dar toate se întîmplau cu un motiv anume. Soarta se pregătea pentru

******ebook converter DEMO Watermarks*******

faza următoare. După ce vă voi fi povestit, veţi decide singuri dacă eu eram pregătită pentru ea.

Capitolul 24
Onyesonwu în piaţă

Poate de vină a fost poziţia soarelui. Sau poate felul în care cerceta omul acela o ignamă. Sau felul în care se uita femeia la o roşie. Ori poate a fost din cauza acelor femei care rîdeau de mine. Sau a bătrînului care mă privea fioros. De parcă n-aveau alte motive de îngrijorare. Sau poate-a fost de vină poziţia soarelui, sus pe cer, strălucitor, incandescent.

Indiferent ce-a fost m-a făcut să mă gîndesc la ultima mea lecţie cu Aro. Fusese enervantă la culme. Scopul său era să mă înveţe să văd locuri îndepărtate. Ne aflam în anotimpul ploilor, deci nu era prea greu de adunat apă de ploaie. Am dus apa în coliba lui Aro şi m-am concentrat asupra ei, străduindu-mă să văd ceea ce căutam. Aveam în minte veştile aduse de povestitoare cu un an în urmă.

Mă aşteptam să văd oameni din neamul okeke slugărind pentru nuru. Mă aşteptam să văd oameni din neamul nuru văzîndu-şi de treburile lor ca şi cum ar fi fost ceva normal. Probabil că mă conectasem la partea cea mai rea a Vestului. Apa de ploaie mi-a arătat carne sfîşiată şi supurîndă, penisuri erecte şi însîngerate, tendoane, intestine, foc, piepturi respirînd din greu, trupuri scuturate de gemete, angrenaje ale răului. Fără să- mi dau seama ce fac, mina mea a plesnit dintr-o parte castronul de lut, care s-a izbit de perete şi s-a spart in două.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Se-ntîmplă in continuare! am ţipat la Aro, care era afară, îngrijind de capre.

— Credeai că s-a terminat? a spus el.

Crezusem. Cel puţin o vreme. Pînă şi eu practicasem într-o *oarecare* măsură negarea ca să-mi pot trăi viaţa.

— Se termină, şi după o vreme începe iar, a spus Aro.

— Dar de ce? Ce e...

— Nici o fiinţă, om sau animal, nu se bucură în sclavie. Nuru şi Okeke încearcă să trăiască laolaltă, pe urmă se luptă, pe urmă încearcă să trăiască laolaltă, pe urmă se luptă. Poporul okeke scade numeric în perioada asta. Dar îţi aminteşti profeţia de care vorbea povestitoarea.

Am dat din cap că da. Cuvintele povestitoarei îmi stăruiau în minte de ani de zile. în Vest, spusese ea, un clarvăzător nuru profeţise că va veni un vrăjitor nuru care va schimba ce era scris.

— Va veni şi asta, a spus Aro.

Mergeam prin piaţă şi îmi tot frecam fruntea, soarele mă împungea de parcă m-ar fi aţîţat, cînd am auzit rîsetul femeii. M- am întors. Venise dinspre un grup de tinere. Femei de vîrsta mea. în jur de douăzeci de ani. De la vechea mea şcoală. Le cunoşteam.

— Uitaţi-vă la ea, am auzit-o pe una spunînd. Prea gălbejită pentru măritiş.

Am simţit-o căzînd, inundîndu-mi mintea. Ultima picătură, îmi ajunsese. Gata cu Jwahirul, cu locuitorii lui la fel de umflaţi şi plini de ei ca însăşi Doamna de Aur.

— E vreo problemă? le-am întrebat pe un ton ridicat.

S-au uitat la mine de parcă *eu* eram cea care le deranja *pe ele.*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Vorbeşte mai încet, a spus una dintre ele. Aşa prost te-a educat cine te-a educat?

— Abia de-a educat-o cineva, nu mai ştii? a spus alta.

Cîţiva oameni s-au oprit din vîndut şi cumpărat ca să asculte.

Un bătrîn s-a uitat urît la mine.

— Care-i problema voastră, oameni buni? am spus, răsucindu- mă ca să le vorbesc tuturor celor din jur. Toate astea sînt lipsite de importanţă! Nu vă daţi seama?

M-am întrerupt ca să-mi trag sufletul, sperînd de fapt să se adune spectatori.

— Da, vorbesc, veniţi să ascultaţi. Să vă răspund la *toate* întrebările pe care vi le puneţi de-atîta vreme! le-am spus rîzînd.

Mulţimea depăşea deja adunarea firavă care o ascultase pe povestitoare vorbind în noaptea aceea.

— La doar o sută şaizeci de kilometri distanţă, okeke sînt şterşi de pe faţa pămîntului cu miile! am strigat, simţind cum mi se urcă sîngele la cap. Şi totuşi, aici, noi ne vedem de viaţa noastră confortabilă. Jwahirul întoarce fundul lui gras şi leneş la toate astea. Poate chiar *speraţi* că fraţii noştri de-acolo vor dispărea în sfîrşit, ca să nu mai auziţi de ei. Unde vă e *furia?*

Acum plîngeam, şi tot singură stăteam în faţa lor. Era la fel ca întotdeauna. De aceea şi luasem hotărîrea să rostesc vorbele învăţate de la Aro. Mă avertizase el să nu folosesc acele cuvinte. Spusese că n-aveam nici pe departe vîrsta potrivită ca să le rostesc. *O să vă deschid cu forţa ochii ăia blestemaţi,* mi-am spus în timp ce vorbele mi se rostogoleau de pe buze uşor şi curgător ca mierea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

N-am să vă spun cuvintele. Doar să ştiţi că le-am rostit. Apoi nările mi-au fremătat şi am absorbit tulburarea, furia, vinovăţia şi teama care fremătau în jurul meu. Făcusem la fel şi la funeraliile lui papa, fără să conştientizez, şi cu capra, ştiind prea bine ce fac. Am trecut dincolo. *Ce vor vedea ei?* m-am întrebat, temîndu-mă deodată. *în fine, acum nu mai e cale de întors.* Am săpat adînc în ceea ce mă făcea să fiu eu însămi şi i-am dus în ceea ce trăise mama.

N-ar fi trebuit să fac aşa ceva niciodată.

Eram cu toţii acolo, numai ochi, urmărind. Eram vreo patruzeci cu totul şi toţi eram deopotrivă mama şi bărbatul care contribuise la conceperea mea. Bărbatul care mă urmărea de cînd aveam unsprezece ani. L-am văzut cu toţii coborînd de pe scuter şi uitîndu-se în jur. L-am văzut cum a zărit-o pe mama. Avea faţa acoperită de văl. Avea ochi ca de tigru. Ca ai mei.

L-am văzut nenorocind-o şi distrugînd-o pe mama. Zăcea neputincioasă sub el. Se retrăsese în sălbăticie, veghind de acolo şi aşteptînd. Mereu veghea. Avea în ea un alusi. Am simţit cu toţii momentul în care s-a frînt voinţa mamei. Am simţit momentul de îndoială al atacatorului, momentul de dezgust faţă de sine însuşi. Apoi furia care venea dinspre oamenii lui l-a cuprins iar, umplîndu-i trupul de o vigoare nefirească.

Am simţit-o şi în mine. Ca un demon îngropat sub pielea mea încă de cînd fusesem concepută. Un dar de la tata, din materialul lui genetic viciat. Potenţialul şi gustul pentru cruzime. Le simţeam în oasele mele, solid, stabil, neclintit. Ah, trebuia să-l găsesc şi să-l omor.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Se auzeau ţipete de peste tot, din gura tuturor. Bărbaţii nuru şi femeile lor, cu pielea ca lumina zilei. Şi femeile okeke, cu pielea ca noaptea. Era o zarvă îngrozitoare. Unii dintre bărbaţi suspinau, rîdeau şi-i înălţau laude lui Ani în timp ce violau. Femeile o chemau pe Ani în ajutor, iar printre ele se numărau şi femei nuru. Nisipul se făcea bulgări de sînge, de salivă, de lacrimi şi de spermă.

Fiindcă eram de-a dreptul hipnotizată de ţipete, mi-a luat cîteva secunde bune să-mi dau seama că ele începeau să vină de la oamenii aflaţi în piaţă. Am oprit viziunea cum ai împături o hartă. în jurul meu, lumea plîngea şi suspina. Un bărbat a leşinat. Copiii alergau ca năuci. *Nu m-am gîndit la copii!* mi-am dat seama. Cineva m-a apucat de braţ.

— Ce-ai *făcut?* a strigat Mwita.

M-a tras după el atît de iute, încît n-am reuşit să-i răspund imediat. Oamenii din jur erau prea buimăciţi şi zguduiţi ca să ne oprească.

— *Trebuie* să ştie şi ei! am ţipat cînd mi-am recăpătat în sfîrşit suflul.

Am ieşit din piaţă şi am mers mai departe pe stradă.

— Doar fiindcă ne doare pe noi nu înseamnă că trebuie să-i doară şi pe alţii! a spus Mwita.

— Ba înseamnă! am strigat la el. Pe toţi ne doare, indiferent dacă ştim sau nu! Trebuie să înceteze!

— Ştiu! a răcnit şi Mwita. O ştiu mai bine decît tine!

— Tatăl *tău* n-a violat-o pe mama *ta* ca să te facă pe tine! Ce ştii *tu?*

S-a oprit din mers şi m-a înşfăcat de braţ.

— Ţi-ai pierdut controlul! a şuierat el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mi-a dat drumul la braţ cu un gest brutal.

— *Tu* nu ştii decît ce-ai văzut!

Am rămas fără replică. Eram mult prea sfidătoare şi nedornică să-mi recunosc tîmpenia pe care o scosesem pe gură şi lipsa de stăpînire.

— îţi zic eu, a spus el, coborînd vocea.

— Ce să-mi zici?

— Mişcă-te. O să-ţi zic pe drum. Sînt prea mulţi ochi aici.

Am mers vreo două minute înainte să-mi vorbească din nou.

— Tare proastă mai eşti cîteodată.

— Şi tu la...

Am închis gura.

— Crezi că ştii toată povestea, dar nu-i adevărat, a continuat
el.

S-a uitat în spate, m-am uitat şi eu. Nu ne urmărea nimeni, încă.

— Ascultă, a spus. E adevărat că eram pe drum spre est de unul singur cînd l-am cunoscut pe Aro. Dar a fost o vreme, imediat după... Cînd se luptau okeke şi nuru, iar eu m-am făcut nevăzut ca să scap, nu ştiam cum să rămîn aşa mai multă vreme, încă nu. Doar pentru cîteva minute, de fapt. Ştii cum e.

Ştiam. Avusesem nevoie de o lună ca să ajung să rămîn nevăzută timp de zece minute. Necesita multă concentrare. Mwita era foarte tînăr pe atunci; eram surprinsă că fusese în stare s-o menţină chiar şi atît.

— Am reuşit să ies din casă, din sat, să mă îndepărtez de luptele adevărate. Dar în deşert, sub cerul liber, m-au

******ebook converter DEMO Watermarks*******

prins repede rebelii okeke. Aveau macete, arcuri şi săgeţi şi cîteva arme de foc. M-au închis într-o baracă împreună cu nişte copii okeke. Urma să luptăm de partea taberei okeke. Omorau pe oricine încerca să fugă. încă din prima zi, am văzut o fată violată de unul dintre bărbaţi. Pentru fete fusese cel mai rău, fiindcă pe ele nu doar le băteau să se supună, ca pe noi toţi. Pe ele le şi violau. în noaptea următoare, am văzut un băiat împuşcat cînd încerca să evadeze. O săptămînă mai tîrziu, cîţiva dintre noi au fost obligaţi să omoare în bătaie alt băiat care încercase şi el să evadeze.

S-a întrerupt, cu nările fremătîndu-i.

—Pe mine, fiind *ewu,* mă băteau mai des şi mă supravegheau mai îndeaproape. Chiar şi cu toată vrăjitoria pe care o ştiam, tot mă temeam prea tare ca să încerc să fug. Ne-au arătat cum să tragem cu arcul şi să folosim macete. Aceia, puţini, dintre noi care au demonstrat că au ochi bun au fost învăţaţi să tragă cu arma. Eu mînuiam foarte bine armele de foc. Dar am încercat de două ori să mă sinucid cînd mi-au dat cîte una pe mînă. Şi de două ori m-au bătut pînă mi-au scos ideea asta din cap. Nişte luni mai tîrziu, am fost duşi să luptăm cu nuru, rasa de oameni alături de care crescusem ca într-o familie. Am omorît mulţi.

A oftat şi a povestit mai departe.

—într-o zi, m-am îmbolnăvit. Ridicaserăm tabăra în deşert. Se săpau gropi comune pentru cei care muriseră peste noapte. Multe mai erau, Onyesonwu. M-au aruncat şi pe mine acolo cu cadavrele cînd au văzut că nu mă mai puteam ridica de jos. Am fost îngropat de viu. Ei au plecat mai departe. După cîteva ore, mi-a scăzut febra şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

m-am dezgropat de-acolo. Imediat m-am dus să caut plante medicinale ca să mă vindec. Şi astfel am putut să călătoresc către est. Petrecusem două luni cu rebelii. Dacă n-aş fi părut mort, sînt convins că *eram* mort acum. *Ăştia* sînt „victimele" tale okeke nevinovate.

Ne opriserăm din mers.

— Nu-i aşa simplu cum crezi, a spus el. Dementă găseşti în ambele tabere. Ai grijă. Şi tatăl tău vede lucrurile tot în alb şi negru. Okeke e rău, nuru e bun.

— Dar nuru sînt de vină, am spus cu voce slabă. Dacă nu i-ar trata pe okeke ca pe nişte gunoaie, atunci nici okeke nu s-ar purta ca nişte gunoaie.

— Dar okeke nu-s în stare să *gîndească* cu capul lor? a întrebat Mwita. Ei ştiu cel mai bine cum e să fii în sclavie, şi totuşi uită-te ce le fac propriilor lor copii! Mătuşa şi unchiul meu nu erau ucigaşi, Onyesonwu! Au fost *omorîţi* de ucigaşi!

îmi era teribil de ruşine.

— Haide, a spus el, întinzînd mîna.

M-am uitat la ea şi am observat pentru prima dată o cicatrice abia vizibilă pe arătătorul drept. *De la un trăgaci de armă?* m-am întrebat.

O jumătate de oră mai tîrziu, mă aflam în faţa colibei lui Aro. Refuzasem să intru.

— Atunci, stai aici, îmi spusese Mwita. O să-i zic eu.

în timp ce el discuta cu Aro, eu mă bucuram să rămîn singură fiindcă... eram singură. Am lovit cu călcîiul în peretele colibei şi m-am aşezat pe jos. Am luat nişte nisip în căuşul palmei şi l-am lăsat să mi se scurgă printre degete. Un greiere negru a sărit peste piciorul meu şi un şoim a ţipat de undeva din cer. M-am uitat spre vest,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

unde avea să apună soarele şi să răsară luceferii. Am tras aer adînc în piept şi mi-am ţinut ochii larg deschişi. Stăteam complet nemişcată. Mi se uscaseră ochii. M-am simţit bine cînd mi-au dat lacrimile.

M-am ridicat, mi-am scos hainele, m-am preschimbat în vultur şi m-am înălţat în văzduh, în aerul acela fierbinte al după- amiezii care se sfîrşea.

M-am întors după un ceas. Mă simţeam mai bine, eram mai calmă. Pe cînd mă îmbrăcam, Mwita a scos capul pe uşa colibei lui Aro.

— Hai repede, mi-a spus el.

— Vin cînd am chef, am mormăit, netezindu-mi hainele.

în timp ce stăteam toţi trei de vorbă, m-am pomenit înfuriindu-mă din nou.

— Cine-o să-i pună capăt? am întrebat. N-are să se termine după ce-i vor fi ucis nuru pe toţi okeke de pe pămîntul care, chipurile, e al lor, nu-i aşa, Aro?

— Mă-ndoiesc, a răspuns Aro.

— Ei bine, am luat o hotărîre. Profeţia asta se va adeveri, iar eu vreau să fiu de faţă cînd o să se-ntîmple asta. Vreau să-l văd pe vrăjitor şi vreau să-l ajut să izbutească, indiferent ce va avea de făcut.

— Şi care e celălalt motiv pentru care te duci? a întrebat Aro.

— Să-l omor pe tata, am răspuns fără menajamente.

Aro a dat din cap aprobator.

— Păi, aici oricum nu poţi să rămîi. Pînă acum am reuşit să-i opresc pe oameni să vină după tine, dar de data asta ţi-ai înfipt gheara într-o parte dureroasă a spiritului jwahirian. Plus că te- aşteaptă taică-tău.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita s-a ridicat şi a ieşit fără o vorbă. Eu şi Aro am privit în urma lui.

— Onyesonwu, a spus Aro, o să fie o călătorie dificilă. Trebuie să fii pregătită pentru…

N-am mai auzit restul frazei, fiindcă vechea durere de cap a început iar să-mi pulseze în tîmple, tot mai tare cu fiecare lovitură. Cîteva secunde mai tîrziu ajungeam să mă simt ca de fiecare dată, de parcă eram cu lovită pietre în ţeastă. Era un amestec, plecarea lui Mwita din colibă, conştientizarea faptului că urma să părăsesc Jwahirul, imaginile violenţei care încă mi se mai învîrteau prin minte şi chipul tatălui meu biologic. Toate aceste lucruri mi-au declanşat deodată suspiciunea.

Am sărit în sus şi m-am holbat la Aro. Mă durea atît de tare, eram atît de zbuciumată, încît pentru a doua oară în viaţă am uitat să respir. Durerea de cap s-a intensificat şi totul în jur a căpătat nuanţe de roşu argintat. Expresia de pe faţa lui Aro m-a speriat şi mai tare. Era calm şi răbdător.

— Deschide gura şi trage aer în piept pînă nu leşini, mi-a spus. Şi stai jos.

Cînd, în cele din urmă, m-am aşezat la loc, am început să suspin.

— Nu se poate, Aro!

— Toţi iniţiaţii trebuie s-o vadă, a spus el şi a zîmbit cu tristeţe. Oamenii se tem de necunoscut. Ce metodă mai bună să-i înlături cuiva teama de moarte decît să i-o arăţi?

Mi-am apăsat palmele pe tîmple.

— De ce mă *urăsc* ei aşa de tare?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

într-un fel sau altul, tot o să sfîrşesc la închisoare şi pe urmă omorîtă cu pietre, şi multă lume o să se bucure foarte tare.

— O să afli tu, nu-i aşa? a spus Aro pe un ton solemn. De ce să- ţi stric surpriza?

M-am dus la Mwita. Aro îmi oferise tot felul de informaţii, inclusiv despre momentul în care considera că ar trebui să plec. Aveam două zile la dispoziţie. Mwita şedea pe patul lui, cu spatele la perete.

— Tu nu gîndeşti, Onyesonwu, mi-a spus el, uitîndu-se drept înainte fără nici o expresie în ochi.

— Tu ştiai? Ştiai că ceea ce-am văzut era propria mea moarte?

Mwita a deschis gura şi a închis-o la loc.

— Ştiai? l-am întrebat din nou.

S-a ridicat în picioare, m-a luat în braţe şi m-a strîns puternic. Am închis ochii.

— De ce ţi-a spus? m-a întrebat, cu buzele în dreptul urechii mele.

— Mwita, am uitat să respir. Aşa eram de încremenită.

— N-ar fi trebuit să-ţi spună.

— Nici nu mi-a spus. Pur şi simplu... mi-am dat eu seama.

— Atunci, ar fi trebuit să te mintă, a spus el.

Am stat aşa o vreme. Inspiram parfumul lui Mwita, dîndu-mi seama că era printre ultimele ocazii de-a mai face aşa ceva. L-am îndepărtat de mine şi i-am luat mîinile într-ale mele.

— Vin cu tine, a spus el înainte să apuc să deschid gura.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu. Eu cunosc deşertul. Pot să mă preschimb în vultur cînd e nevoie şi...

— îl cunosc şi eu la fel de bine ca tine, dacă nu şi mai bine. Cunosc şi Vestul.

— Mwita, tu ce-ai văzut? l-am întrebat, neluîndu-i în seamă vorbele din acel moment. Ai văzut... ai văzut-o şi tu pe-a ta, nu-i aşa?

— Onyesonwu, sfîrşitul cuiva e sfîrşitul lui şi cu asta, basta. Nu pleci singură. Nici să nu te gîndeşti. Du-te acasă. Vin la tine mîine după-amiază.

Am ajuns acasă pe la miezul nopţii. Planul pe care mi-l făcusem n-a fost o surpriză pentru mama. Aflase ce făcusem la piaţă. Vuia tot Jwahirul. Bîrfele nu circulau cu tot cu detalii, doar cu sentimentul general că sunt diabolică şi că ar trebui să fiu băgată la puşcărie.

— Mama, vine şi Mwita cu mine.

— Bun, a spus ea după cîteva clipe.

Cînd m-am întors să mă duc la mine în cameră, am auzit-o suspinînd. M-am întors la loc.

— Mama, eu...

A ridicat o mînă.

— Sînt om şi eu, dar nu-s proastă, Onyesonwu. Du-te să te culci.

M-am dus iar la ea şi am strîns-o îndelung în braţe. M-a împins către camera mea.

— Du-te la culcare, a spus, ştergîndu-se la ochi.

în mod surprinzător, am dormit adînc timp de două ore. Fără coşmaruri. Mai tîrziu în aceeaşi noapte - sau ar trebui să spun dimineaţă -, pe la ora patru, au apărut la fereastra mea Luyu, Binta şi Diti. Le-am ajutat să se caţăre în cameră. Au intrat şi au rămas toate trei în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

picioare. Am simţit nevoia să rîd. Era cel mai comic lucru pe care îl văzusem pe ziua aceea.

— Eşti bine? a întrebat Diti.

— Ce s-a-ntîmplat? a întrebat Binta. Trebuie s-auzim de la tine.

M-am aşezat pe marginea patului. Nu ştiam de unde să încep. Am ridicat din umeri şi am oftat. Luyu s-a aşezat lîngă mine. îi simţeam mirosul de ulei parfumat şi un vag iz de sudoare. în mod obişnuit, Luyu n-ar fi permis în veci să i se strecoare pe piele mirosul de transpiraţie. S-a uitat la obrazul meu atîta vreme, încît m-am întors spre ea, iritată.

— Ce-i?

— Am fost azi acolo, la piaţă, a spus ea. Am văzut... am văzut totul.

I s-au umplut ochii de lacrimi.

— De ce nu mi-ai spus?

Şi-a lăsat privirea în jos.

— Ba *ne-ai spus,* nu-i aşa? Cine era... era mama ta?

— Da, am spus.

— Arată-ne, mi-a cerut încet Diti. Vrem... să vedem şi noi.

Am ezitat înainte de a răspunde:

— Bine.

A doua oară n-a mai fost atît de zguduitor pentru mine. Am ascultat cu luare-aminte vorbele pe care i le-a mîrîit mamei bărbatul nuru, dar, oricît aş fi încercat, nu reuşeam să le pricep. Deşi rupeam puţin pe limba nuru, mama nu ştia boabă, iar viziunea aceasta era culeasă din experienţa ei. *Ce om josnic, sălbatic, crud,* mi-am spus. *O să-l fac eu să-şi dea ultima suflare.* După aceea, Binta

******ebook converter DEMO Watermarks*******

şi Diti au rămas încremenite în tăcere. în ce-o priveşte pe Luyu însă, singura diferenţă este că părea mai obosită.

— Plec din Jwahir, am spus.

— Atunci, vreau să vin şi eu cu tine, s-a trezit deodată Binta.

Am scuturat din cap imediat.

— Nu. Doar Mwita vine cu mine. Locul tău e aici.

— *Te rog,* m-a implorat ea. Vreau să văd cum e acolo, în lume. Locul ăsta... Trebuie să plec de lîngă papa.

Asta o ştiam toate. Chiar şi după atîtea intervenţii, tatăl Bintei tot nu era în stare să se înfrîneze. Deşi încerca s-o ascundă, Binta bolea frecvent. Era din pricina abuzurilor lui, din pricina durerii pe care i-o provoca. M-am încruntat cînd mi-am dat seama de ceva tulburător: dacă durerea vine doar atunci cînd femeia este excitată, ce înseamnă asta, că atingerea tatălui ei o excita? M-am cutremurat. Biata Binta. Peste toate acestea, mai şi purta eticheta de „fată atît de drăgălaşă, că nici măcar taică-său nu putea să-i reziste". Mwita mi-a spus că, din cauza asta, printre băieţi deja se încingea lupta pentru ea.

— Vreau să merg şi eu, a spus Luyu. Vreau să iau şi eu parte.

— Nici măcar nu ştiu ce urmează să *facem,* am îngînat. Nici
măcar...

— Merg şi eu, a spus Diti.

— Dar tu eşti logodită, a spus Luyu.

— Ha? am făcut, uitîndu-mă la Diti.

— Luna trecută, tatăl lui i-a cerut mina in numele lui fiu-său, a explicat Luyu.

— Tatăl cui? am întrebat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Al lui Fanaşi, bine'nţeles, a spus Luyu.

Fanaşi era iubirea lui Diti încă de pe vremea cînd erau foarte tineri. El era cel care se simţise atît de insultat cînd o atingea pe Diti şi ea ţipa de durere, încît refuzase ani de zile să mai stea de vorbă cu ea. Presupun că atîta durase pînă să se maturizeze şi el şi să înveţe că putea să-şi ia singur ce poftea să aibă.

— Diti, de ce nu mi-ai spus? am întrebat-o.

A dat din umeri.

— Nu mi s-a părut important, nu pentru tine. Şi poate că nici nu e, nu ştiu.

— Ba sigur că e.

— Păi..., a spus Diti, ai fi dispusă să vorbeşti cu Fanaşi?

Şi aşa se face că Mwita, Luyu, Binta, Diti, Fanaşi şi cu mine am ajuns a doua zi să stăm împreună în camera mare, în timp ce mama era la piaţă să cumpere provizii. Diti, Luyu, Binta şi eu aveam nouăsprezece ani. Mwita avea douăzeci şi doi, iar Fanaşi avea douăzeci şi unu. Toţi eram teribil de naivi şi ne bălăceam în ceea ce aveam să-mi dau seama mai tîrziu că e doar iluzie şi dorinţă deşartă.

Fanaşi se înălţase binişor în ultimii ani. Ne depăşea cu jumătate de cap pe mine şi pe Mwita, cu un cap pe Luyu şi Diti şi încă şi mai mult pe Binta, cea mai mărunţică dintre noi. Era un tînăr lat în umeri, cu pielea netedă şi oacheşă, cu ochi pătrunzători şi braţe puternice. S-a uitat la mine foarte suspicios. Diti i-a adus la cunoştinţă planul ei. El şi-a întors privirea spre Diti, apoi iar spre mine şi, surprinzător, n-a spus nimic. Semn bun.

— Nu sînt ce zic ei că sînt, i-am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eu ştiu ce-mi zice Diti, a răspuns cu vocea lui joasă. Dar numai atît.

—Vrei să vii cu noi? l-am întrebat.

Diti insista că Fanaşi e un liber-cugetător. Spunea că făcuse şi el parte din publicul povestitoarei în ziua aceea din urmă cu mulţi ani. Dar în acelaşi timp era un bărbat okeke, aşa că n-avea încredere în mine.

— Tata are o brutărie pe care urmează s-o moştenesc, a spus
el.

M-am uitat la el cu ochii mijiţi, întrebîndu-mă dacă nu cumva taică-său era răutăciosul ăla care se răstise la mama în ziua cînd puseserăm piciorul în Jwahir.

— Pe urmă o să vină nuru şi-o să te facă bucăţi, o să-ţi violeze nevasta şi-o să mai conceapă una ca mine! Eşti un nătărău!

îl simţeam pe Mwita lîngă mine dorindu-şi să-mi ţin gura.

— Las-o să-ţi arate, a spus Diti încet. După aceea te hotărăşti.

— Eu aştept afară, a spus Luyu înainte să răspundă Fanaşi. S-a ridicat iute. Binta a pornit imediat după ea. Diti l-a luat pe
Fanaşi de mînă şi a închis ochii strîns de tot. Mwita a rămas lîngă mine, fără să schiţeze vreun gest. I-am luat pe toţi şi i-am dus în trecut pentru a treia oară. Fanaşi a reacţionat izbucnind în hohote de plîns zgomotos. A trebuit să-l aline Diti. Mwita mi-a pus o mînă pe umăr şi a plecat din cameră. Pe cînd se calma, Fanaşi înlocuia durerea cu mînia. Mînie furibundă. Am zîmbit. El s-a lovit cu pumnul lui mare în coapsă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Cum se poate aşa ceva! Eu... n-am... nu pot...!

— Jwahirul e foarte departe, am spus.

— Onye.

Era prima dată cînd mă numea aşa.

— îmi pare foarte rău. Sincer îmi pare rău. Oamenii de-aici... nimeni n-a avut habar!

— E-n regulă, am spus. Vrei să vii?

A dat din cap că da. Şi atunci am ajuns să fim şase.

Capitolul 25
Si astfel s-a luat hotărîrea

f

Urma să plecăm în trei ore. Iar oamenii, fiindcă aflaseră şi ei, m-au lăsat în pace. Doar privirile lor lungi, cînd treceam pe lîngă ei, le trădau nerăbdarea de-a mă vedea plecată, nerăbdarea de-a uita din nou. Am stat umăr la umăr cu Aro dinaintea deşertului. De acolo urma să pornim spre sud-vest, ocolind Jwahirul, apoi către vest. Pe jos, nu pe cămile. Eu nu călăresc cămile. Cînd trăiam cu mama în deşert, cunoşteam cămile sălbatice. Erau făpturi nobile, a căror forţă refuzam s-o exploatez.

Am urcat pe o dună de nisip împreună cu Aro. Vîntul puternic mi-a suflat cozile pe spate.

— De ce vrea să mă vadă? am întrebat.

— Trebuie să încetezi cu întrebarea asta, a răspuns Aro.

Din nou a venit furtuna. De data aceasta însă, n-a mai fost atît de dureros. Odată ajunşi în cort, m-am aşezat în faţa lui Sola. Ca şi data trecută, gluga neagră îi acoperea faţa albă pînă la nasul subţire. Aro s-a aşezat lîngă el şi i-a strîns mîna într-un fel ciudat,
împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Bună ziua, *oga* Sola, l-am salutat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ai crescut, a spus Sola cu vocea lui subţire şi seacă.

— E a lui Mwita, a spus Aro.

După care s-a uitat la mine şi a adăugat:

— *Dacă* e să aparţină vreunui bărbat. Sola a dat din cap a încuviinţare.

— Deci ştii cum are să se termine, a spus el.

— Da, am confirmat.

— Cei care merg cu tine, a continuat Sola. înţelegi că unii dintre ei s-ar putea să piară pe drum?

Am tăcut. îmi trecuse prin minte.

— Şi că tu eşti responsabilă pentru toate astea? a adăugat Aro.

— Nu se poate... evita? l-am întrebat pe Aro.

— Poate, a spus el.

— Ce-ar trebui să fac? Cum să... cum să-l găsesc?

— Pe cine? a întrebat Sola, aplecîndu-şi capul într-o parte. Pe tatăl tău?

— Nu, am răspuns.

Bănuiam că eu şi tatăl meu aveam să ne găsim reciproc.

— Pe cel despre care vorbeşte profeţia. Cine e?

Ei au rămas tăcuţi o clipă. Simţeam că-şi adresează cuvinte fără să-şi mişte buzele.

— Atunci, aşa să faci, *sha,* a mormăit tare Aro. Părea stors de vlagă.

— Ce ştii tu despre acest bărbat nuru? m-a întrebat Sola.

— Ştiu doar că un oarecare clarvăzător nuru a profeţit că un bărbat nuru înalt, care e vrăjitor, va veni şi va schimba cumva lucrurile, va rescrie cartea.

Sola a dat din cap afirmativ.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— îl cunosc pe clarvăzător, a spus el. Ar trebui să ne ierţi pentru slăbiciunile noastre, pe mine, pe Aro, noi, toţi cei bătrîni. Vom învăţa din asta. Aro te-a refuzat pentru că eşti o femeie *ewu.* Era să fac şi eu la fel. Clarvăzătorul acesta, Rana, păzeşte un document preţios. Aşa a primit profeţia. I s-a spus ceva şi n-a putut să accepte. Prostia lui vă va oferi vouă o şansă, presupun.

Am oftat şi am ridicat mîinile.

— Nu pricep ce spui, *oga.*

— Se pare că lui Rana nu i-a venit să creadă ce i s-a spus. El n- a fost sfătuit să bage de seamă la un bărbat nuru. Era o femeie *ewu,* a spus el rîzînd. Cel puţin într-o privinţă tot a avut dreptate, *chiar* că eşti înaltă.

M-am întors acasă într-o stare de uluire. N-am vrut să mă însoţească Mwita. Am plîns tot drumul. Cui îi pasă că m-a văzut cineva? îmi mai rămînea mai puţin de o oră de stat în Jwahir. Cînd am intrat în casă, mama mă aştepta în camera mare. Mi-a dat ceaşca ei de ceai cînd m-am aşezat lîngă ea pe canapea. Ceaiul era tare, exact ce-mi trebuia.

E de-ajuns pentru azi. Peste două zile, ştiu ce-are să se întîmple aici... poate. Am şi eu dreptul să sper, nu? Ce altceva mi-a mai rămas pentru mine şi pentru copilul care creşte în mine? Nu te mira aşa.

Ajunge. Mă bucur că te-au lăsat paznicii să intri şi sper că ţi-s degetele destul de iuţi. Şi dacă au să-ţi smulgă computerul din faţă şi să dea cu el de pămînt, sper că ai memorie bună. Nu ştiu dacă mîine te vor mai lăsa să te întorci aici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Auzi pe cineva afară? Se adună deja să privească? Aşteaptă s-o omoare cu pietre pe cea care le-a întors pe dos mica lor lume. Nişte primitivi. Nu seamănă deloc cu cei din Jwahir, care-s atît de apatici, dar atît de civilizaţi.

Doi paznici stau şi ascultă la uşa acestei celule. Sau cel puţin încearcă. Din fericire, ei nu cunosc limba okeke. Dacă reuşeşti să te întorci aici, dacă reuşeşti să treci din nou de nemernicii ăştia aroganţi, duşmănoşi, jalnici şi năuci, o să-ţi spun şi restul poveştii. Iar după aceea vom vedea amîndoi ce-o să mi se întîmple, nu?

Nu-ţiface griji pentru mine şi pentru frigul care e aici noaptea. Sînt o mulţime de pietre, aşa că am metode să-mi ţin de cald. Am şi metode să rămîn în viaţă. Păzeşte computerul ăla cînd pleci. Dacă nu te mai întorci, o să înţeleg. Fă ce poţi şi restul lasă-l în braţele reci ale Sorţii. Ai grijă de tine.

1. Termen (originar din Australia) care desemnează setul de aptitudini necesare supravieţuirii pe termen lung in sălbăticie.PARTEA A III-A

Războini

C*Am avut o noapte grea.*

încă un om va muri din cauza mea. Mă rog, din cauza lui însuşi. A venit în celula mea de dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui. Spera să devină faimos. în privinţa asta, eu nu semăn cu mama. N- am putut să stau întinsă şi atît. Era un bărbat nuru care purta numele tatălui său. Avea nevastă, cinci copii şi era un pescar de apă dulce priceput. A dat buzna aici îndrăzneţ ca un idiot. Nu s-a atins de mine. Sînt o fiinţă crudă. I-am vîrît în minte cea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mai urîtă viziune cu putinţă şi a fugit, tăcut ca o fantomă şi trist ca un sclav okeke supus.

I-am deconectat toate circuitele importante din creier. N-o să aibă nimic vreo două zile, o să-i fie prea ruşine să vorbească despre tentativa lui de viol. Şi pe urmă o să moară subit. Nu plîng de mila nevestei şi-a copiilor lui. Cum îţi aşterni, aşa vei dormi. Soţia îşi alege bărbatul şi pînă şi copilul îşi alege părinţii.

în orice caz, mă bucur să te văd, dar de ce-ţi asumi riscul de-a veni aici? Ai tu un motiv, nu-i aşa? Nici un bărbat nuru n-ar face asta fără un motiv care depăşeşte simpla curiozitate. Nu-i nevoie să-mi spui. Nu-i nevoie să-mi spui nimic.

Mîine mă vor omorî cu pietre. Aşa că azi am să-ţi ofer restul vieţii mele. Pruncul din mine e fetiţă, numele ei este Enuigwe; e un cuvînt vechi care înseamnă „paradisulcăminul tuturor lucrurilor, chiar şi al lui okeke şi al lui nuru. Vă spun povestea asta şi ţie, şi ei. Ea trebuie să-şi cunoască mama. Trebuie să înţeleagă. Şi trebuie să fie curajoasă. Cine se teme de moarte? Eu nu, şi nici ea
nu se va teme. Tastează repede, fiindcă aşa am să vorbesc.

Capitolul 26

Durerea pietrelor şi furia provocată de ceea ce urma să fac ameninţau să mă tragă sub pămînt. Am simţit prima zvîcnire cînd am ieşit din Jwahir. Duceam cu noi doar raniţele mari din spinare şi ideile din minte.

— Mergeţi drept către vest, ne instruiseră Aro şi Sola.

Curînd s-a deschis peisajul în faţa noastră, numai dune şi, din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cînd în cînd, cîte un pîlc de palmieri şi un petic de iarbă uscată.

— Deci o luăm într-acolo şi asta-i tot? a întrebat Binta, mergînd cu ochii mijiţi.

Era extrem de veselă pentru o fată care îşi otrăvise tatăl cu doar cîteva ceasuri în urmă. îmi povestise doar mie cum îi pusese tatălui ei în ceaiul de dimineaţă extractul otrăvitor cu acţiune lentă. îl urmărise cu privirea cînd băuse şi apoi se strecurase afară din casă, fără măcar să lase un bilet. La căderea nopţii, omul avea să fie mort.

— A primit ce-a meritat, îmi şoptise ea, zîmbind cu gura pînă la urechi. Dar să nu le spui celorlalţi.

O privisem şocată de îndrăzneala ei, gîndindu-mă: *Poate că totuşi* este *capabilă de călătoria asta.*

— Spre vest, da, a spus Luyu, rostogolindu-şi în gură *talembe etanou.* Cam cît timp mergem într-acolo? Patru, cinci luni?

— Depinde, am spus, masîndu-mi tîmplele.

— Mă rog, oricît o fi nevoie, noi o s-ajungem acolo, a spus Binta.

— Pe cămile ar fi fost de-o mie de ori mai rapid, ne-a reamintit Luyu.

Am dat ochii peste cap şi m-am uitat in urmă. Mwita şi Fanaşi veneau tacticos la cîţiva metri in spatele nostru, tăcuţi şi gînditori.

— Cu fiecare pas pe care-l fac mă îndepărtez de casă mai mult ca oricînd în viaţa mea, a spus Binta.

A izbucnit în rîs şi a luat-o la fugă înainte, cu braţele întinse de parcă ar fi încercat să-şi ia zborul şi cu raniţa săltîndu-i în spinare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Măcar unul dintre noi începe călătoria asta cu voioşie, am bombănit.

Pentru noi ceilalţi, plecarea era dificilă. Tatăl lui Fanaşi se dovedise a fi chiar brutarul care ţipase la mama şi la mine în prima noastră zi în Jwahir. El şi mama lui Fanaşi dăduseră fuga la coliba lui Aro cînd eram toţi adunaţi acolo, pe picior de plecare. Dar nu reuşiseră să treacă de poarta lui Aro. Fusese nevoie să se ducă Fanaşi şi Diti la ei.

Mama lui Fanaşi începuse să se vaite în gura mare, „Pe băiatul meu mi-l ia o vrăjitoare!". Taică-său încercase să-şi intimideze fiul ca să rămînă, ameninţîndu-l cu surghiunul şi poate chiar cu bătaia. Cînd se întorsese cu Diti, Fanaşi era atît de supărat, încît plecase din cameră ca să fie singur. Diti se pusese pe plîns. Ea trecuse deja prin asta cu propriii săi părinţi, în dimineaţa aceea.

Părinţii lui Luyu ameninţaseră şi ei cu surghiunul. Dar, dacă exista vreo cale de-a o convinge pe Luyu să facă ce nu voiai să facă, aceea era s-o ameninţi. Luyu era veşnic gata de luptă. Cu toate astea, după ce am plecat, s-a cufundat şi ea în tăcere.

Cînd a venit rîndul lui Mwita să-şi ia rămas-bun de la Aro, am văzut o nouă latură a lui. Pe cînd noi ceilalţi porneam prin deşert, el a încremenit. Fără nici un cuvînt, fără nici o expresie pe faţă.

— Haide, i-am spus, luîndu-l de mînă şi încercînd să-l trag după mine.

Nu s-a mişcat din loc.

— Mwita.

— Dă-i drumul înainte, mi-a spus Aro. Lasă-mă să vorbesc cu băiatul meu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am mers mai bine de un kilometru şi jumătate fără Mwita. Am refuzat să mă uit în urmă ca să văd dacă vine şi el. Curînd, am auzit paşi nu departe în spatele nostru. S-au apropiat tot mai mult, pînă cînd m-am pomenit cu el mergînd lîngă mine. Avea ochii înroşiţi. Am ştiut că era cazul să-l las în pace o vreme.

Pentru mine, plecarea de acasa a fost practic insuportabilă. Pînă atunci, fusese inevitabilă. Toate întîmplările din viaţa mea mă conduceau către această călătorie. Spre vest, fără întoarceri, fără ocoluri, în linie dreaptă. Nu-mi era sortit să-mi duc zilele ca femeie jwahiriană. Dar nici nu eram pregătită s-o părăsesc pe mama. Am discutat în timp ce terminam amîndouă de băut din ceştile cu ceai tare. Ne-am îmbrăţişat. Am coborît treptele. Apoi m-am întors, am dat fuga înapoi şi m-am aruncat în braţele ei. Ea m-a strîns la piept, calmă şi tăcută.

— Nu pot să te las singură, i-am spus.

— Ba ai să mă laşi, a răspuns cu vocea ei şoptită.

M-a îndepărtat de ea.

— Nu te purta cu mine de parcă aş fi vreo bleagă. Ai ajuns deja prea departe. *Termină* ce-ai început. Şi cînd ai să dai de...

Şi-a arătat dinţii.

— Chiar de n-ai avea *nici* un alt motiv să pleci, pleacă pentru *acela.* Pentru ceea ce mi-a făcut el mie.

Nu mai vorbise fără ocolişuri despre asta de cînd aveam unsprezece ani.

— Tu şi cu mine, a spus ea. Noi sîntem una. Indiferent cît de departe ai să te duci, aşa va fi mereu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am părăsit-o pe mama. Mă rog, mai întîi ea m-a părăsit pe mine. S-a întors pur şi simplu, a intrat în casă şi a închis uşa. Zece minute mai tîrziu, fiindcă n-o mai deschisese, am plecat la Aro să mă alătur celorlalţi.

Mergînd, mi-am masat tîmplele care-mi zvîcneau şi ceafa. Durerea de cap, atît de curînd după plecarea din Jwahir... părea un semn de rău augur. Două zile mai tîrziu, devenise explozivă. A trebuit să ne oprim pentru alte două zile, iar în prima dintre ele nici măcar n-am fost conştientă că ne opriserăm. Nu ştiam decît ce-mi spuneau ceilalţi. Cît zăceam eu în cortul meu, zvîrcolindu-mă de durere şi răcnind la fantome, ceilalţi aşteptau neliniştiţi. Binta, Luyu şi Diti au stat lîngă mine, încercînd să mă liniştească. Mwita şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu Fanaşi.

— A mai avut aşa ceva, i-a povestit el lui Fanaşi cînd s-au aşezat la focul din faţa cortului meu.

Mwita făcuse un foc de pietre - un morman de pietre încălzite. E un juju simplu. Mi-a povestit apoi că Fanaşi fusese atît de fascinat, încît se arsese din greşeală încercînd să depisteze cum radia căldura din grămăjoara de pietre care străluceau blînd.

— Cum o să facem o asemenea călătorie dacă e în halul ăsta de bolnavă? a întrebat Fanaşi.

— Nu-i bolnavă, l-a lămurit Mwita.

El ştia că durerile mele de cap aveau legătură cu moartea mea, dar nu-i dădusem detalii.

— Poţi s-o vindeci, nu? a întrebat Fanaşi.

— 0 să fac tot ce pot.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pînă a doua zi, durerea de cap mă lăsase. Nu mai mîncasem nimic de cînd ne opriserăm. Foamea îmi deschidea creierul către o claritate stranie.

— Ţi-ai revenit, a remarcat Binta, intrînd în cortul meu cu o farfurie pe care pusese carne afumată şi pîine.

A zîmbit larg.

— Arăţi mult mai bine!

— încă mă mai doare, dar durerea se-ntoarce de unde-a venit.

— Mănîncă, m-a îmbiat Binta. Le zic eu celorlalţi.

M-a făcut să zîmbesc cînd a plecat chiuind de bucurie. M-am privit. Aveam nevoie de o baie. Aproape că vedeam mirosul de murdărie plutind în jurul meu. Luciditatea pe care o trăiam făcea lumea foarte vie şi clară. Fiecare sunet de afară părea iscat chiar lîngă urechea mea. Auzeam o vulpe de deşert lătrînd în apropiere şi un şoim ţipînd. Aproape că-i auzeam gîndurile lui Mwita cînd a intrat în cort.

— Onyesonwu.

Obrajii săi plini de pistrui erau îmbujoraţi, iar ochii căprui mă măsurau de sus pînă jos şi judecau fiecare detaliu.

— Te simţi mai bine.

M-a sărutat.

— Poimîine pornim mai departe, i-am spus.

— Eşti sigură? m-a întrebat. Te cunosc. încă îţi mai bubuie capul.

— Pînă la momentul cînd o să ne pregătim de plecare, o
gonesc eu.

— Ce să goneşti, Onyesonwu?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Privirile ni s-au întîlnit.

— Mwita, ne-aşteaptă un drum lung. N-are importanţă.

în noaptea aceea, m-am trezit şi am ieşit la aer. Nu mîncasem decît puţină pîine şi băusem un pic de apă, dorindu-mi să mai păstrez o vreme luciditatea aceea stranie. L-am găsit pe Mwita stînd pe jos în spatele cortului nostru, cu faţa la deşert şi cu picioarele încrucişate. M-am apropiat de el şi m-am oprit. M-am întors să merg înapoi în cort.

— Nu, a spus el, tot cu spatele la mine. Stai jos. Şi-aşa m-ai întrerupt cînd te-ai apropiat.

Am zîmbit.

— îmi pare rău.

M-am aşezat lîngă el.

— începi să te pricepi.

— Îhî. Te simţi mai bine?

— Mult mai bine.

S-a întors cu faţa spre mine, măsurîndu-mi din ochi îmbrăcămintea.

— Nu aici, i-am spus.

— De ce nu?

— Sînt încă învăţăcel.

— Mereu o să fii învăţăcel. Şi sîntem la dracu-n praznic.

S-a întins şi a început să-mi dezlege rapa. I-am oprit mîna.

— Mwita, nu putem.

Mi-a luat uşor mîinile şi mi le-a dat deoparte. L-am lăsat să-mi dezlege rapa. Senzaţia aerului răcoros al deşertului pe pielea mea era minunată. Am aruncat o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

privire peste umăr să mă asigur că toţi erau în corturile lor. Eram la cîţiva metri distanţă, pe o pantă lină, şi se întunecase, dar tot era un risc. Unul pe care eram dispusă să mi-l asum. M-am lăsat cuprinsă de plăcerea pură şi completă a buzelor lui pe gîtul meu, pe sfîrcuri, pe burtă. A rîs cînd am încercat să-i scot hainele.

— încă nu, a spus el, luîndu-mi mîinile de acolo.

— Ah, voiai doar să-mi scoţi hainele în aer liber.

— Poate. Vreau să vorbesc cu tine. Cel mai bine asculţi cînd eşti relaxată.

— Nu-s relaxată deloc.

A zîmbit cu aroganţă.

— Ştiu. E vina mea.

Mi-a legat rapa la loc şi m-am ridicat în capul oaselor. Fără un cuvînt, ne-am întors către deşert şi ne-am cufundat în meditaţie. Odată ce trupul meu a încetat să mai strige după Mwita, sîngele mi s-a calmat, bătăile inimii mi s-au domolit, pielea mi s-a răcorit. M-a cuprins liniştea. Simţeam că pot să realizez indiferent ce, să văd totul, să fac orice să se întîmple, doar cu condiţia să nu mă clintesc din loc. Vocea lui Mwita era ca o vălurire lină pe cea mai liniştită dintre ape.

— Onyesonwu, cînd o să ne-ntoarcem la cortul nostru, să nu-ţi faci griji pentru ce-o să se întîmple.

Am asimilat informaţia şi m-am mulţumit să dau din cap.

— Lucrurile nu se termină cu ce te-a învăţat Aro, a spus el.

— Ştiu.

— Atunci, încetează să te mai temi atîta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Aro vorbea despre ce se petrece cînd femeile vrăjitoare rămîn însărcinate înainte să-şi termine pregătirea.

Mwita a rîs încetişor şi a clătinat din cap.

— Ştii deja cum are să se termine. Mie nu mi-ai spus nimic despre asta, dar pe undeva mă îndoiesc că pîntecele tău plin o să
ducă la distrugerea unui oraş întreg, cum s-a-ntîmplat cu Sanchi.

—Aşa o chema?

—Şi primul meu profesor, Daib, mi-a povestit despre ea.

—Şi nu ţi-e teamă că s-ar putea întîmpla şi cu mine la fel.

—Cum spuneam, tu ştii că nu aşa se termină. în plus, talentul tău e mult mai mare decît al lui Sanchi. Ai douăzeci de ani şi deja poţi să învii morţii.

—Nu mereu şi nu fără consecinţe.

—Nimic nu-i fără consecinţe.

— Şi tocmai de aceea cred c-ar trebui să evităm contactul sexual.

—Ba n-o să-l evităm.

Mi-am desprins ochii de la întunecimea deşertului şi i-am pironit asupra lui Mwita. în lumina slabă care răzbătea dinspre focul de pietre aprins între corturile noastre, faţa gălbuie a lui Mwita lucea, iar ochii ca de lup îi sclipeau.

—Te-ai întrebat vreodată... cum ar arăta copilul nostru?

—Ar arăta ca noi, a răspuns el.

—Şi ce-ar însemna că e?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—*Ewu,* a spus el.

Am rămas tăcuţi cîteva minute, timp în care liniştea a netezit iar toate asperităţile.

—Să-mi laşi deschisă clapa cortului, i-am spus.

Ne-am strîns mîinile şi le-am tras cîţiva centimetri înapoi, trosnindu-ne reciproc degetele, salutul prieteniei. M-am sculat în picioare, mi-am desfăşurat rapa şi am lăsat-o să cadă pe pămînt, fără să-mi iau privirea de la Mwita. Mă transformasem în cîteva feluri de animale de-a lungul anilor, dar preferatul meu rămînea pentru totdeauna vulturul.

—E noapte, a spus Mwita. Aerul n-o să fie aşa blînd.

Rîsetul meu s-a pierdut cînd gîtlejul mi s-a schimbat şi mi s-a îngustat, iar din piele au început să-mi înmugurească pene. Mă pricepeam să mă preschimb, dar absolut de fiecare dată era un mare efort. Nu e ceva ce ţi se întîmplă pur şi simplu. Trupul tău ştie cum s-o facă, dar tot trebuie s-o *faci.* Cu toate acestea, aşa cum se întîmplă cînd eşti bun la ceva, îmi făcea plăcere efortul, fiindcă în multe privinţe era un efort lipsit de efort. Mi-am întins aripile şi m-am înălţat spre cer. N-a mai ştiut nimeni de mine timp de o oră.

Am intrat în zbor la noi în cort şi am rămas un moment cu aripile întinse. Mwita împletea un coş la lumina luminării. Mereu împletea cînd era îngrijorat.

—Te căuta Luyu, a spus el lăsînd coşul jos.

Mi-a aruncat rapa după ce m-am preschimbat la loc.

—Cum? De ce? E tîrziu.

—Cred că vrea doar să stea de vorbă. A tot citit din Marea Carte.

—Toţi citesc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Dar ea începe să înţeleagă mai multe.

Am dat iar din cap. Foarte bine.

— 0 să vorbesc cu ea mîine.

M-am aşezat lîngă el pe salteaua de dormit.

— Vrei să merg să mă spăl mai întîi? l-am întrebat.

— Nu.

— Dacă rămîn gravidă, sîntem toţi...

— Onyesonwu, cîteodată trebuie să iei ce ţi se oferă, a spus el. în cazul nostru, întotdeauna o să existe un risc.

Tu eşti un risc.

M-am aplecat şi l-am sărutat. Apoi l-am sărutat iar. Şi după aceea, nimic n-ar mai fi putut să ne oprească. Nici măcar sfîrşitu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

llumii.

Capitolul 27

Am dormit amîndoi pînă tîrziu. Iar cînd m-am trezit, durerea de cap îmi dispăruse aproape în întregime. Am clipit orbită de acuitatea cu care percepeam lumea din jurul meu. îmi chiorăiau maţele.

— Onye, l-am auzit pe Fanaşi de afară. Putem să intrăm?

— Eşti îmbrăcată? a întrebat Luyu.

Apoi a chicotit şi am auzit-o şoptind:

— Probabil iar se tăvălesc.

După care alte chicoteli.

— Intraţi, am spus, zîmbind. Dar să ştiţi că put. Trebuie să mă spăl.

S-au îngrămădit toţi înăuntru. Abia dacă încăpeam. După o mulţime de chicoteli, bombăneli (mai ales din partea lui Mwita) şi foieli, lucrurile s-au liniştit. Mi-am dat seama că era momentul să vorbesc.

— Sînt bine, le-am spus. Trebuie doar să învăţ să trăiesc cu durerile de cap. Le am... le-am tot avut de la iniţiere încoace.

— Nu trebuie decît să se adapteze la plecarea de - acasa, a adăugat Mwita.

— O să continuăm drumul mîine, am spus, luîndu-l pe Mwita de mînă.

După ce toată lumea s-a strecurat afară din cort, m-am ridicat încet în şezut şi am căscat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Trebuie să mănînci, a spus Mwita.

— încă nu. Vreau să fac ceva mai întîi.

înfăşurată doar in rapa, cu ajutorul lui Mwita, m-am ridicat in picioare. S-a învîrtit totul in jurul meu, dar apoi

s-a potolit. Am simţit o piatră venită de la mare depărtare care m-a lovit in cap dintr-o parte.

— Vrei să merg cu tine? a întrebat Mwita.

— Ai mîncat ieri?

— Nu, a spus el. N-am de gînd să mănînc pînă nu mănînci tu.

— Deci ţi se pare că-i mai bine să fim *amîndoi* slăbiţi.

— Eşti slăbită?

Am zîmbit.

— Nu.

— Atunci, să mergem.

Prima dată cînd am fost capabilă să alunec în sălbăticie din propria-mi voinţă a fost după ce am stat trei zile fără mîncare, bînd doar apă. îmi petrecusem zilele acelea la coliba lui Aro, iar el se asigurase că nu stau degeaba. Curăţăm şopronul caprelor, spălam vasele, îi măturam casa şi îi găteam. Cu fiecare zi în care nu mîncam, îmi făceam tot mai multe griji despre întîlnirea cu tata în sălbăticie.

— N-are să vină acum după tine, m-a asigurat Aro. Sînt eu aici, iar tu ai fost iniţiată. Nu-i mai e aşa uşor să ajungă la tine. Linişteşte-te. Cînd o să fii gata, o să ştii.

îmi luasem un moment de odihnă şi stăteam lîngă şopronul caprelor cînd m-a cuprins dintr-odată luciditatea. îmi venea greu să stau în preajma caprelor lui Aro. Miroseau mai înţepător decît de obicei şi ochii lor căprui păreau că văd adînc în mine. Cea pe care o salvasem tot venea la mine şi mă pironea cu privirea. în momentul următor, mi-am dat seama că aşteaptă. Senzaţia mi-a pornit dintre picioare - ceva ca un murmur cald. Apoi o amorţeală. Cînd mi-am privit abdomenul, era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să scap un ţipăt. Arăta de parcă aş fi început să mă transform în gelatină transparentă. Imediat ce-am văzut asta, mi s-a răspîndit rapid în sus şi-n jos prin tot corpul.

Luptîndu-mă să-mi păstrez calmul, m-am ridicat. Deasupra mea nu vedeam decît culori. Milioane şi milioane de culori, dar mai ales verde. Bălteau, se suprapuneau, se întindeau, se contractau, se strîngeau ciorchine, se tălăzuiau. Şi totul se suprapunea pe lumea aşa cum o cunoşteam. Aceasta era sălbăticia. Cînd m-am uitat la capre, am văzut că ţopăiau şi behăiau de bucurie. Mişcările lor vesele produceau pufăituri de un albastru intens care pluteau către mine. Am inspirat şi miroseau... minunat. După care mi-am dat seama că tot locul acela avea o mulţime de mirosuri, dar mai ales unul anume. Acel miros indescriptibil.

Am mai rămas cîteva minute în sălbăticie. Apoi capra pe care o salvasem a venit şi m-a muşcat. Am avut senzaţia că pic de undeva de sus şi mă izbesc de pămînt. Năucită, m-am întors la coliba lui Aro, unde l-am găsit pe el aşteptîndu-mă cu o masă copioasă.

— Mănîncă, atît mi-a spus.

Am părăsit tabăra împreună cu Mwita. Ceilalţi ne-au privit cum plecăm fără să ne întrebe încotro ne ducem. La vreo jumătate de kilometru depărtare, ne-am aşezat. Posteam abia de o zi şi jumătate, şi totuşi lumea se schimbase deja în jurul meu, ajungînd la acel nivel neobişnuit de claritate.

— Cred că-i din cauza călătoriei, a spus Mwita.

— Tu ai mai făcut asta vreodată? l-am întrebat.

— Cu mult timp în urmă. Cînd... eram mic. Imediat după ce

******ebook converter DEMO Watermarks*******

am scăpat de soldaţii okeke.

— Ah. Ai făcut foamea?

— Zile in şir.

Am vrut să-l întreb ce-a văzut, dar nu era momentul. Am privit în depărtare, la deşertul uscat. Nici un petic de iarbă. Ştiam de la Aro că, demult, pămîntul nu arăta aşa. „Nu desconsidera complet Marea Carte", îmi spusese el. „S-a întîmplat ceva care a distrus totul. A schimbat verdele în nisip. Pămînturile astea semănau pe vremuri mult mai mult cu sălbăticia."

Totuşi, după părerea mea, Marea Carte era alcătuită mai ales din minciuni abile şi din şarade. M-am înfiorat şi lumea s-a înfiorat în jurul meu.

— O vezi? a întrebat Mwita.

Am dat din cap că da.

— Din clipă-n clipă, am spus, neştiind prea bine despre ce vorbesc, dar oricum sigură pe mine. Lasă-mă pe mine s-o ghidez.

— Ce altceva aş putea să fac? a spus Mwita cu un zîmbet. N- am nici cea mai vagă idee despre cum să ghidez o viziune, domniţă vrăjitorească în devenire.

— Spune-mi vrăjitoare, atît. Sîntem toţi egali în îndeletnicirea asta. Şi sîntem veşnic învăţăcei.

Apoi lumea s-a înfiorat din nou şi am înşfăcat-o.

— Repede, Mwita, ia-o.

S-a uitat la mine buimac şi după aceea a făcut ceva care părea a fi ce voiam eu să facă. A preluat controlul.

— Ce... ce e...

— Nu ştiu, am spus.

Era ca şi cum aerul se solidifica dedesubtul nostru. Iute şi puternic, ne-a dus cu o viteză imposibilă pînă la o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

destinaţie ştiută doar de el. Ne deplasam departe, dar în acelaşi timp eram nemişcaţi. Ne aflam in două locuri în acelaşi timp sau poate în nici unul. După cum îmi spunea mereu Aro, nu poţi primi răspuns la toate întrebările pe care le ai de pus. Cine ştie ce-ar fi văzut Luyu, Binta, Fanaşi sau Diti dacă s-ar fi uitat înspre noi. După localizarea soarelui, viziunea se deplasa în general spre vest, cu cîte un ocol către nord-vest şi apoi către sud-vest, într-o manieră care nu putea fi descrisă altfel decît ca jucăuşă. Deşertul zbura pe sub noi. Dintr-odată, am avut un cumplit sentiment rău- prevestitor. Avusesem cîndva un asemenea vis. Mi-l arătase pe tatăl meu biologic.

—Am ajuns la oraşe, a spus Mwita după o vreme.

După voce părea calm, dar probabil că nu era.

Ne mişcăm prea rapid peste oraşele şi satele de graniţă ca să pot vedea mare lucru. Dar în nări îmi persista miros de carne friptă şi de foc.

—încă se mai întîmplă, am spus.

Mwita a încuviinţat în tăcere.

Am dat ocol spre sud-vest, unde se vedeau clădiri de gresie construite laolaltă, cu cîte două şi uneori trei niveluri. N-am văzut nici măcar un singur okeke. Eram pe teritoriul nuru. Dacă existau okeke aici, erau sclavi supuşi. Singurii sclavi folositori.

Drumurile erau întinse şi pavate. Aici prosperau palmieri, arbuşti şi alte feluri de vegetaţie. Nu era ca în Jwahir, unde vegetaţia şi copacii, deşi supravieţuiau, erau uscate şi creşteau pe verticală, nu se ramificau. Exista nisip aici, dar erau şi petice de pămînt care avea o ciudată culoare închisă. Apoi am aflat motivul. Nu mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

văzusem în viaţa mea atîta apă. Avea forma unui şarpe uriaş, albastru-închis. Puteau să înoate în ea sute de oameni şi tot n-ar fi însemnat mare lucru.

— Ăsta-i unul dintre cele Şapte Rîuri, a spus Mwita. Poate al
treilea sau al patrulea.

Am încetinit cînd am trecut pe deasupra apei. Vedeam peşti albi înotînd aproape de suprafaţă. M-am aplecat şi mi-am răsfirat degetele în undă. Era rece. Am dus mîna la gură. Avea un gust aproape dulce, ca apa de ploaie. Nu era apă de la o staţie de captare, trasă cu forţa din cer, nici apă din subteran. Viziunea aceasta era cu adevărat ceva nou. Eram amîndoi *aici,* şi eu, şi Mwita. Ne vedeam reciproc. Gustam şi atingeam. Pe cînd ne apropiam de celălalt mal al rîului, Mwita părea îngrijorat.

— Onye, a spus el, eu niciodată n-am... Oare oamenii pot să ne vadă?

— Nu ştiu.

Am trecut pe deasupra unor oameni în vehicule plutitoare. Bărci. Nimeni nu părea să ne vadă, deşi o femeie s-a uitat în jur ca şi cum ar fi simţit ceva. Odată ajunşi deasupra uscatului, am prins viteză şi am zburat la mare înălţime deasupra unor sătucuri, pînă am ajuns la un oraş. Se afla la capătul rîului, unde începea o uriaşă acumulare de apă. Imediat în spatele clădirilor, am desluşit... un cîmp de plante verzi?

— Vezi asta? am întrebat.

— Acumularea de apă de-acolo? Ăla-i lacul fără nume.

— Nu, nu ăla.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Eram purtaţi printre clădiri de gresie, unde negustori ambulanţi nuru vindeau bunuri pe marginea drumului. Am trecut peste un mic restaurant deschis. Am simţit miros de ardei, de peşte uscat, de orez, de esenţe parfumate. Pe undeva plîngea un copilaş. Un bărbat şi o femeie se certau. Se făceau trocuri. Am văzut aici cîteva chipuri oacheşe - toţi erau împovăraţi cu diverse obiecte şi toţi mergeau repede, cu treabă. Sclavi.

Populaţia nuru de aici nu se număra printre cele mai bogate, dar nu era nici cea mai săracă. Am ajuns la un drum blocat de o mulţime strînsă in faţa unei scene de lemn cu flamuri portocalii atîrnînd in partea din faţă. Viziunea ne-a dus in dreptul scenei şi ne-a lăsat la pămînt. Era o senzaţie stranie. La început era de parcă şedeam pe jos, printre picioarele oamenilor. Se dădeau la o parte ca să ne facă loc, fără să ne bage de fapt în seamă, concentraţi asupra celor de pe scenă. Apoi ceva ne-a ridicat în poziţie verticală. Ne-am uitat în jur, îngroziţi de ideea de-a fi văzuţi. Mwita m-a tras mai aproape, strecurîndu-şi braţul cu fermitate pe după talia mea.

L-am privit drept în faţă pe bărbatul nuru de lîngă mine. La fel a făcut şi el. Ne-am fixat reciproc cu privirea. Cu cîţiva centimetri mai scund decît mine şi decît Mwita, părea la vreo douăzeci de ani, poate ceva mai mult. A mijit ochii. Din fericire, omul de pe scenă i-a captat atenţia.

— Pe cine aveţi de gînd să credeţi? a strigat omul de pe scenă.

Apoi a zîmbit şi a rîs, coborînd tonul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Facem ce trebuie făcut. Urmăm litera Cărţii. Mereu am fost un popor cucernic şi devotat. Dar ce va urma?

— Spune-ne! Tu cunoşti răspunsul! a strigat cineva.

— După ce-o să-i ştergem de pe faţa pămîntului, *ce va urma?* Vom face Marea Carte să fie mîndră de noi! O vom face pe Ani mîndră de noi. Vom clădi un imperiu care va fi cel mai bun dintre cele mai bune!

Simţeam că mi se face rău. Ştiam ce se petrece acolo, aşa cum aţi ştiut şi voi din clipa în care m-a luat viziunea. încet, mi-am ridicat ochii către ai lui, măsurîndu-i din priviri mai întîi statura înaltă, cu umeri laţi, barba neagră care îi atîrna pe piept. Nu voiam să mă uit. Dar m-am uitat. El m-a văzut. A făcut ochii mari. O clipă, s-a aprins în ei o strălucire roşie. A venit către mine.

— Tu! a strigat Mwita, sărind pe scenă.

Tatăl meu biologic încă se mai uita la mine şocat cînd Mwita s- a năpustit de-a dreptul asupra lui. Au căzut amîndoi, iar publicul a început să urle şi a dat năvală.

— Mwita! am ţipat. Ce faci?

Doi paznici se pregăteau să-l înşface pe Mwita. îmi blocau drumul. M-am căţărat pe scenă. Aş fi putut jura că am auzit rîsete. Dar înainte să pot vedea, am fost traşi amîndoi în spate. Mwita a zburat înapoi către mine drept printre cei doi bărbaţi. Tatăl meu biologic îl îmbrîncise în lături.

— Cînd o să fii gata, Mwita, să vii să mă cauţi. O să terminăm ce-am început aici, a spus el.

îi curgea sînge din nas, dar rînjea. Privirile ni s-au întîlnit. A arătat spre mine cu un deget lung şi subţire.

— Şi tu, fetiţo, zilele tale sînt numărate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Sub noi, mulţimea devenise haotică, oamenii începuseră să se ia la bătaie. Se îmbrînceau şi se înghionteau, făcînd să se clatine scena din temelie. Cîţiva bărbaţi în galben au sărit pe scenă din părţile laterale şi s-au apucat să-i împingă brutal cu picioarele pe cei de acolo. Nimeni în afară de tatăl meu biologic nu părea să ne vadă. A mai rămas acolo cîteva clipe, după care s-a uitat la publicul său şi a ridicat mîinile, zîmbind. Toată lumea s-a calmat imediat. Era straniu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Noi ne deplasam cu spatele în mare viteză. într-o asemenea viteză, încît nici nu puteam să vorbesc sau să întorc capul către Mwita. Am zburat peste oraş, peste rîu, peste încă un oraş. Totul era ca în ceaţă pînă am ajuns în apropierea taberei. Era ca şi cum o mînă gigantică ne-ar fi depus chiar acolo, pe nisip. Ne-am aşezat şi am stat aşa cîteva minute, gîfîind. Am aruncat o privire la Mwita. începea să i se facă ditamai vînătaia într-o parte a feţei.Mwita, am spus, întinzîndu-mă să i-o ating.

El mi-a împins mîna violent şi s-a ridicat, cu ochii aprinşi de furie. M-am tras deoparte, deodată foarte speriată de el.

— Să-ţi fie frică, a spus.

Avea lacrimi în ochi, dar trăsăturile îi erau îndîrjite. S-a întors în tabără. L-am urmărit cum intră în cortul nostru, dar am rămas pe loc. Simţeam în frunte o uşoară izbucnire de durere. Durerea mea de cap încă îmi dădea tîrcoale.

De unde îl ştia el pe tatăl meu biologic? m-am întrebat. Nu puteam să pricep. *Eu* nu semănăm cu el mai deloc. *Şi de ce fusese cît pe-aci să mă ia la bătaie?* Gîndul acesta durea mai tare decît întrebarea. Din toată lumea asta mare, mama şi Mwita erau singurii în care puteam avea încredere deplină că nu-mi vor face rău niciodată. Şi acum o părăsisem pe mama, iar Mwita... ceva din mintea lui o luase razna.

Şi rămînea întrebarea despre ce se petrecuse de fapt. *Fuseserăm* acolo. Mwita lovise şi fusese lovit la rîndul său. Oamenii ne puteau vedea, dar ce anume vedeau?

Am luat în căuşul palmei nişte nisip şi l-am aruncat cît colo.

Capitolul 28

Eu şi Mwita am păstrat tăcerea asupra problemelor noastre. Nici n-a fost greu, fiindcă a doua zi Mwita a plecat cu Fanaşi să caute ouă de şopîrlă.

— Pîinea asta-i veche, îh! s-a plîns Binta după ce a muşcat dintr-o lipie galbenă. îmi trebuie nişte mîncare *adevărată.*

— Nu mai face pe prinţesa, am certat-o. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Abia aştept s-ajungem într-un sat, a continuat ea.

Am ridicat din umeri. Nu eram deloc nerăbdătoare să întîlnim alte sate sau oraşe în drumul nostru. Aveam pe frunte o cicatrice ca dovadă că oamenii pot fi duşmănoşi.

— Trebuie să învăţăm să trăim în deşert, am spus. Avem cale lungă de mers.

— Mda, a făcut Luyu. Dar alţi bărbaţi n-o să găsim decît în oraşe şi-n sate. Poate că ţie şi lui Diti nu vă pasă dacă staţi departe de ei, dar Binta şi cu mine avem şi noi nevoile noastre.

Diti a bombănit ceva. M-am uitat la ea.

— Problema ta care e? am întrebat-o.

Şi-a ferit privirea şi n-a spus nimic.

— Onye, a spus Binta, ziceai că pe vremuri, cînd erai micuţă, cîntai şi veneau bufniţele la tine. Mai poţi să faci asta?

— Posibil. N-am mai încărcat de multă vreme.

— încearcă, m-a îndemnat Luyu, înviorîndu-se.

— Dacă vreţi să ascultaţi muzică, daţi drumul la playerul Bintei, am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Are bateriile pe ducă, a spus Luyu.

Am chicotit.

— Se încarcă la soare, nu?

— Haide, a insistat Luyu, nu mai fi aşa egoistă.

— Serios, a spus Diti cu voce joasă şi enervată. Mai sînt pe lumea asta şi lucruri care n-au legătură cu tine.

— N-am văzut niciodată o bufniţă de-aproape, a spus Binta.

— Eu da, a spus Luyu. Hrănea mama una în fiecare noapte la fereastra ei. Era...

A tăcut. Am tăcut toate, gîndindu-ne la mamele noastre.

Am început imediat să cînt cîntecul deşertului într-o noapte răcoroasă. Bufniţele sînt nocturne. Era un cîntec care le-ar fi plăcut şi lor. Pe măsură ce cintam, simţeam cum mă cuprinde bucuria, o emoţie rară pentru mine. Rămăşiţele durerii de cap m- au părăsit in sfîrşit. M-am ridicat şi am cîntat mai tare, deschizînd braţele şi închizînd ochii.

Am auzit fîlfîitul aripilor. Prietenele mele au căscat gura uimite, au rîs încet şi au oftat. Am deschis ochii şi am cîntat mai departe. Una dintre bufniţe s-a oprit pe cortul Bintei. Era de un maro-închis, cu ochi mari şi galbeni. Altă bufniţă a aterizat pe cortul lui Luyu. Aceasta era mică de tot, cît să-mi încapă în căuşul palmei. Cînd am terminat de cîntat, amîndouă bufniţele au ţipat în semn de mulţumire şi şi-au luat zborul. Cea mare a lăsat un găinaţ pe cortul Bintei.

— Pentru toate există consecinţe, am rîs.

Binta a oftat cu scîrbă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în noaptea aceea, m-am întins în cort şi l-am aşteptat pe Mwita. Era afară, se îmbăia în apă obţinută cu staţia de captare. El şi Fanaşi se întorseseră cu cîteva ouă de şopîrlă, o broască ţestoasă - pe care nici unul dintre noi, nici măcar Fanaşi, nu s-a îndurat s-o omoare şi s-o gătească - şi cu patru iepuri de nisip pe care îi omorîseră în deşert. Bănuiam că Mwita folosise un juju simplu ca să prindă iepurii şi să găsească ouăle de şopîrlă. Dar Mwita nu vorbea cu mine, aşa că n-aveam de unde să ştiu sigur.

Stînd lungită acolo, înfăşurată în rapă, teama îmi ocupa gîndurile. Sperasem că sentimentul acesta era ceva trecător, un efect secundar al viziunii. Nu mă puteam opri din tremurat. Eram convinsă că Mwita avea să mă bată în noaptea aceea, poate chiar să mă omoare. Cînd se întorsese cu Fanaşi şi ne arătaseră prăzile, mă iscodise din priviri. Mă sărutase uşor pe buze. Apoi îmi căutase privirea. Furia pe care o văzusem în ochii lui era înspăimîntătoare. Dar refuzam să mă feresc de el.

Cunoşteam căi de apărare cu ajutorul Punctelor Mistice. Puteam să mă preschimb într-un animal de zece ori mai puternic decît Mwita. Puteam să mă arunc în sălbăticie, undeva unde abia dacă ar fi avut cum să mă ajungă. Puteam să-l atac şi să-i sfîşii însuşi spiritul, cum făcusem cu Aro cînd aveam doar şaisprezece ani. Dar în noaptea aceea n-aveam de gînd să folosesc nimic din toate acestea. Numai pe Mwita îl aveam.

Clapa cortului s-a ridicat. Mwita s-a oprit. Am simţit o fluturare în piept. Se aşteptase să stau cu Luyu sau cu Binta. *îşi dorea* să merg la ele. M-am ridicat în capul oaselor. Era îmbrăcat doar cu pantalonii lui făcuţi din acelaşi material ca rapa mea. Era întuneric, aşa că nu-i

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vedeam prea bine faţa. A închis clapa cortului şi a tras fermoarul. M-am asigurat în gînd că nu făcusem nimic rău. *Dacă mă ucide la noapte, n-o să fie vina mea,* mi-am spus. *Pot să trăiesc cu gîndul ăsta.* Dar chiar puteam? Dacă eu eram cea profeţită să îndrepte lucrurile în Vest, la ce mai eram bună dacă muream?

— Mwita, am spus încet.

— N-ar trebui să fii aici, a spus el. Nu în noaptea asta, Onyesonwu.

— De ce? am întrebat, păstrîndu-mi calmul din voce. Ce s-a- ntîmplat de...

— Nu te uita la mine. Te văd.

A scuturat din cap şi umerii i s-au încovoiat.

Am şovăit la început, dar apoi m-am apropiat de el şi l-am luat în braţe. S-a crispat. L-am ţinut strîns.

— *Ce* e? i-am şoptit, nevrînd să mă audă ceilalţi. Spune-mi!

A urmat o tăcere îndelungată, iar el s-a încruntat şi m-a privit fioros. N-am îndrăznit să fac vreo mişcare.

— întinde-te, a spus în cele din urmă. Scoate-ţi asta şi întinde- te.

Mi-am scos rapa, iar el s-a întins lîngă mine şi m-a luat în braţe. Era ceva în neregulă cu el. Dar l-am lăsat să-şi amintească de mine. Mi-a mîngîiat tot trupul, m-a apucat de cozi şi mi le-a mirosit, a sărutat, a sărutat şi iar a sărutat. în tot acest timp au curs pe mine atîtea lacrimi, încît eram jilavă toată de la ele.

— Leagă-ţi-o la loc, a spus el, ridicîndu-se în capul oaselor, iar eu am făcut întocmai.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Şi-a trecut mîna prin părul aspru. îşi răsese ţeasta la plecarea din Jwahir, dar îi creştea la loc, ca şi părul de pe faţă. Totul la Mwita începea să devină dur şi aspru.

— Te-am auzit tocmai de-acolo cum cîntai, a spus el, uitîndu- se în altă parte. Cred că eram la mulţi kilometri distanţă şi tot îţi auzeam vocea. Am văzut o pasăre mare trecînd în zbor. Am presupus că se ducea la tine.

— Am cîntat pentru Luyu, Binta şi Diti. Au vrut să vadă bufniţe.

— Ar trebui s-o faci mai des. Vocea te vindecă. Arăţi... mai bine acum.

— Mwita, spune-mi ce...

— *încerc.* Taci din gură. Nu fi aşa convinsă că vrei s-auzi asta, Onye.

Am tăcut şi am aşteptat.

— Nu ştiu ce-ai să ajungi, a spus el. N-am mai auzit de nimeni care să facă ce-ai făcut tu. Eram *acolo* cu adevărat. Uită-te la faţa mea. Asta-i de la *pumnul* lui! Nu cred c-ai văzut satele de pe graniţa Regatului Celor Şapte Rîuri, dar eu le-am văzut. Am trecut pe deasupra unor rebeli okeke care se luptau cu nuru. Nuru îi copleşeau numeric pe okeke, erau o sută la unul. Şi civilii okeke erau atacaţi. Ardea totul.

— Am simţit miros de fum, am spus încet.

— Viziunea ta te-a protejat, dar pe mine nu. Eu am văzut! a spus Mwita, făcînd ochii mari. Nu ştiu ce fel de vrăjitorie lucrează aici, dar ai băgat spaima în mine. *Toate* astea mă sperie.

— Şi pe mine, am spus cu prudenţă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Semeni mai bine cu maică-ta, mai puţin la culoare şi poate la nas. Ai şi ceva din purtările ei... şi mai sînt şi alte lucruri. Dar acum ţi-o văd în ochi. Ai ochii lui.

— Da, am spus. Asta-i tot ce avem în comun.

Şi faptul că ştim să cîntăm, mi-am spus.

— Tatăl tău a fost învăţătorul meu. El e Daib. Ţi-am povestit despre el. El e motivul pentru care au fost omorîţi unchiul şi mătuşa mea, cei care m-au salvat şi m-au crescut.

Vestea m-a izbit de parcă m-ar fi pălmuit mama, de parcă m- ar fi lovit Aro cu pumnul, de parcă m-ar fi strîns Mwita de gît. Am căscat gura să pot respira. *Şi propria mea mamă, şi bărbatul pe care îl iubesc au motive să mă urască,* mi-am spus cu disperare. *Nu trebuie decît să se uite în ochii mei.* Mi-am masat partea din spate a capului, aşteptîndu-mă să mi se întoarcă durerea de cap, dar nu s-a întors. Mwita şi-a apropiat faţa de a mea.

— Cît ştiai, Onye?

M-am încruntat nu doar la auzul întrebării sale, dar şi din cauza felului în care o pusese.

— Nimic, Mwita.

— Acest Sola despre care mi-ai povestit, el a plănuit...

— Nu-i nici un complot împotriva ta, Mwita. Chiar crezi că sînt o falsă...

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Daib e un vrăjitor puternic. *Puternic.* E în stare să supună timpul, poate să facă să apară lucruri care n-ar trebui să existe, poate să-i facă pe oameni să gîndească ce nu trebuie şi are oinimă plină de cele mai diabolice porniri. îl cunosc foarte bine.

Şi-a apropiat faţa şi mai mult.

— Nici măcar Aro n-ar reuşi să-l împiedice pe Daib să te omoare.

— Mă rog, într-un fel, a reuşit.

Mwita şi-a îndreptat spinarea, exasperat.

— Bine, a spus el într-un tîrziu. Bine. Dar... totuşi, Onye, practic sîntem fraţi.

înţelegeam ce vrea să spună. Tatăl meu biologic, Daib, fusese primul lui maestru, învăţătorul lui. Deşi Daib nu-i îngăduise să încerce iniţierea, Mwita fusese ucenicul lui ani de zile. Şi ca să fii ucenicul cuiva la vrăjitorie însemna să ai cu el o relaţie foarte apropiată - în multe privinţe, mai apropiată decît cu un părinte. Aro, cu tot conflictul dintre noi, mi-a fost un al doilea tată - papa fiindu-mi primul, *nu* Daib. Aro îmi dăduse naştere printr-un alt canal al vieţii. M-am înfiorat, iar Mwita a dat din cap aprobator.

— Daib cînta cînd mă bătea, a spus el. Disciplina mea şi capacitatea de-a învăţa atît de repede sînt rezultatele mîinii grele a tatălui tău. De cîte ori greşeam ceva, sau eram prea încet, sau inexact, aveam parte de cîntatul lui. Vocea lui atrăgea mereu şopîrle şi scarabei.

S-a uitat adînc în ochii mei şi am ştiut ce hotărîre ia. Am profitat de momentul acela ca să hotărăsc şi eu. Ca să decid dacă nu cumva *eu* eram manipulată. Dacă nu eram toţi. De la vîrsta de unsprezece ani mi s-au tot

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întîmplat lucruri care m-au împins către o cale anume. îmi era uşor să-mi imaginez că cineva cu o enormă putere mistică îmi manipulează viaţa. Doar că mai era ceva: expresia şocată şi aproape speriată de pe faţa lui Daib cînd mă văzuse. Expresia aceea era reală şi sinceră. Nu, Daib avea tot atîta control asupra situaţiei cît aveam şi eu.

în noaptea aceea, Mwita n-a vrut să-mi mai dea drumul, iar eu n-am avut nevoie să mă mai ţin strîns de el.

Capitolul 29

A doua zi, am pornit la drum înainte de revărsatul zorilor. Vest. Către Vest. Aveam cu noi o busolă şi soarele nu foarte aprig. Luyu, Fanaşi, Diti şi Binta s-au apucat să joace de-a ghicitelea. Eu n-aveam dispoziţia necesară, aşa că n-am ţinut pasul cu ei. Mwita mergea în urma tuturor. în afară de un „bună dimineaţa" la trezire, nu mai vorbise cu mine. Luyu a lăsat baltă jocul cu ghicitori ca să meargă alături de mine.

— O prostie de joc, a spus ea, săltîndu-şi raniţa în spate.

— De-acord.

După cîteva clipe, a pus o mînă pe umărul meu şi m-a oprit.

— Şi deci ce se petrece cu voi doi?

Am aruncat o privire la ceilalţi, care îşi vedeau de drum, şi am clătinat din cap.

Ea s-a încruntat, enervată.

— Nu mă lăsa în ceaţă. Nu mai fac nici un pas pînă nu-mi spui *ceva.*

— Cum pofteşti.

Şi am pornit mai departe. A venit după mine.

— Onye, sînt prietena ta. Povesteşte-mi *şi mie* cîte ceva. Tu şi cu Mwita o să vă sfîşiaţi unul pe altul dacă nu mai împărţi cuiva din povară. Sînt sigură că Mwita îi mai destăinuie una, alta lui Fanaşi.

M-am uitat la ea. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ei stau de vorbă, a spus Luyu. îi vezi cum pleacă împreună cîteodată. Tu poţi să vorbeşti cu mine.

Probabil că era adevărat. Ei doi erau diferiţi, Fanaşi - genul tradiţional prin educaţie, iar Mwita - neconvenţional prin naştere, dar uneori diferenţa duce la asemănare.

— Nu vreau să afle Diti şi Binta lucrurile astea, am spus după cîteva clipe.

— Bine'nţeles.

— Eu...

Deodată am simţit că-mi vine să plîng.

— Eu sînt ucenica lui Aro.

— Ştiu, a spus ea, încruntîndu-se amarnic. Ai fost iniţiată şi...

— Şi... lucrul ăsta are consecinţe.

— Durerile de cap.

Am dat din cap aprobator.

— Asta o ştim cu toţii, a spus Luyu.

— Dar nu-i aşa de simplu. Durerile de cap au o cauză anume. Ele sînt... fantome din viitor.

Ne-am oprit din mers.

— Ale cărui lucru din viitor?

— Ale felului în care am să mor, am spus. Să-ţi înfrunţi propria moarte face parte din iniţiere.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Şi cum o să mori?

— Sînt dusă în faţa unei gloate de nuru, îngropată pînă la gît şi omorîtă cu pietre.

Luyu şi-a umflat nările.

— Ce... ce vîrstă ai cînd se-ntîmplă asta?

— Nu ştiu. N-am putut să-mi văd faţa.

— Durerile astea de cap cum le simţi, ca pe pietre care te lovesc în cap? a întrebat ea.

Am încuviinţat în tăcere.

— Ah, Ani, a spus ea şi m-a cuprins cu un braţ.

— Mai e ceva, am spus după cîteva clipe. Profeţia era greşită.

— 0 să fie o femeie *ewu,* a spus Luyu.

— De unde...

— Am ghicit. Acum are mai multă logică. A chicotit.

— M-am întovărăşit la drum cu o legendă vie. Am zîmbit cu tristeţe.

— Nu încă.

Capitolul 30

Săptămîni la rînd după aceea, mie şi lui Mwita ne-a fost greu să mai stăm de vorbă. Dar, cînd ne retrăgeam la culcare, nici unul dintre noi nu-şi putea ţine mîinile acasă. încă mă mai temeam să nu rămîn însărcinată, dar nevoile noastre fizice erau mai mari. Era atîta dragoste între noi, şi totuşi nu puteam să vorbim. Asta era singura cale de comunicare. încercam să nu facem zgomot, dar toată lumea ne auzea. Eram amîndoi atît de absorbiţi de noi înşine în timpul nopţii şi apoi, ziua, atît de cufundaţi în gîndurile noastre negre, încît nu ne mai preocupa aşa ceva. Abia atunci cînd m-a abordat Diti, într-o seară rece, mi- am dat seama că era ceva putred în relaţia noastră.

Mi-a vorbit cu glas scăzut, dar părea gata să sară la mine.

— Ce *naiba* ai? m-a întrebat, îngenunchind lîngă mine.

Iritată de tonul ei, am ridicat privirea din tocana de iepure cu cactus în care amestecam. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Diti, mi te vîrî în suflet.

S-a mutat şi mai aproape.

— V-auzim toţi în fiecare noapte! Sînteţi ca iepurii. Dacă nu sînteţi atenţi, o să fim mai mult de şase cînd o s-ajungem în vest. N-o să fie nimeni încîntat să vadă un bebeluş *ewu* din părinţi *ewu.*

M-am străduit din toate puterile să n-o pocnesc peste faţă cu lingura de lemn.

— Dă-te de lîngă mine, am avertizat-o.

— Nu, a spus ea, dar părea speriată. îmi... îmi pare rău.

M-a atins uşor pe umăr şi am aruncat o privire la mîna ei. Şi-a tras-o înapoi.

— Onye, nu-i nevoie să faci paradă cu asta.

— Ce tot...

— Dacă ai ajuns maestră la vrăjitoria asta, de ce nu ne vindeci şi pe noi? Sau eşti singura femeie de-aici care are voie să se bucure de contactul sexual?

Pînă să apuc să-i răspund, a venit Luyu în fugă.

— Hei! a spus ea, arătînd undeva în spatele nostru. Hei! Ce-i *aia?*

Ne-am întors să ne uităm. Mă înşelau ochii? O haită de cîini sălbatici cu blana de culoarea nisipului fugea atît de repede către noi, încît stîrnea un siaj de nisip. De-o parte şi de alta a cîinilor veneau doi dromaderi lăţoşi şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cinci gazele cu coarne lungi, spiralate. Pe deasupra zburau şapte ulii.

— Lăsaţi totul baltă! am răcnit. Fugiţi!

Diti, Fanaşi şi Luyu au luat-o din loc, trăgînd după ei o Binta înmărmurită.

Mwita, haide! am ţipat, fiindcă nu ieşise încă din cortul nostru şi ştiam că trage un pui de somn.Am desfăcut fermoarul. Dormea adînc.

— Mwita! am urlat la el, in timp ce bubuitul de copite îneca toate zgomotele.

A mijit ochii. I-a căscat de-a binelea. M-a tras la pieptul lui şi- atunci au ajuns acolo. Ne-am cuibărit unul într-altul cît de strîns am putut, în timp ce sălbăticiunile uriaşe tropoteau prin tabăra noastră. Cîinii s-au dus la tocana mea şi au tras oala de pe foc, deşi era încinsă. Gazelele şi cămilele s-au apucat să scotocească prin corturi. Eu şi Mwita am tăcut mîlc cînd şi-au vîrît nasul în cortul nostru şi au luat ce-au vrut. Una dintre cămile mi-a găsit rezerva de cactus confiat. Se holba la noi în timp ce molfăia fructul cu un aer care nu putea însemna altceva decît plăcere. Am înjurat.

O altă cămilă şi-a băgat botul într-o găleată şi a lipăit toată apa. Uliii au dat năvală din văzduh, înşfăcînd carnea de iepure pe care o puseseră la uscat Diti şi Binta. Cînd au terminat, animalele au plecat tot împreună.

— Regula numărul unu dintre regulile deşertului, am spus tîrîndu-mă afară din cort. Niciodată să nu refuzi un tovarăş de călătorie dacă nu plănuieşte să te mănînce. Mă-ntreb de cîtă vreme cooperează animalele astea.

— Eu şi Fanaşi va trebui să mergem să vînăm diseară, a spus Mwita.

Luyu, Diti, Binta şi Fanaşi s-au întors toţi cu nişte feţe mînioase.

— Ar trebui să le omorîm şi să le mîncăm pe toate, a spus Binta.

— Dacă ataci una, ele *toate* te atacă pe tine, le-am atras atenţia.

Am recuperat ce mîncare mai rămăsese, nu prea multă. în seara aceea, Fanaşi, Mwita şi Luyu, care i-a însoţit la insistenţele mele, au plecat la cules şi vînătoare. Didi m-a evitat apucîndu-se să joace Warri cu Binta. Mi-am încălzit nişte apă pentru baia de care aveam atîta nevoie. Pe cînd stăteam în picioare în bezna din spatele cortului şi-mi turnam apă pe mine, o muscă m-a înţepat în braţ. Unul dintre scopurile jujului cu focul din pietre era să ţină la distanţă insectele înţepătoare, dar cînd şi cînd se mai strecura cîte una. Am strivit-o pe gleznă. A explodat într-o pată de sînge.

— îh!

Am spălat locul cu apă. înţepătura începea deja să capete o culoare roşie intensă. Mereu mi se înroşeşte pielea mai tare decît ar fi normal de la cea mai uşoară lovitură sau înţepătură de insectă. La fel păţea şi Mwita. Pielea de *ewu* e sensibilă. Am terminat repede cu spălatul.

în noaptea aceea, am observat că Diti s-a dus să doarmă în cortul Bintei. Ea şi Fanaşi nu mai puteau să doarmă unul în braţele celuilalt. Atît de rău stăteau lucrurile.

Capitolul 31

Am ştiut că ne apropiem de un oraş cu cîteva ore înainte să ajungem acolo. Pe cînd toată lumea dormea, eu mă dusesem în zbor sub chip de vultur. Am zburat mulţi kilometri, purtată de vîntul răcoros. Trebuia să mă gîndesc la cererea lui Diti. Ar fi trebuit să ştiu cum să rup jujul de la Ritualul de Unsprezece Ani. Asta era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

partea cea mai frustrantă. Nu-mi venea în minte nici un descîntec, nici o combinaţie de ierburi, nici un instrument care ******ebook converter DEMO Watermarks******* să funcţioneze. Aro ar fi rîs şi m-ar fi insultat pentru încetineala minţii mele. Dar eu nu voiam ca din greşeală să le fac rău prietenelor mele.

Vînturile m-au purtat către vest şi aşa se face că am ajuns deasupra oraşului. Am văzut clădiri de gresie solide, cu iluminat electric şi cu focuri aprinse pentru gătit. Un drum pavat traversa oraşul de la sud la nord, dispărînd în beznă în ambele sensuri. Spre nord erau o spuzeală de coline micuţe şi un deal mare, în vîrful căruia se vedea o casă puternic luminată din interior. Cînd m-am întors în tabără, l-am trezit pe Mwita şi i-am povestit despre oraş.

— Acolo nici n-ar trebui să existe vreun oraş, a spus el uitîndu-se pe hartă.

Am ridicat din umeri.

— Poate-i harta prea veche.

— Oraşul acesta pare statornicit deja. Harta n-are cum să fie *atît* de veche.

A înjurat.

— Cred c-am deviat de la traseu. Trebuie să descoperim cum se numeşte. Cît de departe e?

— O s-ajungem acolo pe la sfîrşitul zilei.

A dat din cap.

— Nu sîntem pregătiţi, Mwita.

— Tocmai ne-a prădat de toată hrana o haită de animale, a spus el.

— Ştii ce periculos poate să fie.

Mi-am dus mîna la cicatricea de pe frunte.

— Ar trebui să-l ocolim şi să nu mai pomenim niciodată de el. Putem să găsim de mîncare pe drum.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Aud ce spui, a zis el. Atît că nu-s de-acord cu tine.Am ţîţîit şi m-am uitat în altă parte.

— Nu-i corect să le ascundem informaţia asta, a spus el.

— Tu cîte lucruri i-ai ascuns lui Fanaşi? l-am întrebat.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi a zîmbit.

— Te bănuieşte Luyu, i-am spus.

A dat din cap.

— Fata aia are văzul şi auzul ascuţite.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate.

— El îmi pune întrebări. Eu îi răspund cînd am chef.

— Ce întrebări?

— Ai încredere, a spus el. Şi mai destăinuie-te şi tu. Sîntem toţi implicaţi în treaba asta.

Pe la sfîrşitul zilei ajunseserăm la vreun kilometru şi jumătate de oraş. Mwita a adunat pietre pentru foc. Ne-am spălat şi am mîncat, apoi ne-am aşezat în faţa focului şi pînă la urmă am tăcut toţi. Fanaşi şi Diti stăteau aproape unul de altul, dar Diti îi tot respingea braţul cu care o lua de talie. Luyu a vorbit prima.

— Nu-i nevoie să mergem acolo. La asta ne gîndim cu toţii, nu- i aşa?

Mwita mi-a aruncat o privire piezişă.

— Sîntem pe drum de cîteva săptămîni, a continuat Luyu. Nu-i mult. Nu ştiu cît o să ne mai ia să ajungem la... locul răului. Toţi am zis că vreo cinci luni, sau aşa ceva, dar între timp se poate întîmpla orice care să ne întîrzie. Aşa că eu zic să strîngem din dinţi. Haideţi să mergem mai departe.

— Eu vreau mîncare adevărată, a spus supărată Binta. Nişte fufu şi supă de egusi, supă de ardei cu ardei

******ebook converter DEMO Watermarks*******

adevăraţi în loc de cactusul ăsta picant care-i ciudat la gust! Pînă la urmă, tot va trebui să „strîngem din dinţi". De dimineaţă ar trebui să
cumpărăm ce ne trebuie şi să-i dăm drumul mai departe.

— Sînt de-acord cu Binta, a spus Diti. Fără supărare, dar nu mi-ar strica să mai văd şi alte feţe, măcar pentru cîteva ore.

Fanaşi a fulgerat-o cu privirea.

—Ar trebui să ne vedem de drum, a spus el. Aici am putea să dăm de necaz şi n-avem nici o nevoie aşa presantă ca să riscăm.

Luyu a dat din cap cu hotărîre către Fanaşi şi amîndoi şi-au zîmbit. Diti s-a tras mai departe de Fanaşi, mormăind ceva. El şi-a dat ochii peste cap.

— N-aş avea nimic împotrivă să văd un oraş nou, a spus Mwita.

M-am încruntat la el.

—Dar o să tot avem ocazii dintr-astea pe viitor, a continuat el. Şi, într-adevăr, ar putea fi periculos. Mai ales pentru Onye şi pentru mine. în curînd vom fi atît de departe de casă, încît pînă şi aerul pe care-l respirăm va fi nou. Va fi din ce în ce mai periculos... pentru noi toţi. Dar vă spun un lucru, pe harta mea nu apare menţionat nici un oraş aici, deci fie ne-am abătut de la drum, fie harta mea e greşită. Propun să mă duc cu Fanaşi să depistăm numele oraşului şi pe urmă să ne întoarcem imediat.

— De ce tu? a întrebat Diti. Tu atragi prea mult atenţia. O să merg eu cu Fanaşi.

— Voi doi lăsaţi impresia că nu vă-nţelegeţi prea bine, am intervenit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Diti arăta de parcă ar fi vrut să mă muşte.

— Bine, atunci Luyu şi Fanaşi, a hotărît Mwita.

— Eu zic să mergem TOŢI, a pretins Diti.

— Ar fi o prostie să nu facem aşa, a adăugat Binta.

Toată lumea s-a uitat la mine. Dacă votam pentru plecare, era egalitate.

— Eu zic să ocolim oraşul.

— Sigur c-aşa zici, a şuierat Diti. Eşti obişnuită să-ţi duci traiul ca un animal in nisip. Şi *tu* poţi să-l laşi pe Mwita să-ţi ţină de cald noaptea.

Am simţit cum îmi năvăleşte sîngele în obraji. M-am întrebat cum de ajunsese aşa proastă. Eram obişnuită ca Luyu, Diti şi Binta să nutrească poate nu atît respect, cît un fel de teamă faţă de mine. Erau prietenele mele şi mă iubeau, dar aveam eu ceva care le făcea să tacă din gură atunci cînd era cazul.

— Diti, i-am spus pe un ton prudent, te aventurezi în…

A sărit în sus, a luat o mînă de nisip şi mi-a aruncat-o în faţă. Am ridicat mîinile la timp ca să-mi apăr ochii. Mwita mă învăţase cum să-mi domolesc emoţiile. Aro mă învăţase cum să mi le controlez şi să le îndrept în direcţia care trebuie. Simţeam mînie, ba chiar şi furie, dar niciodată n-aş fi folosit orbeşte ce mă învăţase Aro. Măcar atîta lucru mă învăţase. Eram încă în perioada de ucenicie. Fără să mă gîndesc o clipă şi înainte ca Mwita să aibă timp să mă ţină, m-am repezit la Diti, izbind-o drept în spinare, fiindcă se întorsese să fugă. Doar forţa fizică am folosit-o ca să-mi bat prietena. Aro şi Mwita mă învăţaseră bine.

Diti a ţipat şi-a tot încercat să scape, dar am ţinut-o bine. Am întors-o cu faţa în sus. A răcnit iar şi m-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

plesnit peste faţă. Am plesnit-o şi eu, încă şi mai tare. Am apucat-o de mîini, aşezîndu- mă pe pieptul ei. I le-am prins laolaltă cu mîna dreaptă, iar cu stînga m-am apucat s-o pălmuiesc cînd pe un obraz, cînd pe celălalt.

— Curvă idioată! Sulă de ţap infectă! Puştancă proastă şi imbecilă şi fără ţîţe…

Au început să-mi curgă lacrimi din ochi. în jurul meu, lumea se scufunda. Apoi Fanaşi mă trăgea de pe Diti şi striga:

— încetează! *încetează!*

Atenţia mi s-a concentrat asupra lui. Era mai înalt şi mai puternic, dar şi eu eram înaltă şi puternică. Din punct de vedere fizic, nu eram chiar atît de diferiţi.

Turbarea mi se cuibărea în piept, gata să lovească din nou. Eram sătulă de sentimentele astea care ieşeau la iveală pînă şi din oamenii care îmi erau dragi. Nu trebuia decît să-i enervez cu ceva. Prin asta se deosebeau mama şi Mwita de toţi ceilalţi, chiar şi de Aro. Nici în toiul celei mai profunde mînii n-ar fi ieşit vreodată astfel de insulte de pe buzele lor. Niciodată.

Fanaşi m-a aruncat la pămînt. înainte să pot sări la el, Mwita m-a apucat de braţ şi m-a tras deoparte. L-am lăsat. Atingerea lui mă înmuiase. Multă nevoie mai aveam de Mwita în călătoria aceasta.

— Stăpîneşte-te, mi-a spus el, uitîndu-se de sus la mine cu dezgust.

încă respirînd greoi, m-am întors şi am scuipat nisipul din gură.

— Şi dacă nu vreau? am icnit. Dacă n-ajută la nimic?

A îngenuncheat în faţa mea.

— Atunci, ţine-o tot aşa, a spus el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a întrerupt.

— Asta-i ceea ce ne face pe noi doi diferiţi. Diferiţi de mitul lui *ewu,* diferiţi de cei cu care vom avea de-a face în vest. Stăpînire, gîndire şi *înţelegere.*

Am mai scuipat nişte nisip şi l-am lăsat să mă ridice în picioare. Fanaşi a dus-o pe Diti în cortul lor. O auzeam suspinînd şi pe Fanaşi vorbindu-i în şoaptă. Binta şedea în faţa cortului, ascultînd cu un aer trist şi cu mîinile în poală.

— Ştii de ce e Diti aşa supărată, a spus Luyu, apropiindu-se de
mine.

— Nu-mi pasă, am răspuns uitindu-mă in altă parte. Sînt lucruri mai importante de-atît!

— Ar trebui să-ţi pese, dacă vrei s-ajungem unde mergem acum, s-a enervat Luyu.

— Luyu, s-a băgat Mwita în vorbă, starea clitorisurilor voastre e măruntă prin comparaţie.

A arătat către propria-i faţă.

— Imaginează-ţi cum e să fii însemnat în felul ăsta. Indiferent unde-am merge eu şi ea, aiureala aia pe care-a vomitat-o Diti, cum că Onyesonwu era obişnuită „să-şi ducă traiul ca un animal", felul ăsta de-a gîndi e-n mintea tuturor, fie ei okeke sau nuru. Ne urăsc la fel de tare cum urăsc deşertul.

Luyu a lăsat privirea în jos şi a murmurat:

— Ştiu.

— Atunci, poartă-te ca atare, s-a răstit Mwita.

Restul zilei a fost tensionată. Atît de tensionată, încît Fanaşi şi Luyu s-au gîndit că ar fi mai bine să meargă în oraş a doua zi dimineaţă. Nu era momentul cel mai bun

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să ne lase pe mine, Diti şi Binta singure doar cu Mwita care să ne despartă în caz de bătaie. Dar planul era cel mai bun.

A trecut o oră. Diti şi Binta se ţineau aproape una de alta, spălînd şi cosind rufe. Fanaşi şi Mwita şedeau în mijloc, între corturi, ca să ne ţină sub supraveghere pe noi, femeile nebune. Mwita îi dădea lui Fanaşi lecţii de limbă nuru. Se oferise să le înveţe şi pe Diti, Binta şi Luyu. Doar Luyu fusese de acord, într- un tîrziu, să înveţe. De la bătaie, Luyu nu se mai clintise de lîngă mine.

— Trebuie să exersezi, i-am spus.

Stăteam lîngă cortul meu, cu faţa spre oraş. încercam s-o învăţ
să mediteze.

— Nu cred c-o să fiu vreodată in stare să-mi eliberez mintea de toate gîndurile, a spus ea.

— Aşa credeam şi eu pe vremuri. Ţi s-a-ntîmplat vreodată să te trezeşti din somn şi cîteva secunde să nu ştii cine eşti?

— Îhî, a făcut Luyu. Mereu mă sperie treaba asta.

— Nu-ţi aminteşti fiindcă eşti într-o stare temporară în care te-ai eliberat de toate şi singurul lucru care-a mai rămas eşti tu. Gîndeşte-te la cum faci să-ţi aminteşti cine eşti cînd se-ntîmplă aşa ceva.

— Rememorez diverse lucruri, a spus ea. De pildă, ce-ar trebui să fac în ziua aia sau ce-mi doresc să fac.

Am dat din cap aprobator.

— Da. îţi umpli capul cu gînduri. Uite ceva de toată spaima: Dacă nu te recunoşti pe tine însăţi, atunci cine e persoana care-ţi aminteşte cine eşti?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Luyu s-a holbat la mine cu ochi goi. S-a încruntat.

— Mda, cine-i persoana aia?

Am zîmbit.

— N-am putut să dorm săptămîni întregi după ce mi-a atras atenţia Mwita.

— Ai idee cum să ne vindecăm de castitatea noastră forţată? a întrebat ea cîteva clipe mai tîrziu.

— Nu.

Din nou am tăcut amîndouă.

— îmi pare rău, a spus Luyu după o vreme. Sînt egoistă.

Am oftat.

— Ba nu. Nu eşti.

Am clătinat din cap.

— Toate lucrurile astea sînt importante.

— Onye, îmi pare rău. îmi pare rău pentru ce-a zis Diti. îmi pare rău că tatăl tău...

— Refuz să-l numesc tatăl meu, am spus uitîndu-mă la ea.

— Ai dreptate. îmi pare rău, a spus Luyu grijulie şi a tăcut un moment. El a... a înregistrat. Trebuie s-o fi păstrat.

Am dat din cap că da. Nici nu mă îndoiam că înregistrase. Niciodată nu mă îndoisem.

Am cinat în tăcere şi ne-am dus la culcare pe cînd soarele încă mai apunea. Mwita m-a privit cît mi-am despletit părul lung şi des. Mi-l simţeam sărat şi nisipos după criza de imbecilitate a lui Diti. Voiam să-l perii şi să-l împletesc într-o coadă lungă şi groasă, pînă găseam ocazia să refac multele cozi subţiri care-mi plăceau.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ai de gînd să-l tunzi vreodată? m-a întrebat Mwita pe cînd mă pieptănam.

— Nu. Nici tu să nu ţi-l tai.

— Vom vedea, a spus el, trăgîndu-se de părul de pe faţă. Barba asta chiar îmi place.

— Şi mie. Toţi bărbaţii înţelepţi îşi lasă barbă.

Nu puteam să dorm. „Eşti obişnuită să-ţi duci traiul ca un animal în nisip", spusese Diti. Vorbele ei mă ardeau pe dinăuntru ca fierea regurgitată. Şi apoi felul cum se furişase Binta după ea. Binta nu mai vorbise cu mine de la momentul bătăii. Cu delicateţe, i-am mutat braţul lui Mwita de pe mijlocul meu şi m- am furişat de lîngă el. Mi-am legat la loc rapa şi am ieşit din cort. I-am auzit pe Luyu sforăind în cortul ei şi pe Fanaşi respirînd adînc într-al lui. N-am auzit nimic cînd am ajuns la cortul în care stăteau Diti şi Binta. M-am uitat înăuntru. Plecaseră. Am înjurat.

— Să ne lăsăm lucrurile aici cît ne ducem după ele, a spus
Luyu.

M-am lăsat pe vine lingă pietrele care se răceau şi am chibzuit. Chiar îşi închipuiseră că puteau să se furişeze şi să se întoarcă înainte să băgăm de seamă lipsa lor? Sau poate nici nu aveau intenţia să se întoarcă. Femei proaste, proaste şi idioate, mi-am spus.

Fanaşi stătea în picioare cu spatele la noi. Pe cît eram eu de furioasă, pe-atît era Fanaşi de îndurerat. Renunţase la atîtea pentru Diti, care nici măcar nu-l luase cu ea.

— Fanaşi, i-am spus ridicîndu-mă în picioare, o s-o găsim.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— E încă devreme, a remarcat Mwita. împachetăm totul, inclusiv lucrurile lui Diti şi-ale Bintei, şi mergem să le căutăm. După ce le găsim, mergem mai departe, indiferent cît o fi ceasul.

Fanaşi a insistat să care cea mai mare parte a lucrurilor lui Diti, dintre cele pe care le lăsase, desigur. îşi luase cu ea rucsacul şi cîteva mărunţişuri. Mwita ducea cortul strîns al Bintei. Ne-am folosit de luminile oraşului ca să ne croim drum peste colinele joase. Mergînd, îi cîntam încet brizei. Apoi m-am oprit din cîntat şi am ridicat mîna.

— Şş!

— Ce-i? a şoptit Luyu.

— Staţi puţin.

— Am lanterna la-ndemînă, a spus Mwita.

— Nu, aşteaptă.

Am tăcut un timp. Apoi:

— Sîntem urmăriţi. Nu faceţi zgomot. Calm.

Am auzit din nou. Paşi vătuiţi. Chiar în spatele meu.

— Mwita, lanterna, am cerut.

în momentul în care el a aprins lanterna, Luyu a scos un ţipăt strident şi a dat fuga în direcţia mea. S-a împiedicat şi s-a izbit de
mine cu atita forţă, incit m-a dărîmat din picioare.

— E... e... s-a bîlbîit ea, chinuindu-se să se ridice de pe mine şi uitîndu-se în urmă.

— Cămile sălbatice, atîta tot, am spus împingînd-o de pe mine şi ridicîndu-mă.

— M-a lins pe ureche! a răcnit ea frecîndu-şi zdravăn urechea şi părul ude leoarcă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Îhî, fiindcă transpiri tot timpul şi ai nevoie de-o baie, i-am spus. Le place sarea.

Erau trei cămile. Cea din apropierea mea scotea un mormăit jos, din fundul gîtlejului. Luyu s-a cuibărit lîngă mine. Nu prea mai puteam s-o condamn, după ce trecuserăm prin atacul tribului de animale.

— Ţine lumina sus, i-am cerut lui Mwita.

Aveau cîte două cocoaşe mari, iar blana le era groasă şi prăfuită. Erau sănătoase. Cea din dreptul meu a mai mormăit arţăgos şi a făcut trei paşi ameninţători în direcţia mea. Luyu a scăpat un urlet şi-a şters-o în spatele meu. Eu m-am ţinut tare. Cîntatul meu le atrăsese acolo.

— Ce vor? a întrebat Fanaşi.

— Şş! i-am spus.

încet, Mwita s-a mutat în faţa mea. Cămila a înaintat spre el, apropiindu-şi faţa catifelată de a lui şi adulmecînd. La fel au făcut şi celelalte cămile. Mwita tocmai statornicise în faţa cămilelor relaţia pe care o avea cu mine, iar ele înţeleseseră - masculul protejează femela. El e cel cu care se negociază. Recunosc că era bine să am pe cineva care să păşească în faţa mea şi să mă protejeze măcar o dată-n viaţă.

— Au de gînd să călătorească o vreme cu noi, a spus Mwita.

— Mi-am dat seama.

— Dar uită-te la ele! a exclamat Luyu. Sînt împuţite şi... sălbatice.

L-am auzit pe Fanaşi mormăind aprobator.

Am pufnit cu dispreţ.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Uite, de-asta nu cred că sîntem pregătiţi să vizităm un oraş. Cînd eşti în deşert, trebuie *să fii* în deşert. Accepţi să ai nisip în haine, dar nu în păr. Nu te deranjează să te îmbăiezi sub cerul liber. Laşi o găleată cu apă de prisos de la staţia de captare, să aibă şi alte vietăţi care ar vrea să bea. Iar cînd alţi oameni, *orice* fel de oameni, vor să călătorească împreună cu tine, nu-i respingi decît dacă dau dovadă de cruzime.

Ne-am continuat drumul, de data asta cu un trio de cămile după noi. Am depistat drumul pavat înainte să ajungem la oraş. M-am oprit, trăind un vag déjà vu.

— Aveam şase ani cînd am văzut prima dată un drum pavat. Credeam că fuseseră făcute de uriaşi. Precum cei din Marea Carte.

— Poate aşa şi e, a spus Mwita trecînd mai departe pe lîngă mine.

Cămilele nu manifestau nici cea mai vagă curiozitate faţă de pavaj. Dar, odată ce l-au traversat, s-au oprit. Am apucat cu toţii să facem cîţiva paşi pînă să ne dăm seama că nu veneau după noi. Se aşezaseră şi gemeau puternic.

— Haideţi, le-am îndemnat. Mergem doar să ne găsim tovarăşele.

Cămilele nu s-au clintit din loc.

— Ce crezi, or simţi ceva rău? m-a întrebat Mwita.

Am dat din umeri. Iubeam cămilele, dar nu întotdeauna le şi înţelegeam purtarea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Poate o să ne-aştepte, a spus Fanaşi.Sper că nu, a spus Luyu.

— Poate, a spus Mwita.

A păşit spre prima cămilă şi, cînd s-a apropiat de ea, toate trei au început să ragă la el, făcîndu-l să sară înapoi.

— Să mergem, am spus. Dacă nu mai sînt aici cînd ne întoarcem, atunci asta e.

Capitolul 32

După cum văzusem în timpul zborului pe deasupra lui cu o noapte în urmă, oraşul avea o margine deluroasă. Am intrat prin partea mai netedă, unde erau prăvălii care vindeau tablouri, sculpturi, brăţări şi sticlă suflată, alături de marfa obişnuită.

— Onyesonwu, pune-ţi vălul, a spus Mwita.

Şi-a înfăşurat şi el capul, lăsînd pînza grea, verde, să-i cadă peste faţă şi să-i acopere o bună parte din ea.

— Sper să nu creadă că sîntem bolnavi, am spus, făcînd şi eu la fel cu vălul meu galben.

— Măcar să se ferească de noi, a spus Mwita.

Văzînd expresia necăjită de pe faţa mea, a adăugat:

— Vom spune că sîntem oameni evlavioşi.

Ne-am apropiat de un grup de clădiri mari. Am privit printr-o fereastră şi am văzut dulapuri cu cărţi.

— Asta o fi biblioteca lor, i-am atras atenţia lui Luyu.

— Mda, mă rog, dacă e, atunci au două, a spus ea.

Clădirea din stînga noastră era şi ea plină de cărţi.

— Ia te uită, a spus Mwita încet, făcînd ochii mari. Sînt oameni înăuntru, chiar şi la ora asta tîrzie. Crezi că ţin deschis ******ebook converter DEMO Watermarks*******

pentru public?

Oraşul se numea Banza, un nume care îmi suna vag familiar. Şi exista pe harta lui Mwita. Ne abătuserăm de la traseu, călătorind spre nord-vest în loc de vest.

— Trebuie să fim mai atenţi, a conchis Mwita în timp ce stăteam toţi şi ne uitam la harta lui.

— Uşor de spus, greu de făcut, a zis Luyu. Umblatul devine atît de monoton, încît pierzi drumul. îmi dau seama cum s-a- ntîmplat.

Cîţiva trecători s-au uitat la noi oarecum interesaţi, dar atîta tot. M-am mai relaxat puţin. Totuşi, era vizibil că nu eram de prin partea locului. Pe cînd hainele noastre erau compuse din văluri, pantaloni şi rochii lungi şi unduioase, oamenii aceştia purtau îmbrăcăminte mai strimtă şi pînzeturi înfăşurate strîns în jurul capului.

Femeile purtau inele de argint în nas şi jumătăţi de rochii lungi şi strimte, evazate la poale, care se numeau fuste. Mai purtau şi bluze fără mîneci, arătîndu-şi braţele şi umerii. Cele mai multe dintre fustele, bluzele şi acoperămintele de cap ale femeilor aveau culori şi imprimeuri discordante. Bărbaţii purtau pantaloni înguşti şi caftane strimte la fel de ţipătoare. Am căutat timp de o oră şi ne-am pomenit în piaţa centrală. Era aglomerată, cu toate că trecuse de zece seara.

Banza era un oraş okeke însufleţit de artă şi de cultură. Nu era vechi ca Jwahirul. Rănile Banzei erau proaspete. Odată cu trecerea anilor, Banza învăţase să folosească răul pentru a crea binele. Fondatorii oraşului îşi transformaseră suferinţa în artă, iar realizarea şi vînzarea ei deveniseră miezul culturii din Banza.

— Oraşul ăsta doarme vreodată? a întrebat Luyu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Au minţile prea active, i-am răspuns.

— Cred că toţi de-aici sînt nebuni, a spus Mwita.

Am întrebat în jur de Diti şi Binta. De fapt, Fanaşi şi Luyu au pus întrebările. Eu şi Mwita am stat în spatele lor, încercînd să ne ascundem feţele de *ewu.*

— Foarte drăguţe şi îmbrăcate ca nişte femei evlavioase? l-a întrebat un bărbat pe Fanaşi. Le-am văzut. Sînt pe-aici pe undeva.

— Fete proaste, i-a spus o femeie lui Fanaşi, apoi a rîs. Au cumpărat de la mine nişte vin de palmier. Umblau vreo zece bărbaţi după ele.

După toate aparenţele, Diti şi Binta se distrau de minune. Am cumpărat şi noi nişte pîine, mirodenii, săpun şi carne uscată. Am rugat-o pe Luyu să-mi cumpere un sac de sare.

— Pentru ce? a întrebat ea. Avem destulă.

— Pentru cămile, dacă mai sînt acolo.

Luyu a dat ochii peste cap.

— Puţin probabil.

— Ştiu, am spus.

Am mai pus-o să cumpere şi două mănunchiuri de vernonia. Cămilelor le plac lucrurile amărui şi sărate. Mwita l-a pus pe Fanaşi să-mi cumpere o rapa albastră. Iar Fanaşi i-a cumpărat lui Diti o scobitoare făcută dintr-un os de vietate necunoscută. Luyu a cumpărat ceva care mi-a dat fiori pe şira spinării. Am ajuns la faţa locului pe cînd ea tocmai isprăvea tocmeala cu o bătrînă care vindea micul obiect de argint. Femeia avea un coş întreg plin cu astfel de obiecte.

— Ţi-l vînd la preţul ăsta numai fiindcă îmi place de tine, i-a spus femeia.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mulţumesc, a răspuns Luyu şi a zîmbit cu gura pînă la urechi.

— Nu sînteţi de pe-aici, nu-i aşa?

— Nu. Venim de departe, dinspre est. Jwahir.

Femeia a dat din cap.

— E frumos acolo, aşa am auzit. Dar ce de haine purtaţi!

Luyu a rîs.

— Ştii să foloseşti un portabil? a întrebat femeia.

Luyu a clătinat din cap în semn că nu.

— Te rog, arată-mi.

Am urmărit-o pe femeie explicîndu-i cum să deschidă pe portabil fişierul audio cu Marea Carte şi să facă dispozitivul să-i spună starea vremii. Dar cînd a apăsat un buton din partea de jos şi a dat la iveală ochiul camerei, a trebuit s-o întreb:

— Luyu, pentru ce cumperi asta?

— O clipă, a spus ea, bătîndu-mă uşor pe obraz.

Bătrîna m-a fulgerat cu o privire suspicioasă.

— Ai văzut cumva două fete îmbrăcate ca noi? a întrebat-o repede Luyu.

Ochii bătrînei au mai stăruit un moment asupra mea.

— Călătoreşte şi ea cu voi? a întrebat arătînd spre mine

— Da, a spus Luyu zîmbind către mine. E prietena mea cea mai bună.

Femeia s-a întunecat la faţă.

— Atunci, o să mă rog la Ani pentru tine. Pentru amîndouă. Nu ştiu cum stă treaba cu ea, dar tu pari o fată curată şi cumsecade.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Te rog, a insistat Luyu. Unde le-ai văzut pe fetele alea două?

— Trebuia să-mi dau seama. Fetele alea atrăgeau bărbaţii ca magnetul.

S-a uitat fioros la mine, cu aerul că ar fi vrut să scuipe. I-am susţinut privirea.

— încearcă la Taverna Norul Alb.

— Aşa o femeie bătrină ar trebui să fie mai înţeleaptă, am bombănit către Luyu pe cînd mergeam în urma lui Fanaşi şi Mwita, pe lîngă ultimele standuri din piaţă, către clădirea micuţă, al cărei interior strălucea de o lumină intensă.

— Nu te mai gîndi la ea, a spus Luyu.

Şi-a scos portabilul.

— Uite-aici.

A apăsat un buton din lateral şi aparatul a scos un ţiuit plăcut. L-a întors şi o uşiţă din partea de jos a glisat dezvăluind un ecran.

— O hartă, a spus Luyu.

Portabilul a ţiuit din nou.

— Ia uite-aici.

Ţinîndu-l în palmă, pe ecran s-a aprins imaginea albă a unei hărţi. Se rotea ca să menţină direcţia bună de fiecare dată cînd se mişca Luyu. Dacă era o hartă corectă, şi mi se părea a fi, atunci era cu mult mai detaliată decît cea pe care o avea Mwita.

— Vezi linia portocalie? a întrebat Luyu. Femeia a programat harta să ne arate drumul de la Jwahir pînă în Vest dacă mergem drept într-acolo. Ne-am abătut cu aproape cinci kilometri. Şi vezi aici? Dacă apeşi butonul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ăsta, începe să ne urmărească traseul. Ţiuie dacă ajungem să ne abatem prea mult de la curs.

Linia atingea Regatul Celor Şapte Rîuri, în special un oraş de pe al cincilea rîu, numit Durfa. M-am încruntat. Satul mamei nu era departe de el. Oare avusese habar că se îndrepta direct către est?

— Cine crezi c-a făcut harta? am întrebat.

Luyu a dat din umeri.

— Nici femeia nu ştia.

— Mă rog, sper că n-a fost un nuru, am spus. îţi poţi imagina cum ar fi să aibă localizarea exactă a atîtor oraşe okeke?

— Nu-şi vor părăsi niciodată scumpele lor rîuri, a spus Luyu. Nici măcar ca să ia sclavi, să violeze şi să omoare alţi okeke.

Nu bag mîna-nfoc că-i aşa, mi-am spus.

Le-am dibuit de cum am intrat in tavernă. Binta stătea in poala unui tînăr, ţinînd in mină un pahar roşu cu vin de palmier, cu partea de sus a rochiei pe jumătate desfăcută. Bărbatul îi şoptea în ureche, ciupindu-i cu o mînă sfîrcul dezgolit. Binta i-a dat mîna deoparte, apoi s-a răzgîndit şi i-a mutat-o la loc. Un altul cînta la chitară serenade pline de pasiune. Da, sfioasa de Binta. Diti şedea în mijlocul unui grup de şapte bărbaţi care îi sorbeau fiecare cuvînt. Şi ea avea un pahar cu vin de palmier.

— Am venit de departe şi mergem şi mai departe, spunea Diti, îngînat. N-o să-i lăsăm pe ai noştri să tot moară. Vrem să-i punem capăt. Ne pricepem să luptăm.

— Tu şi care armată? a întrebat un bărbat.

Au rîs toţi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Voi astea două făpturi minunate aveţi măcar pe cineva să vă conducă?

Diti a rînjit, clătinîndu-se uşor.

— O femeie *ewu* urîtă.

Apoi a rîs în hohote.

— Aşadar, două fete urmează o prostituată către vest ca să salveze poporul okeke, a rîs unul dintre bărbaţi. Oho, fetele astea din Jwahir sînt şi mai bune decît povestitoarea aia cu ţîţe mari!

— Diti! a strigat Fanaşi, intrînd cu paşi mari.

Ea a încercat să se ridice, dar s-a împleticit şi a căzut în braţele unui bărbat. El a ajutat-o să stea în picioare, ţinînd-o bine ca să i-o prezinte lui Fanaşi.

— Asta-i a ta, vasăzică? a întrebat bărbatul.

Fanaşi a luat-o pe Diti de braţ.

— Ce faci?

— Mă distrez! i-a strigat ea, smulgîndu-şi braţul din mîna lui.

— Aveam de gînd să ne-ntoarcem de dimineaţă, a spus Binta, trăgîndu-şi repede partea de sus a rochiei ca să se acopere.

îmi era atît de foame, încît m-am întors şi am ieşit pe uşă.

— Nu pleca prea departe, a spus Mwita în urma mea.

Ştia că nu e cazul să vină după mine.

Am ieşi în bezna nopţii, briza împingîndu-mi vălul pe spate chiar în faţa unui grup de tineri. Fumau ceva ce mirosea a foc- dulce. Trabucuri cu sevă de cactus roşcat. în Jwahir, nu erau deloc privite cu ochi buni. îţi slăbeau fibra morală, îţi iuţeau pasul şi îţi împuţeau respiraţia. Mi-am prins vălul şi l-am tras înapoi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Femeie *ewu* uriaşă, a spus bărbatul care se afla mai aproape de mine.

Era cel mai înalt dintre cei patru, aproape cît mine de înalt.

— Nu te-am mai văzut pe-aici.

— N-am mai fost pe-aici niciodată, am răspuns.

— De ce-ţi ascunzi faţa? a întrebat altul, aranjîndu-şi ţinuta.

Pantalonii lui păreau mult prea strimţi pentru pulpele lui
groase. Toţi patru au păşit către mine, curioşi. Cel înalt care mă făcuse uriaşă s-a sprijinit de zidul clădirii în dreptul meu, aşezîndu-se între mine şi uşa tavernei.

— Asta-mi place să port.

— Credeam că femeile *ewu* preferă să nu poarte nimic- nimicuţa.

Cel care spusese asta îşi purta părul împletit în codiţe lungi şi negre.

— Credeam că voi şi soarele sînteţi fraţi.

— Ia vino să mă distrezi, a spus cel înalt, luîndu-mă de braţ. Eşti cea mai înaltă femeie pe care am văzut-o vreodată.

M-am holbat la el luată prin surprindere şi m-am încruntat.

— Poftim?

— Te plătesc, fireşte, a spus el. Nu-i nevoie să ceri. Ştim cu ce te îndeletniceşti.

— Poţi să mă distrezi şi pe mine după el, a spus unul care nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

— Eu eram aici înainte de voi amîndoi, a spus grasul. Pe mine mă distrează primul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a uitat la mine.

— Şi am mai mulţi bani.

— O să te spun neveste-tii dacă nu mă laşi pe mine primul, a spus tînărul.

— N-ai decît, s-a răstit grasul.

în Jwahir, *ewu* erau ostracizaţi. în Banza, femeile *ewu* erau prostituate. Oriunde m-aş fi dus, nu era bine nicăieri.

— Sînt o femeie evlavioasă, le-am declarat, păstrîndu-mi vocea egală. Nu distrez pe nimeni. Sînt şi voi rămîne neatinsă.

— Tot respectul nostru, cucoană, a spus cel înalt. Nu-i nevoie să fie contact sexual. Poţi să-ţi foloseşti gura şi să ne laşi să-ţi punem mîna pe sîni. O să te plătim bine pentru...

— Taci din gură, m-am răstit la el. Nu sînt de pe-aici. Nu sînt prostituată. Lăsaţi-mă în pace.

O înlănţuire de vorbe nerostite a circulat de la unul la altul. S- au privit în ochi şi gurile lor au schiţat zîmbete răutăcioase. Mîinile au părăsit buzunarele în care îşi ţineau banii. *Ah, Ani, apără-mă,* mi-am spus.

Au ţîşnit toţi în acelaşi timp. M-am luptat, pocnindu-l pe unul în figură, apucîndu-l pe altul de testicule şi strîngînd cît puteam de tare. Trebuia doar să răzbesc pînă la uşă ca să mă vadă ceilalţi.

Cel înalt m-a înşfăcat. Era prea multă gălăgie în interiorul tavernei şi mi s-a tăiat respiraţia înainte de-a apuca să strig. Am izbit cu pumnii, am zgîriat şi am lovit cu picioarele. Am fost răsplătită cu gemete şi blesteme cînd mi-am atins ţinta. Dar ei erau patru. Cel cu codiţe împletite m-a tras de coada groasă şi am căzut pe spate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Apoi au început să mă tîrască de lîngă uşă. Da, chiar şi cel tînăr. Ţinîndu-mă de coadă, m-am uitat în jur speriată. Mai era lume prin preajmă.

— Hei! am strigat la o femeie care stătea pur şi simplu şi se uita. Ajutor! Ajută-mă, o!

Dar nu m-a ajutat. Mai erau cîţiva oameni care făceau acelaşi lucru, stăteau şi se uitau. în acest încîntător oraş al artei şi al culturii, oamenii nu făceau nimic cînd o femeie *ewu* era tîrîtă pe o alee întunecoasă şi violată.

Asta s-a întîmplat cu mama, mi-am spus. *Şi cu Binta. Şi cu nenumărate alte femei okeke. Femei. Moarte umblătoare.* Creştea în mine o furie tot mai mare.

Eu eram bricolerul, cel care foloseşte orice are la dispoziţie ca să facă ceea ce trebuie să facă, şi aşa am făcut. Mi-am deschis în minte trusa Bushcraft şi am evaluat Punctele Mistice. Punctul Uwa, lumea fizică. Se simţea o briză slabă.

M-au ţinut cu faţa în ţărînă, mi-au sfîşiat hainele şi şi-au scos penisurile. M-am concentrat. Vîntul s-a înteţit. „Schimbarea vremii are consecinţe", mă învăţase Aro. „Chiar şi în locuri mici." Dar nu-mi păsa de asta în acel moment. Cînd sînt supărată-foc, cînd văd negru în faţa ochilor, toate lucrurile devin simple şi lesnicioase.

Ei au băgat de seamă vintul şi mi-au dat drumul. Puştiul a ţipat, cel înalt s-a holbat, cel gras a încercat să-şi sape o groapă în care să se tîrască, iar cel cu codiţe împletite s-a tras de păr, cuprins de groază. Vîntul îi ţintuia pe toţi la pămînt. Mie nu mi-a făcut nimic mai mult decît să-mi fluture coada şi hainele slobode în jurul trupului. M-am ridicat şi m-am uitat de sus la ei. Am adunat vîntul, cenuşiu şi negru în mîinile mele, şi l-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

strîns laolaltă, întinzîndu-l sub forma unei pîlnii. Am vrut să-l înfig în fiecare dintre acei bărbaţi, aşa cum fiecare dintre ei voia să-şi înfigă penisul în mine.

— Onyesonwu! Nu!

Vocea lui Mwita a răsunat de parcă aruncase cu ea în mine.

Am ridicat privirea.

— Uită-te la mine! am urlat. Uite ce voiau să-mi facă!

Vîntul îl împiedica pe Mwita să înainteze.

— Adu-ţi aminte! mi-a strigat el. Noi nu sîntem aşa. Fără violenţă! Asta ne deosebeşte de ei!

Am început să tremur, în timp ce furia mi se retrăgea şi luciditatea îi lua locul. Fără orbirea mîniei, înţelegeam limpede că îmi doream să-i ucid pe oamenii aceia, care se chirceau la pămînt. îngroziţi de mine. M-am uitat la lumea care se adunase. M-am uitat la Binta, Luyu, Diti şi la Fanaşi, care stăteau cu toţii acolo. Am refuzat să mă uit la Mwita. Am aţintit suliţa de vînt negru şi urlător către cel tînăr.

— Onyesonwu, m-a implorat Mwita. Ai încredere în mine. Doar atît, ai *încredere* în mine. Te rog!

Am strîns din buze. Mi-am amintit cum fusese prima dată cînd l-am văzut pe Mwita. Cînd mi-a spus să sar din copac după ce mă transformasem fără ştirea mea în pasăre. Nu reuşisem să-i văd faţa, nu ştiam cine e, dar chiar şi atunci aveam încredere în el. Am azvîrlit suliţa, care a căscat ditamai gaura lingă atacatorul cel tînăr. Atunci mi-a venit ideea. M-am preschimbat. în Marea Carte apare cea mai îngrozitoare dintre creaturi. Vorbeşte doar prin cimilituri, iar în poveşti, deşi nu ucide niciodată, oamenii se tem de ea mai rău decît de moarte.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am preschimbat în sfinx. Aveam trupul unei pisici de nisip uriaşe şi viguroase, dar capul rămăsese al meu. Era prima dată cînd foloseam o formă care îmi era cunoscută, o modificam şi păstram în acelaşi timp o parte din mine. Bărbaţii au ridicat privirea spre mine şi au urlat. S-au ploconit adînc la pămînt. Privitorii au răcnit şi ei, fugind care încotro.

— Data viitoare cînd mai vreţi să atacaţi o femeie *ewu,* să vă gîndiţi la numele meu: Onyesonwu! am urlat şfichiuind către ei din coada groasă. Şi să vă temeţi pentru viaţa voastră!

— Onyesonwu? a întrebat unul dintre bărbaţi, făcînd ochii mari. Aaaa! Vrăjitoarea din Jwahir care poate să învie morţii? Iertare!Iertare!

Şi-a lipit faţa de ţărînă. Cel tînăr s-a pus pe plîns. Ceilalţi şi-au bolborosit regretele.

— N-am ştiut.

— Am fumat prea mult.

— Te rugăm!

încruntată, m-am preschimbat la loc.

— De unde-aţi auzit de mine?

— Vorbeau călătorii de tine, *ada-m,* a spus unul dintre ei. Mwita a făcut un pas în faţă.

— Plecaţi de-aici toţi, pînă nu vă omor cu mîna mea! Tremura şi el la fel ca mine. După ce au şters-o de acolo, Mwita a dat fuga la mine.

— Unde te-au rănit?

Stăteam acolo pur şi simplu, in vreme ce Mwita îmi aduna hainele pe trup şi mă atingea blînd pe faţă. Ceilalţi s-au strîns tăcuţi în jurul meu.

— Scuzaţi-mă, a spus o femeie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era cam de vîrsta mea şi, ca multe alte femei, avea un inel de argint în nas. îmi părea vag cunoscută.

— Ce-i? am întrebat sec.

Femeia a făcut un pas înapoi, iar eu am simţit o satisfacţie adîncă.

— Eu... ei, voiam doar... voiam să-mi cer iertare pentru... pentru asta, a spus ea.

— De ce?

M-am încruntat, dîndu-mi seama unde o mai văzusem.

— Stăteai şi tu acolo ca toţi ceilalţi. Te-am văzut.

A mai făcut un pas înapoi. îmi venea s-o scuip şi pe urmă să-i sfîşii faţa cu unghiile. Mwita şi-a strîns mai bine braţul în jurul taliei mele. Luyu a ţîţîit cu zgomot şi a murmurat ceva, iar pe Fanaşi l-am auzit spunînd „Hai să mergem". Binta a icnit gata să vomite.

— îmi pare rău, a spus femeia. N-am ştiut că tu eşti Onyesonwu.

— Şi ce, dacă eram orice altă femeie *ewu,* ar fi fost în regulă?

— Femeile *ewu* sînt prostituate, a spus ea informativ. Au un bordel în Hometown, se numeşte Părul Caprei. Hometown e partea rezidenţială a Banzei, unde locuim noi toţi. Ele vin aici din vest. N-ai auzit niciodată de Banza?

— Nu.

— Şi am tăcut, avînd din nou senzaţia că mai auzisem cîndva de Banza. Am oftat, scîrbită de tot locul acela.Vă implor. Duceţi-vă la casa de pe deal, a spus femeia, uitîndu-se la mine şi apoi la Mwita. Vă rog. Nu aşa vreau să vă rămînă Banza in amintire.

— Nu ne pasă ce vrei tu, a spus Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Femeia a lăsat privirea in jos şi a continuat să implore.

— Te rog. Onyesonwu e respectată aici. Du-te la casa de pe deal. Ei pot să-ţi vindece rănile şi...

— *Eu* pot să-i vindec rănile, a întrerupt-o Mwita.

— Pe deal? am întrebat, uitîndu-mă într-acolo. Femeia s-a luminat la faţă.

— Da, în vîrf. Vor fi tare bucuroşi să te vadă.

Capitolul 33

— Nu-i nevoie să facem asta, a spus Diti.

— Mai taci, m-am răstit la ea.

Din punctul meu de vedere, ceea ce mi se întîmplase era vina ei şi a Bintei în aceeaşi măsură în care era vina acelor bărbaţi.

Ne-am întors în piaţă. Era aproape unu noaptea şi oamenii începeau în sfîrşit să-şi strîngă mărfurile. Din fericire, prăvălia unei femei care vindea rape era încă deschisă. Vestea despre cele petrecute circula cu iuţeală. La vremea cînd am ajuns în piaţă, toată lumea ştia cine sunt şi ce păţiseră bărbaţilor care încercaseră să-mi facă „oferte" de „distracţie".

Vînzătoarea mi-a dăruit o minunată rapa multicoloră din material gros, tratat cu gel termic ca să rămînă răcoros în arşiţă. A refuzat să-mi ia banii, insistînd că nu vrea să aibă necazuri. Mi- a mai dat şi o bluză asortată făcută din acelaşi material. Mi-am pus minunatele veşminte şi am aruncat hainele sfîşiate. După ******ebook converter DEMO Watermarks******* stilul din Banza, ambele piese îmi veneau strimte pe corp, accentuîndu-mi sinii şi şoldurile.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

De unde ştiau oamenii aceştia că pot să readuc lucruri la viaţă? Poate că Diti, Luyu şi Binta ghiciseră că am capacitatea de a face asta, dar nu cunoşteau detaliile. Nici măcar lui Mwita nu-i povestisem despre ziua in care făcusem capra să învie. Nu-i spusesem nici despre cum mă pusese Aro să aduc înapoi la viaţă o cămilă care murise recent.

După aceea, Aro mă dusese în braţe pînă în coliba lui Mwita. Eram într-o semicomă. Cămila murise de o oră, ceea ce însemna că aveam cale lungă de mers pe urmele spiritului ei ca să-l aduc înapoi. Mwita nu mi-a povestit niciodată ce i-a spus lui Aro după ce m-a văzut sau ce-a făcut ca să mă readucă în simţiri. Dar nici n-a mai vorbit cu Aro o lună întreagă după ce mi-am revenit.

De atunci, mai adusesem la viaţă un şoarece, două păsări şi un cîine. De fiecare dată era tot mai uşor. în oricare dintre aceste situaţii era posibil să mă fi văzut cineva, mai ales cînd cu cîinele. îl găsisem zăcînd pe stradă. Un trupuşor cu blană cafenie. încă mai era cald, deci n-aveam timp să-l duc într-un loc ferit. L-am vindecat chiar acolo. S-a ridicat, mi-a lins mîna şi a fugit, presupun că acasă. Apoi m-am dus şi eu acasă şi am vomitat păr de cîine şi sînge.

Cînd am ajuns în vîrful celui mai înalt deal, eram rupţi de oboseală. Casa avea două niveluri, era mare şi simplă. Apropiindu-ne, am simţit miros de esenţe parfumate şi am auzit oameni cîntînd.

— Evlavioşi, a spus Fanaşi.

Tot el a ciocănit la uşă. Cîntatul dinăuntru s-a oprit şi s-au auzit paşi. Uşa s-a deschis. Imediat ce am văzut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

chipul din prag, mi-am amintit unde auzisem numele Banza. Probabil că şi Luyu,
Binta şi Diti şi-au dat seama, fiindcă le-am auzit icnind uimite.

Era înalt şi cu tenul oacheş, la fel ca ada. Acesta era jumătate din secretul cel mai întunecat al adei. „N-au venit niciodată să mă vadă", spusese ea.

— Fanta, am rostit.

Ah, da, încă îmi aminteam cum îi chema pe gemenii adei.

— Unde-i soră-ta, Nuumu?

El m-a fixat cu privirea cîteva clipe lungi.

— Cine eşti? m-a întrebat.

— Mă numesc Onyesonwu.

A făcut ochii mari şi, fără ezitare, m-a luat de mînă şi m-a tras înăuntru, spunînd:

— Pe-aici, mergem la ea.

Femeia care ne îndemnase să mergem la casa de pe deal era o capră egoistă. Nu ne îndrumase într-acolo din compasiune. După cum ştiţi, gemenii aduc noroc. Banza era un oraş mic şi avea problemele lui, dar cunoştea o stare de relativă fericire şi prosperitate. Acum însă, unul dintre gemenii săi era bolnav. Fanta ne-a condus prin camera principală, care mirosea a coptură dulce şi a copiii care o mîncaseră acolo.

— Aici îi învăţăm pe copii, a spus Fanta plin de elan. Le place tare mult aici, dar de soră-mea le place şi mai mult.

Am urcat în urma lui cîteva trepte şi am pătruns într-un hol, oprindu-ne în faţa unei uşi închise, pe care erau pictaţi copaci. Un codru mitologic des. Era superb.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Printre copaci erau ochi, unii mici, alţii mari, albaştri, căprui, galbeni.

— Doar ea, i s-a adresat el lui Mwita.

Mwita a încuviinţat dînd din cap.

— Noi o să aşteptăm aici.

— E o cameră mai încolo pe hol, a spus Fanta. Vezi unde-i lumina aprinsă?

I-am urmărit împreună cu Fanta pînă au intrat în cameră. Mwita s-a oprit un moment şi s-a uitat în ochii mei. Am dat din cap.

— Nu-ţi face griji, i-am spus.

— Nu-mi fac. Fanta, să vii după mine dacă ai nevoie.

Intrarea în casa adei era precum mersul pe fundul unui lac.

Pătrunderea în camera fiicei adei era precum intrarea într-o pădure - un loc în care nu mai fusesem niciodată, nici măcar în viziuni. La fel ca uşa, pereţii erau şi ei pictaţi de sus pînă jos cu tufişuri, copaci şi diverse plante. M-am apropiat de patul ei şi m- am încruntat. Ceva nu era în regulă cu poziţia în care era întinsă, îi auzeam respiraţia: superficială, zgomotoasă, dificilă.

— Surioară, ea e Onyesonwu, vrăjitoarea din Est, a spus Fanta.

Ochii ei s-au făcut mari şi respiraţia i s-a îngreunat.

— E tîrziu, am spus. îmi pare rău.

Ea a gesticulat cu o mînă tremurătoare şi a rostit cu voce hîrîită:

— Numele meu... este Nuumu.

Am păşit mai aproape. Semăna cu ada la fel de mult ca fratele ei. Dar era ceva în neregulă cu ea. De parcă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

torsul îi era într-un loc şi şoldurile în altul. A zîmbit la privirea mea scrutătoare, şuierînd zgomotos din plămîni.

— Haide.

Am înţeles cînd m-am apropiat. Şira spinării îi era sucită. Sucită ca un şarpe în timpul deplasării. Nu putea să respire cum trebuie pentru că plămînii îi erau striviţi de curbura agresivă a coloanei.

— N-am... fost mereu... aşa, a spus Nuumu.

— Du-te după Mwita, i-am cerut lui Fanta.

— De ce?

— Se pricepe mai bine să vindece decît mine, i-am răspuns răstit.

După plecarea lui, m-am întors spre Nuumu.

— Am ajuns în oraşul vostru acum cîteva ore. Căutam două fete din grupul nostru. Le-am găsit într-o tavernă, unde patru bărbaţi au încercat să mă violeze fiindcă sînt *ewu.* 0 femeie ne-a implorat să venim aici. Am sperat la mîncare, odihnă şi un tratament împăciuitor. N-am venit să te vindecăm pe tine.

— V-am... cerut eu... să mă vindecaţi?

— Nu cu atîtea cuvinte, am spus.

Mi-am masat fruntea. Totul era o zăpăceală. în mintea mea era o zăpăceală.

— îmi... pa... pare rău... a spus Nuumu. Toţi... ne naştem... împovăraţi. U... unii dintre noi... mai mult decît... alţii.

Au intrat Mwita şi Fanta. Mwita s-a uitat la pereţi, apoi la Nuumu.

— El e Mwita, l-am prezentat.

— îmi dai voie? a întrebat-o Mwita pe Nuumu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ea a dat din cap afirmativ. El a ajutat-o cu grijă să se ridice în capul oaselor, i-a ascultat pieptul şi s-a uitat la spatele ei.

— îţi simţi picioarele?

— Da.

— De cîtă vreme eşti aşa?

— De la... treisprezece ani, a spus ea. Dar s-a... înrăutăţit... cu timpul.

— Mereu i-a trebuit baston ca să meargă, a spus Fanta. O ştia lumea că-i adusă de spate, dar abia de curînd a căzut la pat.

— Scolioză, a spus Mwita. Curbarea coloanei. E ereditară, dar asta nu explică boala întotdeauna. E mai comună la fete, dar li se- ntîmplă şi băieţilor. Nuumu, mereu ai fost slabă?

— Da, a spus ea.

— Tinde să-i afecteze mai grav pe cei slabi, a spus Mwita. Respiri aşa din cauză că plămînii tăi sînt comprimaţi.

M-am uitat la Mwita şi am ştiut tot ce trebuia să ştiu. Fata avea să moară. Curînd.

— Vreau să vorbesc cu Onyesonwu, a spus el, luîndu-mă de mînă şi conducîndu-mă afară.

Odată ajunşi pe hol, mi-a spus cu voce joasă:

— E condamnată.

— Asta dacă nu...

— Nu ştii ce consecinţe vor fi. Şi, în definitiv, cine-s oamenii ăştia?

Am stat amîndoi în tăcere cîteva clipe.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Tu eşti cel care-mi spune mereu să am încredere, i-am zis după o vreme. Nu crezi c-am fost călăuziţi încoace? Ăştia sînt copiii *adei.*

Mwita s-a încruntat şi a clătinat din cap.

— N-a făcut nici un copil cu Aro.

Am pufnit cu dispreţ.

— Ce-ţi spun ochii? Seamănă perfect cu ea. Şi *chiar* a făcut copii. Cînd avea cincisprezece ani, un puştan prost a lăsat-o gravidă. Mi-a povestit despre asta. Părinţii ei au trimis-o la Banza să-i nască. Gemeni.

M-am întors în cameră.

— Fanta, trebuie s-o ducem afară pentru treaba asta, i-am spus.

M-a privit pe sub sprîncene.

— Ce tot...

— Ştii cine sînt, l-am întrerupt. Nu pune întrebări. Numai afară pot s-o fac.

Mwita şi Fanaşi au dat o mînă de ajutor, iar Diti, Luyu şi Binta au ieşit în urma lor, temîndu-se să întrebe ce se petrece. Vederea femeii cu trupul răsucit era de-ajuns ca să le închidă gura.

— Puneţi-o aici, le-am spus arătînd locul de lîngă un palmier. Direct pe jos.

A gemut cînd au întins-o acolo. Am îngenuncheat lîngă ea. Deja începeam să simt.

— Daţi-vă înapoi, le-am cerut celorlalţi.

Lui Nuumu i-am spus:

— S-ar putea să doară.

Am început să trag toată energia din jurul meu. Era bine că-i aveam pe ceilalţi atît de aproape şi atît de speriaţi. Era bine că fratele ei era atît de îngrijorat şi de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

iubitor. Era bine să-l am şi pe Mwita acolo, preocupat numai şi numai de binele meu. Am luat din toate acestea. Am adunat cît am putut din oraşul adormit. Erau fraţi certîndu-se în apropiere. Erau cinci cupluri care făceau dragoste, unul dintre ele compus din două femei care se iubeau şi se urau în acelaşi timp. Era un copilaş care tocmai se trezise, plîngea şi era flămînd. *Oare pot s-o fac?* m-am întrebat. *Trebuie.*

Cînd am absorbit destul, am folosit asta ca să mă ajute să dezgrop din pămînt cît de multă energie puteam. Existau mereu rezerve care să înlocuiască ceea ce luam. Am simţit căldura răspîndindu-mi-se prin trup, în mîini. Mi-am pus palmele pe pieptul lui Nuumu. Ea a ţipat, iar eu am scos un zgomot gutural, muşcîndu-mi buza de jos şi luptîndu-mă să-mi ţin mîinile nemişcate. Trupul său a început să se întoarcă lent. Simţeam durerea ei in propria mea coloană vertebrală. Mi s-au umezit ochii. *Ţine-te bine!* mi-am spus. *Pînă e gata!* Mi-am simţit şira curbîndu-se într-o parte şi în cealaltă. Mi s-a tăiat respiraţia. Iar în acel moment am avut o revelaţie. *Ştiu exact cum să desfac jujul de Unsprezece Ani al lui Diti, Luyu şi Binta!* Am pus informaţia la păstrare într-un colţ al minţii.

— Ţine-o bine, mi-am şoptit.

Dacă mi-aş fi mişcat palmele, ar fi izbucnit din mine o undă de şoc şi coloana ei vertebrală ar fi rămas curbată. Mi se răceau mîinile. Venise momentul să le ridic. Mă pregăteam s-o fac. Atunci mi-a vorbit Nuumu. Nu cu glasul. Nu ne trebuia aşa ceva. Eram conectate ca un singur trup. A fost nevoie de un curaj enorm ca să recunoască ceea ce a recunoscut faţă de ea, faţă de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mine. Mi-am coborît privirea asupra ei. Avea buzele uscate, crăpate, ochii îi erau injectaţi, pielea întunecată îşi pierduse strălucirea.

— Nu ştiu cum, am spus, cu faţa udă de lacrimi.

Dar ştiam. Dacă ştiam cum să dau viaţă, ştiam şi cum s-o iau. I-am susţinut privirea încă o clipă. Şi apoi am făcut-o. Mi-am folosit mîinile-spirit ca să ajung în interiorul ei, nu în pămînt. *Verde verde verde verde!* Atît era în gîndurile mele pe cînd trăgeam verdele afară din ea. *Verde!*

— Ce face? l-am auzit pe fratele lui Nuumu ţipînd.

Dar nu s-a apropiat de noi. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat dacă venea. Am tras şi mai tare, pînă am simţit ceva plesnind şi altceva începînd să se sfîşie. Spiritul ei a cedat în sfîrşit. A săgetat din mîinile mele în aer cu un ţipăt strident de voioşie. Fanta s-a pus iar pe urlat. De data asta a venit în fugă.

Cerul era un vîrtej de culori, în cea mai mare parte verde. Sălbăticia. Spiritul lui Nuumu îl străbătea drept în sus. Mă întrebam cînd aveam să se întoarcă. Uneori veneau înapoi, alteori nu mai veneau. Tata ne părăsise de cîteva săptămîni pe mama şi pe mine cînd s-a întors să mă călăuzească, în timpul iniţierii mele. Şi nici măcar atunci n-a rămas multă vreme. Fără să mă mişc, m-am smuls prin simpla voinţă din sălbăticie, înapoindu-mă în lumea fizică tocmai pe cînd pumnul lui Fanta lua contact cu pieptul meu, aruncîndu-mă pe spate. Mwita l-a tras pe Fanta înapoi. Mîna mi-a fost smulsă de pe pieptul lui Nuumu, lăsînd o amprentă palmară din mucus uscat.

— Ai omorît-o! a răcnit Fanta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a uitat la trupul lui Nuumu şi a suspinat atît de tare, de-am crezut că mi se sfărîmă tot trupul. Diti, Binta şi Luyu m-au ajutat să mă ridic în şezut.

— Aş fi putut s-o vindec, am spus, plîngînd cu sughiţuri şi tremurînd din toate încheieturile. Aş fi putut.

— Atunci, de ce n-ai vindecat-o?! a strigat Fanta, smulgîndu-şi braţul din strînsoarea lui Mwita.

— Eu nu sînt nimic, am hohotit. Nu-mi pasă ce mi-ar fi făcut mie. La ce altceva sînt bună? Aş fi putut s-o vindec!

îmi pulsau tîmplele sub ploaia de pietre-fantomă care îmi izbeau capul. Doar prietenele mele mă ţineau să nu mă bălăcesc în ţărînă, ca o făptură josnică ce mă simţeam. Josnică precum gîndacii cenuşii aducători de boală şi moarte din Marea Carte, care veneau după copilaşii celor care făcuseră lucruri îngrozitoare.

— Atunci, de ce n-ai vindecat-o? a întrebat iar Fanta.

Se vlăguise, aşa că Mwita i-a dat drumul. A îmbrăţişat trupul inert al surorii sale, care începea să se răcească.

— N-a vrut... n-a vrut să mă *lase,* am şoptit, frecîndu-mi pieptul. Ar fi trebuit s-o vindec chiar şi-aşa, dar nu mi-a dat voie
să mă gîndesc să fac asta. A fost alegerea ei. Asta-i tot.

Faptele mele erau o monstruozitate in ordinea firească a lucrurilor, deşi acum, cîteva săptămîni mai tîrziu, înţeleg că aşa a fost cel mai bine. Consecinţa imediată a faptelor mele a fost povara unei amărăciuni aproape insuportabile. îmi venea să-mi sfîşii pielea cu unghiile, să-mi scot ochii, să mă omor. Am plîns şi am suspinat, ruşinată de mama, dezgustată de mine însămi, dorindu-mi ca tatăl meu biologic să-mi şteargă în sfîrşit de pe faţa pămîntului trupul, aducerea-aminte şi spiritul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cînd a trecut, a fost ca şi cum s-a ridicat un văl negru, gros şi rău-mirositor.

Am stat aşa cu toţii cîteva minute, Fanta plîngînd peste trupul surorii sale, Mwita bătîndu-l uşor pe umăr pe Fanta, eu zăcînd istovită pe pămînt, iar ceilalţi uitîndu-se lung. încet, Fanta a ridicat capul şi m-a privit cu ochi umflaţi.

— Eşti malefică, a spus el. Fie ca blestemele lui Ani să cadă pe tot ce ai mai scump.

Nu ne-a cerut să plecăm. Şi chiar fără să discutăm între noi, am hotărît să mai rămînem o noapte. Mwita şi Fanaşi l-au ajutat pe Fanta să aducă leşul înăuntru. Fanta a început iar să suspine cînd a văzut-o că are coloana dreaptă. Tot ce-ar mai fi avut ea de făcut ar fi fost să mă lase să isprăvesc. Ar fi trăit. M-am ţinut cît mai departe cu putinţă de Fanta. Am refuzat şi să intru în casă. Preferam să dorm sub stele.

— Nu, i-am spus lui Luyu, care voia să doarmă afară cu mine. Am nevoie să rămîn singură.

Binta şi Diti au pregătit o cină consistentă în bucătărie, în vreme ce Luyu mătura toată casa. Mwita şi Fanaşi au stat cu Fanta, temîndu-se că putea să-i vină vreo idee nesăbuită. îl auzeam pe Mwita învăţîndu-i pe ceilalţi doi o cîntare. Nu-mi dădeam seama dacă auzeam şi vocea lui Fanta în incantaţie, dar nu era nevoie să te alături corului pentru ca psalmodierea să aibă efect asupra ta.

Mi-am desfăşurat salteaua de dormit sub un palmier uscat. Două turturele cuibăreau in coroana lui. Se uitaseră lung la mine cu ochii lor portocalii cînd

******ebook converter DEMO Watermarks*******

îndreptasem o lanternă în sus spre copac. în mod normal, m-ar fi amuzat.

Mi-am mutat salteaua mai departe. N-aveam chef să mă bombardeze cu găinaţ toată noaptea. Mă durea corpul, îmi revenise şi durerea de cap. Deşi nu era la intensitate maximă, era destul de rea ca să-mi forţeze gîndurile să se îndrepte către Vest. Ce aveam să fiu la vremea cînd ajungeam acolo? într-o singură noapte, cruţasem vieţile bărbaţilor care încercaseră să mă violeze şi îi luasem viaţa fiicei adei.

— Cîteodată ce e bun trebuie să moară şi ce e groaznic trebuie să trăiască, mă învăţase Aro.

La vremea aceea, pufnisem cu dispreţ la această idee şi spusesem:

— Ba nu, dacă am eu un cuvînt de spus.

Mi-am frecat tîmplele cînd o piatră-fantomă deosebit de grea mi-a izbit capul într-o parte. Aproape că mi-am auzit craniul fărîmiţîndu-se. M-am încruntat. Zgomotul de sfărîmare nu era la mine în cap. Sandale pe nisip. M-am întors. Fanta stătea în dreptul meu. M-am ridicat în picioare, gata de luptă. El s-a aşezat pe salteaua mea.

— Stai jos, mi-a spus.

— Nu. Mwita? am strigat uşor.

— Ştiu şi ei c-am venit aici.

Am privit spre casă. Mwita se uita de la o fereastră de la etaj. M-am aşezat lîngă Fanta.

Tot eu am rupt tăcerea cînd n-am mai putut s-o îndur:

— Am spus adevărul.

El a dat din cap şi a luat un pumn de nisip, lăsîndu-l să i se scurgă printre degete. De undeva din apropiere s-

******ebook converter DEMO Watermarks*******

a auzit şuieratul puternic al unei staţii de captare. Fanta a ţîţîit dezaprobator.

— Omul ăsta, a spus el. I se vaită lumea, şi el tot fără respect se poartă. Nu ştiu la ce-i trebuie apă la ora asta.

— Poate îi place să atragă atenţia, mi-am dat cu părerea.

— Poate.

Ne-am uitat cum se înălţa spre cer coloana albă şi subţire.

— E frig aici, a spus el. De ce nu vii înăuntru?

— Pentru că mă urăşti.

— Cum te-a rugat să faci asta?

— Pur şi simplu. Nu, nu m-a rugat. Să rogi implică o alegere. El a strîns din buze, a mai luat un pumn de nisip şi l-a
aruncat.

— Mi-a zis o dată. Acum cîteva luni, după ce-a căzut la pat. A zis că-i pregătită să moară. S-a gîndit că asta m-ar face să mă simt mai bine.

A făcut o pauză.

— A zis că trupul ei...

— îi făcea spiritul să sufere, am terminat eu fraza. Şi-a întors privirea spre mine.

— Ţi-a spus ea asta?

— A fost de parcă eram în mintea ei. Nu era nevoie să-mi spună nimic. Nu simţea că aş putea s-o vindec. Trebuia să se elibereze de trupul ei.

— Eu... eu am... Onye, îmi pare rău... Pentru ce-am spus, pentru ce-am făcut.

Şi-a strîns genunchii la piept şi a lăsat privirea în jos. Tremura, încercînd să-şi ţină firea în suferinţa lui.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu face asta, i-am spus. Dă-i drumul.

L-am ţinut în braţe în timp ce se prăbuşea de durere. Cînd a fost în stare să vorbească, avea răsuflarea întretăiată la fel ca sora lui.

— Părinţii mei au murit. Nu sîntem apropiaţi de nici o rudă.

A oftat.

— Acum sînt singur.

S-a uitat spre cer. M-am gîndit la spiritul verde al lui Nuumu făcîndu-se nevăzut în văzduh, plin de bucurie.

— De ce nu s-a căsătorit nici unul dintre voi? am întrebat. N- aţi vrut copii?

— Lumea nu se aşteaptă ca gemenii să aibă vieţi normale, a spus el.

M-am încruntat, gînditoare. *Cine spune asta?* Tradiţia spune. Ah, tradiţiile noastre, cum îi limitează ele, cum îi transformă în paria pe aceia dintre noi care nu sînt normali.

— Nu eşti... nu eşti singur, mi-au scăpat vorbele din gură. Te- am recunoscut de cînd te-am văzut. îţi cunoşteam chipul. Şi surorii tale îi cunoşteam chipul.

— Da. Cum aşa? a întrebat el, încruntîndu-se.

— O cunoaştem pe mama voastră.

— Aţi întîlnit-o? Aţi fost aici cu ani în urmă? Nu-mi...

— Ascultă-mă, i-am spus.

Am tras aer adînc în piept.

— O *cunoaştem* pe mama voastră. Trăieşte.

Fanta a scuturat din cap.

— Nu, a murit. A muşcat-o un şarpe.

— Mama voastră era de fapt strămătuşa voastră.

— Poftim? Dar asta...

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a întrerupt, încruntîndu-se. După un moment îndelungat, a spus:

— Nuumu ştia. Era o gaură mică în peretele din camera pe care o împărţeam cînd eram copii. Am găsit acolo demult o pictură făcută sul, cu o femeie. Pe spate scria „Pentru fiul şi fiica mea, cu dragoste". N-am reuşit să descifrăm semnătura. Aveam vreo opt ani. Mie nu mi-a păsat, dar Nuumu s-a gîndit că înseamnă ceva. Nu le-a arătat-o niciodată părinţilor noştri. Mama noastră nu era pictoriţă, nici tata. Tabloul acela i-a trezit lui Nuumu interesul pentru pictură. Era foarte talentată. Lucrările ei au obţinut preţuri mari...

Şi-a lăsat vorbele în suspensie, cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Mama voastră e ada Jwahirului, i-am spus. E foarte respectată şi pictează tot timpul. O cheamă Yere şi e căsătorită cu Aro, vrăjitorul care e profesorul meu. Vrei să-ţi mai spun?

— Da! Bineînţeles!

Am zîmbit, bucurîndu-mă să ofer în sfîrşit ceva bun.

— Cînd avea cincisprezece ani, era un băiat interesat de ea...

I-am spus povestea mamei sale şi orice altceva mai ştiam
despre ea. Am omis partea despre cum îl rugase pe Aro să le facă fetelor un juju pentru Ritualul de Unsprezece Ani.

Amîndoi am dormit bine în noaptea aceea sub cerul liber, Fanta ţinîndu-mă în braţe. M-am întrebat cum s-o fi simţind Mwita din cauza asta, dar unele lucruri sînt mai importante decît mîndria unui bărbat. De dimineaţă,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita le-a trimis pe Diti şi pe Luyu la casa bătrînilor din Banza ca să le dea vestea morţii lui Nuumu. Locuinţa avea să se umple în curînd de lume îndoliată şi de oameni veniţi să-l ajute pe Fanta. Era vremea să plecăm.

Şi Fanta făcea planuri de plecare. După ceremonia funerară şi incinerarea surorii sale, spunea că are de gînd să vîndă casa şi să pornească spre Jwahir ca să-şi găsească mama.

— Aici nu mi-a mai rămas nimic, a spus el.

Odată rămas fără sora lui geamănă, Banza avea să-i taie curînd finanţele. Cînd un geamăn moare, cel rămas e aducător de ghinion. Ne-am luat rămas-bun de la Fanta, în timp ce casa se umplea treptat. Mulţi oameni se uitau urît la Mwita şi la mine, şi mă temeam că nu sîntem în siguranţă. Veniserăm în oraş cu o zi în urmă şi iată că unul dintre preţioşii lor gemeni era mort.

Am coborît dealul pe un alt drum. Ducea drept în afara oraşului. Ne mai purta şi pe lîngă bordelul Părul Caprei. Era o privelişte pe care n-am s-o uit niciodată. Deşi ziua abia începuse, femeile erau deja afară. Şedeau pe balconul casei cu trei niveluri. Aveau pielea deschisă la culoare şi purtau haine care le făceau şi mai luminoase. Eu şi Mwita eram mult mai oacheşi după atîta umblat prin soare, de aceea în ochii mei ele practic străluceau. Trîndăveau pe scaune sau cu picioarele lor delicate urcate peste marginea balconului. Unele purtau bluze atît de decoltate, că li se vedeau sfîrcurile.

— Unde crezi c-or fi mamele lor? l-am întrebat pe Mwita.

— Sau taţii, a şoptit el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mwita, mă-ndoiesc că e vreuna dintre ele ca tine. N-au ele taţi.

Una dintre fete ne-a făcut cu mîna. I-am răspuns la fel.

— Mi se pare că-s destul de drăguţe, în felul lor, am auzit-o pe Diti spunîndu-i lui Luyu.

— Dacă zici tu, a răspuns Luyu cu îndoială.

Trecînd pe lîngă ultima clădire, am auzit cum creştea un cor obsedant de voci tînguitoare. Femeile din Banza sosiseră la locuinţa gemenilor. Fanta era pe mîini bune, cel puţin pe moment. După incinerarea surorii sale, el avea să se facă nevăzut. îl compătimeam pe Fanta. Jumătatea lui îl părăsise, şi se bucurase s-o facă. Dar probabil că era mai bine pentru el să plece din Banza. Era un oraş fundamental bun, dar anumite părţi din el erau putrede. Iar de-acum putea şi Fanta să aibă o viaţă, în loc să întrupeze o idee care le dădea altora speranţe egoiste.

Abia începeam să ne îndepărtăm de bordel, cînd am simţit un val de furie. A fi anormal însemna că trebuie să-i serveşti pe cei normali. Iar dacă refuzai, te urau... şi adesea cei normali te urau încă şi mai tare dacă *îi serveai.* Uitaţi-vă la fetele şi la femeile astea *ewu.* Uitaţi-vă la Fanta şi la Nuumu. Uitaţi-vă la mine şi la Mwita.

Simţeam, şi nu pentru ultima dată, că orice aveam să fac în vest urma să implice violenţă. în ciuda a ceea ce spunea şi credea Mwita. Iată cum reacţionase Mwita la vederea lui Daib. Asta era realitatea. Eram o *ewu,* cine ar fi stat să mă asculte dacă nu era ameninţat? Ca şi bărbaţii aceia dezgustători din faţa tavernei. Nu m-au ascultat pînă nu s-au temut de mine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cînd să ieşim la drumul mare, ne-am întîlnit cu cele trei cămile. La stînga era ditamai mormanul de bălegar şi părea că una sau două dintre ele plecaseră şi se întorseseră între timp cu şomoioage de iarbă uscată din care să mai molfăie.

— Ne-aţi aşteptat, am spus zîmbind.

Fără să stau pe gînduri, am alergat la cea care mă ameninţase şi m-am aruncat de gîtul ei lăţos şi prăfuit.

— Pentru numele lui Ani, ce faci acolo?! a răcnit Fanaşi.

Cămila a mormăit, dar mi-a primit îmbrăţişarea. Apoi am
făcut un pas înapoi. Era mare, probabil femelă. Mi-am lăsat capul într-o parte. Una dintre celelalte cămile nu era foarte mare. Un pui pe cale să devină adult. Poate recent înţărcat. M-am întrebat dacă femela ne-ar lăsa s-o mulgem. Laptele de cămilă are vitamina C. Mama spunea că făcuse asta de cîteva ori cînd eram eu foarte mică.

— Cum să vă strigăm pe fiecare? am întrebat. Ce zici de Sandi?

Mwita a pufnit în rîs şi a clătinat din cap. Luyu s-a holbat la mine. Fanaşi şi-a scos pumnalul pe care şi-l adusese din Banza. Binta avea un aer dezgustat. Iar Diti părea iritată.

— Probabil că te-ai umplut de păduchi, să ştii, mi-a spus Dita. Sper că eşti pregătită să-ţi tai părul ăla frumos.

Am pufnit cu dispreţ.

— Numai cămilele domestice au problema asta.

— Creatura aia putea să-ţi înşface capul, a spus Fanaşi, tot cu pumnalul în mînă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Dar nu mi l-a înşfăcat, am răspuns cu un oftat. Vrei să bagi ăla înapoi?

— Nu, a spus el.

Cămilele nu erau proaste. Ne urmăreau cu luare-aminte. Era doar o chestiune de timp pînă cînd una dintre ele avea să-l scuipe sau să-l muşte pe Fanaşi. M-am întors din nou spre cămila din frunte.

— Eu sînt Onyesonwu Ubaid-Ogundimu, născută în deşert şi crescută în Jwahir. Am douăzeci de ani, sînt vrăjitoare ucenică la vrăjitorul Aro şi îl am ca mentor pe vrăjitorul Sola. Mwita, spune- i cine eşti tu.

S-a apropiat şi el.

— Sînt Mwita, partenerul de viaţă al lui Onyesonwu.

Fanaşi a ţîţîit zgomotos.

— De ce nu spui pur şi simplu că eşti *soţul* ei?

— Fiindcă sînt *mai mult* de-atît, a spus Mwita.

Fanaşi s-a uitat urit la el, a mormăit ceva in barbă şi din momentul acela a preferat să ignore pe toată lumea. Mwita s-a întors către cămilă.

— M-am născut în Mawu şi am crescut în Durfa. Sînt un pre- vrăjitor. Nu mi s-a permis să trec iniţierea din… anumite motive.

S-a uitat pieziş la mine.

— Sînt şi vindecător, mi-am făcut ucenicia şi iniţierea la vindecătorul Abadie.

Cele trei cămile stăteau şi se uitau la noi doi.

— îmbrăţişeaz-o, i-am spus.

— Poftim?

Diti, Luyu şi Binta au chicotit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ferească-ne Ani, a bombănit Fanaşi, dînd ochii peste cap. L-am împins pe Mwita înainte. S-a proptit în faţa uriaşei
sălbăticiuni. Apoi a ridicat braţele şi i-a cuprins încet gîtul. Cămila a mormăit încetişor. Mwita a repetat mişcarea cu celelalte cămile. Şi ele au părut mulţumite de gestul lui, mormăind sonor şi împingîndu-l cît să-l facă să se împleticească. Luyu a păşit în faţă.

— Eu sînt Luyu Chiki, născută şi crescută în Jwahir.

S-a întrerupt, aruncînd o privire spre mine şi apoi în jos.

— Eu... eu n-am nici un titlu. N-am fost ucenica nimănui. Călătoresc ca să văd ce-i de văzut şi să învăţ din ce fibră sînt făcută... şi pentru ce.

A îmbrăţişat încet capul cămilei. Am zîmbit. Ea a şters-o în spatele meu în loc să le ia în braţe şi pe celelalte.

— Put a sudoare, mi-a şoptit. A sudoare de bărbat gras! Am rîs.

— Vezi ce cocoaşe au? Sînt numai grăsime. N-au nevoie să mănînce zile în şir.

Nu m-am uitat la Diti şi la Binta. Vederea lor încă mă mai făcea să-mi doresc să sar la ele şi să le pocnesc, cum mai făcusem.

— Eu sînt Binta Keita, a spus ea cu glas tare de unde stătea. Am plecat din Jwahir, căminul meu, să-mi găsesc o viaţă nouă... Eram stigmatizată. Dar asta s-a dus, nu mai sînt stigmatizată!

— Eu sînt Diti Goitsemedime, a spus Diti, tot fără să se apropie. Iar acesta e soţul meu, Fanaşi. Sîntem din Jwahir. Mergem spre vest să facem ce putem face.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eu merg după nevastă-mea, a adăugat Fanaşi, uitîndu-se cu amărăciune la Diti.

Am pornit la drum spre sud-vest, folosindu-ne de harta lui Luyu ca să ţinem direcţia. Era arşiţă şi trebuia să mergem acoperiţi cu vălurile. Cămilele deschideau calea, înaintînd în direcţia corectă. Lucrul acesta i-a surprins pe toţi în afară de mine şi de Mwita. Ne-am oprit din drum tîrziu în noapte, iar cînd am ridicat tabăra eram prea osteniţi ca să mai gătim ceva. în cîteva minute, ne-am retras toţi pe la corturile noastre.

— Cum te simţi? m-a întrebat Mwita, trăgîndu-mă la pieptul
lui.

Vorbele lui au fost ca o cheie. Toată emoţia pe care mi-o înfrînasem părea deodată gata să erupă. Mi-am ascuns capul la pieptul lui şi am plîns. Treceau minutele şi tristeţea mea devenea furie. Am simţit cum mi-o ia inima la goană. îmi doream cu toate puterile să-l omor pe tata. Ar fi fost precum uciderea a o mie de bărbaţi ca aceia care mă atacaseră. Aş fi răzbunat-o pe mama, m- aş fi răzbunat şi eu.

— Respiră, mi-a şoptit Mwita.
Am deschis gura şi am tras adînc în piept răsuflarea lui. M-a sărutat din nou şi, fără grabă, cu grijă, uşor, mi-a spus cuvinte pe care puţine femei le aud vreodată de la un bărbat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

.— Ifunanya.

Sînt cuvinte străvechi. Nu se regăsesc la nici un alt grup de oameni. Nu există nici o traducere directă în nuru, în engleză, în sipo sau în vah. Cuvîntul acesta are înţeles numai rostit de un bărbat pentru cea pe care o iubeşte. Femeia nu poate să-l rostească decît dacă e stearpă. Nu e un juju. Nu cum ştiu eu că e un juju. Dar cuvîntul acesta are tărie. Reprezintă un liant absolut dacă este autentic şi dacă sentimentul este reciproc. Nu seamănă cu *„iubire".* Bărbatul îi poate spune femeii în fiecare zi că o iubeşte. *Ifunanya* e rostit o singură dată în viaţa bărbatului. *Ifu* înseamnă „să priveşti în interior", *n* este articolul hotărît, iar *anya* înseamnă „ochi". Ochii *sînt* fereastra sufletului.

Puteam să şi mor cînd a rostit el acest cuvînt, fiindcă niciodată în viaţa mea nu mă gîndisem că mi-l va spune vreun bărbat, nici măcar Mwita. Din toată mizeria pe care o aruncaseră bărbaţii aceia asupra mea cu faptele şi cu gîndurile lor murdare, nimic nu mai conta acum. Mwita, Mwita, Mwita, iarăşi, Soartă, îţi mulţumesc.

Capitolul 34

Am călătorit timp de două săptămîni pînă să se hotărască Mwita să oprim pentru cîteva zile. Se mai întîmplase ceva în Banza. începuse la plecarea noastră din Jwahir, dar devenea tot mai pregnant. Grupul nostru era divizat în multe feluri. Era o diviziune între bărbaţi şi femei. Mwita şi Fanaşi se îndepărtau adesea împreună şi discutau ceasuri întregi. Dar o diviziune între sexe părea normală. Mai problematică era ruptura dintre noi, ******ebook converter DEMO Watermarks******* fetele Binta şi Diti pe de o parte, eu şi Luyu de cealaltă parte.

Şi mai era ruptura cea mai problematică, dintre Fanaşi şi Diti.

M-am tot gîndit la ce le spusese Fanaşi cămilelor, că venise cu noi doar ca s-o urmeze pe Diti. Crezusem că viziunea pe care i-o arătasem, despre ce se petrecea cu adevărat in Vest, era motivul suprem pentru care venise. Uitasem că Fanaşi şi Diti se iubeau din copilărie. Voiau să se căsătorească de cînd aflaseră ce este căsnicia. Lui Fanaşi i se rupsese inima cînd o atinsese pe Diti şi o făcuse să ţipe. Ani întregi tînjise după ea pînă să-şi ia inima în dinţi în sfîrşit şi s-o ceară de nevastă.

N-avea de gînd s-o lase să plece fără el. Dar, părăsind Jwahirul, Diti şi Binta descoperiseră viaţa de femei libere. Zilele treceau, iar Diti şi Fanaşi ba se ciondăneau, ba se ignorau. Diti se mută permanent în cortul Bintei, iar Binta n-avu nimic împotrivă. Eu şi Mwita le auzeam discutînd şi chicotind cu voci şoptite, cîteodată pînă tîrziu în noapte.

Eram sigură că pot să rezolv lucrurile. în noaptea aceea am construit un foc de pietre şi am gătit o tocană mare din doi iepuri de cîmp. Apoi am convocat o întrunire. După ce s-au aşezat toţi, am împărţit tocana în castroane de porţelan ciobite şi le-am dat cîte unul, începînd cu Fanaşi şi Diti şi terminînd cu Mwita. O vreme m-am uitat la ei cum mîncau. Folosisem sare, plante aromatice, cactus tocat şi lapte de cămilă. Era o tocană gustoasă.

— Am observat că sînt tensiuni, le-am spus într-un tîrziu.

Nu se auzeau decît lingurile lovind porţelanul, sorbituri şi ronţăituri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sîntem pe drum de trei luni. Am ajuns departe de casă. Şi mergem într-un loc al răului.

Am făcut o pauză.

— Dar problema cea mai mare pe care o avem aici şi acum
sînteţi voi doi.

Am arătat spre Fanaşi şi Diti. S-au uitat unul la altul, apoi şi-au ferit privirea.

— Nu vom supravieţui decît ajutîndu-ne reciproc, am continuat. Tocana pe care o savuraţi e făcută cu laptele lui Sandi.

— Poftim? a exclamat Diti.

— Îîu! a ţipat Binta.

Fanaşi a înjurat şi a lăsat castronul jos. Mwita a rîs pe înfundate, mîncînd mai departe. Luyu s-a uitat cu suspiciune la castronul ei.

— în orice caz, am continuat, voi doi ziceţi că sînteţi soţ şi soţie, şi totuşi nu dormiţi în acelaşi cort.

— Ea e cea care-a fugit, a spus deodată Fanaşi. Se purta ca o prostituată *ewu* urîtă în taverna aia.

Şi uite-aşa o luam de la capăt. Am strîns din buze, concentrîndu-mă la ceea ce aveam de gînd să spun.

— Mai taci, s-a răstit Diti. Bărbaţii cred mereu că dacă o femeie se distrează *precis* e prostituată.

— Oricare dintre ei ar fi putut să te aibă! a spus Fanaşi.

— Poate, dar după cine s-au dus în locul meu? a spus Diti, zîmbindu-mi drăceşte.

— Ah, să ne-ajute Ani, a gemut Binta uitînduse la mine.

M-am ridicat în picioare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Hai, atunci, a spus Diti, ridicîndu-se şi ea. Am supravieţuit foarte bine după cealaltă bătaie de la tine.

— Hei! a exclamat Luyu, băgîndu-se între mine şi Diti. Ce- aveţi toţi?

De data asta, Mwita s-a mulţumit să stea şi să se uite.

— Ce-am *eu?* am spus. întrebi ce-am *eu?*

Am scos un hohot de rîs. Nu m-am aşezat.

— Diti, ai să-i spui ceva lui Onye? a întrebat Luyu.

— Nimic, a răspuns Diti, uitîndu-se în altă parte.

— *Ştiu cum să-l desfac,* am spus tare, abia reuşind să mai respir de mînioasă ce eram. Vreau să te *ajut,* cap sec! Mi-am dat seama cum să fac cînd o vindecam pe Nuumu.

Diti s-a mulţumit să mă fixeze cu privirea.

Am tras aer adînc în piept.

— Luyu, Binta, nu e nimeni pe-aici, dar poate că în vreun sat sau în vreun oraş prin care trecem... nu ştiu. Dar pot să desfac acel juju.

M-am întors şi m-am dus la cortul meu. N-aveau decît să vină ele la mine.

Mwita a intrat o oră mai tîrziu, aducînd un castron cu tocană.

— Cum o să faci? m-a întrebat.

Am luat castronul din mîinile lui. Eram lihnită de foame, dar prea mîndră să ies şi să iau din tocana pe care tot eu o făcusem.

— N-o să le placă, am spus muşcînd dintr-o bucată de carne. Dar o să aibă efect.

Mwita a chibzuit un minut. Apoi a rînjit cu gura pînă la urechi.

— Mda.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Luyu o să te lase, dar Binta şi Diti… cu ele va fi nevoie de nişte muncă de lămurire.

— Sau de ce-a mai rămas din vinul de palmier. Dar acum e aşa de fermentat, de n-o să mai ştie unde le e capul şi unde le e *yeye* după două căni, asta *dacă* o să fiu de-acord s-o fac. Binta, poate, dar Diti… numai dacă-şi cere iertare de-o mie de ori.

M-am uitat pe Mwita cînd se întorcea să iasă din cort.

— Ai grijă să-i spui asta lui Fanaşi exact cu cuvintele mele, i- am spus cu un rînjet superior.

— Exact asta aveam de gînd să fac.

Fanaşi a venit la mine în noaptea aceea. Tocmai mă cuibărisem în braţele lui Mwita după o oră de zbor în chip de vultur.

— îmi pare rău că vă deranjez, a spus Fanaşi, strecurîndu-se înăuntru.

M-am ridicat în capul oaselor, trăgîndu-mi rapa pe mine. Mwita mi-a aşezat învelitoarea pe umeri. Abia îl vedeam pe Fanaşi în strălucirea focului de pietre de afară.

— Diti vrea să-i…

— Atunci trebuie să vină să ceară, l-am întrerupt.

Fanaşi a încruntat din sprîncene.

— Nu-i vorba doar de ea, să ştii.

— E vorba în primul rînd de ea, am spus.

M-am întrerupt o clipă şi am oftat.

— Spune-i să vină afară să stea de vorbă cu mine.

M-am uitat peste umăr la Mwita înainte să ies. îşi scosese cămaşa, iar eu luam cu mine cuvertura. A fluturat din mînă spre mine şi mi-a spus:

— Doar să nu stai mult.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Afară era şi mai rece. Mi-am strîns cuvertura mai bine în jurul trupului şi am mers pînă la focul de pietre care se stingea treptat. Am ridicat mîna şi am învîrtejit aerul în jurul lui pînă s-a înteţit din nou. Am împins nişte aer cald şi către cortul meu.

Fanaşi mi-a pus o mînă pe umăr.

— Să nu-ţi pierzi cumpătul, mi-a spus.

Apoi a intrat în cortul Bintei şi al lui Diti.

— Cîtă vreme nu şi-l pierde nici ea, am bombănit.

Mă uitam lung la pietrele strălucitoare cînd a ieşit Diti. Fanaşi s-a dus la el în cort şi a închis clapa. De parcă eu şi Diti am fi avut
într-adevăr parte de intimitate.

— Uite ce-i, a început ea, voiam doar...

Am ridicat o mînă şi am clătinat din cap.

— Cere-ţi iertare mai întîi. Altfel, mă duc drept la mine în cort să-mi dorm somnul lung şi fără remuşcări.

S-a uitat la mine încruntată prea multă vreme.

— Eu...

— Şi şterge-ţi expresia aia de pe faţă, i-am tăiat vorba. Dacă eşti aşa scîrbită de mine, atunci ar fi trebuit să rămîi acasă. Ţi-ai meritat bătaia. Trebuie să fii prost să provoci pe cineva care poate să te rupă în două. Sînt mai înaltă, mai grea şi *mult* mai furioasă.

— îmi pare rău! a exclamat Diti.

Am văzut-o pe Luyu trăgînd cu ochiul din cortul ei.

— Am... călătoria asta, a spus Diti. Nu-i ce m-am aşteptat. *Eu* nu-s ce m-am aşteptat.

Şi-a şters fruntea cu palma. Se făcuse foarte cald de la foc, numai bine pentru conversaţia noastră.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— N-am ieşit niciodată din Jwahir. Sînt obişnuită cu mîncare bună, cu pîine caldă din cuptor şi cu pui condimentat, nu cu tocană din iepure de nisip şi lapte de *cămilăl* Laptele de cămilă e pentru copii mici şi... pui de cămilă!

— Diti, nu eşti tu singura de-aici care n-a ieşit niciodată din Jwahir. Dar eşti singura care se poartă ca o imbecilă.

— Tu ne-ai arătat! a spus Diti. Tu ne-ai arătat Vestul. *Cine* mai putea să stea acolo pur şi simplu după ce-a văzut asta? Eu n-am putut să-mi mai văd de viaţa mea fericită cu Fanaşi. Tu ai schimbat totul.

— Ah, nu da vina pe mine! m-am răstit la ea. Nici una dintre voi să nu *îndrăznească* să dea vina pe mine! Daţi vina pe voi
pentru ignoranţa şi pentru mulţumirea de sine.

— Ai dreptate, a spus Diti cu glas scăzut. Eu... nu ştiu ce se- ntîmplă cu mine.

A clătinat din cap.

— Nu te urăsc... dar urăsc ceea ce eşti. Nu pot să sufăr că de cîte ori mă uit la tine... E greu pentru noi, Onye. Timp de unsprezece ani am tot crezut că *ewu* sînt oameni murdari, inferiori, violenţi. Pe urmă te-am întîlnit pe tine şi mai tîrziu pe Mwita. Voi doi sînteţi cei mai ciudaţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

— în curînd, şi voi două veţi fi privite ca inferioare, am spus. în curînd, o să-nţelegeţi cum mă simt eu *oriunde* mă duc.

Dar mă simţeam împărţită. Diti şi Binta aveau şi ele problemele lor, la fel ca mine, la fel ca noi toţi. Şi trebuia să respect acest lucru. în ciuda a tot ce se întîmplase.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ai venit aici să mă întrebi ceva?

Diti s-a uitat spre cortul lui Fanaşi.

— Ia-l de pe mine. Dacă poţi. Vrei?

— N-o să-ţi placă ce trebuie să fac, i-am spus. Nici mie n-o să- mi placă.

Diti s-a uitat pe sub sprîncene. încruntătura i s-a transformat într-o expresie dezgustată.

— Nu.

— Ba da, am spus.

— îh!

— Ştiu.

— O să doară la fel de tare? a întrebat ea.

— Nu ştiu. Dar cînd e vorba de vrăjitorie, nu primeşti nimic fără să dai.

A ieşit şi Luyu din cortul ei.

— Fă-mi şi mie, a spus ea. Nu-mi pasă dacă-ţi pui mîinile pe mine. Fac orice să mă bucur iar de sex. N-am timp de căsătorie.

Binta a ieşit in patru labe.

— Şi mie! a spus ea.

Eu nu simţeam decît îndoială.

— Bine, le-am spus. Mîine seară.

— Deci ştii exact cum să procedezi? m-a întrebat Luyu.

— Cred că da. Adică, evident, n-am mai făcut asta pînă acum.

— Ce crezi că ai să... faci? a insistat Luyu.

M-am gîndit puţin.

— Păi, nu poate ieşi ceva din nimic. Nici măcar o bucăţică de carne. Odată, Aro a smuls un picior de la o insectă, l-a aruncat deoparte şi-a spus „fă-o să meargă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

iar". Am reuşit s-o fac, dar nu pot să vă spun cum. Există un moment în care nu mai controlez ce fac, ci ceea ce fac lucrează prin mine şi face ce trebuie făcut.

M-am încruntat gîndindu-mă la asta. Cînd vindecam nu era pe de-a-ntregul lucrarea mea. Dacă nu era numai a mea, atunci a cui altcuiva era? Semăna cu momentul acela despre care i-am povestit lui Luyu, cînd te trezeşti şi nu ştii cine eşti.

— L-am întrebat odată pe Aro ce crede că se-ntîmplă cînd vindecă el şi mi-a zis că are legătură cu timpul, am spus. Că-l manipulezi ca să aduci carnea înapoi.

Toate trei s-au uitat lung la mine, în tăcere. Am dat din umeri şi am renunţat să mai explic.

— Onye, a spus Binta deodată, eu sînt tare, tare îngrijorată. N- ar fi trebuit să mergem acolo.

S-a aruncat la pieptul meu, dărîmîndu-mă din picioare. N-ar fi trebuit să fii acolo!

— Nu-i nimic, am spus încercînd să mă ridic în şezut.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ea continua să se ţină de mine şi plîngea acum cu sughiţuri.Am cuprins-o în braţe, şoptindu-i:

— Nu-i nimic, Binta. N-am păţit nimic.

îi mirosea părul a săpun şi a ulei parfumat. îşi împletise chica afro într-o mulţime de codiţe chiar în ziua cînd plecaserăm din Jwahir. De atunci, codiţele îi crescuseră, şi ea tot nu şi le despletise. Mă întrebam dacă se hotărîse să devină dada-. Două cămile au pufnit de după cortul lui Luyu, unde încercau să se odihnească.

— Zău aşa! a spus Fanaşi ieşind din cortul lui. Măi femeilor.

A ieşit şi Mwita din cort. Am băgat de seamă că Luyu se uita la pieptul lui gol şi nu eram sigură dacă era vorba despre obişnuita curiozitate pe care o au oamenii faţă de trupurile celor care sînt ewu sau despre ceva mai carnal de-atît.

— Deci, s-a hotărît, a spus Mwita. Asta-i bine.

— Chiar că e, a întărit Fanaşi cu voioşie.

Diti s-a uitat urît la el.

Capitolul 35

Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei următoare în chip de vultur, avîntîndu-mă în văzduh, relaxîndu-mă. Apoi m-am întors în tabără, m-am îmbrăcat şi am mers mai bine de un kilometru şi jumătate, pînă într-un loc pe care îl ochisem în timpul zborului. M-am aşezat sub un palmier, mi-am pus vălul pe cap şi mi-am ascuns mîinile sub haine ca să le protejez de soare. Mi-am limpezit mintea de gînduri. Nu m-am mişcat timp de trei ore. M-am întors în tabără chiar înainte de apus. Cămilele m-au salutat primele. Beau apă dintr-o pungă pe care le-o

ţinea Mwita. ******ebook converter DEMO Watermarks*******
M-au împuns uşor cu boturile moi şi umede. Ba chiar Sandi m-a lins pe piept, adulmecînd şi gustînd vîntul şi cerul de pe pielea mea.

Mwita m-a sărutat.

— Diti şi Binta ţi-au pregătit un ospăţ, m-a anunţat el.

Mi-a plăcut mai ales friptura de iepure. Aveau dreptate să mă pună să mănînc. Aveam nevoie de forţă. După aceea, am luat o găleată cu apă, am ieşit în spatele cortului şi m-am spălat temeinic. Pe cînd îmi turnam apă în cap, am auzit-o pe Diti strigînd:

— Nu!

M-am oprit şi am ascultat. Nu prea auzeam nimic din cauza apei care picura de pe mine. Mă lua tremuriciul, aşa că mi-am terminat baia. M-am îmbrăcat cu o cămaşă largă şi cu vechea mea rapa galbenă. Pînă am isprăvit eu, soarele apusese de-a binelea. îi auzeam pe toţi adunîndu-se. Venise momentul.

— Am ales un loc, le-am spus. E la vreun kilometru şi jumătate depărtare. E şi un copac. Mwita, Fanaşi, voi rămîneţi aici. O să vedeţi focul nostru.

L-am privit în ochi pe Mwita, sperînd că-mi înţelege cuvintele nerostite: Să-ţi încordezi auzul.

Am luat cu mine o tolbă plină cu pietre şi am plecat toate patru. Cînd am ajuns la copac, am deşertat pietrele şi le-am încălzit pînă mi-au slăbit încheieturile. Era o noapte foarte rece. Bătuserăm atîta drum, încît ajunseserăm într-un loc cu altă climă. Deşi zilele rămîneau fierbinţi, nopţile deveneau de-a dreptul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

glaciale. în Jwahir, rareori se făcea atît de frig pe timp de noapte.

— Cine vrea să fie prima? le-am întrebat.

S-au uitat una la alta.

— Ce-ar fi s-o faci in ordinea de la ritual? şi-a dat Luyu cu părerea.

— Binta, tu şi pe urmă Diti?

— Hai s-o facem invers de data asta, a propus Binta.

— Bine, a spus Diti. N-am venit aici ca să m-apuce frica, îi tremura vocea.

— Scuipaţi-vă pietrele talembe etanou, le-am cerut.

— De ce? a întrebat Luyu.

— Cred că şi ele sînt vrăjite. Dar nu prea ştiu cum.

Luyu şi-a scuipat piatra în mînă şi a pus-o într-o cută de la rapa. Diti a scuipat-o în bezna nopţii. Binta ezita.

— Eşti sigură? m-a întrebat. Am fluturat din mînă spre ea.

— Fă cum vrei. N-a scuipat-o.

— în regulă, am spus. Ah, Diti, tu trebuie să...

— Ştiu, a spus ea, scoţîndu-şi rapa. Luyu şi Binta s-au uitat în altă parte.

Mă încerca o stare de greaţă. Nu de frică, ci mai mult dintr-o senzaţie profundă de disconfort. Trebuia să-şi desfacă picioarele. Dar şi mai rău era că trebuia să-mi pun mîinile pe cicatricea rămasă după acea tăietură rapidă de cu nouă ani în urmă.

— Nu-i nevoie să faci faţa asta, a spus Diti.

— Dar ce faţă te-aştepţi să fac? am întrebat-o, nervoasă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Noi, ăă, o s-o luăm pe-aici, a spus deodată Luyu, apucînd-o pe Binta de mînă şi îndepărtîndu-se. Cheamă-ne cînd eşti gata.

— Focul e destul de cald? am întrebat-o pe Diti.

— Poţi să-l faci mai cald de-atît? L-am făcut.

— Va trebui să... faci ce-ai făcut... şi data trecută, i-am spus, îngenunchind lîngă pietre.

M-am uitat spre cer, în timp ce ea se întindea lîngă mine şi desfăcea picioarele. Am inspirat adînc şi mi-am pus mîinile pe ea. Mi-am concentrat mintea imediat, neluînd în seamă senzaţia de umezeală pe care mi-o lăsa yeye a prietenei mele. M-am concentrat să extrag fără încetare ceea ce se găsea din belşug. Mi- am luat tăria din spaima şi din surescitarea pe care le simţeau Luyu şi Binta undeva în apropiere. Am extras din neliniştea cămilelor, din grija măruntă a lui Mwita, rămas în tabără, din îngrijorarea nelămurită şi din neastîmpărul lui Fanaşi.

îi simţeam cicatricea, dar în scurt timp am simţit arşiţă şi briza suflîndu-mi în spinare. Diti a scîncit. Apoi a plîns. Apoi a urlat. Cu ochii închişi, m-am ţinut tare, deşi simţeam şi eu între picioare aceeaşi arsură, aceeaşi sfîşiere, aceeaşi împletitură. Probabil că ţipetele ei ajungeau pînă la Mwita şi la Fanaşi. Nu m- am lăsat. în cele din urmă a sosit clipa. Mi-am îndepărtat mîinile. Instinctiv, mi le-am îngropat în nisip. Le-am frecat ca şi cum nisipul ar fi fost apă. Am folosit rapa lui Diti ca să mi le curăţ.

— E gata, am spus cu voce gîjîită. Mă mînca pielea de pe mîini.

— Cum te simţi?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ea şi-a şters faţa de lacrimi şi s-a uitat urît la mine.

— Ce mi-ai făcut? m-a întrebat răguşită.

— Tacă-ţi gura, m-am răstit la ea. Ţi-am zis c-o să doară.

— Vrei să verific dacă a dat rezultate? a întrebat ea sarcastic.

— Nu-mi pasă ce faci, i-am spus. Du-te şi adu-o pe Luyu. Odată ridicată în picioare, Diti a părut să se simtă mai bine. S-
a uitat de sus la mine cîteva clipe, apoi a plecat agale. Am continuat să-mi frec cu nisip mîinile care mă furnicau.

— Totul are consecinţe, am mormăit în sinea mea.

Toate trei au ţipat.

— Lăsaţi-mă aici, le-am spus cînd am terminat cu Binta.

Respiram din greu şi asudam, continuînd să-mi frec mîinile cu
nisip. Simţeam pe mine mirosul a toate trei şi trupul îmi tresărea incontrolabil. Am frecat şi mai tare.

— întoarceţi-vă în tabără.

Nici ele, nici eu n-aveam nevoie să verificăm dacă dăduse rezultate. Dăduse. înţelegeam acum că n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de mine însămi cînd era vorba de ceva atît de simplu.

— Pot să fac mult mai mult, mi-am spus. Dar ce suferinţe o să- mi atrag?

Am pufnit în rîs. Mîinile mă mîncau atît de rău, încît îmi venea să le lipesc de pietrele încinse. Le-am ridicat în lumina focului.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ah, Ani, ce-ai făcut cînd m-ai făcut pe mine? am şoptit.

Mi se cojea pielea. Am tras de un colţişor. S-a desprins o fîşie cît tot dosul palmei. I-am dat drumul să cadă în nisip. Chiar sub ochii mei, pielea nouă începea să se usuce şi să se descuameze. Şi ea avea să se cojească. Am răzuit-o cu nisip. Ieşea strat după strat. Mîncărimile nu se opreau. Pe jos era o grămăjoară de piele, iar eu încă mai cojeam cînd am auzit glasul lui Mwita din spatele meu.

— Felicitări, mi-a spus sprijinindu-se de trunchiul palmierului şi încrucişîndu-şi braţele pe piept. Ţi-ai făcut prietenele fericite.

— Nu pot... nu pot s-o opresc, am spus pe un ton frenetic.

Mwita s-a încruntat şi s-a uitat mai bine în lumina slabă.

— Aia e piele?

Am dat din cap că da. El a îngenuncheat lîngă mine.

— Dă-mi să văd.

Am clătinat din cap, ducindu-mi mîinile la spate.

— Nu. E groaznic.

— Cum ţi le simţi? m-a întrebat.

— Cumplit. Mă ard, mă mănîncă.

— Trebuie să mănînci, a spus el.

A scos o bucată mare de cactus roşu confiat, învelită în pînză. Exact cum îmi plăcea mie, lipicios şi copt.

— Nu mi-e foame, am spus.

— Nu contează. Cu sau fără juju, toată pielea aia cere din partea ta consum de energie şi producţie. Trebuie să mănînci ca s-o înlocuieşti.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu vreau să-l ating. Nu vreau să ating nimic cu astea.

A pus deoparte cactusul confiat.

— Dă-mi să văd, Onyesonwu.

Am înjurat şi i-am arătat mîinile. Era aşa de umilitor întotdeauna. Făceam cîte ceva şi mereu aveam nevoie de Mwita să mă repună în funcţiune. De parcă n-aveam nici un fel de control asupra capacităţilor mele, asupra aptitudinilor mele, asupra trupului meu.

S-a uitat multă vreme la mîinile mele. Mi-a atins pielea. A cojit puţin din ea, urmărind cum noua piele devine veche şi se cojeşte iar. Mi-a prins mîinile într-ale lui.

— Sînt fierbinţi, a remarcat.

îl invidiam. Eu eram vrăjitoarea, dar el înţelegea cu mult mai mult decît mine. Lui nu i se îngăduia să înveţe Punctele Mistice, şi totuşi avea capacităţi de vrăjitor.

— Bine, a spus el ca pentru sine după o vreme.

Fiindcă n-a mai adăugat nimic, l-am întrebat:

— Bine ce?

— Şş, a făcut el, amintindu-mi de Aro.

Şi de Sola. Toţi trei aveau obiceiul să asculte o voce sau nişte voci pe care eu nu le puteam auzi.

— Bine, a repetat.

De data asta vorbea cu mine.

— Nu pot să vindec aşa ceva.

— Poftim?

— Dar tu poţi.

— Cum?

Mwita a părut iritat.

— Ar trebui să ştii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Păi, e clar că nu ştiu!

Mă enervasem.

— Ar trebui, a spus el, rîzînd cu amărăciune. Of, ar trebui să ştii cum se face asta. Trebuie să exersezi mai mult, Onye. Apucă- te să înveţi singură.

— Ştiu, i-am răspuns, cu o expresie nervoasă pe faţă. De-aia spuneam că ar trebui să fim atenţi cînd facem sex. Nu sînt...

— Ăla e un risc pe care-ar fi mai bine să ni-l asumăm, a spus Mwita.

S-a întrerupt şi s-a uitat la cer.

— Numai Ani ştie de ce te-a făcut pe tine vrăjitoare în loc să mă facă pe mine.

— Mwita, tu spune-mi ce-ar trebui să fac şi gata, i-am cerut, frecîndu-mi mîinile cu nisip.

— Tot ce trebuie să faci e să-ţi speli mîinile în sălbăticie. Ţi le- ai folosit ca să manipulezi timpul şi carnea, şi acum sînt pline de carne şi de timp. Du-le în sălbăticie, unde nu există nici timp, nici carne, şi-o să înceteze.

S-a ridicat.

— Fă treaba asta acum, ca să putem să ne întoarcem.

Avea dreptate, nici nu învăţasem, nici nu exersasem.

De cînd porniserăm la drum, îmi folosisem priceperea doar cînd era nevoie, pentru noi sau pentru mine. Am încercat să mă arunc în sălbăticie. Nu s-a întîmplat nimic. Chiar îmi lipsea practica şi pe deasupra nici nu postisem. Am încercat şi mai mult, şi tot nu s-a întîmplat nimic. M-am calmat şi m-am concentrat spre interior, lăsîndu-mi gîndurile să se exfolieze la fel ca pielea de pe mîinile mele. Treptat, lumea din jurul meu s-a schimbat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

şi s-a vălurit. Am urmărit o vreme culorile, cîteva pîcle de roz care dădeau roată în jurul capului meu.

Apoi, în depărtare, l-am văzut. Ochiul roşu. Nu-l mai văzusem de cînd aveam şaisprezece ani, de la iniţiere. M-am ridicat iute în picioare. Eram eshu, ceea ce însemna că pot să mă preschimb în trupurile altor făpturi şi spirite. Aici eram albastră. Cu excepţia mîinilor, care erau de un cafeniu tern. Am susţinut sfidător privirea ochiului.

— Te-aştept cînd eşti gata, i-am spus.

Daib n-a răspuns. M-am prefăcut că îl ignor. Am ridicat mîinile. Au atras imediat cîteva spirite libere voioase. Două rozalii şi unul verde, care au trecut prin mîinile mele. Cînd le-am coborît, mîinile îmi erau de un albastru intens, ca restul trupului meu. M-am aşezat şi, uşurată, m-am întors în lumea fizică. Mi-am privit mîinile. încă mai erau acoperite cu piele care se jupuia. Dar cînd am tras de ea, dedesubt era doar piele sănătoasă, rezistentă. M-am uitat la Mwita. Şedea la rădăcina copacului, privind la cer.

— Daib mă pîndea acolo, i-am spus.

Şi-a coborît privirea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ah, te-ai întors.S-a întrerupt.

— A încercat să-ţi facă ceva?

— Nu. Era ochiul ăla roşu holbat, atît.

Am oftat.

— Dar mîinile mele o duc mai bine. Atît că mai sînt puţin calde, parcă ai avea febră, şi pielea e sensibilă.

Le-a luat într-ale lui şi s-a uitat la ele pe toate părţile.

— Cu asta pot să te-ajut, a conchis. Hai să ne întoarcem.

Cînd am ajuns în apropierea taberei, s-au auzit strigăte. Am grăbit pasul.

— Numai la asta te gîndeşti, Fanaşi? ţipa Diti.

— Ce fel de soţie mai eşti şi tu? Nici măcar n-am zis nimic despre...

— Nu stau cu tine la noapte! a răcnit Diti.

— Da' mai tăceţi odată amîndoi! a strigat Luyu.

— Ce se petrece? am întrebat-o pe Binta, care stătea în picioare şi plîngea.

— întreabă-i, a suspinat ea.

Fanaşi mi-a întors spatele.

— Nu-i treaba ta, a bodogănit Diti, încrucişîndu-şi braţele la piept.

M-am dus la cortul meu, scîrbită. în urma mea, l-am auzit pe Fanaşi spunîndu-i lui Diti:

— Nu trebuia să vin cu tine. Trebuia să te las să pleci şi să-mi văd de viaţa mea.

— Ţi-am cerut eu să vii după mine?

— Ce egoistă eşti!

Am dat deoparte clapa cortului şi m-am strecurat înăuntru, îmi doream să fi plecat doar cu Mwita, iar ei să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fi rămas toţi acasă. Şi-aşa, ce-ar putea să facă ei cînd vom ajunge în Vest? m-am
întrebat. A intrat şi Mwita.

— Cu asta ar fi trebuit să se îndrepte lucrurile, am şuierat printre dinţi.

— Nu poţi să repari orice.

Mi-a întins un castron.

— Ia, mănîncă.

— Nu, am refuzat, punînd castronul deoparte.

El mi-a aruncat o privire supărată şi a plecat. Toată lumea a rămas certată tot restul nopţii. Relaţiile dintre noi se deteriorau încă de la plecare, dar cînd rupsesem acel juju, fisurile căpătaseră permanenţă. Nu era vina mea, ştiu, dar la vremea aceea mă simţeam vinovată pentru toate. Eu eram cea aleasă.

Era numai vina mea.

Capitolul 36

M-am simţit rău în noaptea aceea. Eram atît de mînioasă şi de dezamăgită după toate ciondănelile, încît refuzasem orice mîncare şi mă dusesem la culcare cu burta goală. Mwita stătuse afară mai toată noaptea, încercînd să-i bage minţile în cap lui Fanaşi. Dacă ar fi fost cu mine, m-ar fi forţat să mănînc înainte de culcare. Cînd s-a întors, chiar înainte de revărsatul zorilor, m-a găsit încovrigată, zguduită de frisoane şi mormăind aiurea. A trebuit să-mi dea cu mîna lui cîteva linguri de sare şi apoi zeama de la tocana de cu seară. Eu nici nu eram în stare să ţin lingura.

— Data viitoare, nu mai fi aşa încăpăţînată şi nesăbuită, a spus el supărat la culme.

Eram prea slăbită să călătoresc, dar în scurt timp am reuşit să ******ebook converter DEMO Watermarks******* mă ridic in capul oaselor şi să mănînc singură. Atmosfera din tabără era tensionată. Binta şi Diti au rămas în cortul lor. Fanaşi şi Mwita au ieşit să discute. Luyu stătea cu mine. Ne-am întins una lîngă alta în cort, exersînd împreună limba nuru.

— Ce-i cu Diti? a întrebat Luyu într-o nuru împiedicată rău.

— E proastă, am răspuns tot în nuru.

— Eu...

Luyu s-a întrerupt, apoi a întrebat în okeke:

— Cum spui libertate în nuru?

I-am spus cuvîntul.

S-a gîndit o clipă şi a spus în nuru:

— Cred eu... Diti a gustat libertatea şi nu mai poate fără.

— Eu cred că-i pur şi simplu proastă, am spus iar în nuru.

Luyu a dat-o pe okeke.

— Ai văzut-o ce fericită era în taverna aia. Cîţiva dintre bărbaţii ăia chiar erau adorabili... în Jwahir, nici una dintre noi n-avea voie să fie atît de liberă.

Am pufnit în rîs.

— Tu ai fost.

A rîs şi ea.

— Fiindcă am învăţat să iau ce nu mi se dădea.

Tîrziu în noapte, cînd stăteam întinsă lîngă Mwita, încă mă mai gîndeam la prostia lui Diti. Mwita respira încet, cufundat într-un somn adînc. Am auzit paşi uşori afară. Eram obişnuită cu mişcările cămilelor, care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

adesea, pe timp de noapte, mergeau la păscut sau la împerecheat. Paşii pe care îi auzeam acum nu erau nici mari, nici mulţi. Am închis ochii şi am ascultat mai atent. Nu- i vulpe de nisip, mi-am spus. Nici gazelă. Mi-am ţinut respiraţia, încordîndu-mi auzul. Fiinţă omenească. Paşii se îndreptau spre cortul lui Fanaşi. Am auzit şoapte. M-am relaxat. Lui Diti îi venise
în sfîrşit mintea la cap.

Bineînţeles că am ascultat în continuare. Voi n-aţi face aşa? L- am auzit pe Fanaşi şoptind ceva. Apoi… M-am încruntat. Am ciulit urechea. S-a auzit un oftat, urmat de o mişcare uşoară şi de un geamăt reţinut. Aproape că l-am trezit pe Mwita din somn. Ar fi trebuit să-l trezesc. Nu era bine deloc. Dar cu ce drept aş fi oprit-o pe Luyu să se ducă în cort la Fanaşi? Le auzeam respiraţia ritmică. Au continuat aşa mai bine de o oră. într-un tîrziu am aţipit, deci cine ştie cînd s-a întors Luyu la cortul ei.

Ne-am strîns lucrurile înainte de răsărit. Diti şi Fanaşi nu-şi vorbeau. Fanaşi încerca să nu se uite la Luyu. Luyu se purta absolut normal. Am rîs în sinea mea cînd ne-am aşternut la drum. Cine-ar fi ştiut că pot să apară asemenea dramatisme într- un mic grup de oameni pierdut în pustietate?

Capitolul 37

între aroganţa neştiutoare a lui Diti, îndrăzneala lui Luyu şi sentimentele confuze ale lui Fanaşi, următoarele două săptămîni n-au fost nici pe departe plictisitoare. Toate acestea îmi distrăgeau atenţia de la gîndurile negre. Luyu îşi înălţa cortul lîngă al lui Fanaşi şi se furişa la el în toiul nopţii o dată la cîteva zile. La ivirea zorilor

erau amîndoi extenuaţi şi îşi petreceau ziua evitînd să se privească. Trebuie să recunosc că se prefăceau binişor.

între timp, eu exersam plonjarea şi plutirea în sălbăticie. De fiecare dată vedeam ochiul roşu în depărtare, urmărindu-mă. L- am luat prin surprindere pe Mwita cînd m-am strecurat pe lîngă
******ebook converter DEMO Watermarks*******
el în chip de vulpe de nisip. Mi-am tăiat şi mi-am vindecat pielea de nenumărate ori, pînă cînd tăiatul şi vindecatul mi-au devenit lesnicioase. Am început chiar un post de trei zile, încercînd să evoc o viziune de călătorie. Dacă Daib voia să mă spioneze, atunci puteam şi eu să-l spionez.

— De ce n-ai mîncat de dimineaţă? m-a întrebat Mwita.

— încerc să provoc o viziune. Cred că pot s-o controlez de data asta. Vreau să văd ce pune la cale.

— E o idee proastă, a spus el, clătinînd din cap. O să te omoare.

A plecat şi s-a întors cu o farfurie de terci. Am mîncat fără alte fasoane.

Eram pregătită pentru ce avea să vină. Şi totuşi, nu puteam ignora bomba cu ceas care era pe punctul de-a exploda în tabăra noastră. într-o seară, m-am dus la Luyu, care spăla rufe în găleată.

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am spus.

— Vorbeşte, atunci, m-a poftit ea, storcîndu-şi rapa.

M-am aplecat spre ea, neluînd în seamă picăturile de apă care mă stropeau pe faţă.

— Ştiu.

— Ce ştii?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De tine şi Fanaşi.

A încremenit cu mîinile cufundate în apa din găleată.

— Doar tu?

— După ştiinţa mea, da.

— Cum?

— Am auzit.

— A, dar n-am făcut zgomot ca tine cu Mwita.

— De ce faci asta? am întrebat-o. Nu ştii că...

— Amîndoi vrem, m-a întrerupt Luyu. Şi lui Diti nu i-ar păsa.

— Atunci, de ce aşa mare secret?

A tăcut.

— Dacă află Diti...

— N-o să afle! s-a răstit Luyu, privindu-mă cu asprime.

— Ah, eu n-am de gînd să-i spun. Tu o să-i spui. Luyu, n-am putea fi mai apropiaţi de-atît decît dacă ne-am urca unii peste alţii. Fanaşi şi Mwita vorbesc între ei. Mwita o să afle în curînd, dacă nu cumva ştie deja. Sau o să te prindă Diti, sau Binta. Dacă rămîi gravidă? Aici nu sînt decît doi bărbaţi care ar putea să fie tatăl.

Ne-am uitat una la alta şi am izbucnit în rîs.

— Cum de-am ajuns aici? am întrebat după ce ne-am liniştit.

— Nu ştiu, a spus ea. Fanaşi e minunat, Onye. Poate mi se trage de la faptul că sînt mai bătrînă, dar, of, cum mă face să mă simt!

— Luyu, tu te auzi ce spui? E soţul lui Diti.

A ţîţîit şi a dat ochii peste cap. Mai tîrziu, noaptea, m-am trezit pentru scurt timp cînd am auzit-o furişîndu-se în cortul lui Fanaşi. La scurt timp după aceea erau iar

puşi pe treabă. Povestea asta n-avea cum să se termine bine.

Capitolul 38

Am ajuns la un alt oraş şi am hotărît să intrăm ca să facem rost de provizii.

— Papa Shee? Ce fel de nume mai e şi ăsta? a întrebat Luyu. Stătea prea aproape de Fanaşi. Sau poate că Fanaşi stătea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

******ebook converter DEMO Watermarks*******prea aproape de ea. în zilele acelea, parcă mereu îl găseai la doar cîţiva paşi de ea. începeau să lase garda jos.

— îmi aduc aminte de oraşul ăsta, a spus Mwita.

După expresia de pe faţa lui, părea că nu e o amintire plăcută. Se uita la harta din portabilul ţinut de Luyu în palmă. Era greu de distins în lumina soarelui.

— Nu sîntem departe de marginea Regatului Celor Şapte Rîuri. Ăsta-i printre ultimele oraşe din drumul nostru care nu se arată... ostile faţă de okeke.

Nu departe de noi, o caravană călătorea în aceeaşi direcţie. în timpul zilei auziserăm de cîteva ori zgomot de scutere. O dată, cămilele deveniseră extrem de agitate, răgind şi scuturîndu-şi blana prăfuită. Se purtau ciudat în ultima vreme. Cu o noapte în urmă, ne treziseră cînd începuseră să ragă una la alta. Nu se ridicaseră de jos, dar păreau furioase. Se certau. Cînd am ajuns la marginea oraşului, au refuzat să se apropie. A trebuit să le lăsăm în urmă la un kilometru şi jumătate, în timp ce noi ne îndreptam spre piaţa oraşului.

— Haideţi să terminăm repede, le-am spus, trăgîndu-mi vălul peste cap.

La fel a făcut şi Mwita.

Se vedeau acolo toate stilurile de îmbrăcăminte şi am auzit cîteva dialecte de sipo şi de okeke, ba chiar şi de nuru. Nu erau prea mulţi nuru pe acolo, dar erau destui. Nu mă puteam abţine să nu mă holbez la ei, la părul lor negru şi drept, la pielea maro- gălbuie şi la nasurile lor subţiri. Nu tu obraji pistruiaţi, nu tu buze groase sau ochi de culori ciudate, cum aveam eu şi Mwita. Eram

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cam nedumerită. Nu-mi imaginasem niciodată nişte nuru umblînd în pace printre okeke liberi.

— Ăştia-s nuru? a întrebat Binta puţin cam tare.

O femeie însoţită probabil de fiul ei adolescent s-a uitat pieziş la ea, s-a încruntat şi a plecat mai departe. Luyu i-a tras Bintei un cot ca s-o facă să tacă.

— Ce zici? m-a întrebat Mwita, aplecîndu-se spre urechea mea.

— Zic să luăm ce ne trebuie şi să plecăm, i-am răspuns. Bărbaţii ăia de-acolo se uită la mine.

— Ştiu. Ţine-te aproape.

Noi doi atrăgeam public.

Un sac cu seminţe de dovleac, pîine, sare, o sticlă cu vin de palmier, o găleată de metal nouă, am reuşit să cumpărăm aproape tot ce ne trebuia înainte să înceapă problemele. Erau o mulţime de nomazi, aşa că motivul n-a fost stilul nostru vestimentar sau felul nostru de-a vorbi. A fost la fel ca întotdeauna. Ne uitam la nişte carne uscată cînd am auzit ţipătul sălbatic din spatele nostru. Mwita ne-a înşfăcat instinctiv pe mine şi pe Luyu, care era de cealaltă parte a lui.

— Eeeeewuuuuuu, a strigat un bărbat okeke cu o voce foarte groasă. Eeeewuuuuuu!

Vocea răsuna în capul meu într-un fel nefiresc. Omul purta pantaloni negri şi caftan lung de aceeaşi culoare. în frizura lui lungă şi bogată, stil dada, erau înfipte cîteva pene de vultur maro şi albe. Pielea întunecată îi strălucea de sudoare sau de uleiuri. Cei din jurul lui se trăgeau deoparte.

— Faceţi-i loc, a spus un bărbat.

— Faceţi loc, a strigat o femeie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ştiţi ce se petrece mai departe. Ştiţi pentru că m-aţi auzit vorbind despre un incident similar. încă mai am pe frunte cicatricea căpătată atunci. Era acelaşi oraş? Nu, dar putea la fel de bine să fi fost. Nu se schimbase mare lucru de cînd fusese mama nevoită să fugă cu mine, copil mic, de o mulţime care azvîrlea cu pietre.

Nu ştiu cînd au început să arunce cu pietre în mine şi în Mwita. Eram prea prinsă în moment, fixîndu-l cu privirea pe omul acela primejdios, care era capabil să-mi umple capul cu vocea lui. O piatră m-a lovit în piept. Mi-am concentrat mînia asupra acelui bărbat, asupra acelui vraci care avea neobrăzarea să nu recunoască un vrăjitor autentic. L-am atacat în acelaşi fel în care îl atacasem pe Aro cu ani în urmă. Rupînd şi sfîşiind. Am auzit mulţimea icnind şi pe cineva ţipînd. Am rămas concentrată asupra omului de la care pornise totul. Habar n-avea ce i se întîmplă, fiindcă nu cunoştea Punctele Mistice. Tot ce ştia el erau nişte juju de copii, şmecherii infantile. Mwita ar fi putut să-l lichideze fără să clipească.

— Ce faci?! am auzit-o pe Binta răcnind.

Asta m-a readus în simţiri. Am căzut în genunchi.

— Ştiţi cu toţii cine estel a strigat Binta către mulţime.

în dreptul nostru, vraciul s-a prăbuşit. Femeia de lîngă el a ţipat strident.

— Ne-au omorît preotul! a urlat un bărbat, stropi de salivă zburîndu-i din gură.

Am văzut-o plutind prin aer. Eram înmărmurită. Cine-ar fi avut îndrăzneala să arunce cu cărămidă într-o fată atît de frumoasă, încît nici tatăl ei nu-i putea rezista? Şi cu o ţintă atît de perfectă? Cărămida s-a izbit de fruntea Bintei. I-am văzut materia albă. Craniul îi era surpat,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ţesutul cerebral expus. A căzut la pămînt. Am scos un ţipăt şi am dat fuga spre ea. Nu eram suficient de aproape. Mulţimea s-a pus deodată în mişcare. Oamenii alergau şi aruncau cu cărămizi sau pietre. Pe un bărbat care s-a apropiat de mine l-am lovit cu piciorul şi l-am apucat de gît, începînd să-l strîng. Apoi m-am trezit că trăgea Mwita de mine şi mă tîra după el.

— Binta! am răcnit.

Chiar şi din locul in care mă aflam vedeam oameni care loveau cu piciorul trupul ei căzut, iar la un moment dat am văzut un bărbat apucînd altă cărămidă şi... ah, e prea cumplit ca să pot descrie. Am urlat cuvintele pe care le rostisem in piaţa din Jwahir. Dar acestor oameni nu voiam să le arăt ce era mai rău in Vest. Lor voiam să le arăt întunericul. Pentru că erau orbi cu toţii, aşa i-am făcut să fie. întreg oraşul. Bărbaţi, femei, copii. Le- am răpit tocmai capacitatea pe care alegeau să n-o folosească. Mai toată lumea a amuţit. Unii îşi zgâriau ochii cu unghiile. Alţii încă mai întindeau mîinile în jur încercînd să brutalizeze pe oricine puteau atinge. Copiii scînceau. Unii răcneau „Ce-i drăcia asta?" sau „Ani, salvează-mă!".

Lepădături. N-au decît să orbecăie în întuneric. Ne-am chinuit să răzbatem printre orbii zăpăciţi pînă la Binta. Era moartă. îi zdrobiseră craniul, îi perforaseră pieptul, îi striviseră gîtul şi picioarele. M-am lăsat în genunchi şi am pus mîinile pe ea. Am cercetat, am ascultat.

— Binta! am strigat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cîţiva dintre idioţii aceia orbi mi-au răspuns, împleticindu-se în direcţia vocii mele. Nu i-am luat în seamă.

— Unde eşti? Binta?

Am mai ascultat o vreme încercînd să-i aud spiritul năucit şi înspăimîntat. Dar plecase.

— Unde e? am ţipat ascuţit, cu transpiraţia curgîndu-mi pe faţă.

Am căutat în continuare.

Plecase. De ce plecase cînd ştia că puteam s-o aduc înapoi? M- am întrebat dacă nu cumva înţelesese că probabil aducerea înapoi şi vindecarea ei m-ar fi ucis.

Pînă la urmă, Fanaşi m-a împins deoparte şi a ridicat-o de jos, cu Mwita ajutîndu-l s-o care. Am plecat lăsînd oraşul orb cum fusese dintotdeauna. Probabil aţi auzit zvonuri despre faimosul Oraş al Celor Lipsiţi de Vedere. Nu e o legendă. Mergeţi la Papa Shee. Vedeţi cu ochii voştri.

Cînd ne-au văzut purtînd trupul Bintei, cămilele au început să ragă şi să bată din picioare. Am întins-o pe jos, iar ele s-au aşezat în jurul ei într-un cerc protector. Zilele următoare s-au scurs ca o învălmăşeală ceţoasă. Ştiu că am reuşit cumva să ne venim în fire cît să plecăm din Papa Shee. Sandi a fost de-acord să poarte trupul Bintei. Ştiu că ne-am petrecut o zi săpînd o groapă de aproape doi metri în nisip. Ne-am folosit de cratiţe şi tigăi. Ne-am îngropat mult-iubita prietenă acolo, în deşert. Luyu a citit o rugăciune din fişierul electronic al Marii Cărţi din portabilul ei. După aceea fiecare a spus pe rînd cîte ceva despre Binta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ştiţi şi voi, am spus cînd a venit rîndul meu. înainte să plece, şi-a otrăvit tatăl. I-a pus rădăcină otrăvitoare în ceai şi s-a uitat la el cum îl bea. S-a eliberat singură înainte să plece de- acasă. Of, Binta. Cînd ai să te întorci pe tărîmurile acestea, ai să conduci lumea.

Toţi se uitau tăcuţi la mine, încă şocaţi de moartea ei.Durerile de cap mi-au revenit după ce am îngropat-o, dar ce- mi păsa de ele? Binta avusese aceeaşi soartă, moartea prin lapidare. Cu ce eram eu mai specială? Mergînd mai departe, mi- am făcut un obicei din a zbura înainte şi a mă întoarce la ceilalţi de cîte ori hotărâm să ne oprim. Sandi îmi ducea lucrurile. Nu puteam să mă gîndesc la nimic altceva decît la faptul că Binta nu cunoscuse niciodată atingerea iubitoare a unui bărbat. Cel mai mult se apropiase în seara aceea petrecută în taverna din Banza, cînd se purtase cu atîta insolenţă. Iar apoi, din cauza mea, luîndu-mi mie apărarea, murise.

Capitolul 39

în Marea Carte există o poveste despre un băiat sortit să fie cea mai mare căpetenie din Suntown. Cunoaşteţi prea bine povestea. E printre preferatele nuru, nu-i aşa? Le-o spuneţi toţi copiilor voştri cînd sînt prea mici ca să vadă cît este de urîtă. Speraţi că fetele îşi vor dori să fie precum Tia, tînăra cea bună, iar băieţii ca Zoubeir cel Mare. în Marea Carte, povestea lor este una a triumfului şi a sacrificiului. Menirea ei este să vă facă să vă simţiţi în siguranţă. Trebuie să vă amintească faptul că lucrurile măreţe vor fi mereu apărate şi că oamenii sortiţi măreţiei vor cunoaşte măreţia. E o minciună de la un capăt la altul. Iată cum s-a petrecut de fapt povestea:

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Tia şi Zoubeir s-au născut în aceeaşi zi, în acelaşi oraş. Naşterea Tiei n-a fost un secret, iar cînd s-a văzut că e fată, nici n- a mai reprezentat ceva deosebit. Copil de ţărani, i s-a făcut o baie caldă, i s-au dat multe sărutări, a avut parte de o ceremonie de primire a numelui. Era al doilea copil din familia ei, dar primul fusese un băieţel sănătos, aşa că a fost şi ea bine primită.

Pe de altă parte, Zoubeir s-a născut în taină. Cu unsprezece luni înainte, căpetenia din Suntown pusese ochii pe o femeie care dansa la o petrecere. în noaptea aceea şi-a luat-o pentru sine. Nici măcar căpetenia aceasta, care avea patru soţii, nu se putea sătura de o asemenea femeie, de aceea căutat-o şi a posedat-o iar ******ebook converter DEMO Watermarks******* şi iar, pînă a lăsat-o gravidă. Atunci le-a cerut soldaţilor lui s-o omoare. Exista o lege după care primul fiu din flori al căpeteniei trebuie să fie succesorul lui. Tatăl căpeteniei ocolise legea însurîndu-se cu toate femeile cu care se culca. La moartea lui, avea peste trei sute de soţii.

însă fiul său, căpetenia actuală, era arogant. Dacă dorea o femeie, de ce să fie obligat s-o ia de nevastă mai întîi? Cinstit vorbind, nu era căpetenia asta cel mai prost bărbat din lume? De ce nu putea să fie fericit cu ce avea? De ce nu putea să se concentreze asupra altor lucruri în afară de nevoile lui carnale? Doar era căpetenie, nu? Ar fi trebuit să fie foarte ocupat. în orice caz, femeia cu pricina era însărcinată în trei luni cînd a scăpat cu fuga de soldaţii trimişi s-o ucidă. în cele din urmă, a ajuns într-un orăşel unde a dat naştere unui fiu pe care l-a numit Zoubeir.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în ziua în care s-au născut Zoubeir şi Tia, moaşa a alergat neîncetat între colibele celor două mame. Pruncii s-au născut exact în acelaşi timp, dar moaşa a ales să rămînă lîngă mama lui Zoubeir, fiindcă avea presentimentul că bebeluşul ei e băiat şi că al celeilalte femei e fată.

în afară de Zoubeir şi de mama lui, nimeni nu ştia cine este copilul. Dar oamenii simţeau că e ceva deosebit la el. Creştea înalt ca mama lui şi cu gura mare ca taică-său. Zoubeir era un lider înnăscut. încă de la o vîrstă fragedă, colegii lui de clasă erau bucuroşi să i se supună. Tia, pe de altă parte, ducea o viaţă modestă şi tristă. Tatăl ei o bătea deseori. Crescînd, se făcea tot mai frumoasă, iar tatăl începuse să aibă ochi şi pentru ea. Aşa că Tia a ajuns opusul lui Zoubeir, scundă şi tăcută.

Cei doi se cunoşteau, fiindcă locuiau pe aceeaşi stradă. Din ziua în care s-au văzut, a existat între ei o atracţie bizară. Nu o dragoste la prima vedere. Nici măcar n-aş numi-o dragoste. Doar atracţie. Zoubeir îşi împărţea mîncarea cu Tia dacă se pomeneau mergînd împreună spre casă de la şcoală. Ea îi tricota bluze şi îi împletea inele din fibră de palmier colorată. Cîteodată stăteau şi citeau împreună. Singurele ocazii cînd Zoubeir tăcea şi nu se mişca din loc erau cele în care era cu Tia.

Cînd aveau amîndoi şaisprezece ani, a venit vestea că în Suntown căpetenia era grav bolnavă. Mama lui Zoubeir ştia că urmează necazuri. Oamenilor le plăcea să bîrfească şi să-şi dea cu părerea cînd se întrevedeau potenţiale schimbări de putere. Vestea despre posibilitatea ca Zoubeir să fie fiul ilegitim al căpeteniei a ajuns pînă la patul de suferinţă al acestuia. De-ar fi fost

******ebook converter DEMO Watermarks*******

măcar mai umil sau dacă ar fi evitat să atragă atenţia asupra sa, Zoubeir ar fi putut să se întoarcă paşnic în Suntown după moartea căpeteniei. I-ar fi fost lesne să pretindă tronul.

Soldaţii au venit înainte ca mama lui Zoubeir să-l poată avertiza. Cînd l-au găsit, şedea sub un copac lîngă Tia. Soldaţii erau nişte laşi. S-au ascuns la cîţiva metri distanţă şi unul dintre ei şi-a scos arma. Tia a simţit ceva. Şi chiar în momentul acela a ridicat privirea şi l-a zărit pe omul din dosul copacilor. A înţeles imediat. Nu el, şi-a spus. El e deosebit. El o să ne facă viaţa mai bună tuturor.

— Jos! a ţipat Tia, aruncîndu-se peste el.
Fireşte că glonţul a nimerit-o pe ea, nu pe Zoubeir. Viaţa Tiei s-a stins sub alte cinci gloanţe, în vreme ce Zoubeir se ascundea după trupul ei. Apoi a împins-o deoparte şi a fugit, la fel de iute cum fugise mama lui, cu picioarele ei lungi, în urmă cu şaptesprezece ani. Odată pus pe fugă, nici măcar gloanţele nu-l mai puteau ajunge din urmă

.Ştiţi cum se termină povestea. A scăpat şi pînă la urmă a ajuns cea mai mare căpetenie care a existat vreodată în Suntown. N-a construit in viaţa lui vreun altar, vreun templu sau măcar o cocioabă în numele Tiei. în Marea Carte, numele ei nu mai apare menţionat niciodată. Nu s-a gîndit niciodată la ea, nici măcar n-a întrebat unde e îngropată. Tia era virgină. Era frumoasă. Era săracă. Şi era fată. Era de datoria ei să-şi sacrifice viaţa ca s-o salveze pe a lui.

Mereu am detestat povestea asta. Iar de la moartea Bintei am ajuns s-o urăsc de-a binelea.

Capitolul 40

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Moartea ei a ţinut-o pe Luyu departe de cortul lui Fanaşi timp de două săptămîni. Iar apoi, într-o noapte, i-am auzit bucurîndu- se din nou unul de altul.

— Mwita, am spus cît de încet am putut. M-am întors cu faţa la el.

— Mwita, trezeşte-te.

— Mmm? a făcut el, cu ochii încă închişi.

— Auzi şi tu?

El a ascultat, apoi a dat din cap că da.

— Ştii cine e?

A dat iar din cap.

— De cîtă vreme ştii? l-am întrebat.

— Ce contează? Am oftat.

— E bărbat, Onye.

— Şi ce? m-am încruntat. Cum rămîne cu Diti?

— Ce-i cu ea? N-o văd strecurîndu-se aici.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu-i aşa de simplu. Ajunge atîta suferinţă.

— Suferinţa abia a început, a spus Mwita, devenind serios. Lasă-i pe Luyu şi pe Fanaşi să se bucure cît mai pot.

M-a apucat de coada împletită.

— Vasăzică, i-am spus, dacă noi doi ne certăm, tu ai...

— Cu noi e altceva.

Am mai stat să ascultăm o vreme, apoi am auzit ceva nou. Am înjurat. Ne-am ridicat amîndoi în picioare. Ne-am tîrît afară la timp ca să vedem ce se petrece. Diti îşi ridicase rapa, strîngînd în pumn nodul din lateral, şi păşea spre cortul lui Fanaşi. Mergea repede. Prea repede ca s-o ajungem eu şi Mwita şi s-o împiedicăm măcar s-o vadă pe Luyu goală toată şi transpirată, călărind un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Fanaşi la fel de gol şi transpirat, care o ţinea bine în timp ce-i sugea sfîrcul.

Cînd a văzut-o pe Diti peste umărul lui Luyu, Fanaşi a fost atît de şocat, încît a strîns din dinţi cu sfîrcul lui Luyu în gură. Ea a ţipat, iar Fanaşi şi-a descleştat imediat fălcile, înspăimîntat că o rănise pe Luyu şi înfiorat că Diti stătea şi se uita la ei. Faţa lui Diti s-a contorsionat într-un fel cum nu mai văzusem niciodată. Apoi şi-a luat obrajii în mîini, înfigîndu-şi unghiile în ei, şi a scos un urlet înspăimîntător. Cămilele au sărit în picioare cu o iuţeală pe care n-o văzusem niciodată la vreo cămilă şi au zbughit-o la fugă.

— Ce... bravo vouă! Binta e moartă! Eu sînt moartă... O să murim toţi şi de-asta vă arde vouă? a răcnit Diti.

A căzut în genunchi, suspinînd. Fanaşi, grijuliu, i-a dat lui Luyu o rapa să se acopere, atingîndu-i în treacăt sînul ca să vadă ce vătămări îi produsese. Şi-a tras şi el o rapa în jurul taliei şi a urmărit-o precaut pe Diti cum ieşea din cort. A ieşit şi Luyu imediat în urma ei. M-am uitat urît la ea. Am ajutat-o pe Diti să se ridice în picioare şi am condus-o departe de toţi ceilalţi.

— De cîtă vreme? a întrebat Diti după o vreme.

— De cîteva săptămîni. Dinainte de... Papa Shee.

— De ce nu mi-ai zis, ă?

S-a aşezat pe nisip şi a continuat să suspine.

— Asta-i viaţa, am spus. Nu merge întotdeauna cum crezi tu c- o să meargă.

— Uh! I-ai văzut? I-ai mirosit?

S-a ridicat în picioare.

— Hai înapoi.

— Stai puţin, am oprit-o. Calmează-te.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu vreau să fiu calmă. Ei ţi s-au părut calmi?

S-a uitat pieziş la mine.

Văzînd în ochii ei ce gîndea, am ridicat un deget.

— Ţine-ţi gura, i-am spus cu fermitate. Termină cu acuzaţiile, da?

Cînd lucrurile deveneau de nesuportat, mereu dădea vina pe mine. îmi pulsau tîmplele. M-am ridicat şi eu. Chiar în faţa ei, fără să-mi pese ce vede, m-am preschimbat în vultur. Am sărit din haine, m-am uitat drept la figura şocată a lui Diti, am cîrîit la ea şi mi-am luat zborul. Bătea un vînt dinspre vest. Am planat pe suflarea lui, exaltată. Era atît de puternic, încît m-am întrebat un moment dacă nu venea furtuna.

Am trecut pe lîngă o bufniţă. Zbura spre sud-est atît de iute, luptîndu-se cu vîntul, încît abia dacă s-a uitat la mine. Dedesubt, am zărit cămilele. M-am gîndit să cobor către ele în zbor ca să le salut, dar păreau să aibă o conversaţie particulară. Am zburat timp de trei ore. N-am întrebat niciodată ce discuţii au fost cînd s- a întors Diti la ceilalţi. Nu-mi păsa. Am aterizat unde îmi lăsasem hainele, bucuroasă că Diti nu le luase cu ea. Le suflase vîntul cîţiva metri mai departe.

Primul lucru pe care l-am observat cînd m-am întors în tabără a fost că doar una dintre cămile se întorsese. Sandi.

— Unde-s celelalte? am întrebat-o.

S-a uitat la mine şi atît. Toată lumea şedea în jurul focului de pietre, mai puţin Mwita, care stătea în picioare, părînd îngrijorat. Diti avea ochii înroşiţi şi sticloşi. Luyu avea un aer mulţumit de sine. Lîngă ea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

şedea Fanaşi, ţinîndu-şi o cîrpă udă pe o parte a feţei. M-am încruntat.

— Aţi lămurit problema? i-am întrebat.

— Eu sînt martorul, a spus Mwita. Diti i-a pomenit lui Fanaşi de divorţ... după ce a încercat să-i sfîşie faţa cu unghiile.

— Dacă eram bărbat, acum erai mort, s-a încruntat Diti la Fanaşi.

— Dacă erai bărbat, n-ajungeai în situaţia asta, a ripostat Fanaşi.

— Poate... poate n-ar fi trebuit să-l las pe nici unul dintre voi să vină, am intervenit.

S-au întors toţi spre mine.

— Poate ar fi trebuit să fim doar eu cu Mwita, că noi doi n- avem nimic de pierdut. Dar voi toţi... Binta...

— Mda, bine, acum e prea tîrziu, nu crezi? s-a răstit Diti.

Am strîns din buze, dar nu mi-am ferit privirea.

— Diti..., a spus Mwita.

Şi-a înghiţit cuvintele şi s-a uitat în altă parte.

— Ce-i? s-a răstit iar Diti. Dă-i drumul, măcar o dată zi şi tu ce vrei să zici.

— Taci din gură! a exclamat Mwita, acoperind geamătul vîntului.

Diti a icnit, complet şocată.

— Ce naiba ai? a continuat Mwita. Omul ăsta a venit după tine... tot drumul pînă aici! Habar rt-am de ce. Eşti o puştoaică răzgîiată şi cocoloşită. Faptele lui nu înseamnă nimic deosebit pentru tine! Mai ai şi tupeul să ţi se pară de la sine înţelese. Foarte bine. Dar pe urmă te hotărăşti să-l respingi. Ba ai reuşit chiar să-i vîri în ochi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

şi alţi bărbaţi. Iar cînd s-a hotărît şi el că nu vrea să fie tratat în felul ăsta şi a acceptat altă femeie frumoasă şi puternică, te-apuci să tragi lumea de păr ca un spirit malefic furios...

—Eu sînt cea trădată!

Şi spunînd asta mi-a aruncat o privire fioroasă.

—Da, da, te-am ascultat toţi deja ore în şir cum te-ai văicărit. Uită-te la faţa lui Fanaşi, uite ce i-ai făcut. Dacă rănile astea se infectează, o să dai vina pe Onyesonwu sau pe Luyu. Toată ciorovăiala asta de copii proşti! Călătorim spre cel mai urît loc de pe pămînt. Am gustat deja urîciunea. Am pierdut-o pe Binta! Aţi văzut ce i-au făcut. Nu lăsaţi să vă scape lucrurile importante! Diti, dacă-l vrei pe Fanaşi şi Fanaşi te vrea pe tine, du-te la el şi faceţi sex fericiţi. Faceţi des, cu pasiune şi cu bucurie. Luyu, la fel. Dacă vrei să te bucuri de Fanaşi, n-ai decît, pentru numele lui Ani! Caută şi tu o soluţie, cît încă mai poţi! Onyesonwu încerca să vă ajute rupînd acel juju. A suferit ca să vă ajute pe voi. Fiţi recunoscătoare! Şi foarte bine, noi sîntem urîţi în ochii voştri; aşa aţi fost crescute să gîndiţi. Minţile voastre sînt împărţite, pe de-o parte ne priviţi ca pe prietenii voştri, pe de altă parte ca pe nişte fiinţe nenaturale. Asta e. Dar învăţaţi să vă înfrînaţi limba. Şi nu uitaţi, nu uitaţi, nu uitaţi de ce ne aflăm aici.

S-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat, respirînd greu. Nici unul dintre noi n-a avut nimic de adăugat

.în noaptea aceea, Diti a dormit singură, deşi mă îndoiesc c-a pus geană pe geană. Iar Luyu şi Fanaşi au petrecut pentru prima dată o noapte întreagă împreună, de data asta însă în linişte, în cortul lui Fanaşi. Eu şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita ne-am găsit alinare unul în trupul celuilalt pînă tîrziu în noapte. La venirea dimineţii, soarele era acoperit de un zid de nisip care se apropia.

Capitolul 41

Eu m-am trezit prima. Cînd am ieşit din cort, am găsit-o pe Sandi stînd acolo şi aşteptîndu-mă. A gemut din fundul gîtlejului cînd m-am aplecat spre ea şi i-am inspirat prospeţimea blănii.

— I-ai lăsat pe ai tăi ca să stai cu noi, nu-i aşa? am întrebat-o.

Am căscat şi m-am uitat spre vest. Mi s-a strîns stomacul.

— Mwita! Vino încoace imediaţi

A ieşit de-a buşilea şi s-a uitat la cer.

— Ar fi trebuit să ştiu, a spus el. Ştiam, dar m-am lăsat distras.

— Toţi am făcut la fel.

Ne-am strîns şi ne-am împachetat bine lucrurile, folosindu-ne de corturi şi de rape ca să ne protejăm pielea. Ne-am legat pînze peste faţă şi eşarfe peste ochi. Apoi am săpat în nisip şi ne-am îngrămădit acolo cu spinările în direcţia vîntului, ţinîndu-ne de braţ şi apucîndu-ne de blana lui Sandi. Valul de nisip a lovit cu atîta putere, încît nici nu-mi mai dădeam seama dincotro bătea vîntul. Era de parcă furtuna ar fi coborît peste noi din cer. Nisipul ne plesnea şi ne muşca hainele. îi înfăşurasem lui Sandi botul şi ochii cu o rapa din pînză groasă, dar îmi făceam griji pentru blana ei. Lîngă mine, Diti plîngea, iar Fanaşi încerca s-o aline. Eu şi Mwita ne-am aplecat unul spre celălalt.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ai auzit de poporul roşu? m-a întrebat Mwita la ureche. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am făcut semn că nu.

— Oameni ai nisipurilor. Numai poveşti... călătoresc cică într- o uriaşă furtună de nisip.

A scuturat din cap. Era prea mult zgomot ca să-mi poată vorbi.

A trecut o oră. Furtuna nu ceda. începeam să simt crampe in muşchi de la încordarea cu care mă ţineam locului. Zgomot, vînt înţepător, şi sfîrşitul nu se întrevedea deloc. Furtunile nu durau nicidecum atît de mult cînd eram cu mama în deşert. Veneau rapid şi în forţă şi plecau la fel de iute. Totuşi, a mai trecut o oră.

Apoi, în sfîrşit, vîntul şi nisipul au încetat. Pur şi simplu. Am tuşit şi-am înjurat toţi în liniştea care se instalase dintr-odată. M- am rostogolit într-o parte, cu răni pe părţile expuse ale pielii şi cu muşchii extenuaţi. Sandi a gemut şi s-a ridicat încet. Şi-a scuturat nisipul din blană, împroşcînd cu el în jur. Toţi ne văicăream cu glasuri stinse. Soarele strălucea în interiorul uriaşei pîlnii maronii de nisip şi vînt. Ochiul furtunii. Probabil avea mulţi kilometri în diametru.

Au venit de peste tot din jur, învăluiţi din cap pînă în picioare în straie de un roşu-închis, la fel ca şi cămilele lor. Nu le zăream decît ochii. Unul dintre ei s-a apropiat de noi călare pe o cămilă, în faţă avea un copil mic. Copilul gîngurea.

— Onyesonwu, a spus persoana aceea cu voce răsunătoare.

O femeie.

Mi-am sumeţit bărbia.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eu sînt.

M-am ridicat încet în picioare.

— Care dintre voi e soţul ei, Mwita? a întrebat ea în sipo.

Mwita nu s-a obosit să-şi corecteze titulatura.

— Eu sînt, a spus el.

Copilul a rostit ceva care putea să fie într-o altă limbă sau pur
şi simplu in limbajul celor mici.

— Ştiţi cine sîntem noi? a întrebat femeia.

— Sînteţi poporul roşu, vah. în Vest am auzit multe poveşti despre voi, a spus Mwita.

— Vorbeşti mai degrabă ca un estic.

— Am crescut în Vest, apoi în Est. în prezent ne îndreptăm iar spre Vest.

— Da, aşa mi s-a zis, a încuviinţat femeia întorcîndu-se către mine.

în spatele ei, un bărbat a spus ceva într-o limbă pe care n-o înţelegeam. Femeia a răspuns şi toţi ceilalţi s-au pus în mişcare, îndepărtîndu-se, descălecînd de pe cămile şi coborînd poverile. Şi-au scos vălurile şi atunci am văzut de ce erau numiţi poporul roşu. Pielea le era roşie ca uleiul de palmier. îşi rădeau părul castaniu-roşcat, cu excepţia copiilor mici, care şi-l purtau în dreaduri groase şi stufoase.

Femeia şi-a scos şi ea vălul. Spre deosebire de ceilalţi, purta un inel de aur în nas, două în urechi şi unul în sprinceană. Copilaşul a sărit jos de pe cămilă cu o agilitate neaşteptată. Şi-a aruncat la rîndu-i vălul, dîndu-şi la iveală dreadurile. Era o fetiţă şi am observat că avea şi ea un inel de aur în sprinceană.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Voi cine sînteţi? i-a întrebat femeia pe ceilalţi după ce a descălecat de pe cămilă.

— Fanaşi.

— Diti.

— Luyu.

Ea a dat din cap şi s-a uitat la Sandi. A zîmbit larg.

— Pe tine te ştiu.

Sandi a scos un sunet pe care nu-l mai auzisem pînă atunci. Un fel de tors gutural. Şi-a frecat botul de obrazul femeii, iar
aceasta a rîs pe înfundate.

— Şi tu arăţi bine, a spus ea.

— Voi cine sînteţi? a întrebat Luyu. Mwita ştie de voi, dar eu
nu.

Femeia a măsurat-o pe Luyu de sus pînă jos, iar Luyu a făcut la fel. Asta mi-a amintit de felul cum i se împotrivise adei în timpul Ritualului nostru de Unsprezece Ani. Luyu nu respectase niciodată autoritatea.

— Luyu, i s-a adresat femeia, eu sînt căpetenia Sessa. Cel de- acolo e celălalt, căpetenia Usson.

A făcut semn către un bărbat la fel de împodobit cu inele, care stătea lîngă cămila lui.

— Celălalt ce?

— Nu pui întrebările potrivite, a spus căpetenia Sessa. Ne-aţi ieşit în cale într-un moment bun. Aici o să stăm pînă rămîne luna gravidă.

S-a uitat la zidul de praf şi a zîmbit cu toată gura.

— Sînteţi bine-veniţi să rămîneţi... dacă doriţi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a îndepărtat, lăsîndu-ne să hotărîm. în jurul nostru, vah îşi înălţau corturile, mai primitoare decît ale noastre. Erau făcute din piele de capră lucioasă, bine întinsă, şi erau mult mai largi şi mai înalte. Am văzut şi staţii de captare, dar nici un computer.

— Următoarea „lună gravidă" e peste trei săptămîni! a spus Luyu.

— Ce-i cu oamenii ăştia? a întrebat Fanaşi. De ce arată aşa? Zici că mănîncă, beau şi fac baie numai în ulei de palmier şi-n cactus confiat. E bizar.

Mwita a ţîţîit enervat.

— Cine ştie? a spus Luyu. Dar cum e cu „prietena" lor, furtuna de nisip?

— Călătoreşte cu ei, a spus Mwita.

— De ce?

El a ridicat din umeri.

— De ce au pielea roşie?

Luyu a ţipat strident şi a sărit in sus cînd o vrabie alb-maronie s-a lovit de capul ei deasupra cefei. Pasărea a căzut pe jos, s-a ridicat şi a rămas acolo, năucită.

— Las-o în pace, a spus Mwita. N-a păţit nimic.

— N-aveam de gînd să mai fac ceva, a spus Luyu, holbîndu-se la pasăre.

— Nu putem să rămînem aici, a spus Diti.

— Avem de ales? m-am răstit la ea. Vrei tu să-ncerci să treci prin furtuna aia?

Ne-am înălţat corturile unde le avuseserăm şi înainte de furtună. Cu excepţia lui Luyu. Ea urma să stea cu Fanaşi.

Timp de cîteva ceasuri, vah şi-au construit adăposturile ca nişte nomazi pricepuţi ce erau. Soarele

******ebook converter DEMO Watermarks*******

apunea, iar deşertul, chiar şi în ochiul furtunii, începea să se răcească, dar m-am abţinut să construiesc un foc de pietre. Cine ştie cum ar fi reacţionat aceşti oameni la juju?

Ne-am ţinut deoparte, ba chiar şi noi între noi ne-am ţinut deoparte. Diti s-a ascuns la ea în cort, la fel Fanaşi şi Luyu. însă eu şi Mwita ne-am aşezat afară, în faţa cortului nostru, nedorind să părem prea antisociali. Dar, cît timp şi-au ridicat vah tabără, pînă şi copiii ne-au ignorat.

După lăsarea întunericului, oamenii au început să socializeze. Mă simţeam ridicol. Fiecare cort din raza vederii mele strălucea la lumina unui foc de pietre.

Căpetenia Sessa, căpetenia Usson şi un bărbat vîrstnic au venit să ne salute. Faţa bătrinului era gravată cu riduri din soiul celor care vin odată cu vîrsta şi cu vîntul. Nu m-ar surprinde să aflu că înăuntrul acelor riduri erau grăunţi de nisip captivi pentru totdeauna. S-a uitat la mine scrutător. El mă neliniştea mai tare decît căpetenia Usson cel tăcut, cu figura lui supărată.

— Nu poţi să mă priveşti în ochi, copilă? a întrebat bătrînul cu voce groasă şi răguşită.

Era ceva la el care îmi dădea o stare de neastîmpăr. Pînă să-i pot răspunde, a intervenit căpetenia Sessa:

— Am venit să vă invităm pe toţi la ospăţul nostru de statornicire.

— E o invitaţie şi o poruncă, a adăugat bătrînul cu fermitate.

Căpetenia Sessa a continuat:

— Luaţi-vă cele mai bune haine, dacă aveţi la voi.

S-a întrerupt şi a făcut un gest către bătrîn.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— El e Ssaiku. Veţi ajunge, fără îndoială, să-l cunoaşteţi odată cu trecerea zilelor. Bun-venit în Ssolu, satul nostru ambulant.

Căpetenia Usson ne-a cuprins pe toţi într-o lungă privire fioroasă, iar bătrînul Ssaiku ne-a măsurat din ochi întîi pe mine, apoi pe Mwita, înainte de-a părăsi tabăra noastră.

— Tare ciudaţi sînt oamenii ăştia, a spus Fanaşi după plecarea celor trei.

— N-am nimic bun de purtat, s-a plîns Diti.

Luyu şi-a dat ochii peste cap.

— Toate numele lor trebuie să înceapă cu s sau să aibă s-uri? a remarcat Fanaşi. Zici că descind din şerpi.

— Ăsta-i sunetul care circulă cel mai bine, ssss. Ei locuiesc în gălăgia asta produsă de furtuna de nisip, aşa că are logică, a explicat Mwita, intrînd în cortul nostru.

— Mwita, l-ai băgat de seamă pe bătrînul acela? l-am întrebat,
intrînd după el. Nu-mi amintesc numele lui.

— Ssaiku. Ar trebui să iei aminte la el.

— De ce? Crezi c-o să ne facă necazuri? Nu-mi place deloc de
el.

— Dar de căpetenia Usson ce zici? a întrebat Mwita. Părea destul de ţîfnos.

Am clătinat din cap.

— Probabil că aşa se-ncruntă el mereu. Mie de bătrînul ăla nu-mi place.

— Asta fiindcă-i vrăjitor ca tine, Onye, a spus Mwita. A rîs în sinea lui cu amărăciune şi a mormăit ceva.

— Cum? am spus, încruntîndu-mă. Ce-ai zis?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

S-a întors iar spre mine şi m-a privit cu capul aplecat într-o parte.

— Pentru numele lui Ani, cum se face că eu pot să-mi dau seama şi tu nu?

Iar s-a întrerupt.

— Cum se face că...

A înjurat şi mi-a întors spatele.

— Mwita, i-am spus cu voce sonoră, luîndu-l de braţ.

Nu s-a tras din mîna mea, deşi îmi apăsasem intenţionat unghiile în carnea lui.

— Termină-ţi ideea.

Şi-a apropiat faţa de a mea.

— Eu ar trebui să fiu vrăjitorul, tu ar trebui să fii vindecătoarea. Aşa au stat mereu lucrurile cu femeia şi bărbatul.

— Ei bine, nu eşti tu, am şuierat printre dinţi, încercînd să-mi păstrez tonul potolit. Nu eşti tu cea a cărei mamă, într-o pustietate a disperării, a rugat toate puterile pămîntului să-i facă fiica vrăjitoare. Nu eşti tu cea născută din viol Tu ai venit pe lume din dragoste, ai uitat? Nu eşti TU cea pe care a prorocit-o clarvăzătorul nuru că are să facă ceva atît de drastic, încît va fi tîrîtă dinaintea unei mulţimi de nuru urlători, îngropată pînă la gît şi lovită cu pietre pînă la moartei

M-a apucat de umeri, cu ochiul stîng zbătîndu-i-se.

— Ce? a şoptit. Tu...

Am rămas uitîndu-ne unul la altul.

— Asta-i... soarta mea, am spus.

Nu avusesem de gînd să-i povestesc în felul acesta. Nicidecum.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De ce-aş alege aşa ceva? 0 duc tot într-o luptă din ziua în care m-am născut. Şi totuşi, tu vorbeşti de parcă ţi-aş fi răpit ceva de preţ.

— Hei, Onye? a strigat Luyu din cortul ei. Ar trebui să porţi rapa şi bluza pe care ţi le-a dat femeia aia din Banza.

— Bună idee, i-am strigat şi eu, uitîndu-mă în continuare la Mwita.

L-am auzit pe Fanaşi spunînd pe un ton jucăuş:

—Vino-ncoace.

Luyu a chicotit.

Mwita a ieşit din cort. Am scos capul prin clapă, vrînd să-l chem înapoi. Dar el mergea repede, trecînd pe lîngă oameni fără să-i salute, cu capul descoperit, cu bărbia în piept.

Credinţele acestea vechi despre valoarea şi soarta bărbaţilor şi femeilor, acestea erau singurul lucru care nu-mi plăcea la Mwita. Cine era el să-şi închipuie că avea dreptul să se afle în miezul lucrurilor doar pentru că era bărbat? Asta fusese o problemă în relaţia noastră încă de cînd ne cunoscuserăm. Din nou, mă gîndesc la povestea Tiei şi a lui Zoubeir. N-am decît dispreţ pentru povestea asta

******ebook converter DEMO Watermarks*******

.Capitolul 42

M-am trezit două ore mai tîrziu cu lacrimi uscate pe faţă. Se auzea muzică de undeva.

— Scoală-te, spunea Luyu, zgîlţîindu-mă. Ce naiba ai?

— Nimic, am bombănit năucă. Oboseala.

— începe ospăţul.

Luyu îşi pusese hainele cele mai bune, rapa violetă şi bluza albastră. Erau ele puţin cam ponosite, dar îşi refăcuse sub formă de spirală codiţele împletite pe scalp şi îşi pusese cercei. Răspîndea mirosul uleiului parfumat pe care îl foloseau pe vremuri, acasă, ea, Diti şi Binta. Mi-am muşcat buzele gîndindu- mă la Binta.

— Nu eşti îmbrăcată! a spus Luyu. îţi aduc nişte apă şi o pînză. Nu ştiu unde se spală oamenii ăştia - mereu e lume prin preajmă.

M-am ridicat încet în şezut, încercînd să mă scutur din somnul adînc în care mă cufundasem. Mi-am pipăit coada lungă. Era plină de nisip adus de furtună. Tocmai o despleteam cînd s-a întors Luyu cu o oală plină cu apă caldă.

— Ai de gînd să-ţi laşi părul liber?

— Aş putea, am mormăit. N-am timp să-l spăl.

— Trezirea, a spus ea, lovindu-mă uşor pe obraz. O să fie distractiv.

— L-ai văzut pe Mwita?

— Nu.

Mi-am pus compleul din Banza, cît se poate de conştientă că bogăţia lui de culori avea să atragă o atenţie pentru care n- aveam dispoziţia necesară. Mi-am periat părul lung şi des şi l-am îmblînzit cu puţină apă caldă. Cînd am ieşit din cort, Luyu mă aştepta să mă

stropească cu ulei parfumat. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Aşa, a spus ea. Arăţi şi miroşi minunat.

Dar am observat cum îi fugeau ochii la faţa şi la părul meu de culoarea nisipului. Cel născut ewu va fi ewu toată viaţa.

Fanaşi îşi pusese pantalonii maro şi cămaşa albă pătată cu care îl vedeam aproape în fiecare zi, dar se bărbierise şi se răsese pe cap. Asta îi scotea în evidenţă pomeţii înalţi şi gîtul lung. Diti purta o rapa şi bluză albastre, pe care nu le mai văzusem pînă atunci. Poate i le cumpărase Fanaşi în Banza. îşi pieptănase părul afro proeminent şi îl netezise sub forma unui cerc perfect. Am ţîţîit cînd l-am observat pe Fanaşi luptîndu-se să nu se uite la Diti şi aruncîndu-i priviri flămînde lui Luyu. Era cel mai confuz bărbat pe care îl întîlnisem vreodată.

— Bine, a spus Luyu pornind înaintea noastră. Să mergem.

Pe drum într-acolo, m-am întrebat de cîtă vreme erau oamenii aceştia un trib nomad. Presupunerea mea era că de foarte multă. Corturile lor se ridicau în cîteva ore şi nu le lipsea nimic din confortul caselor, aveau chiar podele făcute din blănuri de la un animal maroniu.

îşi duceau plantele în saci mari plini cu un soi de substanţă mirositoare numită sol. Şi toţi foloseau jujuri mărunte ca să aprindă focuri, să ţină insectele la distanţă şi aşa mai departe. Vah aveau şi şcoli. Ceea ce le lipsea era un mare număr de cărţi. Ar fi fost prea grele. Dar aveau cîteva cărţi de învăţătură pentru drum. Unele dintre aceste lucruri le-am văzut pe drum spre ospăţ. Dar cele mai multe le-am aflat în timpul şederii noastre acolo.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Era o adunare măreaţă, cu un belşug de mîncăruri adunate în centru. O trupă cînta la chitări şi din voce. Toată lumea era îmbrăcată cu cele mai bune haine. Stilul general era simplu: pantaloni şi cămăşi roşii pentru bărbaţi, combinaţii de rochii roşii pentru femei. Unele rochii erau ţesute cu mărgele la tivuri şi la manşete, altele erau tăiate ca să pară zimţate şi aşa mai departe.

La acel moment al vieţii mele, ajunsesem să mă privesc prin ochii lui Mwita. Eram frumoasă. Acesta e unul dintre marile daruri pe care mi le-a făcut Mwita. Fără ajutorul lui n-aş fi putut niciodată să mă consider frumoasă. Cu toate astea, ştiu că atunci cînd mă uitam la oamenii aceştia, tineri, bătrîni, bărbaţi, femei, copii, cu pielea lor de un roşu maroniu, cu ochii căprui şi cu gesturile lor graţioase, mi se păreau cei mai frumoşi oameni pe care îi văzusem vreodată. Se mişcau precum gazelele, pînă şi cei vîrstnici. Iar bărbaţii nu erau sfioşi. Te priveau în ochi din prima clipă şi zîmbeau cu mare uşurinţă. Frumoşi oameni, foarte frumoşi.

— Bun-venit, a spus un băiat, luînd-o pe Diti de mînă.

Ea a zîmbit cu gura pînă la urechi.

— Bun-venit, a spus alt băiat, croindu-şi drum către Luyu.

Amîndouă au fost întîmpinate de cîţiva tineri. Pe Fanaşi l-a
întîmpinat o tînără, dar el era prea ocupat să le urmărească pe Diti şi pe Luyu. Cum în faţa mea toţi se mulţumeau să încline din cap, păstrînd distanţa, m-am întrebat dacă pînă şi oamenii aceştia izolaţi şi protejaţi îi demonizau pe cei născuţi ewu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am văzut obligată să renunţ la ideea aceasta cînd am ajuns la locurile noastre. Acolo l-am găsit Mwita şezînd lîngă o femeie vah. Stăteau prea aproape unul de celălalt pentru gustul meu. Ea îi spunea ceva, iar el zîmbea. Chiar dacă era aşezată, am observat că avea cele mai lungi picioare din cîte văzusem vreodată, picioare bune de alergat, lungi şi musculoase, ca ale mamei lui Zoubeir din povestea veche. Mi-a tresărit inima în piept. Acasă auzeam zvonuri despre Mwita şi relaţiile lui cu femei mai vîrstnice. Niciodată nu-l întrebasem de-a dreptul dacă erau adevărate, dar bănuiam că exista ceva adevăr în ele. Femeia aceasta avea poate treizeci şi cinci de ani. Şi, ca toţi ceilalţi vah, era splendidă. Mi-a zîmbit, făcînd să-i apară gropiţe adînci în obraji. Cînd s-a ridicat, era mai înaltă decît mine. S-a ridicat şi Mwita odată cu ea.

— Bun-venit, Onyesonwu, a spus femeia, lovindu-se uşor în piept.

M-a cercetat din priviri. Am cercetat-o şi eu. Mă încerca acelaşi gen de iritare pe care îl simţisem în faţa lui Ssaiku. Femeia aceasta era şi ea vrăjitoare. Dar ea e ucenică, mi-am dat seama. Ucenica lui Ssaiku. Purta o rochie fără mîneci, care îi lăsa la vedere braţele musculoase. Decolteul adînc îi scotea în evidenţă pieptul amplu. Avea simboluri gravate pe ambii bicepşi şi pe rotunjimile sinilor.

— Mulţumesc, i-am răspuns.

în spatele meu, ceilalţi erau întîmpinaţi şi poftiţi să se aşeze.

— Eu sînt Ting, a spus ea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Căpetenia Usson a păşit în interiorul cercului şi muzica s-a oprit imediat.

— Acum, că au sosit oaspeţii noştri, să ne aşezăm, a spus el.

Cînd nu se încrunta, căpetenia Usson era de-a dreptul cuceritor. Avea genul acela de voce care îi face pe oameni să asculte.

Ting m-a luat de mînă.

— Ia loc, m-a îndemnat.

Unghia policarului ei mi-a atins palma. Avea mai mult de doi centimetri lungime şi era ascuţită ca lama de cuţit, cu vîrful colorat în negru-albăstrui. Femeia s-a aşezat lîngă mine, iar Mwita de cealaltă parte a mea.

— Vă rog să le uraţi bun-venit oaspeţilor noştri, Diti, Fanaşi, Luyu, Mwita şi Onyesonwu.

S-a auzit un freamăt de şoapte printre cei adunaţi acolo.

— Da, da, îi cunoaştem cu toţii pe această femeie, femeia- vrăjitor, şi pe omul ei.

Căpetenia Usson ne-a îndemnat printr-un gest să ne ridicăm în picioare. în prezenţa atîtor ochi, am simţit că mă aprind la faţă. Femeia-vrăjitor? mi-am spus. Cefei de titlu mai e şi ăsta?

— Bun-venit, a spus cu emfază căpetenia Usson.

— Bun-venit, au murmurat toţi ceilalţi.

Apoi, de undeva, cineva a început să şuiere. Şueratul s-a răspîndit în mulţime. I-am aruncat lui Tang o privire îngrijorată.

— E-n regulă, a spus ea.

Era un fel de ritual. Oamenii şuierau şi zîmbeau. M-am relaxat. Căpetenia Sessa s-a ridicat şi a mers lîngă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

căpetenia Usson. Au recitat împreună ceva într-o limbă pe care n-o cunoşteam. Cuvintele conţineau o mulţime de s-uri şi de ah-uri. Avea dreptate Fanaşi. De-ar fi putut vorbi şarpele, aşa ar fi sunat vorba lui. Cînd au terminat de recitat, toată lumea a sărit în picioare, ţinînd în mîini nişte bucăţi de pînză.

— Luaţi, a spus un băiat, întinzîndu-ne şi nouă cîte o pînză asemănătoare.

Erau subţiri, dar rigidizate cu gel termic. Trupa şi-a reluat cîntarea.

— Veniţi, a spus Ting, luîndu-ne de mînă pe mine şi pe Mwita.

Doi tineri s-au apropiat de Diti şi alţi doi de Luyu, trăgîndu-le
către ospăţul gigantic. Două femei l-au luat de cîte o mînă pe Fanaşi. Era un haos vesel, cu oameni care se înghesuiau să apuce şi să-şi umple fîşiile de pînză cu mîncare. Părea a fi un fel de joc, fiindcă se iscau o mulţime de rîsete.

O femeie a dat zor pe lingă mine şi s-a atins accidental de braţul meu. O micuţă scînteie albastră a ţîşnit din mine, iar femeia a scos un strigăt scurt, sărind cît colo. Alţi cîţiva s-au oprit să se holbeze. Ea nu părea supărată, dar s-a ferit să mă privească în ochi cînd a bălmăjit:

— îmi pare rău, Onyesonwu. îmi pare rău.

Şi s-a grăbit s-o şteargă de lîngă mine.

M-am uitat la Ting cu ochi măriţi.

— Ce...

— Lasă-mă pe mine, a spus Ting, luîndu-mi pînza din mînă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu, nu pot...

— Stai aici şi-aşteaptă, a spus ea cu fermitate. Carne mănînci?

— Desigur.

A dat din cap şi s-a dus la bucate cu Mwita. Cît aşteptam eu, doi bărbaţi au trecut foarte aproape de mine. Din nou au scăpărat scîntei mici şi amîndoi au părut să simtă mici împunsături de durere.

— Scuzaţi-mă, le-am spus, ridicînd mîinile în aer.

— Nu, a spus unul dintre ei şi s-a tras înapoi, crezînd că aveam de gînd să-l ating din nou. Pe noi să ne scuzi.

Era deopotrivă bizar şi enervant.

Pînă să ne întoarcem la locurile noastre, Diti şi Luyu mai adunaseră pe lîngă ele şi alţi bărbaţi. Toţi erau atît de frumoşi, iar Luyu avea un zîmbet atît de larg, de-ai fi zis că o să i se spintece faţa. Un bărbat cu buze groase şi senzuale o hrănea pe Diti cu o bucată de iepure fript. Fanaşi era şi el înconjurat. Femeile se întreceau să-i cîştige atenţia. Era atît de ocupat să răspundă la miile de întrebări, încît nu mai reuşea nici să mănînce, nici să vadă ce făceau Diti şi Luyu.

Deşi lîngă Mwita nu stătea nimeni, cîteva femei, tinere şi bătrîne, se holbau la el fără nici o reţinere, ba chiar îi făceau loc la festin. Fiecare bărbat se oprea şi îl saluta cu căldură, iar unii chiar dădeau mîna cu el. Mie, bărbaţii şi băieţii îmi aruncau priviri doar pe furiş, cînd credeau că nu-i observ. Iar femeile şi fetele mă evitau de-a dreptul. Dar una dintre ele nu reuşea să se abţină.

— Ea este Eyess, a spus Ting zîmbind, cînd fetiţa a venit la mine în fugă şi a încercat să mă ia de mînă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am încercat şi eu să-mi trag repede mîna înainte să mă poată atinge, dar era prea rapidă. M-a înhăţat de mînă, mai să-mi scape bocceaua cu mîncare. Au scăpărat scîntei mari. Ea însă rîdea. Micuţa care călărise pe cămilă împreună cu căpetenia Sessa părea a fi imună la afecţiunea mea misterioasă. Mi-a spus ceva în limba vah.

— Eyess, ea nu ştie ssufi, i-a spus Ting. Vorbeşte-i în sipo sau în okeke.

— Arăţi ciudat, mi-a spus micuţa în okeke.

Am rîs.

— Ştiu.

— Mie-mi place, a spus ea. Mama ta e cămilă?

— Nu, mama e om.

— Atunci, de ce-mi zice cămila ta că are ea grijă de tine?

— Eyess le înţelege, mi-a explicat Ting. S-a născut cu capacitatea asta. De aceea vorbeşte atît de bine pentru un copil de trei ani. De cînd se ştie a vorbit cu tot ce era în jurul ei.

Ceva i-a atras atenţia fetiţei.

— Mă-ntorc! a spus ea, rupînd-o la fugă.

— A cui e? am întrebat.

— A căpeteniei Sessa şi a căpeteniei Usson, a răspuns Ting.

— Deci căpetenia Sessa şi căpetenia Usson sînt căsătoriţi?

— Vai de mine, nu. Nu se pot căsători două căpetenii. Cel de- acolo e soţul căpeteniei Sessa.

A arătat cu mina către un bărbat care îi dădea lui Eyess o bocceluţă cu mîncare. Fetiţa a luat-o, i-a sărutat

******ebook converter DEMO Watermarks*******

bărbatului genunchii şi a dispărut din nou printre picioarele oamenilor.

—Aha, am spus.

—Acolo e soţia căpeteniei Usson.

A arătat către o femeie durdulie care şedea împreună cu alte femei. Ne-am aşezat şi noi şi ne-am desfăcut mîncarea. Mwita mînca deja. Părea să fi adoptat felul vah de a mînca, pentru că îşi îndesa mîncarea în gură cu mîinile şi mesteca fără să închidă gura. Mi-am desfăşurat pînza şi m-am uitat la ce adunase Ting acolo. Era o amestecătură de de toate şi vederea ei m-a făcut să- mi pierd pofta de mîncare. Niciodată nu-mi plăcuse să mi se amestece mîncarea. Am ciugulit dintr-un ou de şopîrlă prăjit, împingînd deoparte cu degetul o felie de cactus verde.

— Şi unde zici că e... maestrul tău? El nu mănîncă? am întrebat după o vreme.

— Dar tu mănînci? a spus ea uitîndu-se la pînza mea încă plină.

—Nu mi-e foarte foame.

—Lui Mwita pare să-i tihnească.

Ne-am uitat amîndouă la el. Terminase tot ce avea în învelitoarea de pînză şi se ducea să-şi mai ia. Mi-a surprins privirea.

—Vrei să-ţi aduc ceva? m-a întrebat.

Am clătinat din cap. A apărut iar Eyess şi s-a proţăpit lîngă mine. Zîmbind cu gura pînă la urechi, şi-a desfăcut mîncarea şi s- a apucat să înfulece hămesită.

—Aşadar, e adevărat? m-a întrebat Ting.

— Ce?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Mwita nu vrea să-mi spună nimic. Zice să te-ntreb pe tine, a spus ea. Umbla vorba că ai acoperit un oraş întreg cu o ceaţă neagră după ce-au încercat să-ţi facă rău. Că le-ai transformat apa în fiere. Şi că în realitate eşti un strigoi trimis pe pământ să ne spele de toate relele.

Am pufnit în rîs.

— Unde-ai auzit toate astea?

— De la călători, a spus ea. Din oraşele pe care le vizităm unii dintre noi pentru provizii. Din suflarea vîntului.

— Toată lumea ştie, a adăugat Eyess.

— Tu ce crezi, Ting? am întrebat.

— Cred că-i o aiureală... în cea mai mare parte.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ting, aici de ce nu pot oamenii să mă atingă?

Am zîmbit.

— în afară de tine şi de Eyess?

— Nu te simţi jignită, a spus ea, ferindu-şi privirea.

Am continuat să mă uit la ea, aşteptînd-o să mai spună ceva. Fiindcă tăcea, m-am mulţumit să ridic din umeri. Nu eram jignită. Nu tocmai.

— Ce-s astea? am întrebat ca să schimb subiectul.

Am arătat către însemnele de pe bicepşii ei şi de pe rotunjimile sinilor. Pe sîni avea nişte cercuri care se învîrtejeau în interior. Pe bicepsul stîng avea ceva care arăta ca umbra unui soi de pasăre de pradă. Pe cel drept avea o cruce înconjurată de mici cercuri şi pătrate.

— Nu ştii să citeşti în vai, bassa, menda şi nsibidi? m-a întrebat.

Am negat clătinînd din cap.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Am auzit de nsibidi. în Jwahir e o clădire ornamentată cu aşa ceva.

— Casa lui Osugbo, a spus ea, dînd din cap. Mi-a spus Ssaiku despre ea. Acelea nu sînt ornamente. Ai fi ştiut dacă ai fi ucenicit mai multă vreme.

— Mă rog, nu mai am ce face acum, nu-i aşa? am spus iritată.

— Cred că nu. Mi-am făcut singură însemnele astea. Scrierea de mînă e centrul meu.

— Centrul?

— Talentul cel mai mare cu care sînt înzestrată, a explicat ea. Se clarifică cel mai bine cam în jurul vîrstei de treizeci de ani. Nu pot să-ţi spun exact ce semnificaţie au însemnele mele, nu în cuvinte. Ele mi-au schimbat viaţa, fiecare în felul lui, în felul de care era nevoie. Ăsta de-aici e un vultur, asta pot să-ţi spun.

Ni s-au încrucişat privirile, în timp ce ea ronţăia un os de iepure.

M-am hotărît să schimb subiectul.

— Şi de cît timp eşti în pregătire?

Trupa a început un cîntec care părea să-i placă foarte mult lui Eyess. Micuţa a sărit în picioare şi a dat fuga la muzicieni, descriind zigzaguri în jurul celor mari cu agilitatea de gazelă pe care i-o remarcasem. Cînd a reuşit să ajungă la trupă, a început să danseze încîntată. Eu şi Ting am urmărit-o cu privirea cîteva clipe, zîmbind.

— De cînd aveam opt ani, a răspuns Ting întorcîndu-se către mine.

— Ai trecut iniţierea cînd erai aşa mică?

A dat din cap că da.

— Deci ştii cum o să...

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— O să mor bătrînă şi mulţumită, nu departe de-aici, a spus
ea.

Invidia e un sentiment dureros.

— îmi pare rău, a continuat. N-am vrut să mă laud cu bucuria mea.

— Ştiu, am spus pe un ton încordat.

— Soarta e nepăsătoare şi crudă. Am încuviinţat dînd din cap.

— Soarta ta e în Vest, asta ştiu. Ssaiku ştie mai multe, a spus ea. De obicei nu vine la festin. 0 să te duc la el după ce terminaţi, pe tine şi pe Mwita.

Mwita s-a întors ducînd trei boccele. Pe una mi-a dat-o mie. Am desfăcut-o. înăuntru era friptură de iepure. Mi-a mai dat una plină cu cactus confiat. I-am zîmbit.

— Oricînd, a spus el şi s-a aşezat lîngă mine, cu umărul atingîndu-i-se de al meu.

— Ah, ciudată mai eşti, a spus Ting cînd am început să mănînc.

— Şi încă n-ai văzut nimic, i-am răspuns cu gura plină. S-a uitat de la mine la Mwita şi apoi i s-au îngustat ochii.

— Deci nu ţi-ai terminat ucenicia?

Am clătinat din cap, refuzînd să-i întîlnesc privirea.

— Nu-ţi face griji pentru tabăra ta, i-a spus Mwita în cele din urmă.

— Cum aş putea să mă asigur? a întrebat ea. Ssaiku nu-mi dă voie nici măcar să rămîn singură cu un bărbat. Precis că ştiţi şi voi despre femeia care...

— Ştim, am spus amîndoi într-un glas.

După ce am mîncat, i-am lăsat în urmă pe Diti, Luyu şi Fanaşi. Nici n-au băgat de seamă. Cortul lui Ssaiku era

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mare şi aerisit. Era făcut dintr-un material negru, care lăsa să intre briza. El
stătea pe un scaun de răchită, ţinînd în mîini o carte mică.

— Ting, adu-le vin de palmier, a spus el, lăsînd cartea deoparte. Mwita, n-am avut dreptate? a întrebat apoi, făcîndu-ne semn să ne aşezăm.

— Ba bine că nu, a răspuns Mwita, ducîndu-se într-un colţ al cortului şi luînd de acolo două rogojini rotunde. într-adevăr, a fost cea mai delicioasă masă din cîte am avut parte vreodată.

M-am uitat la Mwita pe sub sprîncene, aşezîndu-mă pe rogojina pe care mi-o adusese.

— O să dormiţi bine la noapte, a spus Ssaiku.

— îţi mulţumim pentru ospitalitate, a spus Mwita. După cum ţi-am spus deja, măcar atît putem face şi noi.

Ting s-a întors ducînd pe o tavă cîteva pahare cu vin de palmier. L-a servit mai întîi pe Ssaiku, apoi pe Mwita şi apoi pe mine. N-a atins paharele decît cu mîna dreaptă. Aproape că m-a pufnit rîsul. Ting era ultima persoană pe care aş fi bănuit-o a fi atît de tradiţionalistă. Dar, la urma urmei, maestrul ei era Ssaiku, iar dacă semăna cît de cît cu Aro, atunci asta era ceea ce aştepta din partea ei. Femeia s-a aşezat lîngă mine cu un zîmbet vag pe faţă, ca şi cum ar fi anticipat o discuţie interesantă.

— Priveşte-mă, Onyesonwu, a spus Ssaiku. Vreau să mă uit bine la chipul tău.

— De ce? am întrebat, dar am făcut ce-mi ceruse.

Nu mi-a răspuns. Am stat sfidătoare sub privirea lui care mă examina.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De obicei îţi împleteşti părul? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

— încetează, a spus el. Leagă-l cu fibră de palmier sau cu un şnur, dar nu-l mai împleti începînd de azi.

S-a lăsat pe spătar.

— Amîndoi sînteţi foarte ciudaţi la vedere. îi cunosc şi pe nuru, îi cunosc şi pe okeke. Cînd mă uit la cei născuţi ewu nu găsesc nici o noimă. Ah, iar mă pune Ani la încercare.

Ting a rîs pe sub mustăţi, iar Ssaiku s-a uitat la ea tăios.

— îmi pare rău, ogasse, a spus ea, tot cu zîmbetul pe buze. Iar faci aşa.

Ssaiku părea foarte iritat. Ceea ce n-a speriat-o cîtuşi de puţin pe Ting. Cum am mai spus, maestrul are o relaţie mai apropiată cu ucenicul decît tatăl ucenicului. Dacă n-ar exista imbold şi rezistenţă, dacă părţile nu şi-ar testa nervii reciproc, n-ar fi o ucenicie veritabilă.

— Mi-ai spus să-ţi atrag atenţia de cîte ori faci asta, ogasse, a continuat Ting.

Ssaiku a tras aer adînc în piept.

— Ucenica mea are dreptate, a spus el într-un tîrziu. înţelegeţi-mă, n-am crezut niciodată că cea pe care aveam s-o învăţ va fi această... fată cu picioare lungi. Dar aşa a stat scris. Atunci am promis că nu voi mai face atîtea presupuneri. N-a existat niciodată un vrăjitor ewu. Dar a fost cerut. Aşadar, lucrurile nu stau cum stau pentru că ne pune Ani la încercare, ci aşa stau lucrurile pur şi simplu.

— Bine spus, a observat Ting, mulţumită.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ceea ce este logic nu mai reprezintă neapărat şi ceea ce ar trebui să fie, a spus Mwita, terminîndu-şi vinul de palmier şi uitîndu-se la mine.

M-am străduit din răsputeri să nu dau ochii peste cap.

— Corect. Mwita, tu m-ai înţeles cel mai bine, a spus Ssaiku. Acuma, nu dintr-o întîmplare te afli aici. Mi s-a spus să te caut şi să te iau sub aripa mea. Sînt un vrăjitor mult mai vîrstnic decît pare. Provin dintr-un şir lung de păzitori aleşi, păzitorii acestui
sat ambulant, Ssolu. Eu menţin furtuna de nisip care-l protejează.

— 0 menţii chiar in momentul ăsta? l-am întrebat.

— Pentru mine e doar un juju, aşa cum va fi şi pentru Tang, a răspuns el. Acuma, aşa cum ziceam, mi s-a spus să te găsesc. Există o anumită parte a antrenamentului tău pe care trebuie s-o închei. Vei avea nevoie de ajutor.

M-am uitat la el pe sub sprîncene.

— Cine... cine ţi-a spus să mă cauţi?

— Sola.

Am făcut ochii mari. Sola, omul cu pielea albă şi hainele negre, pe care îl întîlnisem de două ori în furtuna de nisip. încă îi mai auzeam vorbele de cînd ne întîlnisem prima dată pentru iniţierea mea: „Pe tine trebuie să te omor". Apoi îmi arătase moartea mea.

M-am cutremurat.

— îl cunoşti? am întrebat.

— Desigur.

Nici nu-mi trecuse vreodată prin cap că existau legături între ei toţi. între toţi cei vîrstnici. M-am gîndit cum fusese ultima dată cînd mă văzusem cu Sola, chiar înainte să plec din Jwahir, cînd Aro se aşezase lîngă el,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nu lîngă mine, de parcă Sola era fratele lui, iar eu, fiica lui Aro.

— Dar pe Aro? am întrebat.

— îl ştiu bine pe Aro. îl cunosc de foarte multă vreme.

— Ţi-a vorbit despre mine?

Pusesem întrebarea. Mi s-au accelerat bătăile inimii.

— Nu. N-a pomenit de tine. E maestrul tău?

— Da, am răspuns, dezamăgită.

Nu-mi dădusem seama cît de mult îmi lipsea Aro.

— Ah, acum devine clar, a spus el, înclinînd din cap. Nu
reuşeam să mă dumiresc ce anume era.

S-a uitat la Mwita. S-a uitat şi Ting la Mwita, de parcă ar fi încercat să vadă ce revelaţie avusese maestrul ei în acel moment.

— Iar tu eşti celălalt copil al lui, a spus Ssaiku.

— Cred că se poate spune şi aşa, a replicat Mwita. Dar înaintea lui am fost ucenicul altcuiva.

— Aro n-a întrebat nimic despre noi? N-a zis nimic? am insistat, nedumerită.

— Nu.

Aerul din încăpere s-a tulburat cînd un papagal mare şi cafeniu a intrat zburînd în cort şi a aterizat pe un scaun. A cîrîit şi a scuturat din cap.

— Păsări zăpăcite, a spus Ting. Mereu zboară pînă-n Ssolu.

— întoarceţi-vă la sărbătoare, ne-a spus Ssaiku. Distraţi-vă. Peste zece zile, femeile vor Conversa cu Ani. Onyesonwu, tu o să mergi cu ele.

Aproape că m-a pufnit rîsul. Nu mai Conversasem cu Ani de cînd eram mică. Nu credeam în Ani. Mi-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stăpînit însă cinismul. în realitate, n-avea nici o importanţă. Cînd ne-am întors la sărbătoare, lucrurile tocmai se încingeau. Trupa cînta un cîntec ale cărui versuri le ştiau toţi. Eyess dansa pentru toată lumea şi cînta în gura mare. Cred că aş fi fost exact ca ea dacă nu m-aş fi născut proscrisă.

— Ce crezi c-o să se întîmple? m-a întrebat Mwita.

Stăteam unul lîngă altul în mijlocul tuturor acelor oameni care cîntau. Am ochit-o pe Luyu de cealaltă parte a cercului, împreună cu doi bărbaţi. Amîndoi o ţineau de talie. N-am văzut-o pe Diti, nici pe Fanaşi.

— Habar n-am, i-am răspuns. Tocmai mă pregăteam să te- ntreb acelaşi lucru, din moment ce, fireşte, tu le ştii pe toate.

A oftat cu zgomot şi a dat ochii peste cap.

— Tu nu asculţi niciodată, a spus el.

— Onyesonwu! a ţipat Eyess.

Am sărit in sus la auzul numelui meu. Toată lumea s-a întors să se uite.

— Vino să cînţi cu noi!

Am surîs jenată, clătinînd din cap şi ridicînd mîinile în faţă.

— Nu, lasă, i-am spus, trăgîndu-mă înapoi. Eu... ăă, nu cunosc nici un cîntec de-al vostru.

— Te rog, vino să cînţi, s-a rugat Eyess.

— Atunci, ce-ar fi să cînţi ceva de-al nostru, a spus Mwita cu glas tare.

L-am fulgerat cu privirea, iar el a zîmbit cu infatuare.

— Da! a exclamat Eyess. Cîntă pentru noi!

Toată lumea a tăcut, iar ea m-a condus pînă în mijlocul cercului. Oamenii se fereau de atingerea mea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cînd treceam pe lîngă ei. Am rămas acolo, conştientă de toţi ochii aţintiţi la mine.

— Cîntă-ne un cîntec de la tine de-acasă, a cerut Eyess.

— Am fost crescută în Jwahir, le-am spus cînd mi-am dat seama că n-am cum să mă fofilez. Dar m-am născut în deşert. Acolo e casa mea.

Am făcut o pauză.

— îi cînt asta pămîntului cînd e mulţumit.

Am deschis gura, am închis ochii şi am cîntat cîntecul pe care îl învăţasem de la deşert cînd aveam trei ani. Toată lumea a scos oh-uri şi ah-uri cînd papagalul cafeniu pe care îl văzusem în cortul lui Ssaiku a venit şi mi-a aterizat pe umăr. Am cîntat mai departe.

Sunetul suav şi vibraţia care porneau din gîtlej îmi radiau prin tot restul corpului. îmi îmblînzeau anxietatea şi tristeţea.
Pentru moment. Cînd am terminat, toţi amuţiseră.

Apoi lumea a început să şuiere şi să aplaude laudativ. Zgomotul a speriat pasărea de pe umărul meu, care şi-a luat zborul. Eyess mi-a îmbrăţişat piciorul, uitîndu-se în sus la mine cu admiraţie. Au ţîşnit scîntei din braţele ei şi cîţiva oameni au sărit înapoi, murmurînd exclamaţii uşoare. Muzicienii s-au pus iar pe cîntat, iar eu am ieşit iute din mijlocul cercului.

— Minunat, îmi spuneau oamenii cînd treceam pe lîngă ei.

— O să dorm bine la noapte!

— Să te binecuvînteze Ani de o mie de ori.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dacă se atingeau de mine, simţeau durere, şi totuşi mă copleşeau cu laude de parcă eram fiica demult pierdută a căpeteniei lor.

— Ah! a exclamat Eyess, auzind că trupa începuse o melodie căreia ea nu putea să-i reziste.

A fugit înapoi în cerc, unde s-a apucat să danseze bîţîindu-se într-un fel care i-a făcut pe toţi să izbucnească în rîs. Mwita m-a cuprins cu braţul pe după talie. Nu mă simţisem niciodată atît de bine.

— A fost... amuzant, am spus pe cînd mergeam înapoi la cortul nostru.

— Funcţionează de fiecare dată, a spus Mwita şi mi-a atins părul stufos. Părul ăsta al tău.

— Ştiu. O să iau o bucată mai lungă de fibră de palmier şi-o s-o înfăşor în jurul lui de sus pînă jos. N-o să se deosebească prea tare de împletitura în codiţe.

— Nu-i vorba de asta, a spus el.

Am aşteptat puţin, dar n-a mai zis nimic, ceea ce era în regulă. Nici nu era nevoie să mai zică. O simţeam şi eu. O simţisem chiar de cînd îmi spusese Ssaiku ce voia să fac. De parcă tot trupul îmi era... electrizat. Urma să se întîmple ceva cînd aveam să mă retrag cu femeile în deşert.

Cînd am ajuns în tabăra noastră, l-am găsit doar pe Fanaşi. Şedea în faţa focului care se micşora, uitîndu-se fix la pietrele strălucitoare. O sticlă cu vin de palmier i se odihnea între picioare.

— Unde e...

— Habar n-am, Onye, a spus el, pronunţînd cuvintele aglutinat. Amîndouă m-au părăsit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita l-a bătut uşor pe umăr şi a intrat în cortul nostru. M-am aşezat lîngă Fanaşi. Duhnea a vin de palmier.

— Se vor întoarce ele, sînt convinsă, i-am spus.

— Tu şi Mwita, a spus el după o vreme. Voi aveţi o relaţie adevărată. Eu n-o să am niciodată aşa ceva. Eu o voiam doar pe Diti, ceva pămînt, copilaşi. Uită-te acum la mine. Tata ar scuipa să mă vadă.

— Se vor întoarce ele, am repetat.

— Nu pot să le am pe amîndouă. Şi s-ar părea că nici măcar pe una nu pot s-o am. Am fost un prost. N-ar fi trebui să vin aici. Vreau să mă duc acasă.

L-am privit cu iritare.

— Aici e plin de femei frumoasă care abia aşteaptă să te aibă, i-am spus ridicîndu-mă. Du-te să cauţi una şi să te culci cu ea şi nu mai fi îmbufnat.

Cînd am intrat în cort, Mwita stătea întins pe spate.

— Bun sfat, a spus el. Tot ce-i trebuie lui e încă o femeie care să-l zăpăcească şi mai tare de cap.

Am ţîţîit şi m-am răstit la el

— N-ar fi trebuit s-o aleagă pe Luyu. Ce spuneam eu? Lui Luyu îi plac bărbaţii, nu un bărbat anume. Situaţia asta nici că putea fi mai previzibilă.

— Acuma dai vina pe el? Diti l-a refuzat chiar şi după ce s-a rupt jujul.

— „Chiar şi după", ce vrei să zici cu asta? Ştii cum e durerea de la jujul ăla? E oribilă! Şi-am fost crescute să simţim că e greşit să ne desfacem picioarele, chiar şi cînd vrem noi. N-am fost educate să fim libere cum... cum eşti tu.

M-am întrerupt.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Cînd erai cu toate femeile alea mai în vîrstă, femei ca Ting, te-a criticat cineva?

Mwita s-a uitat la mine cu ochii îngustaţi.

— Prima dată, atunci, ţi-ai fi desfăcut bucuroasă picioarele pentru mine dacă n-ar fi fost jujul ăla. Nu exista în Jwahir vreo regulă pentru femei care să te oprească pe tine.

— Nu schimba subiectul.

Mwita a rîs.

— Te-ai culcat cu Ting?

— Poftim?

— Te cunosc şi cred c-o cunosc şi pe ea.

Mwita s-a mulţumit să nege clătinînd din cap, apoi s-a întins la loc, cu mîinile sub ceafă. Mi-am scos hainele de sărbătoare şi m-am înfăşurat în vechea mea rapa galbenă. Tocmai ieşeam din cort cînd l-am simţit că mă trage de rapa, mai să o scoată de pe mine.

— Stai, a spus el. Unde te duci?

— Să mă spăl.

Aranjaserăm cortul lui Luyu ca loc de îmbăiat. N-aveam inimă să-l folosim pe al Bintei.

— Ai făcut-o? l-am întrebat în cele din urmă. Cu femeile
acelea de dinaintea mea?

— Ce contează?

— Contează, pur şi simplu. Ai făcut-o?

— Nu eşti prima femeie cu care am făcut sex.

Am oftat. Ştiam eu. Dar n-avea nici o importanţă. Grija mea era Ting.

— Unde te-ai dus cînd ai plecat de-aici? l-am întrebat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Să mă plimb. Mă pofteau oamenii în casele lor. Nişte bărbaţi m-au pus să mă aşez şi au vrut să afle totul despre noi şi despre călătoriile noastre. Le-am spus unele lucruri, nu pe toate. M-am întîlnit cu Ting şi m-a dus în cort la Ssaiku, unde am stat toţi de vorbă.

S-a oprit.

— Şi Ting, ca toată lumea de-aici, e frumoasă, dar săraca femeie zici că e sub jujul de la Ritualul de Unsprezece ani. Nu i se îngăduie să aibă raporturi intime. Şi... Onye, tu ştii ce cuvînt ţi- am rostit.

Ifunanya.

— Se aplică pentru suflet şi pentru trup, a spus Mwita, smucind iar de rapa mea, coborîndu-mi-o sub sîni. Mi-am ridicat- o la loc.

—îmi pare rău.

—Aşa şi trebuie, a spus Mwita.

A fluturat din mînă.

—Du-te să te speli.

Capitolul 43

Nici Diti, nici Luyu nu s-au mai întors în noaptea aceea. Fanaşi a stat pînă în zori cu ochii în ce mai rămăsese din focul de pietre. Tot acolo era şi cînd m-am sculat eu, în dimineaţa următoare, să- mi fac nişte ceai.

—Fanaşi.

Vocea mea l-a făcut să tresară. Poate dormea cu ochii deschişi.

—Du-te la culcare.

—Nu s-au întors, a spus el.

—N-au păţit nimic. Du-te la culcare.

S-a împleticit către cortul lui, unde s-a tîrît înăuntru şi a încetat să mai mişte, rămînînd cu picioarele afară. Eu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

eram în cortul de baie şi mă clătisem pe jumătate de săpunul întins pe trup, cînd am auzit-o pe una dintre ele întorcîndu-se. M-am oprit.

— Mă bucur c-ai nimerit drumul înapoi, l-am auzit pe Mwita.

— Ah, termină, am auzit vocea lui Diti.

Tăcere.

— Nu-ncerca să mă faci să mă simt vinovată, a adăugat Diti.

— Cînd am zis eu că n-ar trebui să te distrezi? a întrebat Mwita.

Diti a bombănit ceva.

— Aici a fost toată noaptea?

— V-a aşteptat pe amîndouă toată noaptea, a spus Mwita. De- abia ce s-a dus la culcare.

— Pe amîndouă? a întrebat ea pe un ton zeflemitor ea.

— Diti…

Am auzit-o întorcîndu-se la cortul ei.

— Lasă-mă în pace. Sînt obosită.

— Cum vrei, a spus Mwita.

Luyu s-a întors trei ore mai tîrziu. Diti se odihnea după ce-o fi făcut ea de-i trebuia acum odihnă, probabil o combinaţie de sex şi vin de palmier. Luyu, care părea revigorată, era escortată de un bărbat cam de vîrsta ei.

— Bună dimineaţa, a spus ea.

— Ziua, am corectat-o.

îmi petrecusem dimineaţa meditînd. Mwita plecase pe undeva. Presupuneam că se dusese să-l găsească pe Ssaiku, sau pe Ting.

— El e Ssun, l-a prezentat Luyu.

— Bună ziua, am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Bun-venit, a spus el. Cîntatul tău de-aseară m-a făcut să visez frumos.

— Cînd te-ai dus în sfîrşit la culcare, a adăugat Luyu.

Şi-au zîmbit unul altuia cu gura pînă la urechi.

— V-a aşteptat, am spus, arătînd spre Fanaşi.

— Cine e, soţul lui Diti? a întrebat Ssun, lăsîndu-şi capul într-o parte în încercarea de a-l vedea.

Aproape că m-a pufnit rîsul.

— Sper că nu s-a supărat că i-a luat-o fratele meu pe Diti pentru o noapte, a spus el.

— Poate puţin, a spus Luyu.

M-am încruntat. Cefei de norme şi de reguli au oamenii ăştia? m-am întrebat. Toată lumea părea să facă sex cu toată lumea. Nici măcar Eyess nu era a soţului căpeteniei Sessa. Pe cînd Luyu şi Ssun stăteau de vorbă, m-am dus tiptil la Fanaşi şi i-am tras un şut zdravăn în picior. A gemut şi s-a rostogolit cu faţa în sus.

— Ei, ce-i? a întrebat el. Dormeam aşa bine.

Luyu s-a uitat foarte urît la mine. I-am zîmbit.

— Fanaşi, a spus Ssun ducîndu-se la el, am avut-o pe Luyu a ta în noaptea asta. Zice că s-ar putea să te simţi jignit.

Fanaşi a sărit ca ars în picioare. Se clătina puţin, dar, odată ridicat, era mai înalt şi mai impunător decît Ssun. Instinctiv, acesta a făcut un pas înapoi. Diti trăgea cu ochiul din cortul ei, cu un surîs pe faţă.

— Ia-o oricît ai chef, a spus Fanaşi.

— Ssun, l-am chemat.

Eram gata să mă întind să-l iau de mînă, dar apoi m-am răzgîndit.

— Mă bucur că ne-am cunoscut. Vino.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

L-am condus afară din tabăra noastră. A păstrat tot timpul o distanţă de cîţiva centimetri faţă de mine.

—Am creat necazuri eu şi frate-meu? a întrebat el.

—Necazurile erau deja aici, i-am răspuns.

—în Ssolu, ne ascultăm imboldurile. îmi pare rău, am neglijat să ne gîndim că voi nu sînteţi de pe-aici.

—E-n regulă. E posibil chiar să ne fi remediat situaţia.

în seara aceea, Luyu s-a mutat înapoi în cortul ei şi am fost forţaţi să folosim cortul Bintei pentru baie.

Acele zile premergătoare retragerii au fost cele mai rele pentru noi cinci. Diti, Luyu şi Fanaşi refuzau să-şi vorbească. Iar Luyu şi Diti dispăreau în mod repetat în timpul după-amiezilor şi al serilor.

Fanaşi s-a împrietenit cu cîţiva bărbaţi şi îşi petrecea serile cu ei, discutînd, bînd, hrănind cămilele şi mai ales făcînd pîine. Nici nu ştiam că era aşa priceput la copturi. Ar fi trebuit să ştiu. Era fiu de brutar. A făcut Fanaşi cîteva feluri de pîine şi nu după mult timp femeile cereau pîinea lui şi voiau să înveţe cum s-o facă. Dar cît timp se afla în tabăra noastră se ţinea deoparte. Mă întrebam ce e în mintea lui. îmi puneam întrebarea asta despre toţi trei. La suprafaţă, păreau în regulă, dar numai pe Luyu o simţeam cu adevărat că este în regulă.

Traiul alături de poporul vah era ciudat. în afară de faptul că nimeni nu se atingea de mine, îmi plăceau oamenii aceştia. Aici eram bine primită. Şi aveam ocazia să cunosc nume şi personalităţi. Era un cuplu care locuia într-un cort de lîngă noi, Ssaqua şi Essop, cu cinci copii, dintre care doi aveau taţi diferiţi. Ssaqua şi Essop erau un cuplu plin de viaţă, care se certa şi discuta fiecare lucruşor. Ne chemau deseori pe Mwita şi pe mine să le

******ebook converter DEMO Watermarks*******

rezolvăm disputele. Una dintre cele pe care m-au chemat s-o rezolv era dacă deşertul avea mai multe zone de hardpan sau mai multe dune de nisip.

— Cine-ar putea să răspundă la asta? am spus. Nimeni n-a fost peste tot. Pînă şi hărţile noastre sînt limitate şi învechite. Şi cine- ar putea şti dacă totul este deşert?

— Ha! a făcut Essop, împungînd-o pe nevastă-sa în burtă. Vezi, aveam dreptate! Am cîştigat!

Copiii din satul Ssolu alergau de nebuni, în sensul bun al cuvîntului. Mereu îi găseai dînd o mînă de ajutor sau învăţînd de la cineva. Erau bine primiţi peste tot. Chiar şi cei mai mici dintre ei. De cînd începea să umble singur, orice copilaş devenea responsabilitatea tuturor. Am văzut o dată o copilă de vreo doi ani care era hrănită de mama ei şi apoi a dat fuga să exploreze. Cîteva ore mai tîrziu, am văzut-o stînd la masă cu altă familie, din cealaltă parte a satului. După aceea, mai pe seară, am găsit-o cu Ssaqua, cu Essop şi cu alţi doi copii, luînd cina!

Desigur, Eyess mă vizita deseori. împărţeam multe mese cu ea. îi plăcea cum găteam, spunînd că foloseam „foarte multă mirodenie". Era plăcut să am o umbră mică, dar se enerva mereu cînd apărea Mwita şi acapara o parte din atenţia pe care i-o acordam ei.

Lucrul care îmi înlesnea cel mai mult traiul în Ssolu era cel care îl diferenţia de orice altă societate pe care o cunoscusem. Aici toată lumea era în stare să aprindă un foc de pietre. Pur şi simplu, ştiau cum se face. Iar cînd le cîntasem, oamenii se bucuraseră şi se amuzaseră văzînd pasărea cum aterizează pe umărul meu. Ideea unui asemenea efect calmant pe care îl avea cîntecul meu asupra lor nu-i deranja deloc.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Vah nu erau vrăjitori. Numai Ssaiku şi Ting cunoşteau Punctele Mistice. Dar juju făcea parte din viaţa lor cotidiană. Era ceva atît de normal, încît nici nu simţeau nevoia să-l înţeleagă pe deplin. Nu i-am întrebat niciodată dacă cunoaşterea acestor juju minore era instinctuală sau dacă era rezultatul învăţăturii. Mi se părea o întrebare nepoliticoasă, ca şi cum i-ai cere cuiva să-ţi spună cum a învăţat să-şi controleze urina.

Mama semăna cu vah în privinţa faptului că accepta lucrurile cele fără de răspuns şi pe cele mistice. Dar cînd ajunseserăm în Jwahir, în civilizaţie, acestea deveniseră lucruri de ascuns. în Jwahir, numai în cazul vîrstnicilor precum Aro, ada sau Nana înţeleapta era acceptabil să cunoască juju. în cazul tuturor celorlalţi, juju era o faptă abominabilă.

Cum aş fi fost dacă aş fi crescut aici? mă întrebam. Oamenii aceştia n-aveau nimic de împărţit cu ewu. Pe Mwita îl acceptau ca pe unul dintre ai lor. îl îmbrăţişau şi dădeau mîna cu el, îl băteau amical pe spate, îşi lăsau copiii în preajma lui.

Era primit din toată inima.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Şi totuşi, de mine nu se puteau atinge. Pînă şi în Jwahir se atingeau oamenii de mine în piaţă. Cînd eram mică, mereu mă trăgeau de păr sau mi-l pipăiau şi aveam partea mea de bătăi cu ceilalţi copii. Aceasta era singura problemă pe care o aveam cu satul nomad Ssolu.Capitolul 44

Cînd nu mă îndrept spre soarta ce-mi e hărăzită, vine ea la mine. Zilele acelea premergătoare retragerii au fost cu adevărat începutul procedurii la care făcuse Ssaiku aluzie. Eram abia de trei zile împreună cu poporul roşu. încă patru zile pînă la retragere. Nu era nici pe departe suficient timp ca să ne destindem.

Şi totuşi, m-am trezit relaxată, mulţumită, odihnită. Braţul lui Mwita îmi înconjura talia. De afară auzeam zbîrnîitul furtunii lui Ssaiku. Pe fundalul zgomotului auzeam cum începe ziua cu sporovăitul oamenilor, cu behăit de capre şi cu plînsetul unui prunc. Am oftat. în Sholu era ca acasă în foarte multe privinţe.

Am închis ochii, gîndindu-mă la mama. Probabil ieşise din casă ca să se ocupe de grădină. Poate mai tîrziu avea să-i facă o vizită adei sau avea să treacă pe la atelierul tatei ca să vadă cum se mai descurcă Ji. îmi era tare dor de ea. îmi era dor să nu fiu nevoită să... călătoresc. M-am ridicat în şezut şi mi-am împins părul lung spre spate. Sfoara de palmier pe care o folosisem ca să-l leg se desfăcuse. Mîinile mele au început automat să-l împletească aşa cum făceam de obicei cînd mă incomoda. Apoi mi-am amintit vorbele lui Ssaiku, cum că trebuia să mi-l ţin despletit.

— Ridicol, am murmurat, căutînd bucata de sfoară.

— Poftim? a mormăit Mwita, cu faţa la rogojină.

— Mi-am pierdut...

Un căpşor alb, cu o mică pieliţă roşie atîrnîndu-i de la cioc, trăgea cu ochiul în cortul nostru. A scos un fluierat uşor. M-a făcut să rîd. O bibilică. în Ssolu, păsările acestea rotofeie şi docile mişunau în libertate asemenea copiilor şi ştiau că nu trebuie să
******ebook converter DEMO Watermarks*******
se apropie niciodată de furtună. M-am înfăşurat în rapa şi m-am ridicat în capul oaselor. Am încremenit. Simţeam mirosul acela straniu, cel care apărea mereu cînd se întîmpla ceva magic. Pasărea a scos capul din cortul meu.

— Mwita, am şoptit.

S-a ridicat iute, şi-a strîns rapa în jurul mijlocului şi m-a apucat de mînă. Simţea şi el mirosul. Sau, cel puţin, simţea că e ceva ciudat.

— Onye! a strigat Diti de afară. Fă bine şi vino-ncoace!

— Ieşi încet, a adăugat Luyu.

Amîndouă se auzeau ca de la cîţiva metri distanţă de cortul nostru.

Am adulmecat aerul, aroma ciudată, supranaturală, umplîndu-mi nările. Nu voiam să ies din cort, dar Mwita m-a împins, urmîndu-mă îndeaproape.

— Haide, mi-a şoptit. înfruntă orice-o fi. Altceva n-ai ce să faci.

M-am încruntat, trăgîndu-mă înapoi.

— Nu sînt obligată să fac nimic.

— Nu fi fricoasă, s-a răstit el.

— Că dacă nu, ce?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu de asta am plecat noi de-acasă. Mai ţii minte?

Am ţîţîit, simţind cum spaima îmi apăsa plămînii.

— Nu mai ştiu pentru ce-am plecat de-acasă. Şi nu ştiu nici ce- i afară... şi mă aşteaptă.

Mwita a pufnit cu dispreţ.

— Ştii ce ai de făcut.

Nu-mi dădeam seama la care dintre gîndurile mele răspundea.

— Haide, a spus el, împingîndu-mă iar.

Mă tot gîndeam la retragerea în deşert, la faptul că avea să se întîmple ceva acolo. Cortul nostru însemna siguranţă - în el erau Mwita şi bruma noastră de lucruri, era un scut între mine şi lume. Ah, Ani, vreau să rămîn aici, mi-am spus. Dar apoi mi-a apărut în minte imaginea Bintei. Inima a început să-mi bată puternic. M-am urnit din loc. Cînd am dat deoparte clapa cortului şi m-am tîrît afară, aproape că m-am izbit de ea.

Am privit în sus, în sus, tot mai sus.

Stătea chiar în faţa cortului nostru, înaltă cît un copac de vîrstă medie. Lată de trei corturi. 0 mască, un spirit din sălbăticie. Spre deosebire de cea violentă, cu gheare ascuţite ca nişte ace, care păzea coliba lui Aro în ziua cînd l-am atacat, aceasta stătea nemişcată ca un bolovan. Era făcută din frunze tasate, îngălbenite şi umede, şi ieşeau din ea mii de ghimpi metalici. Avea o căpăţînă de lemn cu o faţă încruntată sculptată în ea. Fum alb şi gros i se scurgea din creştet. Fumul acela era sursa mirosului. în jur se foiau ţanţoşe vreo zece bibilici. Din cînd în cînd se uitau în sus la mască, cu capetele aplecate într-o parte, scoţînd mici fluierături întrebătoare. Două stăteau de-a dreapta ei şi una de-a stînga. Un monstru care

******ebook converter DEMO Watermarks*******

atrage păsări drăguţe şi inofensive, mi-am spus. Ce mai urmează?

Masca s-a uitat în jos la mine în timp ce mă ridicam încet în picioare, Mwita păşind imediat în spatele meu. La cîţiva metri depărtare erau Diti şi Fanaşi şi o mulţime crescîndă de gură- cască. Fanaşi o ţinea pe Diti cu braţul de talie, iar ea se ţinea de el cu disperare. O Luyu îngrozită se ascundea pe după cortul ei, aflat în dreapta mea. îmi venea să şi rîd. Luyu a rămas unde era, Diti şi Fanaşi s-au ghemuit la pămînt.

— Ce crezi că vrea? mi-a şoptit sonor Luyu, ca şi cum creatura nici nu s-ar fi aflat chiar acolo, în dreptul nostru.

S-a strecurat mai aproape.

— Poate, dacă-i dăm ce vrea, o să plece.

Depinde ce vrea, mi-am spus.

Dintr-odată, creatura a început să descindă din înălţimi, comprimîndu-şi trupul de rafie. Bibilica de lîngă ea s-a mutat o jumătate de metru mai departe şi s-a aşezat din nou. Masca s-a oprit din coborît. Acum şedea. M-am aşezat în faţa ei. Mwita s-a aşezat în spatele meu. Luyu se ţinea şi ea aproape. N-avea nici fir de talent la magie, fapt pentru care curajul ei în faţa misterului era cu atît mai uimitor.

Cum căpăţîna era acum mai aproape de sol, fumul ciudat mirositor care ne înconjura devenea tot mai gros. Mi se zbuciumau plămînii şi mă străduiam din greu să nu tuşesc. Ştiam că ar fi fost nepoliticos. E drept că nişte bibilici chiar au tuşit. Măştii nu părea să-i pese. M-am uitat pieziş la Luyu şi am dat din cap. A dat şi ea din cap.

— Spune-le tuturor să se îndepărteze, i-am cerut.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Fără să stea pe gînduri, Luyu s-a dus la ceilalţi.

— Zice să vă îndepărtaţi, le-a spus ea.

— Aia e o mască, a replicat sec o femeie.

— Nu ştiu ce e, a spus Luyu. Dar...

— A venit să stea de vorbă cu ea, a intervenit un bărbat. Noi vrem doar să ne uităm.

Luyu s-a întors spre mine. Cel puţin acum ştiam ce doreşte creatura. Poporul roşu mă uimea mereu cu ştiinţa sa instinctivă despre cele mistice.

— Totuşi, daţi-vă mai în spate, le-am cerut hotărîtă. E o discuţie privată.

S-au mutat la o distanţă care părea sigură. I-am văzut pe Fanaşi şi pe Diti împinşi în mulţime şi dispărînd. Apoi creatura mi-a vorbit.

Onyesonwu, a spus. Mwita. Vocea venea din fiecare părticică a ei, scurgîndu-i-se din trup ca fumul. Se răspîndea in toate direcţiile. Bibilicile s-au oprit din fluieratul lor moale, iar cele care stăteau in picioare s-au aşezat toate. Te salut, mi-a spus. îi salut pe strămoşii tăi, spirite şi zei. Pe cînd vorbea, sălbăticia începea să răsară în jurul nostru. Mă întrebam dacă Mwita o vede. Culori strălucitoare, forme tubulare unduioase lungindu-se din solul adevărat. Semănau cu copacii, dacă ar fi existat copaci în sălbăticie. Copaci de sălbăticie.

Am aruncat o privire în jur, căutînd ochiul tatălui meu. îi vedeam strălucirea, dar era acoperită de trupul măştii. Acesta era singurul indiciu că puteam să am încredere în această puternică făptură-mască.

— Te salutăm, o ga, am spus eu şi Mwita.

— întinde mîna, Onyesonwu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am întors spre Mwita. Avea ochii îngustaţi şi privirea intensă, fălcile încleştate, buzele strînse, nările fremătînde, fruntea încruntată. S-a ridicat brusc în picioare.

— Ce vrei să faci? a întrebat el.

Stai jos, Mwita, a spus creatura. *Nu poţi să-i iei locul. Nu poţi s- o salvezi. Tu ai propriul rol de jucat.*

Mwita s-a aşezat la loc. Pur şi simplu, creatura îi citise gîndurile, făcuse un salt peste întrebările şi argumentele lui şi tratase exact problema care îi stătea pe inimă lui Mwita. Atinge-o dacă simţi nevoia, dar nu te băga, i-a mai spus.

Mwita m-a apucat strîns de umăr şi mi-a şoptit la ureche:

— Sînt de-acord cu orice vrei să faci.

I-am auzit stăruinţa din voce. Mă implora să refuz. Să fac ceva. Să fug. M-am gîndit la Ritualul meu de Unsprezece Ani, cînd mi se oferise o alegere similară. Dacă aş fi fugit, tata nu m-ar fi văzut atît de curînd. Nu m-aş fi aflat aici. Dar eram aici. Şi orice- ar fi fost, ceva urma să se întîmple peste patru zile, cînd trebuia să mă retrag în deşert. Soarta e nepăsătoare. E rigidă.

încet, am întins mîna. Mi-am ţinut ochii deschişi. Mwita m-a strîns şi mai tare de umăr şi s-a tras mai aproape. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu eram pregătită pentru ce s-a întîmplat mai apoi. Stratul de frunze ude al creaturii s-a ridicat tot deodată, dezvelindu-i mulţimea de ghimpi. Creatura s-a aplecat întîi pe spate şi apoi a şfichiuit înainte cu un şuierat moale. M-am tras instinctiv înapoi şi am clipit. Cînd am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

deschis ochii am văzut că eram acoperită cu picături de apă şi cu… ghimpii măştii.

Toată faţa, braţele, pieptul, abdomenul, burta. Ghimpii reuşiseră cumva să-mi ajungă pînă şi pe spate! Doar părţile pe care mi le acoperise trupul lui Mwita scăpaseră de ace. Mwita a ţipat, vrînd şi să mă atingă, şi să nu se atingă de mine.

— Eşti…

A sărit în picioare, uitîndu-se la mine, apoi la mulţimea de ghimpi.

— Ce-i… Onye? Ce…?

Am scîncit cînd m-am văzut, pe punctul de a urla de-a binelea, mirîndu-mă că nu-mi pierdusem cunoştinţa şi că mă simţeam în regulă. Arătam ca o perniţă de ace! De ce nu sîngeram? Unde era durerea? Şi de ce îmi spusese creatura să întind mîna, dacă avea de gînd să-mi facă aşa ceva? Ce era asta, un fel de glumă crudă?

Masca s-a pus pe rîs. Hohote adînci, guturale, care-i scuturau frunzele umede. Da, asta considera creatura a fi o glumă bună.

S-a ridicat, stropindu-ne cu umezeală şi fum. S-a întors şi a început să se îndepărteze în direcţia cortului lui Ssaiku, picurînd o dîră de fum din sălbăticie. Bibilicile au pornit înşirate în urma ei. Au pornit şi cîţiva oameni. Cineva a scos un flaut, altcineva o tobă mică. I-au cîntat măştii, care mergea şi încă nu se oprise din rîs.

Cînd a dispărut din raza vederii noastre, eu şi Mwita ne-am uitat unul la altul.

— Te simţi… bine? m-a întrebat.

începeam să mă simt… ciudat. Indispusă. Dar nu voiam să-l sperii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sînt în regulă.

După cîteva clipe, am zîmbit şi am rîs amîndoi. Un ghimpe a căzut. Mwita a arătat spre el şi a rîs şi mai tare, ceea ce m-a făcut şi pe mine să rîd mai tare. Au mai căzut şi alţi ghimpi. Luyu a venit în fugă. A ţipat cînd m-a văzut de aproape. Eu şi Mwita ne prăpădeam de rîs. Acum năpîrleam ghimpi.

— Ce naiba aveţi amîndoi? a întrebat Luyu, liniştindu-se cînd a văzut ghimpii căzînd singuri. Ce ţi-a făcut creatura aia?

Am clătinat din cap, chicotind încă.

— Habar n-am.

— Era...

S-a lăsat în genunchi să se uite la ghimpii care-mi rămăseseră pe spate.

— Era o mască adevărată?

Am dat din cap aprobator, simţind cum mă cuprinde greaţa. Am oftat şi m-am rezemat. Cînd Luyu a încercat să atingă unul dintre ghimpii care-mi ieşeau din obraz, o scînteie cît o nucă de cola a ţîşnit din mine. Ea a sărit înapoi, ţinîndu-se de mînă şi şuierînd de durere.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Acum eram o paria pentru toată lumea în afară de Mwita.Capitolul 45

A doua zi simţeam deja o greaţă teribilă. Vederea mîncării, chiar şi a unui simplu curry de capră, îmi întorcea stomacul pe dos. Iar cînd reuşeam să duc mîncarea la gură, avea gust metalic şi producea scîntei la contactul cu dinţii, senzaţie foarte neplăcută. Singurele care nu-mi provocau disconfort erau apa şi cîţiva dumicaţi de pîine goală. Două zile mai tîrziu încă mai eram suferindă.

Masca introdusese ceva în organismul meu. Ghimpii aceia erau infectaţi cu otravă. Sau era un medicament. Sau poate ambele. Sau nici unul. Otrava sau medicamentul sugerează că toată treaba avea de-a face cu mine. Nu era vorba că reprezentam doar o parte a unui plan mai mare.

Nu numai că îmi era greaţă tot timpul, eram incapabilă să mănînc şi aproape că aveam alergie la toată lumea cu excepţia lui Mwita (s-a dovedit că nu eram alergică nici la Ssaiku şi nici la Ting), dar cînd şi cînd mă trecea cîte un val de hiperacuitate a simţurilor. Eram în stare să aud şi o muscă răsuflînd sau să văd un grăunte de nisip căzînd de-a rostogolul ca un bolovan. Pe neaşteptate, mă pomeneam cu forţă şi vedere de uliu sau aproape că puteam să adulmec natura muritoare a celor din jur. Murirea mirosea nămolos şi umed, iar eu duhneam de-a dreptul.

Ştiam ce e claritatea aceasta indusă de foame. Era o viziune mai puternică a ceea ce ne adusese pe mine şi pe Mwita faţă în faţă cu tata, în urmă cu cîteva luni. Dar de data asta aveam s-o controlez. Trebuia s-o fac; dacă nu

reuşeam, atunci poate chiar eram periculoasă. Pe lîngă toate problemele pe care le aveam, mai încerca şi sălbăticia să-mi invadeze spaţiul.

— Sînt vie, murmuram plimbîndu-mă pe la periferia oraşului ******ebook converter DEMO Watermarks*******
Ssolu. Aşa că lasă-mă în pace.

Dar sălbăticia nu voia să mă lase, sigur că nu voia. M-am uitat în jur, cu inima bătîndu-mi cu putere. îmi venea să rîd. îmi bubuia inima în piept şi stăteam cu un picior în lumea spiritelor şi cu celălalt în lumea fizică. Era absurd. O parte din mine era energie albastră, cealaltă parte era trup fizic. Jumătate vie şi jumătate altceva. Era a cincea oară cînd mi se întîmpla asta şi, la fel cum făcusem şi înainte, m-am întors să mă uit drept în ochiul furios al tatălui meu. Am scuipat spre el, neluînd în seamă fiorul de teamă care mă trecea de cîte ori îl vedeam. El era mereu acolo, privind, aşteptînd... dar ce anume?

Mă oprisem lîngă cortul unei familii. O mamă, un tată, doi băieţi şi trei fete. Sau poate unii dintre copii erau ai altor părinţi. Poate cei doi „părinţi" erau iubiţi sau prieteni. Cînd era vorba de vah, nu puteai şti niciodată. Dar familia era familie, iar ceea ce vedeam îmi stîrnea invidia şi din nou mi se făcea dor de mama.

Luau cina. Mirosea a supă de bame cu fufu de parcă ar fi fost chiar sub nasul meu. Vedeam sclipirea din ochii bărbatului cînd se uita la femeie şi ştiam că tînjeşte s-o aibă, dar că n-o iubeşte. Aproape că simţeam asprimea dreadurilor lungi ale copiilor. Dacă s-ar fi uitat vreunul dintre ei către mine, ce-ar fi văzut? Poate silueta mea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

care părea modelată din apă. Poate nimic. M- am sprijinit de energia albastră a unui copac de sălbăticie ca să mă feresc de privirea crîncenă a tatălui meu. Simţeam copacul neted şi răcoros. M-am cufundat şi am aşteptat pînă am trecut pe de-a-ntregul înapoi în lumea fizică.

De cum am închis ochii, m-a înşfăcat ceva. întreg trupul mi-a amorţit, în timp ce două dintre ramurile copacului de sălbăticie mi se înfăşurau strîns pe braţul stîng şi în jurul gîtului. Am apucat-o cu unghiile pe cea de la gît şi am smucit-o. Am hîrîit
dureros cînd s-a strîns şi mai tare. Ramura era prea puternică.

Dar eu eram şi mai puternică. Mult mai puternică. Pe măsură ce mă cuprindea furia, energia mea albastră devenea flacără arzătoare. Am înşfăcat ramura care mă strîngea de gît şi am smuls-o cu totul. Copacul a scos un ţipăt ascuţit, dar asta nu m-a făcut să mă opresc. Mi-am rupt cealaltă ramură de pe braţ, după care am smuls-o şi am rupt-o pe cea care încerca să ajungă la piciorul meu. Apoi am stat înfiptă acolo, gata să răcnesc din străfunduri, cu pumnii strînşi, cu genunchii uşor îndoiţi, cu ochii măriţi. Aveam de gînd să sfîşii în bucăţi tot copacul... şi atunci s-a retras din mine sălbăticia. în momentul în care fiinţa şi trupul meu s-au stabilit complet în lumea fizică, toată forţa m-a părăsit. M-am aşezat pe jos greoi, gîfîind pe tăcute, temîndu-mă să-mi ating gîtul dureros.

Una dintre fetiţele care stăteau la masă cu familia s-a întors în direcţia mea. M-a văzut şi mi-a făcut cu mîna. I-am răspuns la gest fără vlagă, încercînd să surîd. M-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ridicat încet în picioare, prefăcîndu-mă că nu se întîmplase nimic.

— Vrei să mănînci cu noi? m-a întrebat cu vocea ei inocentă de fetiţă.

Acum se uitau toţi la mine şi-mi făceau semn să mă apropii.

Am zîmbit şi am refuzat clătinînd din cap.

— Vă mulţumesc, dar nu mi-e foame, le-am spus, pornind mai departe cît de repede reuşea să mă ducă trupul meu năpăstuit.

Oamenii aceia păreau atît de normali, de puri, de neprihăniţi! Nici în ruptul capului nu m-aş fi aşezat la masa lor.

Cînd m-am întors în tabără, Fanaşi şedea bosumflat în faţa cortului său. N-aveam dispoziţia necesară, aşa că nu m-am obosit să-l întreb ce se întîmplase. Dar era evident. Diti şi Luyu nu se vedeau pe nicăieri. Nici Mwita, iar cînd m-am întins la mine în cort, m-am bucurat că nu era şi el acolo. Nu voiam să ştie că eram atît de... suferindă. Nu voiam să ştie nimeni. Şi-aşa poporul vah mă trata de parcă m-ar fi chinuit vreo boală. Şi într-un fel era adevărat. Nu puteam să mă apropii de nici unul dintre ei fără să produc scîntei şi o descărcare de durere ascuţită. Mă simţeam şi- aşa destul de ostracizată, fără să mai şi dau de veste că, peste toate astea, nici nu mă simţeam bine.

I-am povestit totul lui Luyu. Dar numai pentru că s-a întîmplat ca ea să fie cea care a intrat la mine în cort o oră mai tîrziu, cînd eram din nou pe jumătate în sălbăticie şi pe jumătate în lumea fizică. Eram prea sleită de puteri ca să mai fac ceva, aşa că doar stăteam. Cînd

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în sfîrşit s-a retras sălbăticia, Luyu era acolo, în deschizătura cortului, holbîndu-se la mine.

Mă aşteptam să se tragă înapoi afară, dar m-a surprins din nou. A intrat, s-a aşezat şi s-a uitat la mine tăcută. M-am sprijinit şi i-am aşteptat întrebările.

— Deci, asta ce mai e? a întrebat într-un tîrziu.

— Ce?

Am oftat.

— Erai ca... apa. Făcută din apă solidă... ca şi cum ar fi fost piatră, dar tot din apă.

Am rîs încet.

— Aşa eram?

Ea a dat din cap că da.

— Exact cum s-a-ntîmplat în ziua aia, în timpul Ritualului nostru de Unsprezece Ani.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Aşa-i atunci cînd intri în... lumea morţilor?

— Nu a morţilor, în sălbăticie, am corectat-o. Lumea spiritelor.

— Dar nu poţi să fii viu cînd eşti acolo, a spus ea. Deci e lumea morţilor.

— Eu...

Am oftat iar şi i-am recitat una dintre lecţiile lui Aro.

— Doar pentru că ceva nu e viu nu înseamnă că e mort. Trebuie să fii mai întîi viu ca să fii mort.

Am închis ochii şi m-am întins pe spate.

— Sălbăticia e un loc altundeva. Nici din carne, nici din timp.

— Şi-atunci, se s-a-ntîmplat în timpul ritualului nostru? a întrebat ea.

M-a pufnit rîsul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— E o poveste lungă.

— Onye, ce se-ntîmplă cu tine? a întrebat după cîteva clipe. Nu mai arăţi bine de cînd... de cînd ţi-a făcut masca ce ţi-a făcut.

Fiindcă nu i-am răspuns, s-a tras mai aproape de mine.

— Mai ştii despre ce-am discutat demult, cînd am plecat de- acasă, din Jwahir?

M-am uitat la ea fără să spun nimic.

— Am căzut de acord să împărţim povara, tu şi cu mine, a spus ea.

M-a luat de mînă şi s-a aprins o scînteie mare. Durerea i s-a citit trecător pe faţă şi mi-a lăsat încet mîna jos. Mi-a zîmbit, dar n-a încercat să mă mai apuce de mînă.

— Vorbeşte. Spune-mi.

Mi-am ferit privirea, înfrînîndu-mi impulsul de-a plînge. Nu voiam să împovărez pe nimeni cu nimic din toate astea. M-am întors spre ea, observîndu-i pielea de un cafeniu-închis, fără nici o imperfecţiune, chiar şi după toate încercările prin care trecuserăm. Buzele ei pline erau strînse laolaltă cu fermitate.
Ochii mari şi migdalaţi priveau adine in mine, neclintiţi. M-am ridicat in capul oaselor.

— Bine, am încuviinţat. Hai să facem cîţiva paşi.

Ne-am plimbat pe la periferia lui Ssolu, în jumătatea de kilometru dintre furtună şi ultimele noastre corturi. Numai şeptelul se aduna aici. Bibilicile şi găinile se ţineau la distanţă. Aşadar, printre cămile şi capre, eu am vorbit, iar Luyu a ascultat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ar trebui să-i zici lui Mwita, a spus ea după ce am terminat. A trebuit să mă opresc şi să mă îndoi de mijloc cînd m-a trecut
un val de osteneală indusă de foame.

— Nu vreau să...

— Nu-i vorba doar de tine, a spus ea.

S-a apropiat un pas, gata să-mi dea o mînă de ajutor ca să mă îndrept, dar imediat a păşit înapoi.

— Ţi-e bine?

— Nu.

— Pot să...

— Nu.

încet, m-am îndreptat de spate.

— Dă-i drumul. Zi ce-aveai de gînd să zici.

— Păi, e ceva...

S-a întrerupt, uitîndu-se în ochii mei.

— în cîteva zile, vine retragerea în deşert. Cred că... mă rog... probabil ştii deja.

Am dat din cap afirmativ.

— Se va întîmpla ceva, dar nu ştiu ce.

— Cred că Mwita ar putea să-ţi fie de ajutor, a spus ea.

— Poate, am murmurat.

A căzut drept la picioarele mele. O şopîrlă galbenă, cu un cap mare şi solzos. S-a răsucit pe burtă şi s-a îndepărtat mergînd încet. Am rîs în sinea mea, presupunînd că fusese luată pe sus de furtună şi aruncată în Ssolu ca atîtea alte vieţuitoare. Nu-mi doream decît să mă aşez pe solul nisipos şi să mă uit la ea cum pleacă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-a lovit un nou val ciudat de hiperacuitate. Am aruncat o privire spre Luyu. Mă urmărea cu atenţie. îi distingeam fiecare celulă a pielii de pe faţă.

— Vezi asta? am întrebat-o.

I-am arătat cu un gest abia schiţat şopîrla, care se întorsese cu faţa spre noi. Voiam să-i distrag atenţia de la mine. Se pregătea să dea fuga să-l aducă pe Mwita; îmi dădeam seama de asta, pur şi simplu.

Luyu s-a încruntat.

— Ce să văd?

Am clătinat din cap, ochii mei continuînd să urmărească şopîrla. M-am aşezat greoi pe nisip. Eram foarte slăbită.

încă un val de acuitate a trecut peste mine şi am auzit un geamăt slab. Nu-mi dădeam seama dacă vine de la mine sau din sălbăticia care răsărea iar în jurul meu. Un copac al sălbăticiei se înălţa chiar lîngă Luyu. Apoi lucrurile au pîlpîit şi au redevenit lumea fizică. îmi venea să vomit.

— Să nu te mişti de-aici. Mă duc să-l aduc pe Mwita, a spus Luyu. Adineauri iar te-ai făcut transparentă.

Eram prea stoarsă de puteri ca să-i mai răspund. Şopîrla se apropia agale de mine şi m-am concentrat asupra ei, în timp ce Luyu a rupt-o la fugă.

— Las-o să plece, a spus o voce.

Era o voce de femeie, dar puternică şi joasă ca a unui bărbat. Vedea dinspre şopîrla care se apropia. Ceva din vocea aceea îmi
era vag familiar.

— N-aveam de gind s-o opresc, am rîs anemic. Cine eşti?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mă întrebam dacă nu cumva îmi imaginez eu vocea. Ştiam că nu. Sufeream de o boală cu care mă contaminase un mare spirit al sălbăticiei. Venise la mine special pentru asta. Apoi plecase să se întîlnească cu Ssaiku, am aflat mai tîrziu de la Ting. Nimic din ce mi se întîmpla după întîlnirea cu masca nu era un produs al imaginaţiei mele.

— Ai ajuns departe, a spus vocea, ignorîndu-mi întrebarea. Te voi duce şi mai departe.

— Eşti cu adevărat aici? am întrebat.

— Fără doar şi poate.

— Ai să mă aduci înapoi?

— Te-ar putea lua cineva de lîngă Mwita?

— Nu. Unde mă vei duce?

Deja vorbeam de dragul de-a vorbi. Nu mă interesau cu adevărat răspunsurile. Aveam nevoie de ceva care să mă ajute să rămîn calmă în timp ce şopîrla creştea şi începea să-şi schimbe culorile.

— Te voi duce unde trebuie să fii, a spus ea, vocea devenindu- i tot mai sonoră şi mai plină pe măsură ce i se mărea trupul.

începea să sune ca şi cînd ar fi fost de trei ori aceeaşi voce într-una singură.

— îţi voi arăta ce trebuie să vezi, Onyesonwu.

Carevasăzică, ştia cine sînt. Am mijit ochii.

— Ce ştii despre soarta mea? am întrebat-o.

— Ştiu ce ştii şi tu.

— Dar despre tatăl meu biologic?

Că e un om malefic, diabolic.Am uitat ce alte întrebări mai aveam de pus. Am uitat totul. în faţa mea stătea ceva căruia nu puteam să-i dau alt nume decît Kponyungo, un

******ebook converter DEMO Watermarks*******

scuipător de foc. Mare cît patru cămile, strălucea în toate nuanţele focului. Trupul îi era suplu şi puternic ca al unui şarpe, iar pe capul mare şi rotund avea coarne lungi şi răsucite şi un bot magnific, plin de dinţi ascuţiţi. Ochii îi erau ca doi sori mici. Răspîndea un fum subţire şi mirosea a nisip încins şi a aburi.

Pe cînd eram nomade, în momentele cele mai toride ale zilei, mama şi cu mine ne băgăm în cort, iar ea îmi spunea poveşti despre creaturile acestea. „Lui Kponyungo le place să se împrietenească cu călătorii", zicea ea. „Sînt aduşi la viaţă în orele cele mai fierbinţi ale zilei, cum e acum. Se înalţă din sarea oceanelor care au murit demult. Dacă se împrieteneşte vreunul cu tine, n-o să mai fii singură niciodată."

Mama era una dintre foarte puţinii oameni pe care îi auzisem vorbind despre oceane ca despre lucruri care ar exista cu adevărat. Mereu îmi spunea poveşti despre ele cînd mă speriam din cine ştie ce motiv, ca de pildă la vederea unei cămile în putrefacţie sau cînd se adunau prea mulţi nori pe cer. Pentru ea, Kponyungo erau făpturi bune, maiestuoase. Dar, adeseori, să întîlneşti ceva în viaţa reală nu e la fel ca atunci cînd auzi despre el din poveşti. Ca acum.

Rămăsesem fără cuvinte. Ştiam că e acolo. Stătea în faţa mea, în timp ce lumea din Ssolu îşi vedea de treburi la mai bine de o jumătate de kilometru distanţă. Poate că trecătorii mă observau stînd acolo şi uitîndu-mă în gol, dar nu se opreau. Pentru ei eram de neatins, eram ciudată, eram o vrăjitoare, chiar dacă mă simpatizau. Oare îl vedeau pe Kponyungo stînd în faţa mea? Poate.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Poate nu. Dacă nu, poate aşa le era obiceiul, să te lase în voia sorţii.

Senzaţia de acum îmi era familiară, o oarecare detaşare, iar apoi o mobilitate din străfunduri. „Plecam" din nou. De data asta se întîmpla în apropierea unui oraş plin de oameni şi fără Mwita lîngă mine. Eram absolut singură, iar făptura aceea mă lua cu ea. Pe cînd pluteam sus, Kponyungo zbura pe lîngă mine. îi simţeam dogoarea.

— O creatură ca mine nu se deosebeşte prea tare de o pasăre, a rostit cu vocea ei stranie. Preschimbă-te.

Puteam să mă preschimb cînd „călătoream" în felul acesta? Nu-mi trecuse niciodată prin minte aşa ceva. Dar avea dreptate. Mă preschimbasem cîndva într-o şopîrlă şi nu era prea mare diferenţă faţă de preschimbarea într-o vrabie sau chiar într-un vultur. M-am întins să ating pielea aspră a lui Kponyungo. Mi-am tras iute mîna înapoi, brusc speriată.

— Haide, m-a îndemnat ea.

— Eşti... eşti fierbinte?

— O să afli singură.

Nu i se citea pe faţă, dar ştiam că se amuză. Am întins mîna încet şi am atins un solz. Mi-am simţit şi mi-am auzit de- adevăratelea pielea sfîrîind.

— Au! am scîncit, scuturîndu-mi mîna.

Ea însă mă ducea tot mai sus şi mai sus. Eram la aproape cincisprezece metri înălţime deasupra lui Ssolu.

— Sînt...

Mi-am privit mîna. Nu părea arsă şi nici nu durea atît de tare cît ar fi trebuit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Eşti tu însăţi chiar şi în sălbăticie, a spus ea. Dar sîntem protejate de aptitudinile tale şi de ale mele.

— Pot să mor cînd sînt aşa?

— Da, într-un fel, a răspuns ea. Dar n-ai să mori, a adăugat în
acelaşi timp in care spuneam şi eu „Dar n-am să mor".

— Bine, am mormăit.

Am întins iar mîna. De data asta am îndurat durerea, zgomotul şi mirosul pielii arzînd. I-am desprins unul dintre solzi cu un trosnet mic. A ieşit fum din mîna mea şi mi-a venit să ţip, dar chiar şi prin fum vedeam că nu mă rănisem.

Pentru că ne înălţăm tot mai sus, îmi era greu să mă concentrez. Totuşi, cu solzul în palmă, preschimbarea într-o Kponyungo nu mai era foarte dificilă. Mi-am întins noul trup neted, bucurîndu-mă de propria-mi dogoare. Am rezistat imboldului puternic de-a coborî în zbor iute ca să mă îngrop adînc în nisip şi să-mi încing trupul atît de tare, încît să topesc nisipul pînă se face sticlă. Am rîs în sinea mea. Nici de-aş fi vrut n-aş fi putut. Nu eram eu cea care controla călătoria, ci Kponyungo. Mă întrebam dacă tot acesta era motivul pentru care nu puteam să cresc la fel de mare ca ea. Nu-mi puteam întinde trupul mai mult de trei sferturi din dimensiunile ei.

— Foarte bine, a spus ea cînd am terminat. Acum am să te duc într-un loc pe care nu l-ai mai văzut niciodată.

Am zburat ca fulgerul spre zidul de furtună şi ne-am aruncat în el. Am ieşit în partea cealaltă în mai puţin de o secundă. Poziţia soarelui mi-a indicat că zburăm spre vest. Am descris în zbor un semicerc şi ne-am îndreptat către est.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Uite-acolo Papa Shee, a spus ea după un minut.

Am aruncat doar o privire fugară către locul acela malefic, ai cărui locuitori îi luaseră viaţa Bintei cu brutalitate şi care aveau să sufere pe veci de orbire. Generaţie după generaţie. Blestemasem oraşul Papa Shee şi pe toţi cei născuţi acolo. L-am blestemat din nou cînd am trecut pe deasupra.

— Uite şi Jwahirul tău, a spus ea.

Am încercat să încetinesc ca să-l văd, dar m-a tras mai departe. N-am văzut nimic altceva decît o pată nedesluşită de clădiri îndepărtate. Şi totuşi, chiar dacă am trecut de el cît ai clipi din ochi, am simţit cum mă cheamă căminul meu, cum încearcă să mă atragă înapoi. Mama. Aro. Nana înţeleapta. Ada. Oare fiul ei, Fanta, apucase să ajungă în Jwahir, spre surprinderea ei?

Am zburat cu Kponyungo peste tărîmuri vaste; ariditatea pe care o cunoşteam dintotdeauna. Nisip. Hardpan. Copaci piperniciţi. Iarbă uscată, moartă. Ne deplasam prea repede ca să pot zări rarele cămile, vulpi de nisip sau şoimi pe deasupra cărora treceam. M-am întrebat încotro ne îndreptăm. Şi m-am mai întrebat dacă e cazul să mă tem. Era imposibil de spus cît timp trecuse sau cît de departe era destinaţia noastră. Nu simţeam nici foame, nici sete. N-aveam nevoie nici să urinez sau să defechez. Nici să dorm. Nu mai eram o fiinţă umană, nu mai eram un animal în carne şi oase.

Mai aruncam cînd şi cînd cîte o privire la ochii ei. Era o gigantică şopîrlă de fierbinţeală şi lumină. Dar era şi mai mult de-atît. Pur si simplu, aşa simţeam. Cine era? Mai întorcea şi ea capul să se uite la mine, ca şi cînd ar fi ştiut ce mă frămîntă. Dar nu spunea nimic.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

După mult timp şi o mare distanţă parcursă, pămîntul de sub noi a început brusc să se schimbe. Copacii peste care treceam erau mai înalţi aici. Zburam mai repede. Atît de repede, încît nu mai zăream decît o lumină cafenie. Apoi un cafeniu mai închis. Apoi... verde.

— Iată, a spus ea, încetinind în sfîrşit

.Veeerdeeeee! Cum nu mai văzusem în viaţa mea. Cum nici numi imaginasem vreodată. Pe lîngă ce era aici, cîmpul de verdeaţă pe care îl văzusem cînd „plecasem" cu Mwita atunci, prima dată, părea minuscul. De la un orizont la altul, solul era însufleţit de copaci deşi, înalţi şi cu coroane bogate. Dar e posibil aşa ceva? m- am întrebat. Locul ăsta există cu adevărat?

I-am întîlnit privirea lui Kponyungo şi am văzut că-i străluceau ochii într-un galben-portocaliu intens.

— Există, a spus ea.

Mă durea pieptul, dar era o durere plăcută. Era durerea... de- a fi acasă. Locul acesta se afla prea departe ca să fi ajuns vreodată aici. Dar poate că într-o bună zi n-avea să mai fie aşa. Poate, într-o bună zi. Prin comparaţie cu vastitatea lui, violenţa şi ura dintre okeke şi nuru păreau mărunte. Peisajul verde se derula fără încetare. Zburam atît de jos, încît atingeam vîrfurile copacilor. Am mîngîiat frunza unui palmier ciudat.

O pasăre mare care semăna cu un vultur şi-a luat zborul dintr-un copac din apropiere. Un alt copac, în care se deschideau uriaşe flori roz, era ticsit de fluturi mari, albaştri şi galbeni. în vîrfurile altor copaci şedeau sălbăticiuni blănoase cu braţe lungi şi cu ochi curioşi. Ne urmăreau cum trecem în zbor pe deasupra. Briza vălurea coroanele ca suprafaţa unui ochi de apă sub suflarea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vîntului. Scoteau un zgomot murmurat pe care n-am să-l uit niciodată. Ce de verde, viu şi greu de apă!

Ne-am oprit amîndouă şi am plutit pe deasupra unui copac cu coroana vastă. Am zîmbit. Un iroko. La fel ca acela în care mă pomenisem prima dată cînd se manifestaseră abilităţile mele de eshu şi mă preschimbasem în vrabie. Copacul de aici avea şi rod, fructele acelea cu miros amărui. Am aterizat pe una dintre ramurile mai groase. Cumva, reuşea să ne susţină greutatea.

O familie de vietăţi cu blană şedeau în capătul opus al coroanei şi se holbau la noi, nemişcate. Era aproape comic. Oare ce înţelegeau ele din ceea ce li se arăta în faţa ochilor? Mai văzuseră vreodată două şopîrle suple şi gigantice, care străluceau ca soarele şi miroseau a fum şi abur? Puţin probabil.

— Te trimit imediat înapoi, a spus ea, neluînd în seamă creaturile blănoase, cu aspect de maimuţe, care continuau să stea neclintite. Deocamdată, măsoară cu privirea locul acesta, ţine-l aproape de tine. Aminteşte-ţi-l.

Ce-mi amintesc cel mai bine despre el este sentimentul adînc de speranţă pe care mi l-a lăsat în inimă. Dacă o pădure, o pădure întinsă şi veritabilă, mai exista pe undeva, fie şi într-un loc foarte, foarte îndepărtat, atunci n-avea să se termine totul prost. însemna că există viaţă şi în afara Marii Cărţi. Era ca o binecuvîntare, ca o purificare.

Cu toate acestea, cînd Kponyungo m-a readus în Ssolu, după ce mă întorsesem iar în trup omenesc, a trebuit să mă străduiesc din răsputeri să-mi amintesc

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ceva din toate acestea. De cum m- am întors în propria-mi piele, boala s-a pogorît asupra mea ca o mie de scorpioni trimişi de tata.

Capitolul 46

Dar n-avea nimic de-a face cu tata, ci numai şi numai cu vizita măştii. Sau aşa spunea vrăjitorul Ssaiku. Cînd am redevenit eu însămi după vizita la palatul verde, mă aşteptau Ssaiku, Ting şi Mwita. Eram în cortul meu. Ardeau esenţe parfumate. Ssaiku îngîna un refren de jale, iar Mwita se uita ţintă la mine. De cum m-am întins peste propriul meu trup, a zîmbit, a dat din cap şi a spus:

— S-a întors. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

I-am răspuns la zîmbet, dar imediat după aceea m-am crispat cînd mi-am dat seama că toţi muşchii din trup mi se încordează.

— Bea asta, mi-a spus Mwita ţinîndu-mi o ceaşcă în dreptul buzelor.

Indiferent ce era, într-un minut mi-a făcut muşchii să se relaxeze. Abia cînd am rămas singură cu el i-am spus tot ce văzusem. N-am mai apucat să aud ce crede despre toate astea, fiindcă de cum am terminat relatarea am alunecat în sălbăticie, ceea ce pentru el însemna că aproape dispărusem. Cînd am alunecat înapoi în lumea fizică, m-am reîntors la dureroasele crampe musculare.

Nu era genul de boală care te face să vomiţi, să arzi de febră sau să te apuce diareea. Era ceva spiritual. Mi-era silă de mîncare. Sălbăticia şi lumea fizică se luptau să ocupe cît mai mult loc în jurul meu. Percepţiile simţurilor mele fluctuau între acut şi estompat. în restul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

acelor zile rămase pînă la retragere, am stat mai mult în cort.

Fanaşi şi Diti aruncau cîte o privire în cort din cînd în cînd. Fanaşi îmi aducea pîine pe care n-o mîncam. Diti încerca să deschidă conversaţii pe care nu le puteam termina. Arătau ca nişte şoricei care aşteaptă momentul propice ca s-o şteargă de- acolo. Vederea măştii îi lămurise, probabil, că nu eram doar vrăjitoare, ci şi că aveam legături cu forţe misterioase şi periculoase.

Luyu rămînea cu mine ori de cîte ori nu putea Mwita. Se aşeza alături cînd dispăream, iar cînd reapăream în acelaşi loc, ea tot acolo era. Părea îngrozită, dar tot nu se clintea. Nu-mi punea nici o întrebare, iar cînd discutam, îmi povestea despre bărbaţii cu care se culca sau despre alte lucruri lumeşti. Era singura în stare să mă facă să rîd.

Capitolul 47

în dimineaţa celei de-a zecea zile, a trebuit să mă trezească Mwita. Reuşisem să aţipesc abia in ultima oră. încă nu eram in stare să mănînc şi eram prea flămîndă ca să pot dormi. Mwita se străduia să mă facă să obosesc. Chiar şi in starea in care mă aflam, atingerea lui era mai alinătoare decît mîncarea sau apa. Cu toate acestea, nu puteam să nu mă gîndesc la cîtă lume ar muri dacă aş concepe un copil. Şi nici nu-mi puteam scoate din cap ideea că urma să se petreacă ceva rău în timpul retragerii.

— Le-am auzit cîntînd, a spus Mwita. S-au adunat deja.

— Mmm, am făcut cu ochii încă închişi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Le tot ascultam de mai bine de un ceas. Cîntecul lor îmi amintea de mama. Ea îl cînta deseori, deşi refuza să meargă cu femeile din Jwahir să Converseze cu Ani.

— Ea nu s-a mai dus de cînd a rămas grea cu mine, am murmurat deschizînd ochii. Eu de ce m-aş duce vreodată?

— Scoală-te, a spus Mwita, sărutîndu-mi umărul gol.

S-a ridicat, şi-a înfăşurat rapa verde în jurul taliei şi a ieşit. S-a întors aducînd o cană cu apă. A vîrît mîna în grămada mea de haine şi a scos bluza albastră.

— îmbracă-te cu asta. Şi...

A găsit şi rapa albastră.

— Şi cu asta.

M-am împins în capul oaselor, învelitoarea căzînd de pe mine. Cînd aerul rece mi-a atins trupul, m-a inundat acuitatea. îmi venea să plîng cu sughiţuri. M-am înfăşurat cu rapa. El mi-a dat apă.

— Fii tare, mi-a spus. Ridică-te.

Cînd am păşit afară, m-a izbit imaginea lui Diti, Luyu şi Fanaşi

******ebook converter DEMO Watermarks******

******ebook converter DEMO Watermarks*******

*stînd acolo complet îmbrăcaţi şi mîncînd pîine proaspătă. Au început să-mi chiorăie maţele de la mirosul pîinii.

— începeam să credem că voi doi sînteţi prea... epuizaţi ca să mai ieşiţi, a spus Luyu, făcînd cu ochiul.

— Vrei să spui că eraţi în tabără, de-aţi auzit? am întrebat.

Fanaşi a rîs cu amărăciune. Diti s-a uitat în altă parte.

— Am ajuns tîrziu, dar aşa-i, eram aici, a spus Luyu cu un zîmbet răutăcios.

Pînă am terminat eu cu spălatul şi îmbrăcatul, grupul de femei pornise deja la drum. Se mişcau încet. Erau uşor de prins din urmă. Nici una nu părea deranjată de prezenţa lui Mwita şi a lui Fanaşi, care erau singurii bărbaţi din grup. Era şi Ting printre ele.

— Ca să-l reprezint pe Ssaiku, a spus ea.

Am băgat de seamă un schimb rapid de priviri între ea şi Mwita.

Nu era mult de mers pînă la marginea dinspre vest a furtunii de nisip, doar vreo doi kilometri şi jumătate. Dar mergeam într- un ritm atît de lent, încît ne-a luat aproape o oră. I-am cîntat cîntece lui Ani, unele pe care le ştiam, multe pe care nu le ştiam. Cînd ne-am oprit, eram deja ameţită de foame şi mă bucuram să pot sta jos. Bătea vîntul, era zgomot şi toată atmosfera aceea avea ceva înfricoşător. Se vedea locul în care vîntul se transforma în furtună, la doar cîţiva metri de noi.

— Desfă-i părul, i-a cerut Ting lui Mwita.

El mi-a scos din păr sfoara din fibră de palmier şi i-a dat drumul în vînt. Toată lumea tăcea acum. Se rugau. Multe femei îngenuncheaseră cu capetele în nisip. Diti,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Luyu şi Fanaşi rămăseseră în picioare, căscînd gura la furtuna deşertică. Luyu şi Diti veneau din familii care se rugau la Ani doar ocazional. Nici mamele lor, nici ele nu se retrăseseră vreodată în deşert. Nu reuşeam să mi-o scot din minte pe mama şi ce i se întîmplase, cum se ruga şi ea ca femeile acestea cînd au venit scuterele. Ting era în spatele meu. Am simţit că-mi făcea ceva la ceafă. Eram prea slăbită ca s-o opresc.

— Ce faci?

S-a aplecat spre urechea mea.

— E un amestec de ulei de palmier, lacrimi de bătrînă muribundă, lacrimi de copil mic, sînge menstrual, lapte de la un bărbat, piele de pe piciorul unei broaşte ţestoase şi nisip.

M-a trecut un fior de scîrbă.

— Nu cunoşti Nsibidi, a spus ea. E un juju scris. Cînd însemni ceva cu el, statuezi schimbarea; acest juju vorbeşte direct cu spiritul. Pe tine te-am însemnat cu un simbol al răscrucilor unde se vor întîlni toate eu-rile tale. îngenunchează. Cere-i lui Ani. O să-ţi dea.

— Nu cred în Ani, am spus.

— Chiar şi-aşa, îngenunchează şi roagă-te, a insistat ea, împingîndu-mă în faţă.

Mi-am apăsat fruntea în nisip, cu răsunetul vîntului în urechi. Minutele treceau. Ce foame îmi e, mi-am spus. începeam să simt că mă ţine ceva la sol. Am întors capul şi m-am uitat la cer. Am văzut soarele apunînd, răsărind din nou şi iar apunînd. A trecut multă vreme, asta contează.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Deodată m-am prăvălit în nisip. M-a înghiţit ca gura unei fiare. Ultimul lucru de care îmi amintesc înainte ca lumea să explodeze a fost o fată spunînd:

— E bine, Mwita. Se eliberează. De cînd a ajuns aici aşteptăm să se-ntîmple asta.

Fiecare părticică din mine care eram eu. Trupul meu înalt de ewu. Firea aprigă. Mintea impulsivă. Amintirile mele. Trecutul. Viitorul. Moartea mea. Viaţa mea. Spiritul meu. Soarta mea. Eşecul meu. Tot ce eram eu se distrugea. Eram moartă, frîntă, risipită şi absorbită. Era de o mie de ori mai rău decît atunci cînd mă preschimbasem prima dată în pasăre. Nu-mi amintesc nimic pentru că nu eram nimic.

Apoi am fost ceva.

Simţeam. Eram reconstruită bucată cu bucată. Ce anume făcea asta? Nu era Ani, nu. Nu era o zeiţă. Era nepăsător, dacă era posibil să fie nepăsător. Şi rigid, dacă era posibil să fie rigid. Logic. Controlat. Să îndrăznesc să spun că era Creatorul? Ceea Ce Nu Poate Fi Atins? Cine nu-şi doreşte să fie atins? Cel de-al patrulea punct, la care nici un vrăjitor nu se poate gîndi vreodată? Nu, nu pot să spun asta, fiindcă e cea mai profundă blasfemie. Sau cel puţin aşa ar spune Aro.

Dar spiritul şi trupul meu erau complet desfiinţate... nu asta spunea Aro că se întîmplă cu orice făptură care se întîlneşte cu Creatorul? Pe măsură ce mă reasambla, mă şi aranja într-o nouă ordine. O ordine care avea mai mult sens. îmi amintesc de momentul în care mi s-a întors ultima bucată din mine.

— Ahhhhhhhhhhhhhhhh, am murmurat trăgînd aer în piept.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Uşurare, prima mea emoţie. Din nou, îmi amintesc de momentul acela cînd eram în copacul iroko. Atunci cînd capul meu era precum o casă. Pe vremea aceea era ca şi cum uşile acelei case se întredeschideau - uşi din oţel, din lemn, din piatră. De data aceasta, toate acele uşi şi ferestrele erau trîntite de pereţi.

Mă prăvăleam iar. M-am izbit greoi de sol. Vînt pe pielea mea.
îngheţam de frig. Eram udă. Cine sînt? m-am întrebat. N-am deschis ochii. Nu-mi aminteam cum se face. M-a lovit ceva în cap. Şi încă ceva. Instinctiv, am deschis ochii. Eram într-un cort.

— Cum să fie moartă? răcnea Diti. Ce s-a-ntîmplat?

Apoi totul s-a izbit de mine. Cine eram, de ce eram, cum eram, cînd eram. Am închis ochii.

— N-o atinge, a spus Ssaiku. Mwita, vorbeşte-i. Se întoarce. Ajut-o să-şi termine călătoria.

0 pauză.

— Onyesonwu.

Vocea lui suna ciudat.

— Vino înapoi. Eşti plecată de şapte zile. Pe urmă ai căzut din cer, ca unul dintre copiii pierduţi ai lui Ani din Marea Carte. Dacă eşti vie din nou, deschide ochii, femeie.

Am deschis ochii. Stăteam întinsă pe spate. Mă durea trupul. El mi-a luat mîna. I-am strîns-o şi eu pe a lui. în acel moment au mai venit şi altele. Alte lucruri despre cine eram acum. Am zîmbit, după care am rîs.

Era un moment de nebunie şi de trufie pentru care nu pot spune că era numai vina mea. Forţa şi capacităţile despre care îmi dădeam seama că făceau parte acum din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

mine erau copleşitoare. Eram mai puternică şi deţineam controlul într-o măsură mai mare decît mi-am imaginat vreodată că ar fi posibil. Şi astfel, de cum m-am întors, am plecat din nou. Nu mai mîncasem de şapte zile. Mintea îmi era limpede. Eram foarte, foarte puternică. Am chibzuit unde îmi doream să merg. Acolo m-am dus.

Acum eram pe salteaua din cort, imediat după aceea zburam, fiind eu însămi, fiind spiritul meu albastru.

Mă duceam după tata.

Am zburat de-a dreptul prin furtuna de nisip. I-am simţit atingerea înţepătoare. M-am avîntat prin zidul ei şi am ţîşnit în lumina fierbinte a soarelui. Dimineaţă. Am zburat peste kilometri întregi de nisip, sate, dune, peste un oraş, peste copaci uscaţi şi iarăşi dune. Am zburat peste un mic cîmp verde, dar eram prea concentrată ca să-mi pese. în Durfa. Direct la o casă mare, cu uşă albastră. Prin uşă, într-o cameră care mirosea a flori, a esenţe parfumate şi a cărţi prăfuite.

El era aşezat la un birou, cu spatele la mine. M-am aruncat şi mai adînc în sălbăticie. La fel îi făcusem lui Aro cînd mă refuzase de mai multe ori decît puteam îndura. Şi vraciului din Papa Shee. De data asta eram încă şi mai puternică. Ştiam unde să sfîşii, să muşc şi să distrug, unde să atac. îi vedeam spiritul, ca un strat întins peste spinarea întoarsă către mine. Era de un albastru intens, ca al meu. Asta m-a surprins pe moment, dar nu m-a oprit.

M-am năpustit ca odinioară tigrii flămînzi cînd îşi găseau prada. Eram prea nerăbdătoare ca să-mi dau seama că, deşi el era întors cu spatele, spiritul lui nu era. Mă aşteptase. Aro nu mi- a povestit niciodată cum s-a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

simţit cînd l-am atacat. Vraciul din Papa Shee a murit şi gata, fără semne fizice pe trup cînd a căzut la pămînt. Acum, în momentul acesta cu tata, am aflat cum e.

E genul de durere pe care moartea nu poate s-o oprească. Tata a împins-o în mine cu toată forţa. Cînta în timp ce sfîşia, se înfrupta, înjunghia şi răsucea părţi din mine despre care nici nu ştiam că există. Şedea la biroul lui, cu spatele la mine. Cînta în nuru, dar nu auzeam cuvintele. Semăn cu mama, dar nu pe de-a- ntregul. Nu pot să aud şi să-mi amintesc cînd sufăr.

Ceva s-a declanşat în mine. Un instinct de supravieţuire, o responsabilitate şi o amintire. Nu aşa îmi e sfîrşitul, mi-am spus.

Imediat am tras deoparte ce mai rămăsese din mine. Pe cînd mă retrăgeam, tata s-a ridicat în picioare şi s-a întors. S-a uitat în ceea ce erau ochii mei şi m-a apucat de ceea ce era braţul meu. Am încercat să mi-l smucesc. Tata era prea puternic. Mi-a întors palma dreaptă în sus şi şi-a înfipt unghia în ea, gravînd acolo un fel de simbol. Mi-a dat drumul şi a spus:

— întoarce-te şi mori în nisipurile din care te-ai ridicat.

Am făcut cale-ntoarsă părîndu-mi-se că durează o eternitate, plîngînd în hohote, suferind de dureri, stingîndu-mă încet. Pe cînd mă apropiam de zidul de praf, lumea începea să strălucească de spirite şi în deşert înmugureau acei copaci ai sălbăticiei în culori neobişnuite. M-am stins complet şi nu-mi mai amintesc nimic.

Mwita mi-a spus mai tîrziu că am murit a doua oară. Că am devenit transparentă şi apoi am dispărut cu totul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cînd am reapărut, în acelaşi loc, eram iarăşi din carne, trupul îmi sîngera de peste tot, hainele îmi erau îmbibate de sînge. N-a reuşit să mă trezească. Timp de trei minute n-am avut puls. Mi-a suflat aer în piept şi a folosit un juju blînd. Cum nimic din toate astea n-a dat rezultate, s-a aşezat lîngă mine, aşteptînd.

în timpul celui de-al treilea minut, am început să respir. Mwita a alungat pe toată lumea din cort şi a rugat două fete care treceau pe acolo să-i aducă o găleată cu apă caldă. M-a îmbăiat din cap pînă-n picioare, clătindu-mă de sînge, bandajîndu-mi rănile, masîndu-mi carnea ca să-mi revigoreze circulaţia şi trimiţîndu-mi gînduri bune.

— Trebuie să stăm de vorbă, îmi repeta întruna. Trezeşte-te.

M-am trezit două zile mai tîrziu şi l-am văzut pe Mwita stînd
lîngă mine şi fredonînd în surdină în timp ce împletea un coş. M- am săltat încet în capul oaselor. M-am uitat la Mwita şi nu mi-am putut aminti cine e. îmi place de el, mi-am spus. Ce e? Mă durea trupul. Am gemut. Mi-au chiorăit maţele.

— N-ai vrut să mănînci, a spus Mwita, lăsînd coşul jos. Dar ai băut apă. Altfel, ai fi fost moartă... din nou.

îl cunosc, mi-am spus. Apoi, de parcă mi l-ar fi şoptit vînturile de afară, am auzit cuvîntul pe care îl rostise pentru mine, Ifunanya.

— Mwita? am spus.

— în persoană, a răspuns el, apropiindu-se.

Cu toate durerile din trup şi cu restricţia impusă de bandajele de pe picioare şi de pe tors, mi-am azvîrlit braţele în jurul lui.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Binta, am rostit cu faţa cuibărită în umărul lui Mwita. Ah! Daib!

M-am agăţat de el şi mai puternic, închizînd ochii strîns.

— Omul ăsta nu e om! E...

Amintirile au început să-mi potopească simţurile. Călătoria mea către vest, vederea chipului său, a spiritului său. Durerea! Înfrîngerea. Mi s-a strîns inima. Dădusem greş.

— Şşş, a făcut el.

— Ar fi trebuit să mă omoare, am şoptit.

Chiar şi după ce fusesem recreată de Ani, tot nu reuşisem să-l dobor.

— Nu, a spus Mwita luîndu-mi faţa în mîini.

Am încercat să-mi ascund chipul plin de ruşine, dar el mi l-a ţintuit locului. Apoi m-a sărutat lung şi adînc. Vocea din mintea mea care clama eşecul şi înfrîngerea s-a domolit, deşi nu şi-a încetat mantra. Mwita s-a desprins de mine şi ne-am privit amîndoi în ochi.

— Mîna mea, am şoptit.

Am ridicat-o in aer. Simbolul reprezenta un vierme încolăcit. Era negru şi scorţos şi mă durea cînd încercam să strîng pumnul. Eşec, a şoptit vocea din mintea mea. Înfrîngere. Moarte.

— Pe acesta nu l-am observat, a spus Mwita, ridicîndu-şi-l mai aproape de faţă şi uitîndu-se pe sub sprîncene.

L-a atins cu degetul arătător şi apoi şi-a tras mîna înapoi, scăpînd un şuierat.

— Ce-i? l-am întrebat cu un fir de voce.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ca şi cum ar fi străbătut de curent electric. Parcă mi-aş fi băgat degetul într-o priză, a spus el, frecîndu-se. Mi-a amorţit mîna.

— El l-a făcut acolo.

— Daib?

Am dat din cap afirmativ. Mwita s-a întunecat la faţă.

— Altfel, te simţi bine?

— Uită-te la mine, i-am spus, nedorindu-mi nicidecum ca el să se uite la mine. Cum aş putea să mă simt...

— De ce-ai făcut asta? m-a întrebat deodată, incapabil să se mai stăpînească.

— Fiindcă...

— Nici măcar nu te-ai bucurat că trăieşti. Nici măcar n-ai fost uşurată că ne vezi din nou! Ah, chiar că ţi se potriveşte numele, o!

Ce puteam să-i mai răspund? Nu mă gîndisem la asta. O făcusem din instinct. Şi totuşi, ai dat greş, a şoptit vocea din mintea mea.

în cort a intrat Ssaiku. Era îmbrăcat ca de călătorie, cu un caftan lung şi pantaloni, drapat tot într-o mantie lungă, verde, dintr-un material gros. De cum a văzut că sunt trează, figura lui gravă s-a îmblînzit. A întins mîinile într-un gest grandios.

— Heeeeei, se trezeşte să ne încînte cu splendoarea ei. Bine-ai venit înapoi. Ţi-am dus dorul.

Am încercat să zîmbesc. Mwita a pufnit batjocoritor.

— Mwita, cum arată? a întrebat Ssaiku. Prezintă-ne situaţia.

— A fost... bătută zdravăn. Şi-a vindecat cele mai multe dintre rănile deschise, dar nu poate să vindece totul cu deprinderile ei de eshu. Cred că depinde şi de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

felul în care sînt provocate. O mulţime de contuzii adînci. Arată de parcă i s-a greblat pieptul. Are arsuri pe spate... cel puţin aşa se prezintă, ca nişte arsuri. Are glezna şi mîna luxate. Oase rupte n-are. Din ce mi-a spus că s-a-ntîmplat, bănuiesc c-o doare cînd respiră. Şi, cînd o să-i vină ciclul, iar o s-o doară.

Ssaiku a dat din cap, iar Mwita a continuat.

— I le-am tratat pe toate cu trei feluri de alifie. Ar fi cazul să-şi menajeze glezna şi încheietura mîinii cîteva zile. Va trebui să mănînce ficat de iepure timp de o săptămînă cînd o să-i vină ciclul, fiindcă sîngele o să-i fie foarte greu. Ciclul o să-i vină la noapte, din cauza traumei. Am pus-o deja pe Ting să roage nişte femei să adune ficaţi şi să prepare o tocană.

Am observat pentru prima dată ce frînt de oboseală părea Mwita.

— Mai e ceva, a spus el.

Mi-a luat mîna dreaptă şi a întors-o cu palma în sus.

— Asta.

Ssaiku mi-a luat mîna şi s-a uitat cu luare-aminte la însemn. A ţîţîit cu dezgust.

— Oh, el i-a pus asta.

— De... de unde ştii c-a fost... el? am întrebat.

— Unde altundeva să te fi dus aşa grăbită? mi-a întors-o el.

S-a ridicat de jos.

— Şi ce este? l-a întrebat Mwita.

— S-ar putea să ştie Ting. La doi ani, fata asta ştia să citească în okeke, vah şi sipo. Ea o să ştie să-l citească.

L-a bătut pe Mwita pe umăr.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Aş fi vrut să avem aici pe cineva ca tine. E un dar rar întîlnit să fii atît de priceput la cele fizice şi spirituale.

Mwita a clătinat din cap.

— Nu-s prea documentat despre cele spirituale, oga, a spus el.

Ssaiku a rîs pe înfundate, bătîndu-l iar pe umăr.

— O să mă întorc. Mwita, odihneşte-te şi tu. Fata trăieşte. Acum du-te să te tratezi şi pe tine ca pe un om care trăieşte.

La cîteva clipe după plecarea lui Ssaiku, s-au repezit înăuntru Diti, Luyu şi Fanaşi. Diti a ţipat şi m-a sărutat pe frunte. Luyu a izbucnit în lacrimi, iar Fanaşi a rămas ţeapăn, cu ochii ţintă la mine.

— Ani e mare! a spus Diti plîngînd cu sughiţuri. Probabil că te iubeşte foarte tare.

îmi venea să şi rîd de o asemenea impresie.

— Şi noi te iubim, a spus Luyu.

Fără un cuvînt, Fanaşi s-a răsucit pe călcîie şi a ieşit din cort. Pe drum, aproape că s-a izbit de Ting, care l-a ocolit şi a venit drept la mine.

— Ia să văd, a spus ea, împingîndu-le deoparte pe Luyu şi pe Diti.

— Ce-i? a întrebat Luyu, încercînd să vadă peste umărul lui Ting.

— Şşş, a certat-o Ting, ridicîndu-mi mîna. Am nevoie de linişte.

Şi-a apropiat faţa de palma mea şi s-a uitat îndelung. A atins simbolul şi şi-a tras iute mîna, aruncînd o privire spre Mwita.

— Ce e? am întrebat în acelaşi timp eu şi Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Un simbol nsibidi, ne-a explicat Ting. Oarecum. Dar e foarte, foarte vechi. înseamnă „otravă lentă şi nemiloasă". Uitaţi- vă, liniile au pornit deja. O să-i urce pe braţ pînă la inimă şi-o să i-o strivească pînă moare.

Eu şi Mwita am privit palma îndeaproape. Simbolul cu care fusesem înfierată era negru, culoare pe care o avusese de la bun început, dar acum se vedeau filamente minuscule care creşteau din marginile lui.

— Dacă am folosi rădăcină de agu şi mucegai de penicilină? a întrebat Mwita. Dacă se poartă ca o infecţie, poate...

— Doar ştii şi tu, Mwita, a spus Ting. Aici e un juju. Onye, încearcă să te preschimbi.

Cu toate rănile mele, ideea aceasta era ispititoare. O simţeam. Nu mă puteam preschimba în alte vieţuitoare decît cele de pînă atunci, dar puteam să mă prefac, de pildă, în vultur şi să nu mai risc niciodată să mă pierd pe mine însămi, indiferent cît de mult rămîneam sub forma aceea. M-am transformat. A mers lin, lesne... pînă am ajuns la mîna însemnată cu simbolul. Mîna nu se putea schimba. Am încercat mai mult. Cum trebuie să fi arătat în ochii lui Diti şi mai ales ai lui Luyu, care nu mă văzuse niciodată preschimbîndu-mă!

Am sărit dintre bandajele căzute, vultur toată în afară de o aripă, care era mînă. Am cîrîit furioasă, ieşind din haine dintr-un salt. Nu puteam zbura cu o mînă. M-am luptat cu spaima provocată de claustrofobie şi am încercat altă înfăţişare, cea de şarpe. Coada îmi era o mînă. în şoarece n-am putut să mă transform nici măcar parţial. Am încercat bufniţă, uliu, vulpe de nisip. Cu fiecare înfăţişare pe care o încercam, mîna îmi devenea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tot mai fierbinte. Am renunţat şi m-am întors la înfăţişarea mea.
Din mină îmi ieşea un fum rău mirositor. M-am acoperit cu rapa.

— Nu mai încerca nimic, a sărit Ting să mă sfătuiască. Nu ştim ce consecinţe are. Avem la dispoziţie douăzeci şi patru de ore, bănuiesc. Lasă-mă vreo două să mă sfătuiesc cu Ssaiku.

S-a ridicat.

— Douăzeci şi patru de ore pînă la ce? am întrebat.

— Pînă te omoară, a răspuns ea, grăbindu-se să plece.

M-am cutremurat de ură.

— Fie că trăiesc, fie că mor, o să-l distrug pe omul ăsta.

Vei da greş din nou, a şoptit vocea din mintea mea.

— Uite ce-ai păţit cînd ai încercat, mi-a amintit Mwita.

— N-am stat să judec. Data viitoare o să…

— Ai dreptate. N-ai stat să judeci, a spus el. Luyu, Diti, duceţi- vă să-i aduceţi ceva de mîncare.

Au sărit amîndouă în picioare, bucuroase că aveau ceva de făcut.

— Să nu amestecaţi bucatele, a mai adăugat el.

— Ştim, a spus Luyu. Nu eşti singurul ei prieten.

— Cum de pot s-o fac? l-am întrebat pe Mwita după plecarea lor. Aro nu mi-a pomenit niciodată nimic despre abilitatea asta de a călători.

Mwita a oftat, eliberîndu-se de supărarea faţă de mine.

— Cred că ştiu de ce, a spus el, luîndu-mă prin surprindere.

— Ha? Serios?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu e momentul pentru aşa ceva.

— Mai am douăzeci şi patru de ore de trăit, m-am enervat. Cînd ai de gînd să-mi spui?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Peste douăzeci şi cinci.Capitolul 48

I-a luat trei ore lui Ting să se întoarcă. în tot acest timp, liniile de otravă au ajuns la vreo 7 sau 8 centimetri lungime, iar mîna a început să mă mănînce îngrozitor. Căpetenia Usson şi Căpetenia Sessa au trecut pe la mine împreună cu fiica lor, Eyess, care mi-a sărit în poală. Mi-am ascuns durerea şi am lăsat-o să-mi dea un pupic pe gură.

— Tu n-ai să mori niciodată! a exclamat ea.

Au venit şi alţii să-mi ureze de bine, aducîndu-mi mîncare sau diverse uleiuri. Mă îmbrăţişau cu foc şi îmi strîngeau mîna, pe cea fără simbol, bineînţeles. Da, acum, că „eliberasem" ceea ce se adunase în mine, dar în acelaşi timp eram otrăvită lent de ceva ce-mi fusese pricinuit de tatăl meu biologic, nu mai eram de neatins. Mai aduceau cu ei şi mici figurine cu aspect omenesc, făcute din nisip. Dacă le duceai la ureche, auzeai o muzică blîndă şi plăcută.

Ceea ce se întîmplase cînd murisem prima dată începea să-şi facă efectul cu adevărat. în jurul meu lumea era mai fremătătoare. De cîte ori mă atingea Mwita, mă treceau fiori. Iar cînd mă strîngeau în braţe ceilalţi, le auzeam bătăile inimii. Cînd m-a îmbrăţişat un bătrîn, i-a răsunat inima de parcă era plină de vînt. Am simţit un puternic imbold de a-l atinge. Puteam să-l vindec fără prea multă suferinţă, dar am ţinut seama de sfatul lui Ting de-a nu încerca să fac nimic. îmi venea tare greu să stau nemişcată. Şi totuşi, cu atîtea instrumente la dispoziţie, Daib încă trăieşte, iar eu sînt pe moarte, mi-a trecut prin minte.

— Mai ai răbdare cîteva ore, mi-a cerut Mwita. Nu-ţi faci nici un bine dacă te ridici acum.

— Ei bine, va trebui să riscăm, a spus Ssaiku pe cînd intra în ******ebook converter DEMO Watermarks******* cort.

în urma lui venea Ting, urmată de - judecind după veşmintele lor - preotul şi preoteasa Ani in oraşul acela, slujitori ai lui.

— Aş putea să opresc eu otrava, a spus Ting.

Eu şi Mwita ne-am luat de mină. Apoi el şi-a tras-o dintr-a mea.

— Of, ce nesuferită mi-e chestia aia, a spus el, uitîndu-se urît la mina mea însemnată cu simbolul.

— îmi pare rău.

— Nu va fi uşor, a continuat Ting. Şi rezultatul, oricare-ar fi el, va fi permanent.

Dintr-odată, îmi venea să rîd în hohote. Cînd a rostit permanent, am avut o revelaţie. Am înţeles o parte din puzzle. Cînd fusesem eul meu din viitor în închisoarea aceea de beton în care îmi aşteptam execuţia, îmi privisem mîinile. Erau acoperite cu simboluri tribale... nsibidi.

— Tu o s-o faci, nu? am întrebat-o pe Ting.

A dat din cap că da.

— Voi fi supravegheată de Ssaiku. Preotul şi preoteasa se vor ruga în timpul procedurii. Cuvinte de luptat cu alte cuvinte.

A făcut o scurtă pauză.

— Tatăl tău e foarte puternic.

— Nu e tatăl meu, am spus.

M-a bătut uşor pe umăr.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Este. Dar se vede că nu te-a crescut el.

în pregătirea pentru procedură, a trebuit să fac o baie purificatoare. Mwita mi-a făcut rost de o cadă mare din fibră de palmier. Era tratată cu gel termic, aşa că-şi făcea treaba la fel de bine ca una din metal sau din piatră. Mwita şi alţi cîţiva au adunat apă de la staţia de captare, au fiert-o şi au turnat-o în cadă. Cînd m-am lăsat încet în apa aburindă, au început să mă usture rănile. Simbolul îmi provoca nişte mîncărimi atît de puternice, încît mă luptam cu imboldul de a-mi sfîşia pielea palmei.

— Cît trebuie să stau aici? am gemut.

Apa avea un miros dulce de la plantele aromatice pe care mi le dăduse Ting.

— încă treizeci de minute, a spus Mwita.

Cînd am ieşit din cadă, eram toată roşie de fierbinţeală. Mi-am privit cele trei zgîrieturi adînci de pe piept. Drept între sîni. De parcă Daib ar fi vrut să-i amintească lui Mwita de prezenţa lui. Dacă supravieţuiesc, mi-am spus.

îl uram pe Daib.

Cînd m-am întors cu Mwita la cortul lui Ssaiku, toată lumea era pregătită. Preotul şi preoteasa o implorau deja pe Ani. M-am enervat, gîndindu-mă la Creatorul care mă recrease şi la faptul că Ani era doar o idee fără substanţă a minţii omeneşti. Mi-am înfrînat limba, amintindu-mi de Regula de Aur din Bushcraft: Lasă vulturul şi uliul să se aşeze la odihnă. Ssaiku a închis clapa cortului în urma noastră şi şi-a plimbat mîna peste ea. Instantaneu, toate zgomotele de afară au încetat. Ting s-a aşezat pe o saltea, punîndu-şi alături un castron cu o pastă foarte

******ebook converter DEMO Watermarks*******

neagră. Mai erau două saltele cu simboluri desenate pe ele.

— Şezi acolo, mi-a cerut Ting. Onye, n-ai voie să te ridici pînă nu se termină.

Era de parcă mă aşezasem pe nişte păianjeni de metal fierbinţi care mişunau sub mine. îmi venea să urlu şi, de n-ar fi fost Mwita, chiar aş fi urlat.

— Simbolurile sînt de vină. Sînt la fel de vii ca orice fiinţă vie, m-a lămurit Ting. Dă-mi mîna.

S-a uitat cu atenţie.

— Se întinde. Ogasse, am nevoie de protecţie timp de două ore.

— O vei avea, a răspuns Ssaiku.

— Protecţie faţă de ce? am întrebat.

— Faţă de infecţie, a spus Ting. Cînd o să te însemn.

— Dacă n-o să mai pot la un moment dat, am să vă dau de ştire, a spus Ssaiku. Deja i-am avertizat pe toţi. Cred că unii dintre ei se vor bucura că au timp să exploreze puţin în lipsa furtunii.

Ssaiku nu putea să mă protejeze pe mine şi în acelaşi timp să menţină furtuna de nisip.

— O să te doară, a spus Ting.

A tăcut, părînd neliniştită.

— Dacă dă rezultate, n-o să mai poţi niciodată să vindeci cu mîna dreaptă.

— Poftim? am protestat.

— Ca să vindeci va trebui să-ţi foloseşti mereu mîna stingă, a insistat Ting. Nu ştiu ce-are să se-ntîmple dacă te vei folosi de dreapta. E plină de ura lui.

L-a luat pe Mwita de mînă.

— Ţine-o, i-a spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita mi-a cuprins mijlocul cu braţul stîng şi şi-a pus mîna dreaptă pe umărul meu. Mi-a sărutat urechea. M-am pregătit sufleteşte. Trecusem deja prin atîtea! Dar m-am ţinut tare. Ting mi-a luat mîna dreaptă şi m-a înţepat pe dosul mîinii cu unghia lungă şi ascuţită a policarului său. Am simţit cum izbucneşte o văpaie de durere. Am scăpat un ţipăt şi în acelaşi timp m-am forţat să rămîn concentrată la chipul ei. Şi-a muiat unghia în pastă şi a început să deseneze.

Era de parcă ar fi căzut într-o transă şi altcineva ar fi preluat controlul asupra ei. Lucra zîmbind, bucurîndu-se de fiecare buclă şi vîrtej, de fiecare linie trasată, ignorîndu-mi mormăielile de protest şi respiraţia greoaie. Broboane de sudoare îi apăreau şi îi alunecau de pe frunte. Cortul începea să miroasă a flori arse de la fumul care mi se înălţa din mînă. Apoi, mai era şi mîncărimea. Simbolul se împotrivea din răsputeri.

Mi-a întors palma în sus şi s-a apucat să deseneze pe lîngă simbol. M-am uitat şi m-a apucat groaza. Simbolul palpita, se încolăcea şi se trăgea încet de lîngă desenele ei. Era dezgustător. Dar n-avea scăpare. Pe măsură ce desenele strîngeau cercul în jurul lui, începea să pălească. Fiecare centimetru de piele de pe mînă mi-a fost acoperit. Simbolul lui Daib a dispărut. Ting a desenat simbolul final pe locul în care fusese acesta, un cerc cu un punct în mijloc. I s-a limpezit privirea şi s-a îndreptat de spate.

— Ssaiku? l-a chemat ea, ştergîndu-şi faţa cu dosul mîinii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

El n-a răspuns. Avea ochii strîns închişi. Faţa îi era încordată şi asuda din toţi porii, pete întunecate apărîndu-i la subsuorile caftanului.

M-a apucat mîncărimea la mîna stingă. Ting a suduit înfundat cînd mi-a citit panica de pe chip. Preotul şi preoteasa s-au întrerupt din rugăciuni.

— A funcţionat? a întrebat preoteasa.

Ting mi-a întors în sus palma stingă. Simbolul se mutase acolo.

— A sărit ca un păianjen, a spus ea. Lăsaţi-mă trei minute. Mwita, adu-mi nişte vin de palmier.

El s-a ridicat imediat şi a adus sticla şi un pahar. Ting a înşfăcat sticla şi a băut îndelung din ea. îi tremurau mîinile.

— Malefic om, a şoptit trăgînd încă o duşcă. însemnul ăsta pe
care ţi l-a făcut... ei, n-ai cum să-nţelegi.

M-a luat iar de mină.

— Mwita, ţine-o bine. N-o lăsa să fugă. Acum trebuie să-l izgonesc de-aici.

S-a apucat iar să deseneze. Am scrîşnit din dinţi. Cînd îl urmărise şi îl încolţise în centrul palmei, simbolul făcuse ceva de- mi venise să sar în sus, să sfîşii cortul şi să fug ca de moarte. Acum mi s-a cufundat adînc în palmă şi de acolo a emis un asemenea şoc electric, încît pe moment mi-am pierdut controlul muşchilor. Toate traiectele nervoase din corp mi s-au activat deodată. Am răcnit.

— Ţine-o, a spus Ting, apucîndu-mi mîna cu toată forţa de care era în stare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cu ochii larg deschişi, a desenat mai departe. Mwita m-a ţintuit locului, în timp ce eu mă cabram şi ţipam ca din gură de şarpe. Ting a reuşit cumva să termine şi ultimul cerc. Alungat, simbolul a sărit de pe mîna mea şi a aterizat pe podea cu un clămpănit. A făcut picioare, multe picioare negre, şi a fugit.

— Preotule! a strigat Ssaiku, lăsîndu-se greu la podea şi oftînd, copleşit de oboseală.

Clapa cortului s-a deschis de la sine. Zgomotul de afară s-a rostogolit înăuntru.

Preotul a ţîşnit pe urma simbolului. Ţopăind încolo şi încoace, pînă la urmă, trosc! - l-a călcat zdravăn cu talpa sandalei. Cînd şi- a ridicat piciorul, nu se mai vedea decît o pată de cărbune.

— Ha! a exclamat Ssaiku triumfător, cu respiraţia încă întretăiată.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ting s-a sprijinit extenuată. Eu zăceam pe podea, gîfîind, simţind în continuare salteaua de sub mine ca făcută din păianjeni de metal. M-am rostogolit pe spate şi am rămas cuprivirea în tavan.

— încearcă să-ţi preschimbi mîna, mi-a cerut Ting. Am reuşit să mi-o transform într-o aripă de vultur. însă, în loc să aibă doar pene negre, era împestriţată cu negru şi roşu. Am pufnit în rîs şi m-am întins la loc pe podea.

Capitolul 49

Mi-am petrecut noaptea împreună cu Mwita în cortul lui Ssaiku, fiindcă acesta avea o întîlnire importantă şi urma să se întoarcă abia dimineaţă.

— Cum e cu furtuna? a întrebat-o Mwita pe Ting. Mai e...

— Ascultă şi singur, a răspuns ea. Auzeam uruitul îndepărtat al vîntului.

— Poate s-o controleze cînd călătoreşte. E floare la ureche pentru el. Cred totuşi că pentru oameni a fost bine cînd s-a oprit furtuna. Mereu îi zic c-ar trebui să mai facă asta din cînd în cînd.

A dat să plece.

— O să vă aducă cineva de mîncare pe săturate.

— Ah, nu pot să-nghit nimic, am gemut.

— Şi tu trebuie să mănînci, Mwita, a spus ea, apoi s-a uitat la mine. Ultima dată a mîncat cînd ai mîncat şi tu, Onye.

M-am uitat la Mwita şocată. S-a mulţumit să dea din umeri.

— Am avut treabă.

Am adormit amîndoi la cîteva minute după plecarea lui Ting. Trecuse de miezul nopţii cînd ne-a trezit Luyu.

— A zis Ting că trebuie să mîncaţi, m-a anunţat ea, lovindu- mă uşor peste obraz.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întinsese o masă uriaşă, cu friptură de iepure, un castron mare cu tocană din ficat de iepure, cactus confiat, curry, o sticlă de vin de palmier, ceai fierbinte şi ceva ce nu mai mîncasem de cînd trăiam în deşert cu mama.

— Unde-au găsit aku? a întrebat Mwita, luînd una dintre insectele prăjite şi băgînd-o în gură.

Am zîmbit cu gura pînă la urechi şi am făcut la fel.

Luyu a dat din umeri.

— Un grup de femei mi-au dat toate farfuriile astea, dar aia tare nu-mi place. Seamănă cu…

— Aşa-i, am întrerupt-o. Aku sînt termite. Se prăjesc în ulei de palmier.

Am înfulecat cu lăcomie, şi eu, şi Mwita. El a avut grijă să mănînc toată tocana de ficat.

— Ce proastă am fost să mănînc atîta, m-am văitat după ce neam oprit în sfîrşit.

— Aşa o fi, dar merită riscul, a spus el.

Luyu stătea cu picioarele întinse şi se uita la noi, sorbind dintr-un pahar cu vin de palmier. Apoi l-a lăsat pe podea.

— Unde-s Diti şi Fanaşi? am întrebat-o.

Iar a dat din umeri.

— Pe-aici, cred.

S-a tras lîngă mine.

— Dă să-ţi văd mîinile.

I le-am arătat. Parcă erau opere de artă de-ale adei. Desenele erau perfecte. Cercuri perfecte, linii drepte,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

creşteri şi descreşteri graţioase. Mîinile mele erau ca paginile unei cărţi antice. Simbolurile de pe dreapta erau mai mici şi mai grupate decît cele de pe stînga. Mai imperioase. Mi-am flexat mîna dreaptă. Nu mă durea. Lipsa durerii însemna lipsa infecţiei. Am zîmbit, nespus de bucuroasă.

— Aş putea să mă uit la ele cît e ziua de lungă, a spus Mwita.

— Dar mîna asta e inutilă, am comentat, strîngînd pumnul drept. Sau ar trebui să spun primejdioasă.

— Şi cînd crezi c-o să... mă rog... o s-o luăm din loc?

— Luyu, abia pot să merg, i-am atras atenţia.

— Dar o să poţi să mergi cît de curînd. Te ştiu eu. Eu nu mă grăbesc nicăieri, zău. E frumos aici. Dar, într-un fel, mă grăbesc. Am... am stat de vorbă cu nişte oameni. Mi-au zis anumite lucruri despre cum e în Vest.

S-a întrerupt.

— Ştiu că ţi s-a-ntîmplat ceva.

A tras aer adînc în piept şi s-a calmat.

— Mă rog, mă rog la Ani, mă jur pe Ani, să fii tu cea adevărată. Tu trebuie să fii cea din profeţie.

S-a oprit iar, făcînd ochii mari la Mwita, apoi la mine.

— îmi pare rău! N-am vrut...

— Nu-i nimic, am liniştit-o. I-am spus şi lui.

Mwita şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a pironit cu privirea.

— I-ai zis ei înainte să-mi zici mie?

— Nu contează, a spus Luyu. Ce contează e că precis e adevărat, fiindcă ce s-a petrecut acolo, ce te-aşteaptă pe tine să-i pui capăt e un rău dintre cele mai vechi. Pe vremuri credeam că e vorba de nuru. Ăştia s-au născut

******ebook converter DEMO Watermarks*******

urîţi şi importanţi... dar e ceva mai adînc decît fiinţele umane.

S-a şters la ochi.

— Nu putem să mai stăm aici multă vreme. Avem treabă!

Mwita a luat-o de mînă şi i-a strîns-o.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine.

Cortul lui Ssaiku era călduros şi confortabil. în jurul nostru era plin de farfurii goale. Eram in viaţă. Eram acolo unde trebuia să fim in acel moment. Am lăsat deoparte îndoielile crescînde, m- am aplecat în faţă, i-am luat de mînă pe Mwita şi pe Luyu şi, cu capetele plecate, am împărtăşit cu toţii, instinctiv, o rugăciune.

Apoi Luyu s-a desprins de noi.

— Eu mă duc să... socializez. Dacă aveţi nevoie de mine, veniţi la cortul lui Ssun şi Yaoss.

A rînjit plină de ea.

— Să strigaţi înainte să intraţi.

Nu după mult timp, m-am cufundat într-un somn cald, fără vise, revigorant. M-am trezit cu soarele în ochi, strălucind prin clapa cortului. Propriul meu trup m-a salutat cu o împunsătură de durere. Mwita mă ţinea bine cu braţul. Sforăia încet. Cînd am încercat să-l mişc, m-a strîns şi mai tare. Am căscat şi mi-am ridicat mîna dreaptă. Am ţinut-o în lumina soarelui şi mi-am dorit să-i crească pene. Ceea ce a şi făcut, cît se poate de uşor. M-am întors spre Mwita şi am văzut că avea ochii deschişi.

— Au şi trecut douăzeci şi cinci de ore?

— Nu mai poţi să aştepţi încă una? m-a întrebat el, strecurîndu-şi mîna între picioarele mele.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A fost dezamăgit cînd şi-a văzut degetele pline de sînge. îmi venise ciclul. Şi, acum că aflasem, durerea mi-a cuprins pîntecele şi deodată am simţit că mi se face greaţă.

— întinde-te, a spus Mwita, sărind în picioare şi înfăşurîndu-şi rapa pe talie.

A ieşit şi s-a întors cu un maldăr de cîrpe şi o rapa curată.

— Ia, mi-a spus.

Şi mi-a băgat în gură o mică frunză uscată.

— O femeie mi-a dat un sac întreg dintr-astea.

Era amară, dar am reuşit s-o mestec şi s-o înghit.

M-am ridicat, m-am primenit, după care m-am întins la loc. Deja începea să-mi treacă greaţa. Mwita mi-a turnat într-un pahar ce mai rămăsese din vinul de palmier. Era acru, dar trupul meu l-a primit cu bucurie.

— E mai bine?

Am dat din cap că da.

— Acum spune-mi o poveste.

— înainte să zic ceva, ia aminte că amîndoi am avut secrete, a spus Mwita.

— Ştiu.

— Bine.

A tăcut, trăgîndu-se de barba scurtă.

— Tu poţi să călătoreşti aşa fiindcă ai capacitatea să alu. Eşti...

— *Alu?*

Cuvîntul acela avea o sonoritate familiară.

— Vrei să spui alusi?

— Ascultă şi taci, Onyesonwu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— De cît timp ştii asta? l-am întrebat pe un ton surescitat.

— Ce să ştiu? Şi nici măcar n-ai habar ce mă-ntrebi.

M-am încruntat, dar n-am mai deschis gura. Mi-am privit mîinile. *Aşadar, „să pleci" se cheamă să alu,* mi-am spus.

— Mama ta şi ada sînt apropiate, a spus Mwita. L-am privit pe sub sprîncene.

— Şi?

Mwita m-a apucat de umeri.

— Onyesonwu, tacă-ţi gura. Lasă-mă să vorbesc. Tu numai ascultă.

— Numai...

— Şşt!

Am oftat şi mi-am acoperit faţa cu mîinile.

— Mama ta şi ada sînt apropiate, a repetat el calm. Discută între ele. Ada e soţia lui Aro. Discută între ei. Şi ştii ce e Aro pentru mine. Discutăm şi noi. Aşa am aflat despre mama ta. E bine că s-a întîmplat aşa, fiindcă acum pot să-ţi spun şi *ţie.*

— De ce nu mi-ai spus pînă acum? De ce nu mi-a spus mama?

— Onyesonwu?

— Atunci, spune mai repede.

— M-am gîndit la treaba asta, a continuat el, neluîndu-mă în seamă. Mama ta ştia exact ce face cînd a cerut să fii vrăjitoare, după ce te-ai născut şi a văzut că eşti fată. A fost răzbunarea ei.

Şi-a coborît privirea spre mine.

— Mama ta poate să călătorească în interior, poate să *alu.* Cuvîntul alusi, pe care îl ştim noi că desemnează

******ebook converter DEMO Watermarks*******

creaturile mitice, vine de la un verb folosit de vrăjitorii adevăraţi, „să *alu",* „să călătoreşti în interior". Ea...

Am ridicat o mînă.

— Stai aşa, i-am spus.

îmi bătea inima cu putere. Totul se lega. M-am gîndit la acea *Kponyungo* care mă luase să *alu.* Vocea îi suna cunoscut, dar nu ştiam de ce. Asta pentru că era a mamei, o voce pe care n-o mai auzisem niciodată cu adevărat. *Ei îi plăceau tare mult Kponyungo,* mi-am amintit. *Cum de n-am ştiut?*

— Acea *Kponyungo* era mama? am şoptit ca pentru mine.

Mwita a încuviinţat dînd din cap. Mi-a mai trecut ceva prin
minte: *Poate de asta n-am reuşit să mă fac cît ea de mare cînd m-a luat să* alu. *Poate, cînd* alu, *nu poţi să te faci mai mare decît părintele tău.*

— Deci am primit abilitatea de la ea?

— Aşa-i, a spus el. Şi... se poate ca asta să fi provocat...

A scuturat din cap.

— Nu, nu m-am exprimat bine.

— Nu îndulci lucrurile, am insistat. Spune-mi şi gata. Spune- mi totul.

— Nu vreau să-ţi fac rău, a spus el încet.

Am pufnit cu dispreţ.

— Dacă n-ai băgat de seamă, suport binişor durerea.

— Bine, a spus el. Păi, treaba e că mama ta ar fi trecut iniţierea. Asta crede Aro după ce a stat de vorbă şi cu ea, şi cu ada. E ceva ce are legătură cu bunica ta. Ştii ceva despre bunicii tăi?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu mare lucru, am răspuns frecîndu-mi faţa.

Ceea ce-mi povestea părea atît de ireal, încît avea logică.

— Nimic de felul ăsta.

— Mă rog, asta crede Aro, a spus el. Mai ştii cum te-ai simţit cînd te-ai întîlnit cu Ting şi Ssaiku, respingerea şi atracţia? Există mereu o energie între cei asemenea ţie.

A continuat după o scurtă pauză.

— De asta a ales mama ta să trăiască după ce şi-a dat seama că te poartă pe tine în pîntece. E şi ăsta un motiv pentru care voi două sînteţi atît de apropiate. Şi probabil tot de asta a ales-o Daib pe mama ta s-o lase însărcinată. Mama ta e capabilă să devină două fiinţe, ea însăşi şi un alusi - poate să se scindeze. Aro nu ţi-a zis fiindcă era de părere că nu-ţi mai trebuie şi alte surprize. Plus că pe vremea aia nu dădeai nici cel mai mic semn c-ai putea să *alu.* Nu cred că şi-ar fi imaginat vreodată că ai abilitatea, şi încă atît de puternică.

M-am rezemat, uitîndu-mă la el cu gura căscată.

— Dacă tot îţi spun lucrurile astea, a continuat Mwita, aş putea la fel de bine să-ţi spun tot ce mai ştiu despre mama ta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Aş fi vrut să-mi fi spus mama ce-mi povestea acum Mwita.Tare mi-ar fi plăcut s-o aud din gura ei. Dar mama fusese dintotdeauna plină de secrete. Cred că i se trăgea de la acea latură a ei de alusi. Chiar şi atunci cînd îmi arătase tărîmurile înverzite, preferase s-o facă fără să ştiu că era ea. Nici despre copilăria ei nu-mi povestise niciodată mare lucru.

De fapt, nu ştiam decît că era apropiată de fraţii şi de tatăl ei, Xabief. Mai puţin de mama ei, Sa'eeda. Mama se trăgea din poporul sării. Principala lor îndeletnicire era vînzarea sării extrase dintr-o groapă uriaşă care fusese cîndva un lac cu apă sărată. Neamul mamei era singurul care ştia cum să ajungă la sare. Taică-său îi lua cu el pe ea şi pe fraţii ei mai mari în călătoria de două săptămîni în care aduna sarea şi venea cu ea acasă. Ei îi plăcea drumul şi n-ar fi îndurat să stea departe de taică-său atîta vreme.

După spusele lui Mwita, mama mamei, Sa'eeda, era şi ea un spirit liber. Şi, chiar dacă îşi iubea copiii, maternitatea nu era lucru uşor pentru ea. îi convenea de minune să-i plece de-acasă toţi copiii în lunile acelea. Şi bărbatului ei îi convenea, căci rolul de tată îi venea mînuşă, iar pe soţia sa o iubea şi o înţelegea.

Pe Drumul Sării, mama a învăţat să iubească deşertul, drumurile, cerul liber. Bea ceai cu lapte şi întreţinea conversaţii gălăgioase cu fraţii şi cu tatăl ei. Dar călătoriile lor nu se reduceau la atît. De cîte ori se afla în deşert, tatăl ei o încuraja să postească.

— De ce? întrebase ea prima dată.

— Ai să vezi, îi răspunsese taică-său.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mă întrebam dacă nu cumva întîlnise acolo chiar şi un *Kponyungo,* înălţîndu-se din straturile de sare.

Am închis ochii în timp ce-mi relata Mwita lucrurile acestea pe care mama i le spusese adei, dar mie nu mi le spusese
niciodată.

—Vasăzică, îşi controla perfect aptitudinea încă de pe vremea aia? am întrebat.

— Pînă şi Aro părea invidios cînd îmi spunea despre mulţimea de locuri în care călătorise mama ta, a întărit Mwita. în special pădurile.

—Ah, Mwita, ce frumos era!

— Nici nu pot să-mi imaginez. Atîta viaţă! Maică-ta... ce efect trebuie să fi avut toate astea asupra ei!

— Mama e... Habar n-aveam, am şoptit. Dar pentru ea cine-a cerut să fie aşa? Dacă ar fi trebuit să treacă iniţierea, cineva ar fi trebuit s-o ceară pentru ea?

Mwita a ridicat din umeri.

—Presupun că acel cineva a fost taică-său.

—Trebuie să fi păţit ceva groaznic ca să ceară una ca asta.

—Poate, a spus el.

M-a luat de mînă.

— încă ceva. Cînd am plecat din Jwahir, Aro se gîndea s-o ia pe mama ta ca ucenică.

—Poftim?

M-am ridicat în capul oaselor. Am simţit cum îmi zvîcnesc toate rănile în curs de vindecare de pe piept şi contuziile de pe picioare.

—Şi ştii că ea are să fie de-acord, a mai spus Mwita.

Capitolul 50

Toată dimineaţa m-am simţit ciudat în pielea mea. Mă durea
******ebook converter DEMO Watermarks*******
îngrozitor tot trupul după chelfăneala încasată de la Daib. Eram plină de îndoieli în privinţa aptitudinilor şi-a scopului meu. Din cauza ciclului, aveam pîntecele încins ca o piatră de foc. Mîinile îmi erau acoperite cu desene juju. Mîna dreaptă era primejdioasă. Mama era mai mult decît îmi închipuisem, iar ceea ce era ea exista şi în mine. Şi la fel stăteau lucrurile cu tatăl meu biologic. Dar viaţa nu se opreşte niciodată.

— Mă întorc repede, a spus Mwita. Te descurci?

— Da.

Mă simţeam groaznic, dar îmi doream şi puţin timp numai pentru mine.

Cîteva minute mai tîrziu, pe cînd îmi întindeam încet muşchii picioarelor, Luyu a intrat intempestiv.

— Au plecat! a cîrîit ea.

— Cum?

— Au plecat cînd s-a oprit furtuna. Au luat-o pe Sandi.

— Opreşte-te, stai aşa, cine?!

— Diti, Fanaşi, a ţipat Luyu. Au dispărut toate lucrurile lor. Am găsit asta.

Era un mesaj cu scrisul înflorit al lui Diti pe o bucată ruptă dintr-un material alb.

Prietena mea Onyesonwu,

Te iubesc foarte mult, dar nu vreau să iau parte la ce vafl. Asta simt de cînd au omorît-o pe Binta. Nici Fanaşi nu vrea. Furtuna s-a oprit şi o luăm ca pe un semn că putem fugi. Nu vrem să murim ca Binta. Fanaşi şi cu mine ne-am dat seama de dragostea noastră. Şi, da, Luyu, ne-am consumat căsnicia. Ne vom întoarce în

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Jwahir, cu voia lui Ani, şi vom duce viaţa care ne e menit s-o ducem. Onye, îţi mulţumesc. Călătoria asta ne-a schimbat pentru totdeauna, în bine. Pur şi simplu, ne dorim să trăim, nu să murim ca Binta. Vom duce cu noi în Jwahir veşti despre tine. Şi sperăm să auzim poveşti minunate despre tine. Mwita, ai grijă de Onye.

Prietenii voştri,
Diti şi Fanaşi.

— A simţit Sandi că au nevoie de ea mai mult decît avem noi, am şoptit cu lacrimi curgîndu-mi pe faţă. Cămilă dragă. Nu se omoară după nici unul dintre ei.

Am ridicat privirea spre Luyu.

— Eu sînt cu tine pînă la capăt, a spus ea. De-asta am venit.

S-a întrerupt.

— Şi Binta tot de-asta a venit.

A dat buzna înăuntru şi Ting.

— S-a întors Ssaiku, a spus ea. Eşti îmbrăcată? Bun.

Şi a şters-o. O clipă mai tîrziu, s-a întors cu Ssaiku şi cu Mwita, care părea agitat. în urma lui venea cineva drapat în straie negre. Mi s-au înmuiat picioarele.

Capitolul 51

Luyu s-a strecurat afară în timp ce Sola îşi făcea intrarea ceremonios. Era mult mai înalt decît m-aş fi aşteptat să fie. în cele două ocazii cînd îl văzusem, în timpul iniţierii mele şi înainte de-a pleca din Jwahir, stătea aşezat. Acum părea să mă domine pînă şi pe mine. Nu-mi dădeam seama din cauza straielor lungi şi negre, dar cred că avea picioare lungi ca Ting, ******ebook converter DEMO Watermarks*******căci şi ea arăta mult mai scundă cînd stătea jos.

— Onyesonwu, adu-ne nişte vin de palmier, a poruncit Sola aşezîndu-se.

— E chiar afară, a spus Ssaiku. Ai să vezi.

M-am bucurat că aveam motiv să ies de acolo. Diti şi Fanaşi plecaseră. Parcurseseră cale de mai bine de o zi. O aveau şi pe Sandi cu ei, dar nici măcar ea nu eram convinsă că-i poate ţine în viaţă. Dacă vreunul dintre ei se îmbolnăvea... Mi-am alungat gîndul din minte. Indiferent dacă trăiau sau mureau, erau buni plecaţi. Am refuzat să mă întreb dacă aveam să-i mai văd vreodată.

Vinul de palmier era pus lîngă cămilele lui Ssaiku, îngrămădit laolaltă cu alte provizii. Am scos două dintre sticlele verzi. Cînd m-am reîntors în cort, Ting s-a ridicat să împartă pahare.

— Vino după mine şi fii atentă la ce fac, a mormăit ea cînd a trecut pe lîngă mine.

I-a oferit un pahar lui Sola, iar eu am turnat, apoi lui Ssaiku, apoi lui Mwita. La sfîrşit a ridicat un pahar să-i torn şi ei, după care mi-am turnat şi mie. Ne-am aşezat în cerc pe saltele, cu picioarele încrucişate. Mwita stătea în stînga mea, Ting în dreapta, iar Ssaiku şi Sola, faţă în faţă cu noi. Un timp care a părut prea îndelungat, am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

stat toţi bînd şi uitîndu-ne unii la alţii. Sola lua înghiţituri foarte mici din paharul lui. La fel ca mai înainte, gluga îi atîrna peste faţă, acoperindu-i partea de sus.

— Dă-mi să-ţi văd mîinile, a spus Sola într-un tîrziu cu vocea lui subţire şi seacă.

Mi-a luat mîna stingă şi a şovăit puţin înainte s-o apuce şi pe cea dreaptă. Şi-a trecut buricul policarului peste simbolurile de pe pielea mea, ţinîndu-şi în sus unghia galbenă ca să nu mă zgîrie.

— Eleva ta are talent, i s-a adresat el lui Ssaiku.

— Tu ai ştiut înaintea mea, a răspuns acesta.

Sola a zîmbit, arătîndu-şi dinţii albi şi perfecţi.

— într-adevăr. O ştiu pe Ting de dinainte să se nască.

S-a uitat la mine.

— Zi-mi cum s-a întîmplat.

— Ha? am făcut nedumerită. Ah... păi, ne aflam mai încolo, lîngă marginea furtunii, şi...

M-am întrerupt.

— *Oga* Sola, pot să-ţi pun mai întîi o întrebare?

— Poţi să pui două, din moment ce tocmai ai pus una.

— De ce n-a venit Aro?

— Ce-ţi pasă?

— E maestrul meu şi...

— De ce nu întrebi de ce n-a putut să vină mama ta? E mai logic, nu?

N-am ştiut ce să-i răspund.

— Aro n-are aptitudinea, a spus Sola. Nu poate să acopere rapid distanţe mari. Nu-i ăsta centrul lui. Altele sînt abilităţile lui. Aşa că fruntea sus. Nu te mai văicări. Povesteşte-mi despre faptele tale prosteşti.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A pocnit spre mine din degetele lui uscate ca să mă îndemne să continui.

M-am încruntat. E dificil să-i spui un lucru cuiva care deja îl consideră prostesc. I-am povestit tot ce-mi aminteam, mai puţin suspiciunile mele despre faptul că fusese mîna adevăratului Creator care mă adusese înapoi prima dată.

— De cîtă vreme ştii că Daib e tatăl tău? m-a întrebat Sola.

— De cîteva luni. Eu şi Mwita... s-a întîmplat ceva. Noi ne-am mai întîlnit cu el. E a treia oară cînd călătoresc aşa.

— Prima dată, eu am fost cel care l-a atacat, a intervenit Mwita. Omul acesta este... a fost maestrul meu.

— Poftim? a spus cu glas sonor Ssaiku. Cum se poate aşa ceva?

— *Sha,* a şoptit Sola. Aşadar, toate se leagă acum.

A chicotit satisfăcut.

— Ăştia doi au acelaşi „tată". Una e progenitura biologică a lui Daib, celălalt e studentul lui. E un fel de incest metaforic. Există ceva care să nu fie imoral la ăştia doi?

Şi iar a chicotit.

Ting se uita la Mwita şi la mine cu ochi mari şi privirea fascinată.

— Ce-a ajuns Daib? a întrebat Mwita. Mi-am petrecut ani întregi cu el. Pe cît e de puternic, pe-atît e de ambiţios. Un asemenea om progresează *întotdeauna.*

— A progresat ca un cancer, ca o tumoare, a spus Sola. E ca vinul de palmier pentru Beţivanul din Marea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Carte, atît că beţia pe care o induce Daib le provoacă oamenilor o violenţă nefirească. Nuru şi okeke seamănă teribil cu strămoşii lor. De-aş putea să vă şterg pe toţi de pe faţa acestui pămînt şi să las poporul roşu să umble nestingherit şi să se înmulţească, aşa aş face.

M-am întrebat cărui popor îi aparţinea Sola şi dacă era mai bun decît okeke sau nuru. Mă îndoiam profund. Nici măcar poporul roşu nu era perfect.

— Daţi-mi voie să vă povestesc amîndurora despre... „tatăl" vostru, a spus Sola. El e cel care va aduce moartea scumpului vostru Est. îşi adună mii de oameni încă înnebuniţi de uşurinţa cu care au nimicit atîţia okeke în vest. I-a convins că măreţia stă în răspîndire. Daib, Colosul Militar. Mame şi taţi le dau întîilor născuţi numele lui. Mai e şi un vrăjitor puternic. E de rău. Iar vorbele lui nu-s doar bravadă. Va *reuşi,* iar adepţii lui îşi vor *vedea* cu ochii lor roadele muncii. Mai întîi are să-i termine pe puţinii rebeli okeke rămaşi. înainte de moarte, vor fi şi ei corupţi. Vor muri malefici. Mwita poate să ne spună despre cum se întîmplă deja, nu? Unele dintre aceste sate sînt valoroase. Unora li s-a îngăduit să întreţină culturi precum cele de porumb şi de palmieri. Administratorii okeke ai acestor culturi au acumulat niţică putere în schimbul muncii prestate. O vor pierde pe toată murind sau fugind. Asta face Daib chiar în acest moment. Treptat, okeke vor dispărea pînă la ultimul din regat. Singurii păstraţi vor fi sclavii cei mai supuşi. Foarte curînd, poate în două săptămîni, poate mai devreme, Daib va porni în fruntea unei armate de nuru către Est, ca să-i vîneze şi să-i distrugă pe exilaţi. Va fi, pur şi simplu, o revoluţie. Am văzut-o cînd am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

aruncat oasele. Odată ce va porni, odată ce grupurile astea de băieţi şi bărbaţi nuru îşi vor părăsi regatul, n-o să mai fiţi în stare s-o opriţi. Va fi prea tîrziu.

De parcă altfel aş putea s-o opresc, mi-am spus. Că doar tocmai era să mor încercînd.

Sola s-a uitat la Ssaiku.

— Pe-aici se pare că aţi prins toţi ideea corectă. Mereu pe drum şi mereu ascunşi.

Ssaiku s-a înnegurat la auzul insultei, dar n-a spus nimic. Ting părea înfuriată.

— Ştiu multe despre Daib, a continuat Sola, ciupindu-se de bărbie. Să vă spun şi vouă?

— Da, a spus Mwita cu glas încordat.

— S-a născut în oraşul celor Şapte Rîuri numit Durfa, fiu al unei femei pe nume Bisi. Femeia era nuru, dar se născuse dada, închipuiţi-vă. Nu se mai pomenise aşa ceva. Părul ei era atît de lung, încît la vîrsta de optsprezece ani i se tîra pe jos. Era un spirit creator, aşa că îi plăcea să-şi ornamenteze dreadurile cu mărgele de sticlă. Era înaltă ca o girafă şi gălăgioasă ca un leu. Mereu făcea scandal că femeile sînt tratate prost. Bisi e motivul pentru care femeile din Durfa primesc în prezent educaţie. Ea a deschis şcoala aceea la care vrea toată lumea să aibă acces. în secret, a ajutat mulţi okeke să scape în timpul unei serii de revolte okeke. A fost printre cei foarte puţini care au respins Marea Carte. Era demnă de dreadurile ei. Cei născuţi dada sînt de obicei liber-cugetători. Nimeni nu ştie cine i-a fost tată, fiindcă nimeni n-a văzut-o de fapt pe Bisi cu vreun bărbat anume. Se spune că avea mulţi amanţi, dar se mai spune şi că n-avea nici unul. în orice caz, într-o bună zi a

******ebook converter DEMO Watermarks*******

început să-i crească burta. Daib s-a născut într-o zi obişnuită. Nu era nici vreo furtună teribilă, nu bubuia tunetul, nu lovea trăsnetul. Ştiu toate astea pentru că omul acesta a fost şi va rămîne întotdeauna elevul meu.

Am tresărit ca izbită în şira spinării. Alături, Mwita a înjurat în gura mare.

— Bisi mi l-a adus cînd avea zece ani. Presupun că a reuşit să ia legătura cu mine fiindcă s-a născut cu capacitatea de-a da de urmă oricui. N-am întrebat-o niciodată. Mai bănuiesc şi că, atunci cînd l-a născut, s-o fi gîndit îndelung la starea Regatului Celor Şapte Rîuri. Probabil a scîrbit-o. Şi şi-a dorit din toată inima ca fiul ei să aducă schimbarea. A cerut să fie vrăjitor. în orice caz, mi-a spus că l-a văzut preschimbîndu-se în vultur, că umblau caprele după el şi îi dădeau ascultare. Lucruri mărunte de felul ăsta. între mine şi Daib s-a stabilit pe loc o legătură. De cum l-am văzut, am ştiut că are să-mi fie elev. Timp de douăzeci de ani, a fost copilul meu, fiul meu. N-am să intru în detalii. Aflaţi doar că a fost aşa cum trebuie să fie şi apoi a devenit greşit. După cum probabil vedeţi şi voi acum. Tatăl tău, maestrul lui Mwita şi elevul meu, a spus Sola.

Apoi a fredonat:

— Trei e numărul magic. Da, da. E numărul magic.

A schiţat un zîmbet afectat.

— O cunoşteam bine pe mama lui Daib. Avea şolduri frumoase şi un zîmbet ştrengăresc.

M-am înfiorat gîndindu-mă la el în pat cu bunica mea. Din nou mă întrebam în ce măsură era Sola fiinţă omenească.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Şi-atunci, eu ce-ar trebui să fac, *oga* Sola? l-am întrebat.

— Să rescrii Marea Carte, a spus el. Nu ştiai asta?

— Dar cum să *fac* asta, *oga* Sola? Ideea nici măcar n-are noimă! Şi spui că n-avem la dispoziţie decît două săptămîni? Nu poţi să rescrii o carte care-a fost deja scrisă şi-a ajuns cunoscută de mii de oameni. Iar cartea asta nici măcar nu-i motivul pentru care se poartă aşa oamenii.

— Eşti sigură? a întrebat Sola pe un ton glacial. Ai *citit-o?*

— Sigur c-am citit-o, *oga.*

— Atunci, ai înţeles imaginile despre lumină şi întuneric? Frumuseţe şi urîţenie? Curat şi murdar? Bun şi rău? Noapte şi zi? Okeke şi nuru? Pricepi?

Am dat din cap, dar simţeam că am nevoie să mă mai uit o dată în carte ca să pun toate lucrurile cap la cap. Poate găseam acel ceva de care aveam nevoie ca să-l dobor pe tata.

— Nu, a spus el. Lasă cartea deocamdată. Ştii ce ai de făcut. Atît că încă nu-ţi stă mintea unde trebuie. De-asta a reuşit să te umilească în aşa hal. Dar ar fi cazul să înţelegi cît de curînd. Am un singur sfat de dat: Mwita, opreşte-o să mai *alu.* O s-o ducă drept înapoi la Daib, şi de data asta o s-o omoare neîntîrziat.

Singurul motiv pentru care n-a omorît-o pînă acum e că a vrut s- o facă să sufere. Indiferent ce va fi între ea şi Daib *trebuie* să se petreacă în timpul normal, nu în timpul *alu.*

— Dar cum s-o opresc? a întrebat Mwita. Cînd pleacă, pleacă, şi asta e.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— E a ta, lămureşte-te singur, a răspuns Sola.

Ting mi-a tras un cot ca să-mi ţin gura.

Sola a strîns din buze.

— Acuma, femeie, tu ai depăşit un obstacol important. Ai fost eliberată. Mulţi invidiază ce putem noi să facem, dar dacă ar şti prin ce-am trecut ca să ajungem ce sîntem, puţini ar mai vrea să se numere printre noi.

S-a uitat la Mwita.

— Puţini.

S-a uitat la Ting.

— Femeia asta e învăţăcel de aproape treizeci de ani. Tu, Onyesonwu, n-ai la activ nici un deceniu. Eşti un copil mic, şi totuşi, iată ce sarcină ai. Păzeşte-te de propria-ţi ignoranţă. Ting şi-a aflat devreme centrul. E în aceste scrieri juju. Tu bănuiesc că te vei concentra pe latura ta eshu, preschimbîndu-te şi călătorind. Dar îţi lipseşte controlul. Iar în privinţa asta nu te poate ajuta nimeni.

A pocnit din degete şi a părut că şopteşte cuiva. Apoi a spus:

— Gata cu vorbăria.

A zîmbit larg.

— Nu mi-e foame, Ssaiku, dar aş vrea să gust bucate vah. Şi unde-s bătrînele din oraşul tău? Adu-le, adu-le!

A izbucnit într-un rîs răguşit; la fel şi Ssaiku. Pînă şi Mwita părea amuzat.

— Onyesonwu, Ting, mergeţi la cortul căpeteniei Sessa şi aduceţi-ne mîncarea pe care ne-a pregătit-o, a cerut Ssaiku. Şi spuneţi-le celor care aşteaptă acolo că tovărăşia lor e solicitată cu nerăbdare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am ieşit repede din cort împreună cu Ting. Nu-mi păsa de protestele trupului meu la mişcările iuţi, aş fi făcut orice ca să plec de-acolo. Odată ce ne-am văzut afară, am pornit agale, eu încercînd să-mi ascund şchiopătatul uşor.

— Cred că vor să stea de vorbă singuri cu Mwita, şi-a dat Ting cu părerea.

— Aşa-i, am întărit.

— Ştiu, sînt bătrîni şi au aceeaşi problemă. Dar lucrurile se schimbă.

Am bombănit printre dinţi.

— Sola a rîs de mine cînd m-am dus prima oară la el... pînă a dat cu oasele şi-a avut şocul vieţii lui, a spus Ting. Pe urmă a trebuit să-l convingă pe Ssaiku în legătură cu mine.

— Cum l-ai... găsit pe Sola?

— M-am trezit într-o dimineaţă ştiind ce-mi doresc şi unde să-l caut, şi l-am găsit. Aveam doar opt ani.

A ridicat din umeri.

— Să fi văzut ce faţă avea cînd am intrat la el în cort. De parcă eram un morman infect de căcăreze de capră.

— Cred că ştiu privirea aia. Pielea lui e foarte albă. E... e fiinţă umană?

— Cine ştie, a spus ea rîzînd.

— Tu... tu ce crezi, cînd o să vină vremea o să ştiu ce să fac? Cum ai ştiut tu?

— O să afli curînd.

S-a uitat la glezna mea.

— Poate-ar trebui să te duci să stai jos. Duc eu mîncarea.

Am refuzat clătinînd din cap.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sînt bine. Doar să ţii tu farfuriile mai grele.

Mwita, Ting şi cu mine n-am mîncat cu Sola şi Ssaiku. Eram uşurată. Sola nici n-a mai ridicat privirea odată ce i s-a pus farfuria în faţă. Era un belşug cu de toate, pînă şi cu supă de egusi, pe care nu mai pusesem gura de cînd plecaserăm din Jwahir. Am ieşit toţi trei rapid, imediat ce s-au apucat ei doi să mănînce şi să discute despre sînii şi fundurile bătrînelor care aveau să sosească în curînd.

Din cauza gleznei mele, ne-a luat aproape o jumătate de oră să ne întoarcem la tabăra noastră. Am refuzat să mă sprijin de Mwita sau de Ting. Cînd am ajuns acolo, am găsit-o pe Luyu stînd de una singură. îşi despletise şi îşi pieptănase părul afro. Chiar şi cuprinsă de tristeţe, tot adorabilă era. Am încremenit uitîndu-mă la Mwita, care la rîndul lui se uita la cele două locuri goale unde fuseseră corturile lui Diti şi Fanaşi. 0 expresie de scîrbă supremă i s-a citit pe faţă.

— *Nu* pot să cred aşa ceva, a spus el. Au *plecat?*

Luyu a dat din cap afirmativ.

— Cînd?! în timpul... cînd Ting îi salva viaţa lui Onyesonwu? Au *plecat?*

— Am aflat imediat după ce-ai ieşit tu, i-am spus. Pe urmă a venit Sola...

— Cum a putut Fanaşi să facă aşa ceva? a strigat Mwita. Doar ştia... i-am povestit atîtea... şi tot a dat bir cu fugiţii? Pentru *Diti?* Pentru *fata* aia?

— Mwita! a exclamat Luyu, ridicîndu-se în picioare.

Ting a rîs pe înfundate.

— Tu nu ştii, a spus Mwita. Tu doar te culcai cu el, şi cu alţi bărbaţi, tu şi Diti, ca iepuroaicele.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— *Hei!* a exclamat Luyu. E nevoie de o femeie *şi* de un bărbat ca să...

— Noi doi am stat de vorbă ca fraţii, a continuat el fără s-o ia in seamă. Spunea că înţelege.

— Poate înţelegea, am intervenit. Dar asta nu-l face să semene cu tine.

— Avea coşmaruri cu omoruri, tortură, violuri. Spunea că are o datorie. Că merită să mori ca să schimbi lucrurile. Şi-acuma fuge pentru o femeie?

— Tu n-ai face la fel? l-am întrebat.

M-a privit drept în faţă, cu ochii umezi şi roşii.

— Nu.

— Ai venit pentru mine.

— Nu amesteca relaţia noastră în treaba asta, a spus el. *Tu* eşti prinsă în ea, tu o să mori în ea. Eu o să mor pentru tine. Aici nu-i vorba doar de noi doi.

Am înlemnit.

— Mwita, ce vrei să spui...

— Nu, s-a băgat Ting în vorbă. Ţineţi-vă gura. Toţi. încetaţi.

Mi-a prins obrajii în palmele ei calde.

— Ascultă-mă, mi-a spus.

Uitîndu-mă în ochii ei căprui, lacrimile au început să curgă cu iuţeală dintr-ai mei.

— Ajunge cu răspunsurile. Nu-i momentul, Onye. Eşti epuizată, eşti copleşită. Odihneşte-te. Lasă totul deoparte.

S-a întors către Mwita.

Aţi mai rămas trei. E bine aşa. Acceptă situaţia.Nu ştiu cum, dar am dormit în noaptea aceea. Trupul lui Mwita era lipit de al meu şi aveam burta plină după

******ebook converter DEMO Watermarks*******

micul ospăţ pe care ni-l adusese Ting. Dar tot acela a fost somnul în timpul căruia au început visele. Cu Mwita plecînd în zbor. Se făcea că eram cu el pe o insulă micuţă, cu o casă micuţă. De jur- împrejurul nostru era numai apă. Pămîntul era moale de umezeală şi acoperit cu mici plante de apă verzi. Lui Mwita i-au crescut aripi cu pene maronii. Fără măcar un sărut, a zburat şi nici că s-a mai uitat în urmă.

Capitolul 52

Am plecat din Ssolu în crucea nopţii. Ne însoţeau căpetenia Sessa, căpetenia Usson, Ssaiku şi Ting.

— Aveţi o oră, aşa că mişcaţi-vă repede, ne-a spus Ssaiku pe cînd treceam pentru ultima dată pe lîngă corturi. Dacă sînteţi prinşi cînd ridic iar furtuna, strîngeţi din dinţi şi mergeţi mai departe.

Am auzit zgomot de paşi mici.

— Eyess! a şuierat căpetenia Sessa. Du-te înapoi la culcare!

— Dar, mami, o să plece! a urlat Eyess cu ochii în lacrimi. Vocea ei puternică a trezit cîţiva oameni în corturile din
apropiere. Ting a suduit înfundat.

— întoarceţi-vă la somn, vă rog, toată lumea, le-a cerut căpetenia Usson.

Dar oamenii continuau să iasă.

— Putem să ne luăm şi noi rămas-bun? a întrebat un bărbat. Căpetenia Usson a oftat şi a consimţit fără tragere de inimă. S-
au înmulţit şoaptele şi cei prezenţi. într-un minut, se strînsese deja o mulţime numeroasă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ştim unde se duc, a spus o femeie. Lasă-ne măcar să-i ******ebook converter DEMO Watermarks******* însoţim pînă la margine.

— Ne-a plăcut s-o avem pe Onyesonwu aici, a spus alta. Aşa ciudată cum e.

Toată lumea a rîs. Oamenii au continuat să se adune, picioarele lor goale şopocăind pe nisip.

— Ne-am bucurat şi de frumoasa ei prietenă Luyu, a spus un bărbat.

Alţi cîţiva au încuviinţat şi toată lumea a rîs din nou. Cineva a aprins esenţe parfumate. După cîteva clipe, ca la un semn, au început toţi să cînte în limba vah. Suna ca un cor de şerpi şi acoperea cu uşurinţă zgomotul furtunii. Cîntau fără să schiţeze vreun zîmbet. M-am înfiorat.

Eyess mi-a îmbrăţişat cu putere piciorul. Plîngea cu sughiţuri şi pînă la urmă şi-a lipit faţa de şoldul meu. Dacă n-aş fi purtat o povară în spinare, aş fi ridicat-o în braţe. I-am pus o mînă pe spate şi am strîns-o mai aproape. Cînd s-a terminat cîntecul, căpetenia Sessa a trebuit s-o smulgă pe Eyess de pe piciorul meu. I-a dat voie să mă îmbrăţişeze şi să-mi depună pe gît un pupic îmbăloşat, înainte s-o trimită de acolo. După aceea, căpetenia Sessa ne-a sărutat pe fiecare pe obraz. Căpetenia Usson a dat mîna cu Mwita, iar pe mine şi pe Luyu ne-a sărutat pe frunte. Ssaiku şi Ting ne-au condus pînă la marginea furtunii.

— Priveşte cu atenţie, i-a spus Ssaiku lui Ting cînd ne-am oprit în faţa zidului de furtună. E altfel cînd eşti aproape de ea. Haideţi, toată lumea să îngenuncheze.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A ridicat mîinile cu palmele întoarse către furtună. A rostit ceva în vah şi şi-a întors palmele în jos. Pămîntul s-a cutremurat cînd Ssaiku a apăsat în el forţa furtunii. Mîinile i s-au încordat şi i-am văzut muşchii gîtului contractîndu-i-se pe sub zbîrciturile pielii. Tot nisipul din aer a căzut cu un zgomot care mi-a amintit de sunetele pe care le produc adesea cei din neamul vah cînd îşi vorbesc limba. *Sssssssss.* Ne-am acoperit feţele să ne ferim de praf. Ssaiku a împins înainte. O pală de vînt a suflat totul, curăţînd aerul. Cerul nopţii era plin de stele. Mă obişnuisem într- atît cu zgomotul de fond neîntrerupt, încît tăcerea mi s-a părut profundă.

Ssaiku s-a întors către Ting.

— în loc să foloseşti cuvinte, ca mine, tu o să scrii în aer.

— Ştiu, a spus ea.

— Mai află o dată, a spus el. Şi încă o dată.

S-a uitat la Mwita şi l-a luat de mînă.

— Ai grijă de Onyesonwu.

— întotdeauna, a răspuns Mwita.

Ssaiku s-a întors către Luyu.

— Mi-a povestit Ting despre tine. în multe privinţe, semeni cu un bărbat, la cît eşti de curajoasă şi la ce... pofte ai. Din nou mă minunez cum mă pune Ani la încercare arătîndu-mi o femeie ca tine. înţelegi în ce te bagi?

— Cît se poate de clar, a răspuns Luyu.

— Atunci, păzeşte-i pe ăştia doi. Au nevoie de tine.

— Ştiu. Şi mulţumesc, a spus ea şi s-a uitat la Ting. Vă mulţumesc *amîndurora* şi mulţumesc satului vostru. Pentru tot.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A dat mîna cu Ssaiku şi a strîns-o în braţe pe Ting. Apoi Ting a trecut la Mwita, pe care l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe braz. Pe mine nici Ting, nici Ssaiku nu m-au îmbrăţişat, nici măcar nu m- au atins.

—Ai grijă cu mîinile alea, mi-a spus Ting. Şi ai grijă la ele.

S-a întrerupt, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. A scuturat din cap şi s-a tras înapoi.

— Cunoşti drumul, a spus Ssaiku. Să nu vă opriţi pînă nu
ajungeţi acolo.

Ajunseserăm la aproape doi kilometri depărtare cînd furtuna de nisip s-a înălţat învîrtejindu-se în urma noastră. S-a învolburat şi s-a rostogolit ca un nor însufleţit care dădea să sfîşie cu ghearele cerul senin. Fără doar şi poate, noi, vrăjitorii, sîntem o tagmă puternică. Ferocitatea şi forţa acelei furtuni o dovedeau încă o dată. Eu, Luyu şi Mwita ne-am orientat către vest şi am pornit la drum.

— Sîntem aproape de apă, a spus Mwita.

După ce soarele a urcat pe cer, mi-am tras vălul mai în jos peste faţă. Mwita şi Luyu au făcut la fel. Arşiţa era înăbuşitoare, dar era un fel diferit de arşiţă. Mai grea, mai umedă. Avea dreptate Mwita. Exista apă prin apropiere.

în următoarele zile, am ajuns să purtăm vălurile tot timpul ca să ne ţină răcoare. Dar nopţile erau tihnite. Nici unul dintre noi nu prea vorbea. Ne era mintea prea grea. Aveam astfel timpul şi liniştea necesare ca să meditez serios la tot ce se petrecuse în Ssolu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Murisem, fusesem recreată şi adusă înapoi. Propriile mîini continuau să-mi pară stranii, acoperite cu simboluri negre şi purtînd mereu parfumul slab de flori arse. Cînd Mwita şi Luyu dormeau, mă strecuram afară, mă preschimbam în vultur şi mă avîntam în văzduh. Doar aşa reuşeam să ţin la distanţă bezna îndoielii

.în chip de vultur, vulturul care era Aro, mintea îmi era excepţională, ageră şi neşovăielnică. Ştiam că, dacă mă concentrez şi am îndrăzneală, aş putea să-l învîng pe Daib. înţelegeam că devenisem extrem de puternică, ştiam că pot să depăşesc şi imposibilul. Dar în chip de Onyesonwu, vrăjitoarea ewu plămădită de însăşi Ani, nu mă puteam gîndi decît la chelfăneala pe care o încasasem de la Daib. Nu reuşisem să-i fac faţă nici măcar după ce fusesem refăcută. Ar fi trebuit să fiu moartă. Şi, pe măsură ce treceau zilele, îmi doream tot mai mult să mă ascund într-o peşteră şi să mă dau bătută. Nici nu ştiam eu că în scurtă vreme urma să am ocazia de-a face exact aşa.

Capitolul 53

La patru zile după plecarea din Ssolu, pămîntul era tot crăpat, uscat şi decolorat. Singurele vietăţi pe care le vedeam erau cîte un cărăbuş pe jos şi cîte un uliu străbătînd văzduhul. Din fericire, pentru moment aveam destule merinde ca să nu fie nevoie să mîncăm cărăbuşi sau ulii. Arşiţa ciudat de umedă făcea totul în jur să pară înceţoşat şi oniric.

— Ia uitaţi-vă acolo, a spus Luyu.

Mergea în frunte, cu portabilul în mînă ca să ţină direcţia.

Eu umblam cu privirea în pămînt, cufundată în gîndurile mele sumbre despre Daib şi despre moartea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

către care mă îndreptam de bunăvoie. Am ridicat capul şi am mijit ochii. De departe, mi se părea că văd nişte uriaşi slăbănogi adunaţi la sfat.

— Ce-i aia? am întrebat.

— O să vedem cît de curînd, a răspuns Mwita.

Era un pîlc de copaci morţi, la vreo opt sute de metri în lateral faţă de linia dreaptă pe care o urmam noi către Regatul Celor Şapte Rîuri. Ziua era la amiază şi aveam nevoie de umbră, aşa că ne-am dus într-acolo. De aproape erau şi mai ciudaţi. Nu doar că fiecare dintre ei era lat cît o casă, dar la pipăit parcă erau de ******ebook converter DEMO Watermarks******* piatră, nu de lemn. Luyu a ciocănit într-un trunchi maro-cenuşiu, în timp ce eu îmi întindeam salteaua la umbra altuia.

— Ce dur e, a constatat ea.

— Cunosc locul ăsta, a spus Mwita cu un oftat.

— Serios? a întrebat Luyu. Cum aşa?

Dar Mwita s-a mulţumit să clatine din cap şi s-a îndepărtat agale.

— Azi e prost dispus, a spus Luyu, aşezîndu-se lîngă mine pe saltea.

Am dat din umeri.

— Probabil a trecut pe-aici cînd a fugit din Vest.

— Aha, a făcut Luyu uitîndu-se în urma lui.

Nu-i povestisem mare lucru despre trecutul lui Mwita. Mi se părea cumva că el n-ar fi vrut să vorbesc cu nimeni despre uciderea părinţilor săi, despre ucenicia sa umilitoare la Daib sau despre perioada lui de copil-soldat.

— Nu-mi pot imagina cum se simte întorcîndu-se aici, am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

După două ceasuri de odihnă tihnită, ne-am continuat drumul. A venit după încă vreo cinci ore. Şi a venit furibundă. Nori de un cenuşiu-întunecat s-au închegat şi au năpădit cerul.

— Nu se poate, a murmurat Mwita pe cînd ne uitam toţi spre vest.

Se îndrepta spre răsărit, drept către noi. Nu era o furtună de nisip. Era o furtună ungwa, o vijelie periculoasă, cu tunete şi trăsnete colosale şi cu teribile revărsări de ploaie intermitente. Avuseserăm noroc pînă acum, fiindcă plecaserăm din Jwahir în sezonul secetos, iar furtunile acestea se declanşau doar în scurta perioadă ploioasă. Călătoream de aproape cinci luni. în Jwahir, tocmai se schimba sezonul. Presupun că şi aici era la fel. Dacă te
prindea pe-afară o furtună ungwa, riscai să mori lovit de trăsnet.

Acestea au fost singurele ocazii in care eu şi mama ne-am aflat in pericol in perioada noastră nomadă. Mama spunea că doar vrerea lui Ani făcuse să supravieţuim celor zece furtuni ungwa care ne ieşiseră in cale.

Cea de acum nu era departe şi se apropia repede. Peste tot in jur era un peisaj arid şi neted. Nu se vedea nici un copac mort, nu că ne-ar fi fost de vreun folos. Pericolul era şi mai mare dacă furtuna aceasta ne prindea la copacii de piatră. Vîntul se înteţea, mai să-mi sufle vălul de pe faţă. Ne mai rămînea cam o jumătate de oră.

— Ştiu eu... ştiu un loc unde am putea să ne adăpostim, l-am auzit deodată pe Mwita.

— Unde? am întrebat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

A ezitat.

— într-o peşteră. Nu departe de-aici.

A înşfăcat portabilul din mîna lui Luyu şi a apăsat un buton de pe o latură ca să-l lumineze, fiindcă norii tocmai acoperiseră lumina soarelui. Deşi era abia trei după-amiaza, parcă se pregătea de înnoptat.

— La vreo zece minute... dacă alergăm.

— Bine, încotro? a ţipat Luyu. De ce mai...

— Sau am putea încerca să scăpăm cu fuga, a spus el deodată. Am putea s-o luăm spre nord-vest şi să...

— Eşti *nebun?* m-am răstit la el. Nu putem să fugim mai repede decît furtuna ungwa!

E mormăit ceva ce n-am mai reuşit să aud din cauza unui tunet.

— Poftim?

S-a uitat la mine pe sub sprîncene. O lovitură de trăsnet a
despicat cerul. Ne-am uitat toţi in sus.

— încotro e peştera ta? am insistat

El tăcea in continuare. Luyu părea gata să explodeze. Cu fiecare secundă pe care ne-o petreceam acolo, riscam tot mai mult să murim loviţi de fulger.

— Nu... nu cred c-ar trebui să mergem acolo, a răspuns el după cîteva clipe.

— Deci ce-ar trebui să facem, să stăm aici şi să *murim*? am strigat la el. Ştii ce-o să...

— Da! a izbucnit el. Am trecut şi eu prin asta! Dar adăpostul... locul ăla nu-i in regulă, e...

— Mwita, a spus Luyu, hai să mergem, nu-i timp pentru asta. Vedem noi ce facem cu ce vom găsi acolo.

A ridicat cu teamă privirea spre cer.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— N-avem de ales, am adăugat.

M-am uitat la el cu luare-aminte. Rareori se întîmpla să vezi teamă la Mwita, dar iat-o acolo, in trăsăturile lui.

— Deci aşa, pe mine poţi să mă împingi către o mască plină de ghimpi şi să pretinzi să-mi înfrunt spaima, dar tu nu eşti în stare să înfrunţi o amărîtă de peşteră? am răcnit la el, vînturîndu-mi braţele. Ai prefera să ne lăsăm omorîţi toţi? Credeam că tu eşti bărbatul şi *eu* sînt femeia.

Vorbele mele tăiau răni adînci, dar nu-mi păsa. Pe lîngă tunete şi fulgere, s-a pornit şi ploaia. Mwita mi-a fluturat un deget în dreptul feţei, iar eu l-am privit în ochi cu înverşunare. Luyu a ţipat ascuţit la o bubuitură de tunet deosebit de puternică. S-a ascuns în spatele meu.

— Mergi prea departe, a spus el.

— Pot să merg mult mai departe de-atît! i-am strigat, lacrimi de furie curgîndu-mi din ochi şi amestecîndu-se cu ploaia.

în mijlocul pustietăţii, cu o furtună ungwa gata să se năpustească asupra noastră, noi stăteam şi ne uitam urît unul la altul. Mwita m-a înşfăcat de mînă şi a început să mă tragă după el, răcnind peste umăr:

— Luyu?

— Vin după voi!

N-am rupt-o la fugă. Nici nu-mi păsa. Nu mă temeam - eram prea supărată. Mwita mă trăgea după el hotărît, Luyu mă ţinea de umăr, cu privirea în pămînt. Nu ştiu cum reuşea el să vadă pe unde merge prin ploaia torenţială.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu ne-a lovit nici un trăsnet. A fost voinţa lui Ani, cred. Sau poate a fost voinţa noastră. A durat cincisprezece minute. Cînd am ajuns la marea formaţiune de granit la baza căreia se căsca gura peşterii, ne-am oprit. Ne-am dat seama imediat, şi eu, şi Luyu, de ce nu voia Mwita să vină aici.

Ploua în rafale grele, născînd şuvoaie de apă care drapau deschizătura peşterii, dar la fiecare lovitură de trăsnet le vedeai foarte clar. Se legănau suflate de vijelie. Trupurile a doi oameni spînzuraţi la gura peşterii. Leşuri atît de vechi, încît se uscaseră şi se zbîrciseră în arşiţa soarelui, rămînînd mai mult oasele.

— De cîtă vreme sînt aici? am întrebat în şoaptă.

Nici Luyu, nici Mwita nu m-au auzit.

Un fulger a lovit cu zgomot pămîntul nu departe în spatele nostru. Un vînt puternic ne-a împins către peşteră. Mwita a luat-o înainte, dar nu mi-a dat drumul la mînă. îi cerusem să intrăm în peşteră, aşa că intram cu toţii.

Apa care curgea peste deschizătura peşterii mi s-a scurs pe creştet şi pe umeri cînd am intrat. Atenţia îmi era concentrată la cele două trupuri care se legănau la dreapta mea. O femeie şi un bărbat, cel puţin după hainele lor zdrenţuite şi albite de soare.
Femeia purta rochie lungă şi văl, iar bărbatul, caftan şi pantaloni. Nu-ţi puteai da seama dacă erau okeke, nuru sau altceva. Atîrnau de funii groase, înfăşurate pe inele de aramă încastrate în tavanul peşterii. A trebuit să intrăm lipindu-ne de perete ca să nu ne atingem de cadavre. înăuntru era prea întuneric ca să ne dăm seama de adîncimea peşterii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu-i foarte adîncă, a spus Mwita, împingînd laolaltă cîteva pietre.

I-am dat o mînă de ajutor, încercînd să nu iau în seamă mirosul înţepător, aproape metalic, al cavernei. Ne trebuia un foc de pietre mare şi zdravăn, mai mult pentru lumină decît pentru căldură. Luyu stătea şi se holba la cei doi morţi. Nu m-am deranjat să-i cer ajutorul. Şi eu, şi Mwita ne trăiserăm propria moarte. Luyu, nu.

— Mwita, l-am chemat în şoaptă.

M-a săgetat cu o privire mînioasă. I-am suportat-o, cu un aer sfidător, murmurînd:

— îmi menţin cuvintele.

— Cum să nu, a spus el.

— Şi tu trebuie să-ţi înfrunţi spaimele. Şi muream toţi acolo din cauza ta.

După cîteva clipe, trăsăturile i s-au îmblînzit.

— Bine.

A tăcut. Apoi a vorbit din nou.

— Pînă acum n-a murit nici una dintre voi din cauza mea. îmi trebuia doar un moment de gîndire.

A dat să plece, dar l-am luat de mînă şi l-am întors iar cu faţa la mine.

— Erau acolo cînd...

— Da, a răspuns Mwita, evitîndu-mi privirea. Deşi erau mult
mai... proaspeţi pe atunci.

Aşadar, oamenii aceştia atîrnau acolo spînzuraţi de peste un deceniu. Aş fi vrut să-l întreb dacă ştia ce făcuseră. Aş fi vrut să-l întreb multe lucruri, dar nu era momentul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Luyu, a spus el cîteva minute mai tîrziu, după ce clădiserăm împreună un morman ordonat de pietre. Hai încoace. Nu te mai uita la ei.

Ea s-a întors încet, de parcă ieşea dintr-o transă. Avea faţa udă.

— Stai jos, i-a spus Mwita.

M-am dus la ea şi am luat-o de mînă.

— Ar trebui să-i îngropăm, a spus ea cînd am aşezat-o în faţa grămezii de pietre reci.

— Am încercat, a răspuns Mwita. Nu ştiu cum au fost urcaţi acolo, dar nu pot fi traşi jos şi oasele lor nu vor să cadă.

S-a uitat la mine şi am înţeles. Un juju îi ţinea acolo sus. Oare cine fuseseră?

— Nici măcar n-o să încercăm? a întrebat ea. în definitiv, e doar o funie şi tu ai fost aici... cînd, în copilărie? Acum ar trebui să cadă fără probleme.

Fără s-o ia în seamă, Mwita s-a apucat să facă focul. Lumina lui a făcut să apară din beznă ceva ce i-a distras atenţia lui Luyu de la cadavre. Deja nu mă simţeam în largul meu, dar acum îmi venea pur şi simplu să fug afară în ploaie şi să-mi încerc norocul printre fulgere. în fundul peşterii, pe jumătate acoperite cu nisip suflat înăuntru de-a lungul anilor, erau poate sute de computere, monitoare, portabile şi cărţi electronice. Acum ştiam de unde venea izul metalic.

Monitoarele străvechi aveau cam un centimetru grosime, foarte departe de monitoarele din ziua de azi, care erau mult mai subţiri, şi cele mai multe erau zdrobite sau crăpate. Computerele de birou erau prea mari ca să poată fi ţinute într-o mînă. Obiecte vechi şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

uimitor de demodate, strînse într-o peşteră din mijlocul pustietăţii şi demult uitate. M-am uitat la Mwita, şocată.

Marea Carte vorbea despre astfel de locuri, caverne pline de computere. Aparatele fuseseră puse acolo de okeke terifiaţi care încercaseră să scape de mînia lui Ani cînd zeiţa se întorsese către lume şi văzuse haosul produs de poporul okeke. Se întîmpla chiar înainte ca ea să-i aducă pe nuru din stele pentru a-i lua în sclavie pe okeke... sau aşa scria în carte. Ce însemna asta, că unele părţi din Marea Carte erau adevărate? Okeke îngrămădiseră într-adevăr tehnologie în peşteri ca s-o ascundă de ochii unei zeiţe mînioase?

— Locul ăsta e bîntuit, a şoptit Luyu.

— Exact, a întărit Mwita.

Eu n-aveam nimic de spus. Ne aflam într-un mormînt de oameni, maşini şi idei, pe cînd afară se dezlănţuia o furtună ucigătoare.

— Cum ai găsit locul ăsta? l-am întrebat. Cum ai ajuns aici?

— Şi cum ţi-ai amintit drumul atît de bine? a adăugat Luyu.

El s-a apropiat de leşurile care se legănau. Ne-am dus şi noi lîngă el.

— Uitaţi-vă acolo, ne-a spus arătînd către inelele de aramă. Cine le-o fi înfipt aşa în piatră?

A oftat.

— N-am să aflu niciodată ce s-a-ntîmplat sau cine sînt oamenii ăştia. Cînd am ajuns aici, cred că era imediat după ce-au fost spînzuraţi. încă mai aveau... carne. Aş zice că erau cam de vîrsta noastră de-acum.

— Okeke sau nuru? a întrebat Luyu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am băgat de seamă că nu-şi punea problema să fi fost poate ewu sau oameni roşii.

—Nuru, a spus el.

S-a uitat la cadavre.

—Nu pot să cred că mai sînt aici... deşi, la urma urmei, pot.

După un scurt moment de tăcere, a continuat:

—Am dat peste peştera asta la cîteva zile după ce-am scăpat de rebelii okeke, după ce m-au abandonat crezînd că-s mort.

A arătat spre dreapta.

— M-am aşezat la peretele ăsta, mi-am mîncat plantele medicinale şi m-am rugat la Ani să aibă efect.

Luyu părea că moare să afle din povestea lui Mwita ce însemna că fusese crezut mort şi abandonat. Din fericire, avea suficient tact cît să nu întrebe. Cînd Mwita era în toane proaste, cel mai bine era să-l laşi să vorbească.

—Aproape că-mi ieşisem din minţi, zău aşa, a continuat el.

A întins mîna şi a atins piciorul bărbatului mort. M-am cutremurat.

— îmi pierdusem unica familie pe care o cunoşteam. îmi pierdusem maestrul, aşa îngrozitor cum era ca om. Văzusem lucruri oribile cît fusesem forţat să lupt pentru okeke, făcusem lucruri oribile. Eram *ewu.* Şi n-aveam decît unsprezece ani. Aveam provizii. Hrană şi apă. Nu flămînzeam, nu muream de sete şi ştiam cum să fac rost de mîncare. Arşiţa m-a mînat încoace. Erau cît se poate de morţi amîndoi, dar nu miroseau...

S-a apropiat de femeie.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ea era acoperită cu păianjeni albi ca nişte crabi, mai puţin pe faţă şi pe mîini. Se căţărau unii peste alţii, dar dacă te uitai îndelung, cum m-am uitat eu, vedeai că urmau toţi un anume tipar pe trupul ei. îmi aduc aminte că avea vîrfurile degetelor
albastre. Parcă şi le băgase in indigo.

S-a întrerupt iar.

— Chiar şi pe-atunci, demult, înţelegeam că păianjenii o protejau. Tiparul după care se deplasau îmi amintea de unul dintre puţinele simboluri nsibidi pe care l-am învăţat de la Daib. Simbolul pentru posesiune. Cred c-am stat acolo să mă uit vreo douăzeci de minute. Nu puteam să mă gîndesc decît la părinţii mei, pe care nu-i cunoscusem niciodată. Nu-i spînzuraseră, dar îi executaseră... pentru că mă făcuseră pe mine. Şi cum stăteam eu acolo, încet, păianjenii au început să cadă de pe ea şi să se ducă spre marginile peşterii. După ce-au căzut toţi, au rămas acolo, pur şi simplu. De parcă aşteptau să fac eu ceva. Am încercat de toate. Am încercat să zgîlţîi cadavrele ca să cadă. Am încercat să tai funia. Am încercat s-o ard. Să le ard trupurile cu ditamai focul sub ele. Pînă şi juju am încercat. Fiindcă n-a mers cu nimic, am intrat pur şi simplu pe lîngă ele, m-am aşezat cu spatele la computere şi-am plîns. După o vreme, păianjenii... s-au căţărat înapoi pe ea. Am stat acolo două zile prefăcîndu-mă că nu văd leşurile şi păianjenii de pe femeie. Am prins puteri, mi-am revenit şi apoi am plecat.

— Dar bărbatul? a vrut să ştie Luyu. El n-avea nimic deosebit?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mwita a clătinat din cap, fără să-şi ia mîna de pe piciorul
prăfuit al mortului.

— N-ai nevoie să afli toată povestea în detaliu.

Tăcere. Aş fi vrut să-l întreb şi eram convinsă că şi Luyu ar fi vrut. Care anume era povestea?

— Deci crezi că erau vrăjitori? am întrebat.

A dat din cap că da.

— Şi ucigaşii lor, la fel, se vede treaba.

A tăcut, încruntat.

—Acum au mai rămas doar oasele de ei.

Deodată a apucat piciorul bărbatului şi l-a zgîlţîit cu putere. Funia a scîrţîit, nori de praf s-au iscat din cadavru, dar nimic mai mult. Trupul ajuns aproape schelet a rămas intact. M-am întrebat unde dispăruseră păianjenii de pe femeie.

O mantie de tristeţe şi disperare s-a lăsat pe mine în noaptea aceea, tot mai grea pe măsură ce ploaia şi fulgerele îmbibau şi trăsneau pămîntul. Luyu şi-a ales un loc pe cealaltă latură a cavernei, cît mai departe cu putinţă de cadavre şi de computere. Mwita i-a făcut un mic foc de pietre. Nu-mi dădeam seama dacă îşi dorea puţină singurătate sau voia să ne lase pe noi singuri, dar a avut ambele efecte.

Eu şi Mwita ne-am întins pe saltea sub rapa lui, cu hainele împăturite alături. Focul de pietre ne ofereau căldură din belşug, dar eu nu de căldură sau de sex aveam nevoie. Pentru prima dată, nu mă mai deranja că mă strîngea tare în somn. Nu-mi plăcea în peştera aceea. De afară auzeam răpăitul greu al ploii, bubuitul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tunetului, scîrţîitul trupurilor care se legănau în vîntul puternic.

în ciuda tuturor acestora, şi Mwita, şi Luyu au dormit. Toţi eram extenuaţi. Eu însă n-am pus geană pe geană, deşi stăteam cu ochii închişi. Chiar şi cu Mwita şi cu căldura marelui foc de pietre, tremuram toată. Informaţiile îmi zburau prin minte ca liliecii: Nu era chip să-l pot răpune pe tata. Din cauza mea aveam să murim toţi trei. *Mă aştepta,* mi-am spus, amintindu-mi cum stătea cu spatele la mine cînd m-am dus după el.

— Onyesonwu, l-am auzit pe Mwita.

N-am avut chef să-i răspund. Nu voiam să deschid nici gura, nici ochii. Nu voiam nici să trag aer în piept, nici să vorbesc

******ebook converter DEMO Watermarks*******

.Voiam doar să mă bălăcesc in nefericirea mea.

— Onyesonwu, a repetat el în şoaptă, strîngîndu-mă şi mai tare cu braţul. Deschide ochii. Dar să nu te mişti.

Cuvintele lui mi-au trimis prin corp o undă de adrenalină. Mintea mi s-a limpezit deodată. Mi s-a oprit tremuratul. Am deschis ochii. Poate datorită nefericirii mele sau poate din nevoia de a-mi dovedi valoarea, cînd m-am uitat în mulţimea de ochi ai sutelor de păianjeni albi îngrămădiţi în faţa mea, pe lîngă o spaimă profundă, am simţit că sunt... pregătită. Unul dintre păianjenii din faţă a ridicat încet un picior şi a rămas cu el în aer.

— Aşadar, *încă* mai sînt aici, am spus fără să mă clintesc din loc.

Parcă citindu-ne gîndurile unul altuia, am rămas amîndoi tăcuţi. Ascultam să ne dăm seama dacă se trezise Luyu. Dar furtuna făcea prea mult zgomot.

— Mi s-au urcat peste tot, a spus el cu un tremur foarte mărunt în voce. Pe spate, pe picioare, pe ceafă...

Pe toate părţile cu care nu se atingea de mine.

— Mwita, i-am spus încet, ce nu ne-ai spus despre bărbatul mort?

N-a răspuns imediat. începea să-mi sporească teama.

— Era tot numai muşcături de păianjen, a spus Mwita. Avea faţa contorsionată de durere.

M-am întrebat dacă începuseră să-l muşte pe bărbatul acela înainte să-l ridice ucigaşii lui în şireang.

Obrazul îmi era lipit de saltea. Păianjenul nu-şi lăsase piciorul jos. O mie de lucruri îmi treceau prin minte. Bănuiam că-l vor pe Mwita. Nu i-aş fi lăsat *niciodată* să-l aibă. Păianjenul cu piciorul ridicat aştepta. Ei bine, şi eu aşteptam.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Păianjenul a lăsat piciorul jos. I-am simţit în spatele meu, năpădindu-l pe Mwita. I-am văzut venind spre mine din faţă. Le simţeam mirosul, un iz de fermentaţie, ca un vin tare de palmier. Chiar şi prin zgomotul furtunii, auzeam cu claritate tropăitul mărunt al mulţimii de picioare. De cînd făceau atîta gălăgie picioarele de păianjen pe nisip? Ca metalul pocnind pe metal? Era tot ce aveam nevoie să aflu. Pentru prima dată, m-am folosit de controlul nou dobîndit asupra aptitudinilor mele, am tras sălbăticia în jurul meu şi am făcut un salt.

Şi în sălbăticie, şi în lumea fizică, arătau tot ca nişte păianjeni, dar în sălbăticie erau mult mai mari şi alcătuiţi din fum alb. Treceau unii prin alţii, încercînd să se îngrămădească pe silueta mea albastră. Le-am făcut şi lor ce i-am făcut lui Aro în ziua în care n-am mai îndurat refuzurile lui. Am zgîriat, am spintecat, am sfîşiat, am dezmembrat. Am devenit o fiară. Le-am făcut bucăţi pe creaturile acelea.

Mi-am plantat zdravăn un picior înapoi în lumea fizică, strivind o mulţime de păianjeni care dădeau să fugă, şi m-am uitat în ochii lui Mwita. Era tot pe saltea, gol şi acoperit de păianjeni albi sfidători. în jurul lui, sute de păianjeni morţi acopereau podeaua peşterii. Unul singur dacă îl muşca, aveam de gînd să-i vînez şi să-i omor pînă la ultimul, după care să-i vînez în lumea spiritelor şi să-i distrug din nou. Pînă la ultimul.

M-am uitat pieziş în direcţia lui Luyu. Stătea în picioare, de cealaltă parte a focului ei. Eu am clătinat din cap, ea a dat din cap încuviinţînd. Bun. Afară scăpărau fulgere. Mintea îmi era acum foarte limpede. Nu eram această Onyesonwu cu care stai tu acum de vorbă. Nu-mi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

pot imagina cum trebuie să fi arătat în lumina focului, goală-puşcă, furioasă, sălbatică, pe cînd cel pe care îl iubeam era ameninţat. *îşi închipuie c-o să-i las să-l ia pe Mwita mai degrabă decît să risc să mi-l omoare,* mi-am spus. Am rînjit
diabolic.

Fulgerul a scăpărat din nou, tunetul sosind o clipă mai tîrziu. Ploaia se înteţise. Mirosul de ozon era puternic. Simţeai încărcătura statică din aer. Am aşteptat, dorindu-mi-l, în timp ce- mi repetam propriul nume în minte ca pe o mantră. Trăsnetul a lovit chiar în faţa peşterii cu un *BUUUM!* teribil. O explozie de văpăi a izbit pămîntul. Am sărit spre Mwita, l-am apucat de picior şi am ridicat ce azvîrlise furtuna. Am trimis-o înăuntrul lui Mwita. Toţi păianjenii de pe el au pocnit ca sîmburii de palmier puşi pe foc. Mirosul de pene arse a umplut peştera.

Păianjenii supravieţuitori au dat iama năuciţi în văpăile de la intrarea în peşteră. N-am să aflu niciodată dacă a fost o sinucidere în masă sau decizia de-a se întoarce de unde veniseră. Mă retrăsesem cu totul din sălbăticie în momentul în care lovise fulgerul, aşa că n-am văzut dacă s-au întors acolo.

— Mwita? am şoptit, neluînd în seamă carapacele de păianjeni care zăceau lîngă el.

Tot trupul îmi era lac de sudoare, şi totuşi tremuram de frig. Luyu a dat fuga să arunce o rapa pe noi.

— Sînt bine, a spus el, mîngîindu-mă pe obraz.

— Am ghidat-o.

— Ştiu, a spus el rîzînd. N-am simţit nimic.

— Ce erau ăia? a întrebat Luyu.

— Habar n-am, i-am răspuns.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lui Mwita i-a atras atenţia ceva. M-am întors în direcţia spre care se uita. La fel şi Luyu.

—Ah, a făcut ea.

Trupurile căzuseră, funia care le ţinea fiind arsă de fulger. Iar rămăşiţele uscate ardeau acum cu flacără strălucitoare. Vrăjitorul şi vrăjitoarea executaţi în chip misterios aveau parte
în sfîrşit de rugul funerar pe care îl meritau.

Furtuna nu se potolise cînd s-a luminat de ziuă. Nu puteam şti că se făcuse dimineaţă decît verificînd ora la portabilul lui Luyu. Pe cînd ea fierbea nişte orez ca să-l amestecăm cu carne uscată de capră şi cu mirodenii, Mwita se folosea de o cratiţă ca să sape un mormînt lîngă un perete lateral. Insistase să se ocupe singur.

M-am dus la mormanul de electronice din fundul peşterii. Evitaserăm obiectele acelea mai ceva ca pe cadavre. Erau vechile aparate ale unui popor osîndit. După ce se petrecuse noaptea trecută, aveam chef să privesc osînda în faţă.

—Ce faci? a întrebat Luyu, mestecînd în orez. Nu ţi-a ajuns...

—Las-o, a spus Mwita, întrerupîndu-se din săpat. Unul dintre noi ar trebui să arunce o privire.

Luyu a dat din umeri.

— Bine. Eu una ştiu că n-am de gînd să mă apropii de gunoaiele alea blestemate.

Am rîs încet. îi înţelegeam sentimentele şi probabil că şi Mwita simţea la fel. Dar eu... Ei bine, aceasta era o pagină din însăşi Marea Carte. Dacă urma s-o rescriu într-un fel sau altul, atunci era logic să arunc o privire.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Mirosul metalic de căblăraie veche şi plăci de bază nefuncţionale era mai puternic de aproape. Zăceau împrăştiate în nisip taste şi bucăţi subţiri de plastic de la ecrane şi carcase sparte. Unele computere aveau desene pe exterior - fluturi decoloraţi, bucle şi spirale, forme geometrice. Majoritatea erau de un negru uniform.

Mi-a atras atenţia un dispozitiv care arăta ca o carte neagră, mică şi foarte subţire. Era înţepenit între două computere şi cînd l-am tras afară şi l-am deschis m-a surprins să văd că avea ecran.
Era lovit rău, dar, spre deosebire de alte obiecte, nu părea vechi. Era cam cît palma mea. Partea din spate era făcută dintr-un material extrem de dur, care semăna în mod ciudat cu o frunză neagră. Ecranul n-avea nici o zgîrietură.

Toate butoanele din faţă erau goale, literele de pe ele fiind şterse de multă vreme. Am atins un buton. Nu s-a întîmplat nimic. Am atins altul şi obiectul a scos un sunet acvatic.

— Ah! am exclamat, mai să-l scap din mînă.

Ecranul s-a luminat, înfăţişînd un loc cu plante, copaci şi tufişuri. Am icnit uşor, uimită. *Exact ca locul pe care mi l-a arătat mama,* mi-a trecut prin minte. *Locul speranţei.* Emoţia mi-a inundat pieptul şi m-am aşezat pe jos lîngă mormanul de electronice din alte vremuri, care se descompuneau acolo, nefolositoare.

Imaginea s-a derulat şi s-a deplasat, de parcă ar fi mers o altă persoană şi eu aş fi privit prin ochii ei. Din boxele minuscule au ieşit sunete produse de păsări cîntînd, insecte ţîrîind, ierburi, plante şi frunze călcate şi împinse deoparte. Apoi titlul a început să urce încet din

******ebook converter DEMO Watermarks*******

partea de jos a ecranului şi am înţeles că era un portabil mare cu o carte în el. Cartea se numea *Ghid practic pentru jungla verzuie interzisă* şi era scrisă de un grup care se autointitula Organizaţia Marilor Exploratori ai Cunoaşterii şi Aventurii.

Deodată imaginea s-a blocat şi sunetul s-a oprit. Am apăsat şi alte butoane, dar în zadar. Aparatul s-a închis şi, indiferent cît am apăsat pe butoane, nu s-a mai întîmplat nimic.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu conta. L-am aruncat deoparte. M-am îndreptat de spate. Am zîmbit. Cîteva ore mai tîrziu, cerul a zîmbit şi el. Furtuna trecuse în sfîrşit. Am părăsit peştera înainte de revărsatul zorilor.în următoarele două zile, drumul ne-a purtat printr-un peisaj tot mai deluros. Terenul a devenit un amestec de nisip şi petice de iarbă uscată. Acolo am găsit şopîrle şi iepuri sălbatici cu care să ne hrănim, la ţanc, fiindcă ni se terminau rezervele de carne uscată. Am întîlnit copaci cu trunchiuri groase, al căror nume nu- 1 cunoşteam, şi tot mai mulţi palmieri. Vremea rămînea rece pe timp de noapte şi relativ caldă ziua. Şi, din fericire, n-am mai întîlnit nici o furtună ungwa. Desigur, sînt pe lume şi lucruri mai rele.

Capitolul 54

în Marea Carte există o porţiune pe care o exclud majoritatea versiunilor. Documentele Pierdute. Aro avea un exemplar. Documentele Pierdute oferă detalii despre cum, de-a lungul secolelor în care şi-au înghiţit amarul în beznă, okeke s-au manifestat ca nişte savanţi nebuni. Documentele Pierdute vorbesc despre cum au inventat ei vechile tehnologii precum computerele, staţiile de captare şi portabilele. Au inventat căi prin care să se dedubleze şi să rămînă tineri pînă la moarte. Au făcut hrana să crească din soluri moarte şi au vindecat toate bolile. în beznă, uimitorii okeke debordau de creativitate năvalnică.

Acei okeke care sînt familiarizaţi cu Documentele Pierdute se ruşinează de ele. Celor din neamul nuru le place să le citeze de cîte ori vor să sublinieze defectele fundamentale ale neamului okeke. Poate că, în vremuri întunecate, okeke vor fi fost problematici, dar situaţia lor

era şi mai rea în prezent. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

O mulţime jalnică, nenorocită, nechibzuită, mi-am spus pe cînd ne apropiam de primul dintre multele sate care precedau graniţa Regatului Celor Şapte Rîuri. Le înţelegeam simţămintele. Cu doar cîteva zile în urmă, simţeam şi eu la fel. O disperare fără seamăn. De n-am fi găsit peştera cu cadavre, păianjeni şi computere mucegăite, probabil mi-aş fi dorit să mă alătur acelei mulţimi.

Satele acestea erau locuite de okeke prea înspăimîntaţi ca să lupte sau să fugă. Erau oameni cu ochi alunecoşi, care aveau să fie uşor de exterminat cînd ajungea tata în est cu armata lui. Mergeau cu capetele plecate, temîndu-se şi de umbra lor. Cultivau nişte amărîte de cepe şi roşii blegi, în sol adus din luncă, în faţa şi în spatele colibelor din chirpici cultivau o plantă maronie cu aspect cerat, pe care o uscau şi o fumau ca să le aducă uitarea. Le înroşea ochii, le înnegrea dinţii, le făcea pielea să miroasă a fecale şi n-avea nici o valoare nutritivă. Bineînţeles, dintre toate plantele, buruiana asta creştea cel mai uşor în solul de aici.

Copiii aveau burţi umflate şi feţe buimace. Cîini rîioşi umblau de colo colo, la fel de jalnici ca oamenii; am văzut unul mîncîndu- şi fecalele. Şi uneori, cînd se schimba vîntul, auzeam ţipete în depărtare. Satele acestea n-aveau nume. Era dezgustător.

Toată lumea, pînă şi copiii, purta cîte un cercel lung, cu mărgele negre şi albastre, prins în partea superioară a urechii stingi. Era singura rămăşiţă de cultură şi de frumuseţe pe care o deţineau aceşti oameni.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Am trecut de primul grup de colibe nebăgaţi în seamă. în jurul nostru, okeke îşi tîrau greoi picioarele, se sfădeau, dormeau în drum sau plîngeau. Am văzut bărbaţi cu membre lipsă. Unii dintre ei zăceau sprijiniţi de colibe, cu rănile infectate, muribunzi sau morţi de-a dreptul. Am văzut o gravidă aşezată în faţa colibei sale, rizînd isteric de una singură in timp ce construia o moviliţă de ţărînă. Mă mîncau mîinile şi mă simţeam agitată.

— Onyesonwu, cum te simţi? m-a întrebat Mwita imediat ce am trecut de ultima colibă.

La vreo opt sute de metri distanţă începea alt sat.

— Aici imboldul nu-i aşa puternic, am răspuns. Nu cred că oamenii ăştia se vor vindecaţi.

— N-am putea să ocolim locurile astea? a întrebat Luyu. M-am mulţumit să dau din cap că nu, fără să-i ofer vreo
explicaţie. Nici n-aveam vreuna. Următorul grup de colibe era în aceeaşi stare. Tristă lume, tare tristă. Dar satul acesta se afla la poalele unui deal şi aveam toată priveliştea sub ochi în timp ce coboram. Pe cînd treceam prin dreptul primei colibe, o bătrînă cu faţa plină de tăieturi nevindecate s-a oprit şi s-a uitat lung la mine. S-a uitat şi la Mwita, şi faţa i s-a întins într-un rînjet ştirb. Apoi zîmbetul i-a pălit.

— Dar unde-s ceilalţi? a întrebat ea. Ne-am uitat unii la alţii.

— Tu, a spus femeia arătînd spre mine. M-am dat un pas înapoi.

— îţi acoperi faţa, dar te ştiu eu. Ah, te ştiu. Apoi s-a întors şi a răcnit:

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ooooonyesonwuuuuuuu!

M-am retras şi mai în spate şi m-am lăsat pe vine, gata de luptă. Mwita m-a apucat şi m-a tras spre el. Luyu a dat fuga în faţa mea, scoţînd un cuţit. Oamenii au năvălit din toate direcţiile. Chipuri întunecate. Suflete rănite. Purtau rape jerpelite şi pantaloni rupţi. Odată cu numărul lor sporea şi mirosul de sînge, urină, puroi şi sudoare.

— Uite-o c-a venit, o!

— Fata care va pune capăt măcelului?

— Femeia a zvonit adevărul, a continuat bătrîna. Veniţi să vedeţi, veniţi să vedeţi! Ooooooonyesonwuuuuuuu!!! *Ewu, ewu, ewu!*

Eram înconjuraţi.

— Dă-ţi-l jos, a spus bătrîna, proptindu-se în faţa mea. Lasă-ne să te vedem la faţă.

M-am uitat pieziş la Mwita. Chipul lui nu-mi spunea nimic. Mă mîncau mîinile. Mi-am scos vălul şi toată mulţimea a icnit la unison.

— *Ewu, ewu, ewu!* au scandat ei.

Un grup de bărbaţi din dreapta mea s-a urnit mai spre mine.

— Hei, hei! a strigat bătrîna, oprindu-i să se apropie. încă nu sîntem la pămînt! Generalul ar trebui să se teamă acum! Ha! I-a sosit un adversar pe potrivă!

— Ăla de-acolo, a spus o femeie arătînd spre Mwita.

Avea faţa umflată într-o parte şi era gravidă într-un stadiu avansat.

— E soţul ei. Nu aşa zicea femeia? Că o să vină Onyesonwu şi o să vedem cea mai adevărată dragoste?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ce poate fi mai adevărat decît doi *ewu* care se iubesc? Care sînt *capabili* să iubească?

— Tacă-ţi gura, concubină nuru, tîrfă care stai să verşi putregai uman, s-a burzuluit deodată un bărbat. Ar trebui să te spînzurăm şi să eliminăm răul care-ţi creşte în burtă!

Toată lumea a tăcut. Apoi s-au auzit cîteva strigăte de încuviinţare şi mulţimea s-a clătinat într-o parte şi în alta.

I-am împins deoparte pe Mwita şi pe Luyu şi am păşit în direcţia vocii. Toată lumea din faţa mea a sărit înapoi, inclusiv bătrîna.

— Cine-a vorbit adineauri?! am răcnit. Vino aici. Arată-te!

Tăcere. Dar l-au împins în faţă pe bărbat. Un om la vreo treizeci de ani, poate mai mult, poate mai puţin. Nu-mi dădeam seama din cauză că avea jumătate de faţă distrusă. M-a măsurat cu privirea din cap pînă în picioare.

— Tu eşti blestemul unei femei okeke. Fie ca Ani s-o ajute pe maică-ta luîndu-ţi viaţa.

Mi s-a contractat tot corpul. Mwita m-a apucat de mînă.

— Stăpîneşte-te, m-a sfătuit la ureche.

Mi-am înăbuşit instinctul de a sfîşia ce mai rămăsese din căpăţîna omului. Mi-a tremurat vocea cînd am vorbit.

— Care-i povestea ta?

— Vin de-acolo, a spus el arătînd spre vest. S-au pornit iar, şi de data asta o să ne termine. Cinci dintre ei mi-au siluit nevasta. Pe urmă m-au spintecat cum vezi. în loc să-mi dea lovitura finală, ne-au dat drumul şi mie, şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

neveste-mii. Au zis rîzînd că mă vor prinde din urmă în scurtă vreme. Mai apoi am aflat că nevastă- mea era grea cu unul de-ai lor. Unul de-ai *voştri.* Am omorît-o cu tot cu creatura răului care creştea în ea. Creatura aia din burta ei, şi moartă, tot cum nu trebuie arăta.

A păşit mai aproape.

— Noi nu sîntem nimic în ochii generalului. Ascultaţi-mă cu toţii, a continuat el, ridicînd mîinile deasupra capului şi întorcîndu-se cu faţa spre mulţime. Am ajuns la capătul zilelor. Iată cum privim şi ne căutăm salvarea la această progenitură a răului! Ar trebui...

Mi-am smuls braţul din strînsoarea lui Mwita; cu stînga, l-am apucat pe bărbat de mînă şi l-am ţinut bine. S-a zbătut, a scrîşnit din dinţi, a suduit. însă nici o clipă n-a încercat să-mi facă rău. M- am concentrat asupra a ceea ce simţeam. Nu era acelaşi lucru ca atunci cînd readuceam ceva la viaţă. Acum luam, luam şi tot luam, ca viermele care consumă carne putredă de pe un picior cangrenat, dar viu. Mă mînca, mă durea şi... era uimitor.

— Toată lumea... să se dea... înapoi, am murmurat printre dinţii încleştaţi.

— înapoi, înapoi! Mişcaţi-vă! a strigat Mwita împingînd oamenii.

Luyu a făcut la fel.

— Dacă puneţi preţ pe viaţa voastră! a strigat şi ea. Daţi-vă înapoi!

Mi-am relaxat trupul, lăsîndu-mă în genunchi lîngă bărbatul care se prăbuşea la pămînt. Atunci i-am dat drumul şi mi-am ţinut respiraţia. Cum nu se întîmpla nimic, am lăsat aerul să iasă.

— Mwita, l-am chemat cu voce slabă, întinzînd braţul.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-a ajutat să mă ridic. Lumea s-a îngrămădit să se uite la bărbatul căzut. O femeie a îngenuncheat lîngă el şi i-a atins faţa vindecată. Omul s-a săltat în capul oaselor.

Tăcere.

— Vedeţi cum zîmbeşte acum Oduwu? s-a auzit o femeie. Nu l- am văzut niciodată zîmbind.

Alte şoapte au însoţit ridicarea în picioare a lui Oduwu. Omul s-a uitat la mine şi a murmurat:

— Mulţumesc.

Un bărbat l-a poftit să se sprijine de el şi s-au îndepărtat împreună.

— Ea a venit, a spus altcineva. Iar generalul va fugi.

Toată lumea a început să ovaţioneze.

S-au îngrămădit în jurul meu şi am dat ce-am putut. Dacă aş fi încercat să vindec atîţia oameni, bărbaţi, femei şi copii, de boli, de suferinţă, de spaimă, de răni... dacă aş fi încercat măcar o mică parte din ceea ce făceam acum înainte de ceea ce se petrecuse cu poporul roşu, aş fi murit. Da, nu mai eram aceeaşi femeie care îi orbise pe locuitorii din Papa Shee. Dar n-am să regret *niciodată* ce le-am făcut acelor oameni, din cauza a ce i-au făcut ei Bintei.

Mwita prepara leacuri din plante medicinale pentru toată lumea şi consulta pîntecele gravidelor ca să se asigure că e totul în regulă. Pînă şi Luyu dădea o mînă de ajutor, ţinîndu-le companie celor vindecaţi şi istorisindu-le despre călătoria noastră. Aceşti oameni erau pregătiţi să răspîndească vestea despre Exilaţii Estului, Vrăjitoarea Onyesonwu, Vindecătorul Mwita şi Minunata Luyu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Pe cînd plecam, un bărbat a venit la mine în fugă. Era întreg la trup, dar şchiopăta rău. Nu m-a rugat să-l vindec. Nici nu m- am oferit.

— Pe-acolo, a spus el, arătînd spre vest. Dacă tu eşti acea femeie, să ştii că s-au pornit din nou în satele care cultivă porumb. Următorul e Gadi, se vede treaba.

Am ridicat tabără pe un petic de sol uscat şi pustiu, nu departe de Gadi.

— Cică o femeie okeke care n-a mîncat niciodată, dar arăta bine hrănită, umbla peste tot şi „împrăştia vestea", ne-a povestit Luyu pe cînd şedeam toţi în beznă. A prezis că o vrăjitoare *ewu* are să le pună capăt suferinţei.

Era frig, dar nu voiam să atragem atenţia aprinzînd un foc de pietre.

— Cică vorbea şoptit şi folosea un dialect ciudat.

— Mama mea! am spus. Altminteri, ne-ar fi omorît lumea.

Mama se apucase să *alu,* trimiţîndu-se pe sine aici şi vestindu-
i pe okeke despre mine, ca să mă aştepte şi să se bucure. Aşadar,
Aro chiar o luase ca învăţăcel.

Am tăcut toţi cîteva clipe, gîndindu-ne.

Din apropiere a ţipat o buhă.

— Tare răniţi mai sînt, a spus Luyu. Dar e vina lor?

— Da, a spus Mwita.

Eram de acord cu Mwita.

— Vorbeau întruna despre general, a continuat Luyu. Ziceau că el e responsabil de toate astea, cel puţin în ultimii zece ani. I se spune Mătura Consiliului, fiindcă el are grijă să cureţe locul de okeke.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Şi-o face cu succes de cînd eram eu ucenic, a adăugat Mwita cu amărăciune. Nici măcar nu pricep de ce m-a mai luat să mă înveţe, dacă asta avea de gînd să facă.

— Oamenii se schimbă, a spus Luyu.

Mwita a clătinat din cap.

— Mereu a urît tot ce-i okeke.

— Poate ura lui nu era aşa de mare pe-atunci, a insistat Luyu.

— Cu nişte ani înainte, a fost destul de mare ca s-o violeze pe mama, i-am amintit. Să-i fi văzut cum... nu oboseau deloc. Probabil lucrase Daib nişte juju asupra lor.

— Uită-te la poporul vah, a spus Luyu. Oamenii ăştia acceptă juju fără rezerve. Eyess s-a născut într-o comunitate care gîndeşte aşa, de aceea, chiar dacă n-o să fie niciodată vrăjitoare, nu se teme de vrăjitorie. Acuma uită-te la Daib, născut şi crescut în Durfa, unde n-are ce vedea şi ce-nvăţa decît că okeke sînt sclavi şi că trebuie trataţi mai rău decît cămilele.

— Nu, am contrazis-o, clătinînd din cap. Cum rămîne cu maică-sa, Bisi? Şi ea s-a născut şi a crescut în Durfa. Şi totuşi, a ajutat nişte okeke să scape.

— E adevărat, s-a încruntat Luyu. Şi i-a *fost* ucenic lui Sola.

— Unii oameni se nasc pur şi simplu malefici, a spus Mwita.

— Dar el n-a fost mereu aşa, a insistat Luyu. Mai ştii ce spunea Sola?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nici că-mi pasă de toate astea, a spus Mwita încleştînd pumnii. Contează doar ce este el *acum* şi faptul că trebuie oprit.

N-aveam încotro nici eu, nici Luyu; eram de acord cu el.

în noaptea aceea am avut din nou visul în care mă aflam pe insulă şi îl priveam pe Mwita îndepărtîndu-se în zbor. M-am trezit şi m-am uitat la el cum doarme lîngă mine. L-am bătut uşor pe obraz pînă s-a trezit. N-a fost nevoie să-i cer ceea ce-mi doream. Mi-a oferit singur cu plăcere.

Dimineaţă, cînd am ieşit din cort, era să cad grămadă pe mulţimea de coşuri. Pline cu roşii diforme, sare gemă, o sticluţă cu parfum, uleiuri, ouă de şopîrlă fierte şi alte lucruri.

— Au oferit ce-au putut şi ei, mi-a explicat Luyu.

Probabil îi dăduse cineva un creion dermatograf, fiindcă îşi conturase ochii cu albastru strălucitor şi îşi desenase o aluniţă albastră pe obraz. îşi pusese şi o pereche de brăţări cu mărgele verzi, cîte una la încheietura fiecărei mîini. Am luat sticla cu ulei şi l-am adulmecat. Mirosea puternic a flori de cactus. Mi-am masat puţin pe gît şi m-am dus la staţia de captare. Am pornit-o.

— Sper că n-o să atragă pe cineva.

— Ba probabil că da, a răspuns Luyu. Dar toată lumea de pe- aici, poate chiar şi din oraşele de pe cele Şapte Rîuri, a aflat ce-ai făcut tu ieri. O versiune sau alta.

Am dat din cap a încuviinţare, uitîndu-mă cum se umplea burduful cu apă rece.

— Şi e rău?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Luyu a dat din umeri.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

E cea mai mică dintre grijile noastre. Plus că mama ta a pusdeja lucrurile în mişcare.

Capitolul 55

Regatul Celor Şapte Rîuri şi cele şapte mari oraşe ale sale, Chassa, Durfa, Suntown, Sahara, Ronsi, Wa-wa şi Zin, nume foarte poetice pentru un loc atît de viciat. Fiecare dintre ele îmbrăţişează cîte un rîu şi toate rîurile se întîlnesc în centru şi formează un lac mare, ca un păianjen căruia îi lipseşte un picior. Lacul nu are nume, pentru că nimeni nu ştie ce vieţuieşte pe fundul lui. în Jwahir, nimeni n-ar crede că e posibil să existe o asemenea întindere de apă. Durfa, oraşul tatălui meu, se află cel mai aproape de acest lac misterios. Conform cu harta lui Luyu, era primul oraş al celor Şapte Rîuri cu care se intersecta drumul nostru.

Regatul nu era închis între hotare de ziduri sau de juju, nici măcar nu avea graniţe precise. Ştiai că te afli în interiorul lui cînd te aflai în interiorul lui. Conştientizai imediat urmărirea atentă, ochii scrutători. Nu doar ai soldaţilor sau ai altora de felul lor, ci şi ai populaţiei nuru. Oficialităţile patrulau zona, dar norodul se supraveghea singur.

Cîndva existau mici sate okeke între oraşe şi de-a lungul rîurilor. Cînd am ajuns noi acolo, satele acestea erau aproape pustii. Puţinii okeke rămaşi erau alungaţi treptat. De partea apuseană a celor Şapte Rîuri, toate satele fuseseră luate în primire de nuru. Exodul lent se desfăşura de partea răsăriteană, la est de Chassa şi Durfa, cele mai bogate şi mai prestigioase oraşe. Ironia sorţii făcea ca aceste două oraşe să aibă cea mai ******ebook converter DEMO Watermarks******* mare cerere de forţă de muncă okeke. Cum okeke nu mai erau,

în locul lor aveau să presteze muncitori nuru din oraşele mai sărace, precum Zin şi Ronsi.

Am auzit ce se întîmplă înainte să vedem, fiindcă aveam de urcat un deal. Gadi, satul natal al lui Aro, era în plină distrugere. Am tras cu ochiul peste firele de iarbă uscată şi am văzut lucruri cumplite. în dreapta noastră, o femeie se lupta cu doi bărbaţi nuru care o loveau cu picioarele şi îi rupeau hainele de pe ea. Acelaşi lucru se petrecea în stînga. S-a auzit un trosnet puternic şi un bărbat okeke care alerga s-a prăbuşit la pămînt. Un nuru şi un okeke se rostogoleau pe jos, încleştaţi în luptă. Nuru erau cei care controlau situaţia aici. Era clar.

Ne-am uitat unii la alţii, cu ochii măriţi, cu nările fremătînd, cu gurile deschise.

Am lăsat jos tot ce duceam cu noi şi am dat buzna în mijlocul haosului. Da, chiar şi Luyu. în privinţa a ceea ce s-a petrecut mai apoi am goluri de memorie. Mi-i amintesc pe Mwita fugind şi pe un nuru aţintind o armă către spinarea lui. M-am aruncat asupra omului. I-a căzut arma din mînă. A încercat să mă prindă. Am sărit înapoi, aruncîndu-mă în sălbăticie ca într-o apă. îl vedeam lovind aerul unde fusese trupul meu pînă atunci. Mwita a fugit de acolo. încă în sălbăticie, am pornit cu un salt după el. Aşa se face că nu l-am ucis pe omul acela care l-ar fi omorît pe Mwita.

Hotărîsem cu Mwita că n-aveam să ne dedăm niciodată din prima acelei violenţe la care îşi închipuiau oamenii, fie ei nuru sau okeke, că sînt predispuşi *ewu* din născare. Aici am nesocotit tot ce vorbiserăm. Am devenit exact ceea ce îşi imaginau oamenii că sîntem. Dar motivele pentru care am recurs la violenţă nu-şi aveau

******ebook converter DEMO Watermarks*******

rădăcina în trăsăturile de *ewu.* Iar Luyu împărtăşea acelaşi scop. în conformitate cu Marea Carte, ea era o femeie okeke
pură, din spiţa cea mai docilă.

îmi aduc aminte că i-am dat hainele mele lui Mwita şi apoi m- am preschimbat, mi-au crescut gheare şi dinţi de tigru. îmi aduc aminte cum oscilam intre lumea fizică şi sălbăticie de parcă ar fi fost pămînt şi apă. Doboram bărbaţi de pe femei, cu penisurile încă erecte şi lucioase de sînge şi umezeală. înfruntam bărbaţi cu cuţite şi arme de foc. Erau mulţi soldaţi nuru şi puţini okeke, îi înfruntam deopotrivă, ajutînd pe oricine era neînarmat. Absorbeam gloanţe în propriul meu trup, le expulzam şi treceam mai departe. îmi închideam singură plăgile produse prin înjunghieri şi muşcături. Adulmecam sînge, sudoare, spermă, salivă, lacrimi, urină, fecale, nisip şi fum prin nări de fiare sălbatice. Acesta e puţinul de care îmi amintesc.

N-am reuşit să punem capăt lucrurilor care se petreceau acolo, dar le-am îngăduit cîtorva okeke să scape. Iar eu i-am trîntit la pămînt şi i-am vindecat pe toţi nuru pe care am reuşit să-i supun. Bărbaţii aceia s-au pitit mai apoi prin cotloane, oripilaţi de ceea ce făcuseră cu doar cîteva clipe mai înainte. Cîteva minute mai tîrziu, începeau să-i ajute pe răniţi, nuru şi okeke. Stingeau incendiile. Apoi încercau să-i oprească pe ceilalţi nuru, cei care îi ucideau bucuroşi pe okeke. Iar apoi aceşti nuru vindecaţi erau ucişi de propriii lor concetăţeni cu sîngele înfierbîntat.

Cînd m-am întors la mine însămi, o trăgeam pe Luyu într-o colibă. Acoperişul de paie ardea. Cîteva clipe mai

******ebook converter DEMO Watermarks*******

tîrziu, s-a năpustit şi Mwita înăuntru cu noi. Mi-a dat înapoi hainele şi m- am îmbrăcat iute. El şi Luyu aveau arme de foc. Nu departe în drumul nostru, se întîmplau aceleaşi lucruri - ţipete, lupte, omoruri. Ne-am uitat unul la altul gîfîind.

— Nu putem să-i punem capăt, a spus Mwita într-un tîrziu.

— Trebuie să-i punem capăt, a spus Luyu in acelaşi timp cu el.

Am închis ochii şi am oftat.

Undeva în apropiere, un bărbat a strigat ceva şi altul a ţipat. Focul de pe acoperişul de deasupra noastră se răspîndea.

— Cînd o să-l găsim pe Daib, cred că vom şti ce să facem, le- am spus.

Am pornit mai departe furişîndu-ne. Era greu. Nuru suprimaseră firava răzmeriţă şi acum nu mai făceau altceva decît să tortureze oameni. Ţipetele ascuţite amestecate cu rîsetele şi gemetele torţionarilor îmi întorceau stomacul pe dos. Dar am reuşit cumva să trecem mai departe şi ne-am pomenit în faţa unei privelişti spectaculoase. Imediat după ultimul grup de colibe creşteau tulpini de porumb înalte şi verzi. Sute şi sute de tulpini, un cîmp întreg. Nu-ţi tăia respiraţia precum locul pe care mi-l arătase mama, dar tot era uimitor pentru ochii mei de om născut în deşert. Mama cultiva porumb cînd eram în deşert şi existau grădini cu porumb în Jwahir, dar nicăieri atît de mult. Briza şopocăia printre plante. Era un zgomot minunat. Suna a pace, a spor, a belşug şi avea un ecou de speranţă. Fiecare fir era greu de ştiuleţi perfecţi, gata de recoltare.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Ce moment potrivit pentru nuru să tabere asupra satului! Planificarea generalului Daib, fără îndoială.

Ne lepădaserăm în urmă toate lucrurile cu care călătoream. Noroc că Luyu îşi ţinea portabilul în buzunar. Ne-am folosit de harta lui ca să ne croim drum prin lanul de porumb. Durfa era de cealaltă parte. Ne-am mişcat rapid şi nu ne-am oprit decît o dată, ca să smulgem nişte ştiuleţi şi să mîncăm boabele. După o jumătate de oră de mers, am auzit voci. Ne-am aruncat la pămînt.

— Mă duc să văd, le-am spus celorlalţi, scoţîndu-mi hainele.

Mwita m-a apucat de braţ.

— Ai grijă. O să fim greu de reperat in plin cîmp.

— întinde-mi rapa in vîrful tulpinilor, i-am spus.

M-am preschimbat repede in vultur şi mi-am luat zborul. Lanul de porumb era uriaş, dar sursa vocilor era uşor de localizat. La mai puţin de un kilometru distanţă, in mijlocul cîmpului, se afla o colibă.

Am aterizat cît am putut de liniştit pe marginea acoperişului de paie. Am numărat opt okeke în haine zdrenţuite. Doi dintre ei purtau în spinare cîte o armă lungă, neagră şi lucioasă.

— Tot ar trebui să mergem, spunea unul.

— Noi am primit *alte* ordine, a insistat altul, cu o expresie de frustrare pe faţă.

Mi-am luat zborul, înălţîndu-mă mult ca să cuprind toată întinderea de pămînt. Lanul de porumb era flancat de oraşele Durfa la vest şi Gadi la est, iar la sud, de lacul fără nume. Urcînd şi mai sus, am văzut ceea ce trebuia

******ebook converter DEMO Watermarks*******

să ştiu sigur. Nu se mai înălţau alte dealuri. De acolo înainte, era doar teren plat.

Cu rapa mea întinsă pe deasupra porumbului, mi-a fost uşor să-i găsesc pe Luyu şi pe Mwita.

— Rebeli, le-am spus în timp ce mă îmbrăcam. Nu departe. Poate ştiu ei să ne spună unde-l găsim pe Daib.

Mwita s-a uitat la Luyu. Apoi din nou la mine, cu o privire îngrijorată.

— Ce-i? a întrebat Luyu.

— Ar trebui să-ncercăm să ajungem acolo pe cont propriu, mi- a spus el, ignorînd întrebarea lui Luyu. în rebeli am tot atîta încredere cîtă am în nuru.

— Ah! am exclamat, amintindu-mi experienţa lui Mwita cu rebelii okeke. Aşa-i. Ăă... nu m-am gîndit.

— Dar eu? a spus Luyu. Aş putea...

— Nu, i-a tăiat el vorba. Prea periculos. Noi putem să facem anumite lucruri, dar tu...

— Am o armă, a insistat ea.

— Ei au două, i-am spus. Şi ştiu să le folosească.

Am stat şi-am chibzuit toţi trei.

— Nu vreau să ucid pe nimeni dacă nu e nevoie, a oftat Mwita.

Şi-a frecat faţa transpirată. Apoi, deodată, şi-a aruncat arma in lanul de porumb.

— Urăsc să ucid. Aş prefera să mor decît să mai fac asta.

— Dar e în joc mai mult decît soarta ta sau a oricăruia dintre noi, a ripostat Luyu, cu un aer consternat.

Şi a dat să plece după armă.

— Las-o acolo, i-a cerut Mwita cu glas ferm.

Ea a încremenit. Apoi şi-a aruncat şi ea arma.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ei, ca să vezi, am spus. Mwita, noi o să ne facem nevăzuţi. Aşa, Luyu poate să se apropie de ei şi, dacă le vine vreo idee, avem de partea noastră elementul surpriză. Spune-le... spune-le că aduci veşti bune despre sosirea lui Onyesonwu, ceva de genul ăsta. Dacă sînt rebeli, atunci trebuie să mai aibă măcar *o urmă* de speranţă.

Ne-am apropiat încet de colibă, Mwita în stînga lui Luyu, iar eu în dreapta. îmi amintesc expresia de pe faţa ei. Avea maxilarul încordat, pielea întunecată îi lucea de transpiraţie, picături de sînge i se vedeau pe obraji. Frizura afro i se strîmbase. Arăta foarte diferit de fetişcana care era cîndva în Jwahir. Un singur lucru nu se schimbase însă la ea - îndrăzneala.

Unii stăteau pe taburete sau pe jos, trei dintre ei jucînd o partidă de Warri. Alţii stăteau în picioare sau se sprijineau de pereţii colibei. Toţi îşi desenaseră dungi pe faţă cu pastă roşie.
Nici unul dintre ei nu părea să aibă peste treizeci de ani. Cînd au văzut-o pe Luyu, cei doi care aveau arme şi le-au îndreptat imediat către ea. Luyu nici n-a tresărit.

— Ei, cine e? a întrebat un soldat cu voce joasă, ridicîndu-se din faţa jocului de Warri.

A scos din buzunar un cuţit care părea tocit.

— Soldaţi, *tal* Nu trageţi, a mai spus el, ridicînd o mînă.

S-a uitat pe lîngă Luyu.

— Ia verificaţi în jurul casei.

Toţi soldaţii au dat fuga în lanul de porumb, în afară de unul dintre cei înarmaţi, care a rămas s-o ţină pe Luyu

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în bătaia puştii. Şeful a măsurat-o cu privirea din cap pînă-n picioare.

— Cîţi mai sînt cu tine?

— Vin cu veşti bune.

— Vom vedea, a spus el.

— Mă numesc Luyu, a continuat ea, susţinîndu-i privirea. Sînt din Jwahir. Ai auzit de vrăjitoarea Onyesonwu?

— Am auzit, a răspuns soldatul, întărind cu o înclinare a capului.

— E aici, cu mine. La fel şi partenerul ei, Mwita. De-abia am ajuns aici din satul de-acolo.

A arătat în spate. Cînd s-a mişcat, omul care ţinea arma a tresărit.

— Satul e pierdut? a întrebat şeful.

— Da, a răspuns Luyu.

— Ea unde-i, atunci? Unde-i?

Cîţiva bărbaţi s-au întors raportînd că nu e nimeni prin jur.

— Aveţi de gînd să ne faceţi rău? a întrebat Luyu.

Soldatul s-a uitat drept în ochii ei.

— Nu.

Apoi şi-a pierdut stăpînirea de sine şi i-a curs o lacrimă pe obraz.

— *Niciodată* nu v-am face rău.

A întins mîna şi a adăugat încet:

—Jos.

Soldatul a lăsat arma în jos. Eu şi Mwita ne-am arătat. Patru bărbaţi au răcnit şi au rupt-o la fugă, unul a leşinat, iar alţi trei au căzut în genunchi.

— 0 să vă ajutăm cu orice vă trebuie, a spus şeful.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Doar trei dintre ei au fost de-acord să discute cu noi: conducătorul grupului, al cărui nume era Anai, şi doi soldaţi pe nume Bunk şi Tamer. Ceilalţi s-au ţinut la distanţă.

— Acum zece zile au început din nou, şi de data asta se strîng armate întregi în Durfa, a spus Anai, apoi s-a întors şi a scuipat în ţărînă. încă o sforţare. Poate ultima. Nevastă-mea, copiii, soacra, i-am trimis în sfîrşit în est.

Aprinseserăm un foc normal şi coceam la el ştiuleţi de porumb.

— Dar n-aţi văzut cu ochii voştri armate trecînd? a întrebat Luyu.

Anai a clătinat din cap.

— Ni s-a spus să aşteptăm aici. N-am mai primit veste de la nimeni în ultimele două zile.

— Nu cred c-o să mai primiţi veste de la cineva, a spus Mwita.

Anai a încuviinţat dînd din cap.

— Voi cum aţi scăpat?

— Cu noroc, a răspuns Luyu.

Anai n-a mai insistat.

— Cum aţi călătorit aşa departe fără cămile? a vrut să ştie
Bunk.

— Am avut cămile o vreme, dar erau sălbatice şi aveau alte planuri, i-am explicat.

— Poftim?

Anai şi Tamer au chicotit.

— Ciudat, a spus Anai. Sînteţi nişte oameni ciudaţi.

— Cred că sîntem pe drum de cinci luni, a socotit Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Vă felicit, a spus Anai bătîndu-l pe umăr. Atîta drum, şi două femei de călăuzit pe deasupra.

Eu şi Luyu ne-am uitat una la alta, am dat ochii peste cap, dar n-am comentat.

— Păreţi sănătoşi, a remarcat Bunk. Sînteţi binecuvîntaţi.

— Sîntem, a întărit Mwita. Sîntem.

— Ce ştiţi despre general? am întrebat.

Cîţiva dintre oamenii din preajmă care ne ascultau conversaţia s-au uitat la mine înfricoşaţi.

— Un ticălos, a spus Bunk. Aproape s-a-nnoptat. Nu-l pomeniţi.

— E doar un om, a spus Tamer cu o mină enervată. Ce vreţi să ştiţi?

— Unde putem să-l găsim? am întrebat.

— Zău aşa! Sînteţi nebuni? a exclamat Bunk, îngrozit.

— De ce vreţi să ştiţi? a întrebat Anai încruntîndu-se şi aplecîndu-se înainte.

— Nu întreba ce nu vrei să ştii de-adevăratelea, a spus Mwita.

— Te rog, spune-ne unde putem să-l găsim, doar atît, am insistat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nimeni nu ştie unde locuieşte generalul sau măcar dacă are vreo casă pe lumea asta, a spus Anai. Dar are o clădire în care lucrează. Nu-i păzită niciodată. Lui nu-i trebuie protecţie.A făcut o pauză pentru a-şi sublinia vorbele.

— E o clădire simplă. Mergeţi la Spaţiul de Conversaţie - e o mare zonă deschisă din centrul Durfei clădirea lui e pe latura de nord. Uşa de la intrare e albastră.

S-a ridicat in picioare.

— Noi pornim mîine spre Gadi, cu sau fără ordine. Rămîneţi cu noi in noaptea asta. O să vă apărăm. Durfa e aproape. O luaţi prin porumb şi ajungeţi.

— Putem să intrăm aşa, pur şi simplu? a întrebat Luyu. Sau o să ne atace lumea?

— Voi doi, nu, a răspuns Anai, arătînd către mine şi Mwita. O să vă vadă feţele de *ewu* şi-o să vă omoare în primele secunde. Asta dacă nu vă faceţi iar... invizibili.

S-a întors spre Luyu.

— *Ţie* putem să-ţi dăm tot ce-ţi trebuie mîine ca să umbli prin Durfa cît mai ferită de necazuri.

Capitolul 56

Au stăruit să ocupăm noi coliba pe timpul nopţii.

Pînă şi soldaţii care refuzau să stea de vorbă cu noi au fost de acord să doarmă afară. Avînd pază, ne-am simţit în siguranţă cît să dormim de-adevăratelea. Sau, mă rog, Luyu a dormit. Sforăia deja la cîteva secunde după ce se încovrigase pe podea. Eu şi Mwita n-am aţipit, din două motive. Primul a apărut la scurt timp după ce m-am întins. Mă gîndeam la Daib. *Nu-i nevoie decît să moară el,* asta îmi tot umbla prin minte. *Să tai capul şarpelui.*

Pe cînd Mwita se întindea lîngă mine şi mă cuprindea cu ******ebook converter DEMO Watermarks******* braţul de talie, am început să mă înalţ. Cu trupul deodată imaterial, am trecut de-a dreptul prin braţul lui.

— Cum? a exclamat el şocat. Ah, nu, nu face asta!

S-a întins, mi-a înconjurat talia cu braţul şi m-a tras în jos. M- am înălţat din nou, cu mintea concentrată asupra lui Daib. Atunci, cu un horcăit, m-a împins înapoi la podea, înapoi în trupul meu. Am ieşit brusc din transa furioasă.

— Cum..., am murmurat.

M-ar fi ucis Daib. S-ar fi terminat totul aşa, dintr-odată.

— Nu eşti vrăjitor, i-am spus. Cum poţi să...

— Ce *naiba* ai? a exclamat el, străduindu-se din răsputeri să vorbească în şoaptă. Adu-ţi aminte ce-a zis Sola!

— N-a fost cu intenţie.

Ne-am uitat lung unul la altul, simţind amîndoi consternarea în faţa unor lucruri pe care nici măcar nu le cunoşteam prea bine.

— Ce pereche mai sîntem şi noi? a mormăit Mwita, rostogolindu-se pe spate.

— Nu ştiu.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Dar cum ai făcut asta? Tu nu eşti...

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, a spus el iritat. încetează să-mi mai aminteşti ce nu sînt.

Am ţîţîit cu zgomot şi m-am întors cu spatele la el. De afară l- am auzit pe unul dintre soldaţi şoptind ceva şi pe celălalt rîzînd înfundat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— îmi... îmi pare rău, am spus şi am făcut o pauză. Mulţumesc. M-ai salvat din nou.

L-am auzit oftînd. M-a întors cu faţa la el.

— De asta sînt aici, a spus. Ca să te salvez.

I-am prins faţa in palme şi l-am tras spre mine. Era ca o foame pe care nici unul dintre noi n-o putea potoli. Pînă să urce soarele pe cer, îmi simţeam sfîrcurile iritate de la buzele lui Mwita, iar el avea zgîrieturi pe spinare şi urme de muşcături pe gît. Erau dureri plăcute. Şi toate acestea ne dădeau energie în loc să ne obosească. M-a strîns la piept şi s-a uitat lung în ochii mei.

— Aş fi vrut să avem mai mult timp. N-am terminat cu tine, mi-a spus zîmbind.

— Nici eu n-am terminat cu tine, i-am răspuns, cu gura pînă la urechi.

— O casă frumoasă. în plin deşert, departe de toate. Două niveluri, o mulţime de ferestre. Fără electricitate. Patru copii. Trei băieţi, o fată.

— Doar o fată?

— O să ne dea de furcă mai mult decît toţi cei trei băieţi la un loc, crede-mă, a spus Mwita.

Am auzit paşi în faţa colibei. S-a ivit o faţă. Mi-am strîns rapa în jurul trupului.

— Verificam doar, a spus soldatul.

Mwita şi-a legat o rapa în jurul taliei şi a ieşit să discute cu soldatul. Eu m-am întins înapoi, uitîndu-mă la tavanul negru, pîrjolit, care în lumina slabă de dinaintea zorilor arăta ca o genune.

Mwita s-a întors.

— Trebuie să-i facă ceva lui Luyu înainte să plecăm.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce să facă? a spus Luyu ameţită, abia trezită din somn.

— Nimic grav, a liniştit-o Mwita. îmbracă-te.

Mwita stătea în spatele lui Anai, care a îngenuncheat în faţa unui foc, ţinînd un vătrai de metal cu capătul în flăcări. Ceilalţi îşi adunau lucrurile. Am luat-o pe Luyu de mînă şi i-am strîns-o. 0 brizǎ lină făcea porumbul să se aplece spre apus.

— Ce-i asta? a întrebat Luyu.

— Vino şi aşază-te aici, i-a cerut Mwita.

Luyu m-a tras după ea. Mwita ne-a dat cîte o farfurioară cu pîine, porumb copt şi ceva ce nu mai văzusem de cînd eram în Jwahir: pui fript. Era fad, dar delicios. Cînd am terminat de mîncat, doi dintre soldaţii care refuzau să vorbească cu noi ne-au luat farfuriile.

— Okeke sînt sclavi aici, ştiţi asta, a spus Anai. Trăim liber, dar trebuie să dăm socoteală oricărui nuru. Cei mai mulţi dintre noi îşi petrec ziua muncind pentru nuru şi o parte din noapte muncind pentru noi înşine.

A rîs ca pentru sine.

— Deşi e evident că nu semănăm cu nuru, lor li se pare important să ne însemneze.

A ridicat vătraiul subţire, incandescent.

— Ah, nu! a exclamat Luyu.

— Poftim?! am spus. Chiar e nevoie?

— Este, a răspuns calm Mwita.

— Cu cît o faci mai curînd, cu atît îţi rămîne mai puţin timp să te gîndeşti la ea, i-a spus Anai lui Luyu.

Bunk a ridicat mîna să ne arate un mic cerc de metal cu un lanţ de mărgele negre şi albastre.

— Ăsta era al meu pe vremuri, a spus el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Luyu a aruncat o privire la vătrai şi a tras aer adînc în piept.

— Bine, haide! Haide!

Mi-a strîns mîna pînă m-a durut.

— Linişteşte-te, i-am şoptit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu pot. Nu pot!Dar a stat nemişcată. Anai s-a mişcat iute, înfigîndu-i vătraiul ascuţit in cartilajul din partea de sus a urechii drepte. Luyu a scos un piuit strident, dar asta a fost tot. Era să mă pufnească rîsul. Avusese aceeaşi reacţie ca pe vremuri, la circumcizia de la Ritualul de Unsprezece Ani.

Anai i-a introdus cercelul. Mwita i-a dat o frunză.

— Mestecă asta, i-a spus el.

Ne-am uitat la ea cît a mestecat-o, cu faţa contorsionată de durere.

— Ţi-a trecut? a întrebat Mwita.

— Cred c-o să-mi treacă...

S-a întors într-o parte şi a vomitat.

Capitolul 57

Ne-am luat repede rămas-bun.

— Planul nostru s-a schimbat, ne-a comunicat Anai. Vom ocoli Gadi. Acolo nu mai e nimic pentru noi. Pe urmă vom aştepta.

— Ce anume? s-a interesat Mwita.

— Veşti despre voi trei, a răspuns Anai.

Şi cu asta, ne-am despărţit. Ei au luat-o spre est, iar noi spre vest, către oraşul tatălui meu, Durfa. Am pornit pe cărarea dintre şirurile de porumb verde şi luxuriant.

— Cum arată? a întrebat Luyu, aplecîndu-şi capul spre mine ca să-mi arate cercelul.

— Chiar îţi stă bine.

Mwita, care mergea cîţiva paşi mai în faţă, a ţîţîit, dar n-a scos nici un cuvînt. N-aveam nimic în afară de hainele de pe noi şi de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

portabilul lui Luyu. Era o senzaţie plăcută, aproape eliberatoare. Hainele ne erau murdare de praf. Anai ne spusese că okeke umblau in veşminte murdare şi jerpelite, deci asta avea s-o ajute pe Luyu să se amestece printre locuitorii oraşului.

Unde se termina lanul de porumb, începea un drum negru, asfaltat, plin de oameni, cămile şi scutere. O mulţime de scutere. După spusele rebelilor, în oraşele celor Şapte Rîuri li se spunea *okada.* Unele okada aveau pasageri femei, dar n-am văzut nici o femeie să le conducă; la fel era şi în Jwahir. De cealaltă parte a drumului începea Durfa. Clădirile erau solide şi vechi precum Casa lui Osugbo, dar nici pe departe la fel de vii.

— Dacă-mi cere cineva să lucrez pentru el? a întrebat Luyu. încă mai stăteam ascunşi în porumb.

— îi zici că da şi-ţi vezi de drum, i-am spus. Dacă insistă, atunci nu mai ai de ales, pînă prinzi momentul să te strecori mai departe.

Luyu a dat din cap afirmativ. A tras aer în piept şi a închis ochii, lăsîndu-se pe vine.

— Eşti bine? am întrebat-o, lăsîndu-mă şi eu pe vine lîngă ea.

— Mi-e teamă, a spus ea, teribil de încruntată. I-am pus o mînă uşoară pe umăr.

— O să fim chiar lîngă tine. Dacă încearcă cineva să-ţi facă rău, o să regrete amarnic. Ştii de ce sînt capabilă.

— Nu poţi să te pui cu un oraş întreg.

— Am mai făcut asta.

— Nu vorbesc nuru prea bine, a spus Luyu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Şi-aşa au impresia că eşti o ignorantă. O să fie bine. Ne-am sculat amîndouă. Mwita a sărutat-o pe Luyu pe obraz,
iar mie mi-a spus:

— Ţine minte, nu pot să fac asta mai mult de-o oră.

— Bine.

Eu reuşeam să mă fac de nevăzut timp de aproape trei ore.

— Luyu, a spus el, după patruzeci şi cinci de minute să găseşti un loc in care să ne putem ascunde.

— Bine, a răspuns ea. Gata?

Eu şi Mwita ne-am tras vălurile peste cap şi ne-am pregătit. M- am uitat la Mwita cum devenea greu de văzut. Să priveşti la cineva care este de nevăzut înseamnă să simţi cum ţi se usucă ochii pînă încep să te usture şi aproape ţi se împăienjenesc. Eşti silit să-ţi muţi privirea şi nici că-ţi mai doreşti să te uiţi iar într- acolo. Eu şi Mwita nu mai puteam să ne privim unul pe celălalt.

Am ieşit în drum şi am avut senzaţia că sîntem sorbiţi în burta unei sălbăticiuni. Durfa era un oraş cu o viaţă intensă, înţeleg de ce era centrul culturii şi al societăţii nuru.

Locuitorii din Durfa erau harnici şi plini de viaţă. Desigur, în mare parte era meritul mulţimii de okeke care se revărsa în fiecare dimineaţă din satele okeke, venind să facă toată munca pe care nuru n-o doreau şi pe care nu considerau că trebuie s-o facă.

Dar lucrurile se schimbau. Se petrecea o revoluţie. Nuru învăţau să supravieţuiască pe cont propriu... după ce okeke le aranjaseră un loc suficient de confortabil pentru aşa ceva. Toată urîţenia rămînea dincolo de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

hotarele Regatului Celor Şapte Rîuri, şi îndeosebi locuitorii Durfei erau indiferenţi la ea. Deşi genocidul se petrecea la doar cîţiva kilometri distanţă, oamenii aceştia erau complet rupţi de realitatea lui. Ei vedeau cel mult că există în jur semnificativ mai puţini okeke.

A început înainte ca Luyu să fi ajuns măcar la prima clădire din oraş. Mergea pe marginea drumului, cînd un nuru gras şi chel i-a tras o palmă peste fund şi i-a spus:

— Du-te la mine acasă.

Şi a arătat undeva in spatele ei.

— Cea de-acolo, la stradă, unde vezi că stă omul ăla. Pregăteşte micul dejun pentru nevastă-mea şi pentru copii!

Pe moment, Luyu a rămas pur şi simplu holbîndu-se la el. Mi- am ţinut respiraţia, sperînd că n-avea să-i altoiască o palmă individului drept răspuns.

— Da... domnule, a spus ea în cele din urmă, supusă.

El şi-a fluturat spre ea dosul mîinii dolofane, cu un aer nerăbdător.

— Păi, atunci du-te, femeie!

Apoi s-a întors şi a plecat. Pentru că nici nu-i dădea prin minte că Luyu ar putea să nu-i îndeplinească porunca, n-a băgat de seamă că fata şi-a văzut de drumul ei. Luyu a grăbit pasul.

— Mai bine să las impresia că mă grăbesc undeva, a spus ea cu glas tare.

— Ajută-mă cu astea, i s-a adresat o femeie apucînd-o brutal de braţ.

De data aceasta, Luyu n-a mai avut încotro şi a trebuit s-o ajute să-şi care pînzeturile pînă la o piaţă din apropiere. Era o femeie nuru înaltă şi deşirată, cu păr

******ebook converter DEMO Watermarks*******

lung şi negru care îi atîrna despletit pe spate. Purta bluză şi rapa asortate, ca Luyu, atît că ale ei aveau acel galben aprins al hainelor purtate o singură dată. Luyu căra în spinare sulurile grele de pînză. Aşa cel puţin am intrat toţi în Durfa în linişte şi siguranţă.

— Frumoasă zi, ei? a spus femeia pe drum.

Luyu a mormăit vag a încuviinţare.

După aceea, lucrurile s-au desfăşurat de parcă Luyu nici nu s- ar fi aflat acolo. Femeia a salutat pe drum cîţiva oameni, toţi bine îmbrăcaţi şi nici unul care să ia act de prezenţa lui Luyu. Cînd nu stătea la taclale cu alţi trecători, femeia vorbea la un dispozitiv negru de formă pătrată pe care îl ţinea în dreptul gurii. Scotea o mulţime de zgomote statice între ceea ce spunea ea şi replicile interlocutorului.

Am aflat că fiica vecinului acestei femei fusese ţinta unei „crime de onoare", care trebuia să împace familia unui bărbat de la care furase fratele mai mare al fetei.

— în ce ne-a transformat generalul? a întrebat femeia, clătinînd din cap. Omul ăsta merge prea departe.

Am mai aflat că preţul combustibilului produs din porumb pentru scuterele okada era în cădere, în timp ce preţul combustibilului făcut din trestie de zahăr era în creştere. Vă puteţi imagina? Şi că femeia avea un genunchi paradit, că-şi adora nepoata şi că era a doua nevastă. Femeia asta vorbea, nu glumă.

Eu şi Mwita am fost forţaţi să înaintăm în zigzag ca să rămînem aproape de Luyu. Prea aproape ar fi însemnat să ne ciocnim de o mulţime de oameni, iar Luyu ar fi dat de bucluc pînă la urmă. Era dificil, dar ceea ce făcea Luyu era mult mai greu.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Femeia s-a oprit la un vînzător şi i-a cumpărat lui Luyu un inel făcut din nisip topit.

— Eşti o fată frumuşică. O să-ţi stea bine, i-a spus ea, apoi şi-a văzut mai departe de flecăritul la dispozitiv.

Luyu a luat inelul, a murmurat un „mulţumesc" în nuru, după care şi l-a pus pe deget. A ridicat mîna şi l-a răsucit în lumina soarelui.

Douăzeci de minute mai tîrziu, am ajuns în sfîrşit la standul femeii, aflat într-o piaţă aglomerată.

— Lasă-le acolo, a spus ea.

Luyu s-a conformat, iar femeia a fluturat din mină spre ea.

—Acum vezi-ţi de treabă.

Şi uite-aşa, Luyu s-a pomenit liberă. Cîteva clipe mai tîrziu, i s- a cerut să ducă un balot de fibre de palmier, apoi să măture dugheana cuiva, să îmbrace o rochie ca model, să cureţe balegă de cămilă. Eu şi Mwita ne luam cîte un răgaz pe unde apucam, ascunşi pe sub mese sau între standuri, permiţîndu-ne să reapărem timp de cîteva minute înainte de a redeveni de nevăzut.

Cînd i s-a cerut să toarne combustibil de okada în containere, vaporii emanaţi şi propria ei oboseală au făcut-o să leşine. A trebuit s-o pălmuiască Mwita ca s-o trezească. Partea bună la însărcinarea aceasta era că fusese lăsată s-o desfăşoare singură într-un cort, iar eu şi Mwita am putut s-o ajutăm şi să luăm o pauză.

La vremea aceea, soarele ajunsese deja sus pe cer. Ne aflam în Durfa de trei ore. Lui Luyu i s-a ivit ocazia după ce a terminat de turnat combustibilul de okada. A fugit cît o ţineau picioarele pînă la o alee dintre două clădiri mari. De-a curmezişul ei atîrnau rufe la uscat, iar de la o

******ebook converter DEMO Watermarks*******

fereastră am auzit un bebeluş plîngînd. Erau clădiri rezidenţiale.

—Ani fie lăudată, a şopti Luyu.

Eu şi Mwita ne-am permis să reapărem.

— Uuuh, sînt frînt, a spus Mwita, punîndu-şi mîinile pe genunchi.

Mi-am masat tîmplele şi lateralele capului.

Mi se înteţea durerea de cap. Toţi eram lac de sudoare.

—Luyu, ai tot respectul meu.

Şi am strîns-o în braţe.

— *Urăsc* locul ăsta, a spus ea cu nasul în umărul meu, izbucnind in lacrimi.

— Mda.

Şi eu îl uram. Era de-ajuns să-i văd pe okeke cum îşi tîrăsc picioarele de acolo-colo. S-o văd pe Luyu nevoită să facă la fel. Era ceva în neregulă... cu *toată lumea* de aici. Okeke îşi vedeau de munci fără să pară cine ştie ce necăjiţi. Iar nuru erau cruzi cu ei în mod făţiş. N-am văzut pe nimeni bătut. Femeia aceea îi spusese lui Luyu că e frumuşică şi îi cumpărase un inel. Era ciudat şi derutant.

— Onyesonwu, ridică-te în zbor şi vezi dacă nu găseşti Locul de Conversaţie, mi-a cerut Mwita.

— Pe voi cum vă mai găsesc? am întrebat.

— Eşti în stare să învii morţii, a spus Luyu. Te gîndeşti tu la o soluţie.

— Du-te, m-a îndemnat Mwita. Grăbeşte-te.

Mi-am lepădat hainele. Luyu le-a făcut sul şi le-a aşezat lîngă zidul de la marginea aleii. Mwita m-a strîns

******ebook converter DEMO Watermarks*******

la piept cu putere, iar eu l-am sărutat pe nas. Apoi m-am preschimbat în vultur şi mi- am luat zborul.

Curenţii calzi din miezul zilei mă îmbiau să zbor mai sus, dar am rămas la mică înălţime, aproape de clădiri şi de vîrfurile copacilor. în chip de vultur, puteam să-l simt realmente pe tata. într-adevăr, se afla în Durfa. Am planat un moment cu ochii închişi. I-am deschis şi am privit în direcţia din care îl simţeam. Acolo era Locul de Conversaţie. Privirea mi-a fost atrasă de o clădire aflată la marginea dinspre nord. Ştiam deja că are o uşă albastră.

Am dat ocol, memorînd drumul pînă acolo. Pasărea ştie tot timpul unde se află. Am rîs, iar zgomotul pe care l-am produs a fost un cîrîit puternic. *Cum am putut să-mi închipui că n-o să-i mai pot găsi pe Mwita şi pe Luyu?* mi-am spus. în timp ce zburam înapoi către alee, mi-a atras atenţia o sclipire aurie. M-am întors şi am zburat spre est pînă la o stradă largă, unde părea să se desfăşoare o paradă. Am aterizat pe acoperişul unei clădiri şi mi- am luat poziţia de vultur, cu umerii cocîrjaţi.

Am privit în jos şi am văzut nu doar o sclipire de aur, ci sute de platoşe aurii rotunde, cusute pe uniforme militare galben- maronii. Fiecare purta cîte o raniţă mare, în culori asemănătoare. Erau pregătiţi pentru orice. Lumea aclama şi soldaţii mărşăluiau. Se adunau într-un loc pe care nu-l vedeam. *Am ajuns prea tîrziu,* mi-am spus, amintindu-mi avertismentul lui Sola. Armatele acestea nu puteau să plece înainte să fac eu ce aveam de făcut, indiferent despre ce era vorba.

Am zburat pe deasupra soldaţilor, suficient de jos ca să mă observe. Era necesar să mă ţin de ei. Le-am

******ebook converter DEMO Watermarks*******

surprins în treacăt chipurile, bărbaţi tineri cu expresii hotărîte, a căror piele aurie era foarte diferită de cafeniul-închis al mamei. Intrau în marş într-o clădire uriaşă, făcută din metal şi cărămidă. N-am apucat să descifrez numele de pe frontispiciu. Văzusem destul. încă nu porneau la luptă. Curînd. Poate peste cîteva ore, dar nu acum.

Am zburat înapoi pînă la alee. Mwita şi Luyu plecaseră. Am blestemat. M-am preschimbat la loc. Îmbrăcîndu-mă, transpiram din toţi porii şi îmi tremurau mîinile. De cum mi-am tras bluza peste cap, am întîlnit privirea unui bărbat nuru care stătea în capătul aleii. Făcuse ochii mari cînd îmi văzuse sînii, iar acum îmi vedea şi faţa. Mi-am pus vălul, m-am făcut de nevăzut şi am fugit pe lîngă el. Cînd m-am uitat în urmă, stătea tot acolo şi se uita în lungul aleii. *N-are decît să creadă c-a văzut o stafie,* mi-am spus. *Să-l scoată din minţi.*

Am căutat timp de cîteva minute. Nimic. M-am oprit în mijlocul unei mulţimi de nuru printre care mai apărea ocazional cîte un okeke. Tare mai dispreţuiam locul acesta! Am blestemat în sinea mea, şi un nuru care trecea pe lîngă mine s-a încruntat şi a privit în jur. *Cum să-i găsesc?* m-am întrebat cu disperare. Panica îmi îngreuna concentrarea. Am închis ochii şi am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată. M-am rugat la Ani, la Creator, la papa, la Binta, la oricine mă asculta. *Vă rog. Nu pot să fac asta de una singură. Nu pot să rămîn singură. Vegheaţi-o pe Luyu. Am nevoie de Mwita. Binta ar trebui să fie în viaţă. Aro, mă auzi? Mamă, aş vrea să am iar cinci ani.*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

N-avea nici o noimă ce spuneam, mă rugam pur şi simplu, dacă asta înseamnă să te rogi. Indiferent ce era, m-a liniştit. Mintea mi-a arătat prima lecţie a lui Aro despre Punctele Mistice.

— Bricoler, am rostit cu voce tare în mijlocul aglomeraţiei. Cel care foloseşte tot ce are la dispoziţie ca să facă ceea ce are de făcut.

Am trecut în revistă trei dintre cele patru puncte. *Punctul Mmuo pune în mişcare şi modelează sălbăticia. Punctul Alusi vorbeşte cu spiritele. Punctul Uwa pune în mişcare şi modelează lumea fizică, trupul.* Mie îmi trebuia să găsesc trupul lui Mwita şi pe cel al lui Luyu. *Pe Mwita pot să-l găsesc,* mi-am dat seama. Aveam în mine o parte din el. Sperma lui. Conexiune. Am rămas complet nemişcată şi m-am întors în mine însămi. Prin piele, grăsime, muşchi, pînă în pîntece. Acolo erau, micii şerpuitori.

— Unde e? i-am întrebat.

Mi-au spus.

— *Ewu!* a răcnit cineva. Uitaţi-vă!

Cîţiva oameni au icnit. Toată lumea din piaţă se holba dintr- odată la mine şi se trăgea înapoi. Fusesem atît de concentrată asupra interiorului meu, incit devenisem vizibilă. Cineva m-a apucat de braţ. M-am smucit, m-am făcut de nevăzut şi mi-am croit drum prin mulţimea compactă. Din nou m-am mirat de oamenii aceştia care păreau atît de mulţumiţi şi de paşnici, dar care se transformau în monştri cînd mediul lor nuru steril suferea fie şi cea mai măruntă contaminare. Era un haos în jur, fiindcă toţi mă căutau cu frenezie. Vestea avea să

******ebook converter DEMO Watermarks*******

se răspîndească, mai ales într-un asemenea loc, în care atîta lume avea dispozitive de comunicare.

Intram în criză de timp.

Am fugit, uitîndu-mă în jur nu atît cu ochii, cît cu altceva din interiorul meu. Am depistat-o pe Luyu la marginea marelui Spaţiu de Conversaţie. Stătea împreună cu altă femeie okeke. Supravegheau un grup de copii nuru în timp ce părinţii lor se duceau să se roage în spaţiul de rugăciune. Luyu avea o figură nefericită.

— Aici sînt, am spus păşind lîngă ea.

Femeia okeke care stătea lîngă Luyu s-a uita la ea.

— Şşş, am făcut.

Luyu a surîs.

L-am chemat pe Mwita.

— Sînt aici, a răspuns el.

— Am văzut soldaţi care se pregăteau de plecare, am şoptit. N- avem mult timp la dispoziţie.

O copilă nuru de vreo doi ani a tras-o pe Luyu de mînecă.

— Pîine? a întrebat fetiţa. Pîine?

Luyu a băgat mîna în geanta de lîngă ea şi a rupt o bucată de pîine, pe care i-a dat-o copilei. Fetiţa i-a zîmbit.

— Mulţumesc.

Luyu i-a zîmbit şi ea.

— Trebuie să plecăm. *Chiar acum,* am spus, încercînd să-mi păstrez tonul jos.

— Şşş! a şopti Luyu. Femeia asta o să dea alarma dacă plec aşa, pur şi simplu. Nu ştiu ce-i cu okeke ăştia.

— Sînt sclavi.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

—încearcă totuşi să vorbeşti cu ea, am auzit vocea joasă a lui Mwita. Grăbeşte-te!

Luyu s-a întors spre femeie.

—Ai auzit de Vrăjitoarea Onyesonwu?

Ea s-a uitat absentă la Luyu. Apoi, spre surprinderea mea, a aruncat o privire în jur şi s-a apropiat de Luyu.

—Am auzit.

Luyu părea şi ea surprinsă.

—Păi, şi... şi ce părere ai?

— Pot să-mi doresc, dar n-ajunge ca să fie adevărat, a şoptit femeia.

—Atunci, mai doreşte-ţi o dată, i-am spus.

Femeia a scos un mic ţipăt ascuţit şi s-a holbat la Luyu. S-a îndepărtat făcând ochii mari şi apucîndu-se cu mîinile de piept. N-a urlat, nici n-a dat alarma cînd a plecat Luyu de lîngă ea. N-a spus absolut nimic. A rămas acolo pur şi simplu, cu mîinile la piept.M-am făcut vizibilă şi mi-am tras vălul peste faţă. Luyu şi Mwita aveau nevoie să mă vadă. Doar eu puteam să-i duc la clădirea cu uşă albastră. Timp de cincisprezece minute, am alergat întruna. Datorită pielii deschise la culoare de pe mîinile mele, la prima vedere lumea presupunea că sînt nuru şi că Luyu e sclava mea. Şi, pentru că alergam, dispăream din ochii lor înainte să aibă timp cineva să mă oprească şi să se uite mai bine la mine. Ne feream de okade care treceau în viteză şi de cămile morocănoase, treceam pe lîngă copii nuru în uniforme şcolare, pe lîngă muncitori okeke cu figuri nefericite, pe lîngă nuru prinşi cu treburi. Şi iată-ne ajunşi la uşa albastră.

Capitolul 58

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Clădirea aceea îmi amintea de-a binelea de Casa lui Osugbo. Era făcută din piatră, iar pe zidurile exterioare, groase, erau gravate desene şi radia o autoritate misterioasă. Albastrul uşii era de fapt o pictură ce reprezenta valurile albastre cu creste albe de pe o întindere de apă. Lacul fără nume? în faţa clădirii era un indicator de piatră cu un steag portocaliu fluturînd deasupra pe o prăjină. în piatră era săpată adînc următoarea inscripţie:

CENTRUL DE OPERAŢIUNI AL GENERALULUI

DAIB YAGOUB CONSILIUL REGATULUI CELOR ŞAPTE RÎURI

— Intru eu prima, a spus Luyu. Vor crede că-s doar o sclavă amărîtă.

Pînă să-i poată răspunde vreunul dintre noi, a urcat treptele în fugă şi a deschis uşa albastră. Uşa s-a trîntit în urma ei. Mwita m-a luat de mînă. Mîna lui era rece, probabil şi a mea era la fel. Aş fi vrut să-l privesc, dar încă mai eram de nevăzut. Au trecut cîteva minute. Prin spatele nostru trecea lume pe cămile, pe jos sau pe scutere. Nimeni nu ieşea şi nu intra în clădire. îndrăznesc să spun că nici nu se uita cineva în direcţia clădirii. Da, semăna ******ebook converter DEMO Watermarks*******
foarte mult cu Casa lui Osugbo.

— Dacă nu iese in următorul minut, probabil e moartă, a spus Mwita.

— Vine ea, am murmurat.

A mai trecut un minut.

— Crezi că Daib i-a spînzurat pe oamenii aceia din peşteră? a întrebat el.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Nu mă gîndisem la asta. Şi nu voiam să mă gîndesc tocmai acum. Dar ar fi fost după firea lui Daib să omoare pe cineva şi apoi să se asigure că leşul nu poate să putrezească.

— Şi-atunci cine erau păianjenii? am întrebat.

El a chicotit.

— Nu ştiu.

Am chicotit şi eu. L-am strîns de mînă. Uşa albastră s-a deschis cu un pocnet sonor. A apărut Luyu, cu respiraţia tăiată.

— E pustiu, a spus ea. Dacă-i aici, e la etaj.

Fără să mai aruncăm vreo privire în urmă, eu şi Mwita ne-am făcut vizibili.

— Ne aşteaptă, a spus Mwita.

Am intrat împreună.

Era răcoare înăuntru, de parcă se afla prin preajmă o staţie de captare. Undeva zumzăia o maşinărie. Se vedeau pupitre cu blatul albastru-închis şi scaune de aceeaşi culoare. Spaţii de birouri. Fiecare pupitru avea cîte un computer vechi şi prăfuit. Nu mai văzusem niciodată atîta hîrtie. Vrafuri pe podea, coşuri de gunoi pline şi o mulţime de cărţi. Era un loc al risipei. în capătul îndepărtat al camerei era o scară în spirală.

— Acolo n-am urcat, a spus Luyu.

— Un lucru înţelept, am remarcat.

— Stai aici, i-a spus Mwita. Să ţipi dacă vine cineva.

Ea a aprobat din cap, sprijinindu-se cu mina de un pupitru. Ochii îi erau măriţi şi lucioşi de lacrimi.

— Aveţi grijă, ne-a spus cu glas răguşit.

Eu şi Mwita ne-am făcut de nevăzut şi am urcat. Ne-am oprit la intrare. 0 cameră spaţioasă, foarte diferită de

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cea de la parter. Arăta aşa cum mi-o aminteam. Pereţii erau albaştri. Podeaua era albastră. Mirosea a esenţe parfumate şi a cărţi prăfuite. Şi era o linişte sinistră.

El şedea la birou şi se uita la noi cu o privire aspră. Avea în spate o fereastră mare, prin care pătrundea lumina soarelui. Arunca o umbră pe faţa lui şi în acelaşi timp isca reflexii din micile discuri adunate într-un coş pe biroul lui. Era deopotrivă lumină şi întuneric... dar mai ales întuneric. Mîinile lui mari strîngeau furibund braţele scaunului. Purta un caftan alb strălucitor, cu broderii la gît şi cu un colier subţire de aur. Barba neagră ca granitul îi atîrna pînă la piept, iar peste părul negru şi lînos avea o beretă albă. Fiindcă nu făcea decît să se uite în continuare drept la noi, ne-am dat seama că era cazul să ne facem vizibili.

— Mwita, ucenicul meu hidos, a spus el.

S-a uitat la mine şi am îngheţat pe dată de teamă, amintindu- mi durerea pe care mi-o provocase înainte de a-mi trînti în palmă simbolul otrăvii lente şi crude. încrederea începea să se scurgă din mine. Eram jalnică. El a rîs ca pentru sine, de parcă ar fi ştiut că tocmai îmi pierdusem curajul.

— Iar *tu* ar fi trebuit să rămîi pierdută sau moartă, sau cum vei mai fi fost, mi-a spus.

Mwita a păşit în cameră.

— Mwita, ce fa... ce faci? l-am întrebat printre dinţi.

Nu m-a luat în seamă, s-a dus drept la Daib şi a ridicat coşul
plin cu discuri ciudate.

— Creierul tău e bolnav, a spus el, scuturînd coşul pe sub nasul lui Daib. Tot ce era in casa ta a fost distrus! Şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

totuşi, *cumva,* tu pe *astea* le-ai salvat? Crezi că nu ştiam de colecţia ta perversă! îţi făceam curat pe birou cînd am găsit astea. înainte de răzmeriţe, am băgat unul în portabilul tău; aşa am ajuns să mă uit cum omorai un om în bătaie. Rîdeai şi... aveai erecţie!

Daib s-a sprijinit de spătar şi iarăşi a rîs.

— Îmbătrînesc. Omul are nevoie câteodată de puţin ajutor. Mă mai lasă şi memoria deseori. Să le pierd pe amîndouă ar fi fost ca şi cum mi-aş pierde o parte din minte.

Şi-a aplecat capul într-o parte.

— Aşadar, asta ai venit să-mi spui după ce-ai bătut atîta drum? De-asta mă sîcîi cu bufoneriile tale copilăreşti?

I-a smuls coşul lui Mwita şi a băgat mîna în el. Toate discurile arătau la fel, dar el a reuşit să-l găsească în cîteva secunde pe cel căutat. L-a ridicat.

— Pentru *ăsta?* Pentru onoarea femeii tale?

A aruncat cu el în Mwita. Nu l-a nimerit, discul a aterizat şi s-a rostogolit pînă lîngă piciorul meu. L-am luat de jos. Abia dacă era mai mare decît unghia. Mwita s-a uitat la mine. S-a întors iar spre Daib.

— Plecaţi de-aici, a scuipat Daib. Am un plan de dus la capăt. Profeţia lui Rana de împlinit - „va veni un vrăjitor nuru înalt şi bărbos care va forţa rescrierea Marii Cărţi". Va fi o carte foarte diferită după ce voi extermina restul de okeke.

S-a sculat de pe scaun, un bărbat nuru înalt şi bărbos. Un vrăjitor cu ştiinţa tămăduirii. întocmai cum prezicea profeţia lui Rana. M-am încruntat, punînd sub semnul

******ebook converter DEMO Watermarks*******

întrebării toate lucrurile pentru care pornisem în călătorie. Oare era posibil ca
Rana Clarvăzătorul să fi spus totuşi adevărul? Era persoana profeţită bărbat, *nu* femeie? Poate „pacea" însemna moartea întregului neam okeke.

— Ah, să ne păzească Ani, am şoptit.

— Dar şi pe tine, fato, trebuie să te omor, a continuat Daib. Mi- o amintesc pe mama *ta.*

S-a încruntat.

— Ar fi trebuit s-o omor. I-am lăsat pe oamenii mei să-şi facă de cap cu femeile acelea okeke şi să le cruţe viaţa celor mai multe dintre ele. Cînd le dai drumul e ca şi cum ai trimite un virus în toate comunităţile răsăritene. Femeile dezonorate dau fuga acolo să-şi nască pruncii *ewu.* Eu însumi am expus partea asta a planului în faţa conducătoarei consiliului celor Şapte Rîuri. Sînt cel mai mare general al ei şi planul meu e genial. Bineînţeles că m-a ascultat. E o marionetă slabă.

A zîmbit, savurîndu-şi propriile cuvinte.

— E un juju simplu pe care l-am lucrat asupra soldaţilor. Ajung ca nişte vaci, produc lapte întruna. Cît despre mine, eu prefer să-i zdrobesc capul unei femei okeke după ce-am avut-o. Cu excepţia mamei tale.

I-a şovăit zîmbetul pe buze. Privirea i s-a pierdut undeva departe.

— Mi-a plăcut cu ea. N-am vrut s-o omor. Ar fi trebuit să-mi dăruiască un fiu minunat, minunat. De ce eşti fată?

— Eu...

Am oftat.

— Pentru că aşa stă scris, a răspuns Mwita.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Daib s-a întors încet spre el, observîndu-l cu adevărat pentru prima dată. Mişcările i-au fost instantanee. Acum stătea în spatele biroului, iar în clipa următoare era lîngă Mwita, strîngîndu-l de beregată cu mîinile lui puternice. O mie de lucruri încercau să se întîmple concomitent în trupul meu, dar nici unul dintre ele nu-mi îngăduia să mă *mişc.* Mă ţinea ceva pe loc. Apoi mă strîngea de-a binelea. Am horcăit şi aş fi căzut din picioare dacă n-ar fi continuat să mă ţină.

Am clipit. îl vedeam. Un mic cilindru albastru care se înfăşurase în jurul meu ca un şarpe. Un copac de sălbăticie. Era rece, aspru şi cumplit de puternic, deşi vedeam drept prin el. Cu cît mă zbăteam mai mult, cu atît mai mai tare se strîngea. Storcea aerul din mine.

— Mereu lipsit de respect, a spus Daib, arătîndu-şi dinţii în timp ce-l sugruma pe Mwita. E din cauza sîngelui tău *murdar.* Te- ai născut *greşit.*

A strîns şi mai tare.

— De ce să-i dea Ani asemenea daruri unui copil ca tine? Eu ţi-aş fi tăiat beregata şi te-aş fi ars, să te-ntorci în cenuşă ca să poată Ani s-o facă aşa cum trebuie a doua oară.

L-a azvîrlit pe Mwita la pămînt şi a scuipat pe el. Mwita a tuşit împroşcînd salivă şi a încercat să se ridice în picioare. A căzut la loc.

Daib s-a întors spre mine. Aveam faţa udă de lacrimi şi transpiraţie cînd mi-a dat drumul planta-spirit. în jurul meu, lumea s-a întunecat, apoi s-a luminat. Am deschis larg gura să trag aer în piept şi m-am ridicat în picioare clătinîndu-mă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Unicul meu copil, şi asia-mi dă Ani, a spus el, măsurîndu- mă cu privirea din cap pînă-n picioare.

Sălbăticia se înălţa în jurul nostru. Alţi copaci de sălbăticie ne- au înconjurat ca nişte spectatori curioşi. în spatele lor îl vedeam pe Mwita, spiritul lui galben arzînd cu flăcări feroce.

— Te-am supravegheat, a mîrîit Daib. Mwita o să moară azi.

Tu o să mori azi. Şi n-am să mă opresc aici. O să-ţi vînez spiritul. O să-ncerci să te ascunzi. O să te găsesc. O să te distrug din nou. După ce voi aduce armatele nuru şi voi împlini profeţia, am s-o găsesc pe maică-ta. Ea o să-mi poarte fiul în pîntece.

Cu fiecare dintre cuvintele lui pierdeam părţi din mine. De cum a început să mi se destrame încrederea în profeţie, mi s-a dus şi curajul. Mă luptam să respir. îmi doream să mă milogesc de el. Să-l implor. Să plîng. M-aş fi tîrît la picioarele lui ca să-l împiedic să le facă rău lui Mwita şi mamei. Călătoria mea fusese o pierdere de vreme. Eu însămi eram o nulitate.

— N-ai nimic de zis? a întrebat el.

Am căzut în genunchi.

Triumfător, a continuat să vorbească.

— Nu mă aştept...

Mwita s-a năpustit la Daib cu un răcnet. Apoi a strigat ceva care suna a vah. A plesnit cu palma gîtul lui Daib. Daib a ţipat şi s-a învîrtit pe loc. Indiferent ce-i făcuse Mwita, deja începeau să se vadă efectele. Mwita a dat înapoi împleticit.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Ce-ai făcut? a răcnit Daib, întinzîndu-şi braţul să ajungă în spate şi frecîndu-se de zor pe gît. Nu poţi să faci...!

Am simţit cum se mişcă tot aerul din încăpere la scăderea bruscă de presiune.

— Atunci, haide, a spus Mwita.

A privit pe lîngă Daib, către mine.

— Onyesonwu, tu ştii *exact* ce-i adevăr şi ce-i minciună.

— Mwita!

Atît de tare am urlat, încît am simţit sîngele răbufnindu-mi în gîtlej. Am luat-o la fugă spre ei, abia sesizînd contuziile şi rănile adînci pe care le suferise corpul meu în strînsoarea copacului de sălbăticie. înainte de-a apuca să ajung la ei, Daib a sărit la Mwita ca o felină. Pe cînd se prăbuşeau amîndoi la podea, hainele lui Daib au crăpat, trupul i s-a vălurit, i s-a îngroşat şi a început să producă blană portocalie şi neagră, colţi enormi şi gheare ascuţite. în chip de tigru, i-a sfîşiat hainele lui Mwita, i-a despicat pieptul şi şi-a înfipt adînc colţii în gîtul lui. Apoi puterile i-au slăbit şi s-a prăbuşit, gîfîind şi tremurînd.

— Dă-te *JOS* de pe el! am ţipat, înşfăcînd blana lui Daib.

L-am azvîrlit de pe Mwita. Ce de sînge! Beregata lui Mwita era
pe jumătate sfîşiată. Sîngele îi curgea gîlgîind din piept. Mi-am aşezat pe el mîna stingă. S-a înfiorat tot, încercînd să vorbească.

— Mwita, şşş, şşş. O să... o să te fac bine.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Nu... Onyesonwu, a spus el, luîndu-mi mîna cu un gest plăpînd.

Nici nu ştiu cum de mai era în stare să vorbească.

—Asta e...

— Ştiai! *ASTA* e ce-ai văzut cînd ai încercat să treci iniţierea! am ţipat.

Plîngeam cu sughiţuri.

—Ah, Ani! *Ştiai!*

— Ştiam? a întrebat el.

îi ţîşnea sînge din gît la fiecare bătaie a inimii. Băltea în jurul meu.

— Sau... ştiind... am făcut... să se-ntîmple?

Am suspinat.

— Caut-o, a şoptit el. Isprăveşte-o.

A inspirat chinuit şi cuvintele pe care le-a rostit mai apoi au fost pline de durere.

— Ştiu... cine eşti... ar trebui să ştii... şi tu.

Cînd a rămas inert în braţele mele, ar fi trebuit să stea în loc şi inima mea. L-am strîns la piept cu putere. Nu-mi păsa de ceea ce
spusese. Aveam de gînd să-l aduc înapoi.

I-am căutat şi i-am tot căutat spiritul. Plecase.

— Mama! am urlat, cu tot trupul scuturat de suspine.

îmi simţeam gura uscată iască.

— Mama, ajută-mă!

Atunci a intrat Luyu. Cînd l-a văzut pe Mwita, a căzut în genunchi.

— Mama! am ţipat. Nu se poate să mă părăsească aici!

Am auzit-o pe Luyu ridicându-se şi fugind afară din cameră, apoi în jos pe scări. Nu-mi păsa. Totul se terminase.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Daib zăcea pe jos, o făptură umană despuiată, cu bale curgîndu-i din gură şi cu trupul zgîlţîit de fiori. încă mai avea lipită de gît bucata de pînză mîzgălită cu simboluri. Probabil că Ting îi dăduse acest juju lui Mwita. Trebuie să fi folosit Punctul Uwa, cel al lumii fizice, trupul. Pentru un *eshu,* era cel mai folositor şi mai periculos dintre puncte. Cu trupul lui Mwita în braţe, mi-a venit o idee. Am trecut imediat la fapte. N-am stat să mă gîndesc la consecinţe, la posibilităţi sau la pericole.

Nici eu, nici Mwita nu dormiserăm în noaptea precedentă. Mi- am amintit cum se mişca în mine şi cum îşi dădea drumul. Era încă în mine. Era încă viu. I-am simţit în mine, înotînd, şerpuind. Nu eram în perioada cea mai fertilă, dar am făcut-o să fie. Mi-am deplasat ovulul ca să întîlnească ce mai reuşeam să găsesc din viaţa lui Mwita. însă nu eu eram cea care să li se alăture. Eu nu puteam decît să le dau posibilitatea. Altceva a făcut restul. Ceva pe de-a-ntregul în afara omenirii şi complet nepăsător faţă de ea. La momentul concepţiei, o gigantică undă de şoc a izbucnit din mine, o undă de şoc asemenea celei de odinioară, de la ceremonia funerară a tatei. A spulberat zidurile din jurul meu şi tavanul de deasupra.

Am stat acolo cu trupul lui Mwita, in praf şi moloz, sperînd să cadă ceva pe mine şi să-mi pună capăt vieţii. Dar n-a căzut nimic, în scurt timp, totul a început să se liniştească. Doar scara rămăsese intactă. Auzeam ţipete şi strigăte de afară şi din alte clădiri. Numai voci înalte. Voci de femei. M-am cutremurat.

— Trezeşte-te! ţipa o femeie. *Trezeşte-te!*

— Să mă omoare Ani şi pe mine, o! striga alta.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am gîndit la ucenica Sanchi, cea care ştersese de pe faţa pămîntului un oraş întreg cînd rămăsese grea fiind încă ucenică. M-am gîndit la rezervele lui Aro faţă de instruirea fetelor şi-a femeilor. Iar în braţele mele era Mwita. Mort. îmi venea să dau capul pe spate şi rîd isteric. Oare din cauza gîndului că purtam în pîntece copilul nostru? Poate. Din cauza şocului pe care îl simţeam dîndu-mi seama de consecinţele a ceea ce făcusem? Posibil. De la claritatea gîndirii provocată de prea puţină hrană şi odihnă şi prea multă suferinţă? Poate. Indiferent din ce motiv, norii din minte mi s-au risipit şi dincolo de ei era visul despre Mwita. Insula.

Cineva urca scările în fugă.

— Onye! a strigat Luyu, sărind peste o bucată de gresie şi un corp de bibliotecă răsturnat peste Daib. Onye, ce s-a-ntîmplat? Ah, lăudată fie Ani, eşti bine.

— Ştiu ce-avem de făcut, am spus pe un ton hotărât.

— Ce? a întrebat Luyu.

— Să-l găsim pe Clarvăzător. Pe cel care-a făcut profeţia despre mine.

Am început să clipesc în timp ce-mi aduceam aminte

— Rana, îl cheamă Rana.

Sola vorbise despre Rana chiar înainte de plecarea noastră din Jwahir. „Clarvăzătorul acesta, Rana, păzeşte un document
preţios. De aceea a făcut profeţia", spusese Sola.

Afară, o femeie continua să ţipe şi să se vaite.

— Atunci... atunci ia-ţi la revedere şi să mergem, a spus Luyu, punînd o mină pe umărul meu. El s-a dus.

M-am uitat la ea. Apoi m-am uitat la Mwita.

— Ridică-te, a spus Luyu. Trebuie să mergem.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

I-am sărutat pentru ultima oară buzele minunate. Am privit la trupul gol şi tremurător al lui Daib şi am surîs dispreţuitor. Numi mai rămăsese nici un strop de salivă in gură, altminteri l-aş fi scuipat. Nu l-am ucis. L-am lăsat şi pe el acolo. Mwita ar fi fost mîndru de mine.

Vă imaginaţi că nişte cărămizi de nisip nu pot să ardă mistuitor? Ba pot. N-aş fi lăsat niciodată acolo trupul lui Mwita să fie găsit şi pîngărit. Niciodată. Toate lucrurile pot să ardă, căci toate lucrurile trebuie să se întoarcă în ţărînă. Am făcut clădirea generalului să ardă în vîlvătăi. Era vina mea că Daib încă mai era înăuntru? Mă îndoiesc că Mwita s-ar fi supărat pe mine că am ars clădirea din temelii tocmai pe cînd Daib zăcea înăuntru neajutorat.

Clădirea generalului Daib avea să ardă necontenit pînă se făcea cenuşă. Cu toate acestea, stînd în faţa ei, am văzut un liliac mare bătînd de zor din aripi să scape din incendiu, ca o rămăşiţă carbonizată. A zburat cîţiva metri, a pierdut cîţiva înălţime, s-a redresat şi a zburat mai departe. Tata era schilodit, dar încă mai trăia. Nu-mi păsa. Dacă izbuteam să fac ce aveam de făcut, îi venea şi lui rîndul la momentul potrivit.

Am pornit cu pas grăbit pe stradă, printre femeile care fugeau înnebunite. Nimeni nu întorcea capul să se uite şi a doua oară la noi. Ne-am îndreptat către lacul fără nume

******ebook converter DEMO Watermarks*******

.Capitolul 59

— Mă simt ciudat, a spus Luyu.

Apoi a dat fuga la marginea rîului şi a vomitat pentru a doua oară in ziua aceea.

Am stat şi am aşteptat-o să termine fără să-mi mai ascund faţa. Nimănui nu-i păsa de mine. Poate că circulaseră zvonuri despre o femeie *ewu* nebună, dar fuseseră puse in umbră de ceea ce se petrecea in Durfa. Cel puţin pentru moment.

în centrul oraşului Durfa, toţi bărbaţii capabili să lase o femeie gravidă muriseră pînă la ultimul. Faptele mele îi uciseseră. Toţi bărbaţii care compuneau armata pe care o văzusem muriseră instantaneu. Mergînd către rîu, văzuserăm trupuri de bărbaţi zăcînd pe stradă, auziserăm ţipete din locuinţe, trecuserăm pe lîngă femei şi copii zdruncinaţi de groază. M-am înfiorat din nou, gîndindu-mă neputincioasă la Daib… *El e tatăl meu şi eu sînt copilul lui,* mi-am spus. *Amîndoi lăsăm cadavre în urma noastră. Cîmpuri întregi de cadavre.*

— Ai terminat? am întrebat.

îmi simţeam faţa încinsă şi îmi venea şi mie să vomit.

Luyu a mormăit ceva, îndreptîndu-se încet de spate.

— îmi simt burta… nu ştiu.

— Eşti gravidă, i-am spus.

— Poftim?

— Şi eu sînt.

S-a holbat la mine.

— Ai…

— M-am făcut să rămîn gravidă. S-a întîmplat ceva din cauza asta. Ceva… îngrozitor.

Mi-am privit mîinile.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

— Sola spunea că problema mea cea mai mare are să fie lipsa controlului.

Luyu s-a şters la gură cu dosul mîinilor şi şi-a atins burta.

— Vasăzică... nu doar eu. *Toate* femeile.

— Nu ştiu cît de departe s-a răspîndit. Nu cred c-a ajuns la alte oraşe. Dar unde sînt bărbaţi morţi sînt şi femei gravide.

— Ce... ce s-a întîmplat? De ce sînt morţi bărbaţii? a întrebat
ea.

Am clătinat din cap şi am privit către rîu. Era mai bine pentru ea să nu ştie. O femeie a ţipat undeva în apropiere. îmi venea şi mie să ţip.

— Mwita al meu, am şoptit.

îmi ardeau ochii. Nu voiam să ridic privirea şi să văd femei îndurerate alergînd înnebunite pe străzi.

— A murit cu cinste, a spus Luyu.

— Un fiu îşi ucide tatăl.

Dar Daib nu e mort, mi-a trecut prin minte.

— Ucenicul îşi ucide maestrul, a spus ea istovită. Daib te ura, Mwita te iubea. Mwita şi Daib, poate că nici unuia dintre ei nu-i prieşte fără celălalt.

— Vorbeşti ca o vrăjitoare, am bombănit.

— Am stat prin preajma multora.

— Mwita al meu, am şoptit iar.

Atunci mi-am adus aminte şi am băgat mîna printre pliurile râpei. Speram să nu fie acolo. Era. Am ridicat în lumină micul disc de metal.

— Luyu, mai ai portabilul?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Dintr-o clădire de peste drum, o femeie a urlat pînă i s-a spart vocea. Luyu a tresărit.

— Mda, a spus ea şi a mijit ochii. De unde ai discul ăla?

M-am apropiat in timp ce ea băga cu grijă discul în aparat. îmi bătea inima atît de tare, încît m-am apucat strîns de piept. Luyu s-a încruntat şi m-a strîns lîngă ea. Cu un bîzîit slab, un ecran mic a ieşit din partea de jos. Luyu l-a întors cu faţa în sus.

întinsă pe nisip, mama se uita drept la noi. Tata a înfipt cuţitul de argint lîngă capul ei, în nisip. Am observat că avea minerul decorat cu simboluri foarte asemănătoare cu cele gravate pe mîinile mele. Ting ar fi ştiut ce semnificau. El i-a depărtat picioarele mamei şi apoi au început gemetele, gîfîiturile şi cîntatul, şi cuvintele mîrîite între cîntece. Dar de data aceasta urmăream o înregistrare, nu o viziune de la mama. Auzeam cuvintele nuru rostite de el din afara perspectivei ei. înţelegeam.

— Te-am găsit. Tu eşti aceea. Vrăjitoare. *Vrăjitoare!*

A cîntat un cîntec.

— O să-mi porţi fiul în pîntece. Va fi magnific.

Alt cîntec.

— Eu am să-l cresc şi va fi cel mai măreţ lucru pe care l-a cunoscut vreodată pămîntul ăsta.

Un cîntec exploziv:

— Aşa stă scris! Am văzut!

Ceva făcut din sticlă a zburat pe fereastra casei de peste drum. S-a zdrobit de pămînt. în urma lui s-a auzit un copil plîngînd cu sughiţuri. Eram indiferentă la toate acestea; imaginile mamei mele violate de un vrăjitor

******ebook converter DEMO Watermarks*******

nuru îmi pîrjoleau ochii, iar gîndurile mi se întunecau. M-am gîndit la femeile, copiii şi bătrînii îndureraţi din jur, care se văitau şi suspinau; *ei* erau cei care *îngăduiseră* să i se întîmple aşa ceva mamei. Ei nu i-ar fi sărit în ajutor.

Ce s-ar fi întîmplat dacă, în ziua cînd o atacase Daib, mama n- ar fi fost o asemenea vrăjitoare cum ceruse tatăl ei să fie? Ar fi fost o bătălie teribilă. Aşa insă, singura armă cu care putea să se apere era latura ei alusi.

—Ajunge, a spus Luyu într-un tîrziu, smulgîndu-mi portabilul din mînă.

Oamenii începeau să umple străzile. Fugeau tîrîndu-şi picioarele, umblau de colo colo, ajungînd pînă la marginea acelei străzi, îndreptîndu-se către locuri despre care nu-mi păsa. Fantome a ceea ce fuseseră cîndva, cu vieţile schimbate pentru totdeauna. Eu stăteam acolo cu privirea pierdută. Tata *preţuise* atât acest disc cît să-l păstreze timp de douăzeci de ani.

— Trebuie să mergem mai departe, a spus Luyu trăgîndu-mă după ea.

Dar, mergînd, îi curgeau şi ei lacrimi din ochi.

— Stai, m-a oprit deodată, încă strîngîndu-mă de braţ.

A lăsat să-i cadă portabilul pe jos.

— Calcă pe el, m-a îndemnat. Cît poţi de tare. Fă-l una cu pămîntul.

M-am uitat la el o clipă şi apoi l-am strivit cu toată forţa. Zgomotul cu care s-a spart m-a făcut să mă simt mai bine. L-am ridicat de jos şi am scos discul, pe care l-am zdrobit în dinţi şi l- am aruncat în rîu.

— Să mergem, am spus.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Cînd am ajuns la apa lacului, ne-am oprit un moment. Da, îl mai văzusem şi înainte, dar în timpul viziunii nu avusesem cum să mă opresc şi să-l cuprind într-adevăr cu privirea. Undeva pe întinsul lui se zărea o insulă.

în spatele nostru era haos. Străzile erau pline de femei, copii şi bătrîni care alergau, se împleticeau şi boceau: „Cum se poate întîmpla una ca asta?!". Se iscau încăierări. Femeile îşi sfîşiau hainele. Mulţi cădeau in genunchi şi răcneau să-i salveze Ani. Eram convinsă că, pe undeva pe-acolo, puţinele femei okeke care mai rămăseseră erau tîrîte afară şi făcute bucăţi. Durfa era un oraş bolnav, iar eu îi stîrnisem boala ca pe o cobră febrilă.

Ne-am întors cu spatele la toate acestea. Ce de apă! în lumina strălucitoare a soarelui, era de un albastru-deschis, cu suprafaţa calmă. Aerul însuşi se simţea umed şi mă întrebam dacă aşa miroseau peştele şi alte creaturi acvatice. O mireasmă dulce cu iz metalic, balsam pentru simţurile mele chinuite. Pe vremuri, în Jwahir, nici eu, nici Luyu nu ne-am fi putut imagina vreodată aşa ceva.

Cîteva vehicule acvatice s-au oprit la marginea apei, spintecînd-o şi tulburîndu-i calmul. Bărci, opt cu totul. Toate făcute din lemn galben şlefuit, cu embleme albastre de formă pătrată pictate pe proră. Am coborît repede dealul.

— Hei, voi! Staţi! a strigat o femeie din spatele nostru.

Ne-am mişcat şi mai repede.

— Aia-i fata *ewul* a spus femeia.

— Prindeţi demonul! a ţipat altă femeie.

Am rupt-o la fugă.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Bărcile erau mici, abia dacă încăpeau cîte patru oameni în fiecare. Aveau motoare care scoteau fum şi pîrîiau, făcînd apa să se învolbureze. Luyu a fugit la una condusă de un tînăr nuru. îmi dădeam seama de ce îl alesese tocmai pe el; arăta puţin altfel faţă de ceilalţi conducători de bărci. Avea un aer şocat, pe cînd toţi ceilalţi se holbau la mine îngroziţi. Nici cînd am ajuns la el nu i s- a schimbat expresia de pe chip. A deschis poarta către barca lui. Ne-am urcat.

— Tu... tu eşti...

— Da, eu sînt, i-am răspuns.

— Dă-i drumul odată! a răcnit Luyu la el.

— Femeia aia a omorît toţi bărbaţii din Durfa! a ţipat la barcagii o femeie care cobora dealul in fugă. Puneţi mina pe ea, *omorîţi-o*|

Tînărul şi-a pus barca in mişcare in ultima clipă. Motorul a scuipat fum şi a scos un zgomot pătrunzător. El a apucat o manetă şi barca a ţîşnit înainte. Ceilalţi barcagii s-au năpustit la marginea bărcilor. Erau prea departe ca să sară într-a noastră.

— Shukwu! a strigat unul dintre ei. Ce faci?

— Aoleu, l-a vrăjit deja, a spus altul.

O mulţime de femei coborau în fugă dealul. O piatră a lovit barca, apoi o alta m-a izbit în spate cînd m-am întors.

— încotro? a întrebat barcagiul pe nume Shukwu.

— Spre insula lui Rana, i-am răspuns. Ştii unde e?

— Ştiu, a spus el, întorcînd barca spre sud, către pîntecele apei.

în spatele nostru, femeile vorbeau repezit cu barcagiii.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Bărbaţii şi-au pornit motoarele şi s-au lansat degrabă în urmărire.

— Opreşte barca! a strigat unul.

Erau la aproape o jumătate de kilometru distanţă de noi.

— Shukwu, n-o să-ţi facem nici un rău! a strigat altul. Vrem doar fata.

Shukwu s-a întors spre mine.

L-am privit în ochi.

— Nu opri barca, i-am cerut.

Ne-am continuat drumul.

— Deci sînt adevărate zvonurile? a întrebat el. Toţi bărbaţii... ce s-a-ntîmplat în Durfa?

El venise de pe celălalt mal al lacului, poate din Suntown sau
Chassa. Veştile circulau repede. Omul acesta riscase enorm traversînd apa. Ce puteam să-i spun?

— De ce ne ajuţi? a întrebat Luyu, suspicioasă.

— Eu... nu cred în Daib, a răspuns el. Mulţi dintre noi nu cred. Cei care ne rugăm de cinci ori pe zi, iubim Marea Carte şi sîntem oameni evlavioşi ştim că nu-i asta vrerea lui Ani.

S-a uitat la mine, cercetîndu-mi chipul cu luare-aminte. S-a înfiorat şi a privit în altă parte.

— Şi am văzut-o pe ea, a continuat el. Femeia okeke pe care nu poate nimeni s-o atingă. Cine-ar putea s-o urască? Fiica *ei* n-ar fi în stare niciodată de ceva malefic.

Vorbea despre mama, care se apucase să *alu* şi încerca să-mi fie de ajutor povestindu-le oamenilor despre mine. Carevasăzică, le apărea şi unor nuru. Le

******ebook converter DEMO Watermarks*******

spunea tuturor ce om bun sunt. Aproape că mă pufnea rîsul la aşa idee. Aproape.

în ciuda faptului că celelalte bărci erau foarte încărcate, nu reuşeam să le întrecem. în spatele lor am văzut alte cinci pline cu oameni.

— O să vă omoare, a spus Shukwu şi a arătat către drepta. Noi tocmai am venit de la Chassa şi acolo era totul în regulă. Vă rog. Spuneţi-mi ce s-a petrecut în Durfa.

M-am mulţumit să clatin din cap a tăgadă.

— Tu du-ne acolo, atît, a spus Luyu.

— Sper că fac ce trebuie, a murmurat el.

Ceilalţi se apropiau răcnind blesteme şi ameninţări.

— Cît mai e pînă ajungem? a întrebat Luyu, înnebunită.

— Uite-acolo, a răspuns el.

O vedeam, o insulă pe care era o colibă cu acoperiş de stuf. însă motorul bărcii făcea eforturi mari, scuipînd şi mai mult fum negru şi unsuros. începea să scoată nişte păcănituri înfundate
care nu prevesteau nimic bun. Shukwu a suduit.

— Sînt pe terminate cu combustibilul, a spus el, apucînd un recipient făcut dintr-o tărtăcuţă. Pot să fac alimentarea...

— Nu e timp! Du-te, a spus Luyu, strîngîndu-mă de umăr. Preschimbă-te şi zboară pînă acolo. Lasă-mă pe mine. Mă lupt eu cu ei.

Am clătinat din cap.

— Nu te las. O să reuşim noi.

— N-o să reuşim, a stăruit Luyu.

— Ba da! am strigat.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

M-am lăsat în genunchi şi m-am aplecat peste marginea bărcii.

— S-o ajutăm!

Şi m-am apucat să vîslesc cu braţul. Luyu s-a aplecat de cealaltă parte şi a făcut la fel.

— Folosiţi-le pe astea, a spus Shukwu, dîndu-ne nişte vîsle mari.

A forţat motorul pînă la viteza maximă, care nu era cine ştie ce. Ne apropiam încet de insulă. Nimic altceva nu mai aveam în minte, doar atît: *Să ajung acolo, SĂ AJUNG ACOLO!* Rapa albastră şi bluza albă îmi erau leoarcă de sudoare şi de apă rece din lacul fără nume. Deasupra, soarele strălucea. Peste capetele noastre a trecut un stol de păsări mici. Vîsleam din răsputeri.

— Haide! am strigat cînd ne-am apropiat suficient.

Am sărit din barcă şi eu, şi Luyu, am plescăit prin apă şi am fugit pe insula micuţă, unde abia dacă era loc pentru o colibă şi doi arbori pitici. Erau doar cîţiva metri pînă la colibă. M-am opri să mă uit la Shukwu cum se îndepărtează de ţărm vîslind frenetic.

— Mulţumesc! i-am strigat.

— Dacă... voieşte... Ani, l-am auzit strigînd cu respiraţia tăiată.

Bărcile pline de nuru se apropiau. Le-am întors spatele şi am
fugit la colibă.

M-am oprit lîngă Luyu, în dreptul pragului. Nu exista uşă. înăuntru zăcea trupul fără viaţă al lui Rana. într-un colţ era o carte mare şi prăfuită. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu Rana. E posibil să se fi numărat printre victimele mele, dar oare moartea pe care o provocasem accidental

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ajunsese atît de departe? Nu voi şti niciodată. Luyu s-a întors şi a fugit pe unde veniserăm.

— Haide! mi-a strigat peste umăr. îi ţin eu în loc.

în timp ce eu eram înăuntru, bărbaţii care ne urmăriseră au văzut-o pe Luyu ieşind din colibă. Era frumoasă şi puternică. îi aştepta netemătoare, uitîndu-se la ei cum coborau din bărci deja fără să se mai grăbească, fiindcă ştiau că suntem prinse în capcană. Cred c-am auzit-o rîzînd şi spunînd „Dacă-i pe-aşa, haideţi!".

Acei bărbaţi nuru vedeau o femeie okeke frumoasă, apărată doar de propriu-i simţ al datoriei şi de mîinile ei goale, care se aspriseră de atîta folosinţă în ultimele luni. Şi s-au repezit la ea. I- au smuls rapa verde, bluza de un galben acum murdar, brăţările cu mărgele pe care le luase din coşurile cu daruri abia ieri, cu un secol în urmă. După aceea au sfîşiat-o. Nu-mi amintesc s-o fi auzit ţipînd. Eram ocupată.

Cartea aceea m-a atras cu putere spre ea. Am îngenuncheat în dreptul ei. Coperta era subţire, dar tare, făcută dintr-un material rezistent pe care n-aş putea să-l numesc. îmi amintea de coperta neagră a cărţii electronice pe care o găsisem în peşteră. Nu avea nici titlu, nici vreun desen. Am întins mîna, dar apoi am ezitat. *Ce este...* Nu, ajunsesem prea departe ca să pun întrebarea asta.

Cînd am atins cartea, era caldă. Febrilă. Mi-am odihnit palma pe coperta rigidă. Era aspră ca şmirghelul. Aş fi vrut să chibzuiesc la asta, dar ştiam că nu am timp. Mi-am tras-o in poală şi am deschis-o. Imediat, m-am simţit de parcă mă lovise cineva zdravăn in cap, făcînd

******ebook converter DEMO Watermarks*******

ca vederea să-mi joace feste. Abia dacă puteam să mă uit la scrisul de pe pagini, atît de tare îmi tulbura ochii şi capul. Eram concentrată. Mă aflam acolo cu un singur scop, un scop care fusese profeţit chiar în coliba aceea.

Am dat paginile şi m-am oprit la una care părea mai fierbinte decît restul. Mi-am aşezat mîna stingă pe ea. N-avea nici o logică din punctul meu de vedere, dar eram dispusă să fac şi asta, într- atît de bolnavă părea carte aceea. M-am întrerupt. *Nu,* mi-am spus. Am schimbat mîinile, amintindu-mi cuvintele lui Ting despre mîna mea: „Nu ştim ce consecinţe are". Cartea era plină de ură şi aceasta era cauza bolii sale. Mîna mea dreaptă era plină de ura lui Daib.

— Nu te urăsc, am şoptit. Mai bine mor.

Apoi am început să cînt. Am cîntat cîntecul pe care îl născocisem cînd aveam patru ani şi trăiam cu mama în deşert. în perioada cea mai fericită a vieţii mele. îi cîntam acest cîntec deşertului cînd era mulţumit, împăcat, liniştit. l-l cîntam acum misterioasei cărţi din poala mea.

Mîna mi-a devenit fierbinte şi am văzut cum simbolurile de pe ea se divid. Duplicatele s-au scurs în carte, unde s-au aranjat printre celelalte simboluri, compunînd o scriere pe care n-o puteam citi. Simţeam cartea sugînd de la mine ca un prunc de la sînul mamei. Ceva a trosnit în pîntecul meu. Sub ochii mei, cartea a pălit, s-a estompat. Dar nu atît cît să n-o mai văd deloc. S-a ascuns în colţul camerei cînd au dat năvală bărbaţii şi m-au găsit înăuntru.

Capitolul 60
Cine se teme de moarte?

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Schimbarea cere timp, iar mie mi se terminase timpul.

în clipa in care am terminat ce aveam de făcut cu cartea aceea, a început altceva. Coincidenţa face că atunci cînd m-am ridicat s-o rup la fugă, mi-am dat seama că sunt prinsă în capcană. Ce pot să vă spun este că acea carte şi tot ce atingea ea, iar apoi tot ce atingea ceea ce atingea ea şi aşa mai departe, tot ce se afla în acel micuţă adăpost de gresie, totul a început să se schimbe. Nu să se transforme în sălbăticie, asta nu m-ar fi speriat cîtuşi de puţin. Ci într-altundeva. îndrăznesc să spun că într-un buzunar de timp, o despicătură în timp şi spaţiu. Un loc în care totul era gri, alb şi negru. Mi-ar fi plăcut tare mult să stau şi să mă uit. Dar la momentul acela deja mă trăgeau de păr, pe lîngă ce mai rămăsese din trupul lui Luyu, pînă la una dintre bărci. Erau prea orbi să vadă ce începuse să se petreacă.

Stau aici. Vor veni să mă ia. N-am nici un motiv să mă opun. Nici un motiv pentru a trăi. Mwita, Luyu şi Binta sînt morţi. Mama e prea departe. Nu, n-are să vină să mă vadă. Ştie că nu e cazul. Ştie că soarta se va împlini. Copila din mine, fetiţa mea şi a lui Mwita, e condamnată. Dar să trăieşti fie şi doar trei zile înseamnă să trăieşti. Va înţelege ea. N-ar fi trebuit s-o concep. Am fost egoistă. Dar ea va înţelege. Va fi iar vremea ei, cum va fi şi a mea la vremea potrivită. Dar locul acesta pe care îl cunoaşteţi, regatul acesta, se va schimba după ziua de azi. Citiţi asta în Marea Carte a voastră. Nu veţi băga de seamă că a fost rescrisă. Nu încă. Dar a fost. Totul a fost rescris. Blestemul s-a ridicat de pe okeke. N-a existat niciodată, *sha.*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

1. *Dada* - cuvînt originar din limba yoruba, care desemnează deopotrivă coafura cu cozi asemănătoare dreadurilor jamaicane (*dreadlocks*, codiţe rasta) şi copiii care se nasc avînd in mod natural un asemenea păr.

Epilog

Am stat cu ea toate acele ore, tastînd şi ascultînd, cel mai mult ascultind. Onyesonwu. Şi-a privit mîinile acoperite cu simboluri, apoi şi-a acoperit faţa cu ele. în cele din urmă, a plîns.

— S-a terminat, a suspinat ea. Lasă-mă acum.

Întîi am refuzat, dar apoi am văzut cum i se preschimbă chipul. L-am văzut devenind aidoma unui chip de tigru, cu blană vărgată şi colţi ascuţiţi. Am fugit de acolo strîngînd în braţe laptopul. N-am dormit în noaptea aceea. Mă bîntuia. Ar fi putut să scape, să zboare de acolo, să se facă invizibilă, să se mute într- o lume astrală şi să fugă de aici, sau să, „alunece" de aici, cum îi plăcea să spună. Dar n-a făcut nimic din toate astea. Din cauza a ceea ce văzuse în timpul iniţierii. Era ca un personaj închis într-o poveste. Era cu adevărat îngrozitor.

Data următoare cînd am văzut-o, o tîrau către groapa aceea şi o îngropau pînă la gît. îi ciopîrţiseră părul lung şi stufos, iar ceea ce mai rămăsese îi stătea zburlit, la fel de sfidător ca ea. Am stat şi eu în mulţimea alcătuită din bărbaţi şi cîteva femei. Toată lumea striga cerînd sînge şi răzbunare.

— Omorîţi-o pe *ewul*

— Faceţi-o bucăţi, *ol*

— Demon *ewul*

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Lumea rîdea şi o batjocorea.

— Salvatoarea neamului okeke e mai urită şi decît okeke!

— Ce mai vrăjitoare, nu-i în stare de nimic decît să ne rănească ochii!

— Criminală *ewul*

Am observat un bărbos înalt, cu faţa parţial arsă, cu un picior care arăta ca sfîşiat de sălbăticiuni şi cu un singur braţ. Era în primele rînduri, sprijinit într-un toiag. Şi el era nuru, ca toţi ceilalţi. Spre deosebire de ceilalţi, el era calm, atent. Nu-l văzusem niciodată pe Daib, dar mi-l descrisese Onyesonwu foarte clar. Ştiam sigur că el era.

Ce s-a întîmplat cînd au lovit-o pietrele acelea în cap? Mă întreb şi în ziua de azi. A fost o lumină care s-a scurs din ea, un amestec de albastru şi verde. Nisipul în care îi era îngropat trupul a început să se topească. S-au mai întîmplat şi altele, dar nu cutez să le pomenesc pe toate. Lucrurile acelea sînt doar pentru cei care au fost acolo, pentru martorii oculari.

Apoi s-a cutremurat pămîntul şi oamenii au rupt-o la fugă. Cred că în acel moment am înţeles cu toţii, toţi nuru, unde greşiserăm. Poate că rescrierea ei îşi făcuse în sfîrşit efectul. Eram convinşi cu toţii că venise Ani să ne facă iarăşi ţărînă. Se întîmplaseră deja atîtea! Onyesonwu spunea adevărul. în tot oraşul Durfa, toţi bărbaţii fertili erau nimiciţi şi toate femeile fertile vomitau şi erau gravide.

Copiii mici nu ştiau ce să facă. Era haos peste tot în Regatul Celor Şapte Rîuri. Mulţi okeke rămaşi acolo refuzau să mai muncească, iar asta ducea la şi mai mult

******ebook converter DEMO Watermarks*******

haos şi violenţă. Clarvăzătorul Rana, care prezisese că avea să se întîmple ceva, era mort. Clădirea lui Daib arsese din temelii. Toţi eram convinşi că venise sfîrşitul.

Aşa că am lăsat-o acolo. în groapa aceea. Moartă.

Dar eu şi sora mea n-am fugit departe. Ne-am întors după cincisprezece minute. Sora mea... da, sîntem gemeni. Sora mea, geamăna mea, foloseşte computerul meu. Şi citise povestea lui Onyesonwu. Venise cu mine la execuţie. Iar cînd s-a terminat totul, noi am fost singurii care s-au întors.

Şi pentru că ştia povestea lui Onyesonwu, şi pentru că e sora mea geamănă, ea nu s-a temut. Ca gemeni, am simţit dintotdeauna că avem responsabilitatea de a face bine în lume. Statutul meu - unul dintre gemenii oraşului Chassa - a fost motivul pentru care mi-au permis s-o văd în închisoare. Motivul care m-a îndemnat să-i consemnez povestea. Şi motivul pentru care mă voi lupta s-o public şi să ne ţin şi pe sora mea, şi pe mine în siguranţă cînd vor veni represaliile. Părinţii mei au fost doi dintre acei nuru care considerau că *totul* e greşit, felul în care trăiam, felul în care ne purtam, Marea Carte cu totul. Nu credeau în Ani. Aşa că sora mea şi cu mine am crescut, la rîndul nostru, ducînd o viaţă de credincioşi.

Pe drumul înapoi către leşul lui Onyesonwu, sora mea a ţipat deodată. Cînd m-am uitat la ea, plutea la trei centimetri deasupra solului. Sora mea ştie să zboare. Aveam să aflăm mai tîrziu că nu era singura. Toate femeile, okeke şi nuru, aflau că se schimbase ceva la ele. Unele căpătaseră putinţa de-a transforma vinul în apă de băut proaspătă şi dulce, altele străluceau în bezna nopţii, altele îi auzeau pe cei morţi. Unele îşi aminteau trecutul,

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cel de dinaintea Marii Cărţi. Altele puteau să cerceteze lumea spiritelor, trăind totuşi în cea fizică. Mii de aptitudini. Toate dăruite femeilor. Acesta era. Darul lui Onye. Prin moartea ei şi a copilului său, Onye ne-a dat naştere tuturor. Locul acesta nu va mai fi niciodată la fel. Aici s-a terminat cu sclavia.

I-am scos trupul din groapă. N-a fost uşor, fiindcă totul în jurul ei era nisip topit, sticlos. A trebuit să-l sfărîmăm ca s-o scoatem de acolo. Sora mea a plîns tot timpul, abia atingînd pămîntul cu tălpile. Am plîns şi eu. Dar am tras-o afară. Sora mea şi-a scos vălul şi a acoperit cu el capul spart al lui Onye. Am folosit o cămilă ca să-i transportăm trupul în deşert, la est de aici. Am mai luat cu noi o cămilă care să care lemnul. Am incinerat cadavrul lui Onyesonwu pe rugul funerar pe care îl merita şi i- am îngropat cenuşa sub doi palmieri. Pe cînd acopeream groapa, un vultur a aterizat în copac şi a privit. După ce am terminat, şi-a luat zborul. Am spus cîteva cuvinte pentru Onyesonwu şi ne-am dus acasă.

Doar atît puteam şi noi să facem pentru femeia care a salvat poporul din Regatul Celor Şapte Rîuri, acest loc care făcea cîndva parte din Regatul Sudanului.## Capitolul 61 Păun

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Capitolul 62
Sola vorbeşte

f

Ah, dar Marea Carte fusese rescrisă. Şi pe deasupra, in limba nsibidi.

în acele prime zile, în Durfa *s-au schimbat* lucrurile. Unele femei începeau să întîlnească stafiile bărbaţilor nimiciţi de... acţiunile impetuoase ale lui Onyesonwu. Unele fantome redeveneau oameni vii. Nimeni nu îndrăznea să întrebe cum e posibil. Un lucru înţelept. Alte fantome dispăreau în cele din urmă. Toate acestea ar fi putut să-i trezească lui Onyesonwu un vag interes. Dar, la urma urmei, ea avea alte griji.

Amintiţi-vă că fiica învăţăcelului meu-care-a-luat-o-pe-căi- greşite era eshu, un metamorf prin excelenţă. *Esenţa* însăşi a lui Onyesonwu era schimbare şi sfidare. Probabil că Daib ştia asta pe cînd îşi lua zborul din cartierul său general cuprins de flăcări, unde trupul iubitului mort al lui Onyesonwu, Mwita, se prefăcea în cenuşă. Daib, care acum era schilod şi nu mai putea să vadă culori sau să manipuleze Punctele Mistice fără să sufere dureri fără seamăn. Cu siguranţă, există lucruri mai rele decît moartea.

într-adevăr, Onyesonwu a murit, căci trebuie scris ceva înainte de-a fi *rescris.* Dar acum priviţi semnul păunului. Onyesonwu l-a lăsat în praful de pe podeaua

******ebook converter DEMO Watermarks*******

celulei în care a fost închisă. Acesta este simbolul pe care îl inscripţionează un ******ebook converter DEMO Watermarks******* vrăjitor care crede că i s-a făcut o nedreptate. Cînd şi cînd, este inscripţionat şi de *o vrăjitoare.* înseamnă „cineva are să treacă la fapte". Nu e de înţeles că şi-ar dori să *trăiască* în lumea la a cărei recreare a participat ea însăşi? Un asemenea destin are, într- adevăr, mai multă logică.

Capitolul 1 Rescris

— Atunci, să vină, spuse Onyesonwu, privind in jos la simbolul pe care îl trasase în nisip.

Păunul mîndru. Simbolul acela însemna protest. Argumentare. Stăruinţă. S-a privit pe sine însăşi, frecîndu-şi palmele de coapse, agitată. O îmbrăcaseră într-o rochie albă, lungă şi aspră. O simţea ca pe o a doua închisoare. îi tăiaseră părul. Avuseseră *neobrăzarea* să-i taie părul. îşi privi îndelung mîinile - cercurile, spiralele şi liniile se întreţeseau în desene complicate, şerpuindu-i în sus pe încheieturi.

Se sprijini cu spatele de perete şi închise ochii în lumina soarelui. Lumea se făcu roşie. Veneau. Din clipă în clipă. Ştia. Văzuse totul. Cu ani în urmă, văzuse totul. Cineva o înşfăcă atît de brutal, încît scăpă un geamăt gutural. Ochii i se deschiseră brusc, o furie amarnică inundîndu-i trupul şi spiritul. Roşu strălucitor în arşiţa soarelui. Vindecase totul, şi totuşi, în timp ce făcea asta, prietenii ei muriseră, Mwita al ei... ah, iubitul ei Mwita, viaţa ei, moartea ei. O umplea furia. O auzea şi pe fiica ei dezlănţuindu-se. Fiica ei avea răcnet de leu

.Şase bărbaţi cu braţe puternice se înghesuiră în celula ei ca s- o ia de acolo. Trei dintre ei aveau macete.

******ebook converter DEMO Watermarks*******

Poate ceilalţi trei erau atît de trufaşi, încît nu considerau că au nevoie de arme ca să se ******ebook converter DEMO Watermarks******* ocupe de ea. Poate credeau toţi că vrăjitoarea malefică pe nume Onyesonwu se împăcase cu soarta ce-i era hărăzită. înţelegea de ce făcuseră o asemenea greşeală. înţelegea prea bine.

Cu toate acestea, ce puteau ei să facă în timp ce o forţă bizară îi împingea pe toţi înapoi? Trei dintre ei căzură afară din celulă. Aşezaţi, culcaţi sau în picioare, se uitară toţi, cu gurile căscate şi îngroziţi, cum Onyesonwu îşi aruncă rochia mizerabilă şi... se transformă. Se schimbă, creşte, înglobează, se întinde şi îşi sporeşte trupul. Onyesonwu era expertă. Era eshu. Se preschimba într-o *Kponyungo,* o scuipătoare de foc.

FUUUUUU! Suflă o minge de foc atît de intens, încît nisipul din jurul ei se topi şi se făcu sticlă. Cei trei bărbaţi care mai rămăseseră în celula ei se pomeniră pîrjoliţi de vii, ca şi cum ar fi zăcut în soarele deşertului zile în şir în aşteptarea morţii. Apoi săgetă către tăriile cerului ca o stea căzătoare gata să se întoarcă acasa.

Nu, ea nu era de sacrificat pentru binele bărbaţilor şi al femeilor, okeke şi nuru deopotrivă. Ea era Onyesonwu. Ea rescrisese Marea Carte. Se terminase totul. Şi nu putea cu nici un chip să-şi lase copilul, unica parte din Mwita care mai trăia, să moară. *Ifunanya.* El îi spusese acele cuvinte mistice străvechi, cuvinte care erau mai adevărate şi mai pure decît dragostea. Ceea ce împărtăşeau ei era destul ca să schimbe soarta.

Se gîndi la Beţivul din Marea Carte. Singura lui raţiune de-a trăi era să-şi bea vinul de palmier dulce şi spumos. Cînd, într-o bună zi, expertul lui în extragerea

******ebook converter DEMO Watermarks*******

vinului a căzut dintr-un copac şi a murit, a fost nebun de supărare. Dar apoi şi-a dat seama că dacă expertul era plecat pentru totdeauna, atunci şi el trebuia să fie în altă parte. Şi astfel şi-a început Beţivul călătoria cunoaşterii.

Onyesonwu avea toate acestea în minte în timp ce se gîndea la Mwita al ei. Deodată înţelese unde avea să-l găsească. Se afla într- un loc care era atît de plin de viaţă, încît moartea ar fi fugit de el... o vreme. Locul înverzit pe care i-l arătase mama ei. Dincolo de deşert, unde pămîntul era acoperit cu copaci înfrunziţi, tufişuri, plante şi cu vieţuitoarele care le populau. Avea s-o aştepte la copacul iroko. Aproape că ţipă de bucurie, iuţindu-şi zborul. Poate *Kponyungo* să verse lacrimi adevărate? Aceasta putea.

Dar cum rămîne cu Binta şi cu Luyu? se întrebă ea cu o tresărire de speranţă. *Vor fi şi ele acolo?* Ah, dar soarta era nepăsătoare şi neînduplecată.

Noi trei, Sola, Aro şi Najeeba, am zîmbit. Noi (mentor, învăţător şi mamă) am văzut totul aşa cum văd adesea vrăjitorii, fie ei experimentaţi sau învăţăcei, lucrurile cu care au o legătură profundă. Ne-am întrebat dacă o vom mai vedea vreodată. Ce se va alege de ea? Cînd se va uni cu Mwita, şi se va uni cu el, ce se va alege de fiica lor care rîde atît de voioasă în pîntecele lui Onyesonwu, pe drumul spre locul înverzit?

Dacă Onyesonwu ar mai fi aruncat o ultimă privire în jos, către sud, cu ochii ei ageri de *Kponyungo,* ar fi văzut copii nuru, okeke şi doi copii *ewu* în uniforme şcolare, jucîndu-se în curtea şcolii. Către est ar fi văzut drumuri negre asfaltate, întinzîndu-se pînă departe, populate de bărbaţi şi femei, okeke şi nuru, conducînd scutere şi

******ebook converter DEMO Watermarks*******

cotigi trase de cămile. în centrul Durfei, ar fi zărit o femeie zburătoare întîlnindu-se în taină cu un bărbat zburător pe acoperişul celei mai înalte clădiri.

Dar valul schimbării abia se tălăzuia dedesubtul ei. Acolo, mii de nuru încă o mai aşteptau pe Onyesonwu, ţipînd cu toţii, vociferînd, răcnind, rîzînd, privind cu mînie... aşteptînd să-şi
umezească limbile cu singele lui Onyesonwu. Să aştepte. Vor avea de aşteptat vreme îndelungată.

Mulţumiri

f

Strămoşilor, spiritelor şi acelui loc adesea numit „Africa". Tatălui meu, a cărui plecare dintre noi m-a făcut să mă întreb „Cine se teme de moarte?". Mamei mele. Fiicei mele, Anyaugo, nepotului Onyedika şi nepoatei Obioma, pentru că m-au înveselit cînd scriam acele părţi de roman care mă demoralizau. Surorilor mele (Ife şi Ngozi) şi fratelui meu (Emezie), pentru sprijinul lor constant. Familiei mele extinse, temelia mea dintotdeauna. Lui Pat Rothfuss, care a citit şi a criticat *Cine se teme de moarte* în faza sa incipientă, în 2004. Lui Jennifer Stephenson, pentru coşmarurile pe care i le-a provocat acest roman. Agentului meu, Don Maass, pentru viziune şi călăuzire. Editoarei mele, Betsy Wollheim, pentru gîndire, viziune şi trăire dincolo de convenţional. Lui David Anthony Durham, Amaka Mbanugo, Tarei Krubsack şi profesorului Gene Wildman, pentru excelentul feedback oferit în tot acest timp. Şi pentru articolul lui Emily Wax din 2004, apărut în Washington Post, intitulat „Vrem să facem un copil cu pielea deschisă". Articolul acesta despre violul ca armă

******ebook converter DEMO Watermarks*******

în Sudan a deschis culoarul prin care s-a strecurat Onyesonwu în lumea mea.

******ebook converter DEMO Watermarks*******